

КАТРИН КАУАТЪР

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЛУБА

ТАЙНАТА НА ВАЛАНТАЙН

Те са различни, те са несъвместими,
те просто не са един за друг...
Но съдбата е решила да ги събере.

Катрин Каултър

Тайната на Валантайн

ПЪРВА ГЛАВА

**Близо до Балтимор, Мериленд
Март, 1822**

Финален етап от конните надбягвания на окръга. Събота, последна обиколка, разстояние – половин миля.

Щеше да загуби. А така не му се искаше да губи, по дяволите! Още повече пък от Джеси Уорфийлд, тая противна хлапачка. Усещаше Риалто точно зад гърба си – копитата му биеха решително и отмерено по черната пръст, беше изопнал глава напред, с твърди и издути мускули. Той погледна през лявото си рамо. Риалто се приближаваше по-бързо дори от мъж, който се е втурнал да се измъква от спалнята на любовницата си, преди съпругът ѝ да е успял да отвори вратата. Проклетият петгодишен жребец беше по-издръжлив дори от енергичен съпруг с четири капризни съпруги.

Джеймс се изопна докрай напред и притисна лицето си колкото се можеше по-плътнo до ухото на Тинпин. Всеки път той говореше на конете си преди и по време на състезание, за да прецени настроението им. Добродушният Тинпин винаги на драго сърце приемаше Джеймс. Тинпин, както повечето от спортните му коне, беше страстен състезател, а и с благородна душа. Конят искаше да победят точно толкова, колкото и самият Джеймс. Единственият случай, при който отклониха мисълта му от победата, беше един жокей, забол камшика си за езда в хълбока му. Тогава Джеймс насмалко не уби оня проклет тип, а междувременно загуби и състезанието.

Джеймс усещаше под себе си тежкото дишане на Тинпин. Конят беше по-добре трениран за спринтове на четвърт миля, отколкото на половин миля, поради което тук превъзходството беше на страната на Риалто. Тинпин едва за втори път участваше в пробег от половин миля. Джеймс го срита в хълбоците, като непрекъснато му повтаряше, че ще успее, че ще удържи преднината си пред този жалък, кафеникав никавец, че може да стъпче в прахта Риалто, който при това беше кръстен на някакъв тъп венециански мост. Точно сега беше моментът да напрегне силите си, после щеше да бъде вече твърде късно. Джеймс обеща на Тинпин допълнителна кофа с овес и глътка шампанско във водата му. Конят с последни сили се втурна напред, но това се оказа недостатъчно.

Загуби, и то само с една дължина. Хълбоците на Тинпин се повдигаха учестено, той пхътеше тежко, а шията му беше цялата в пяна. Джеймс поведе коня встрани, под освиркванията и одобрителните възгласи на тълпата. Потупа успокоително мокрия врат на Тинпин и му каза, че е бил смел боец, че сигурно е щял да спечели, ако не го беше яздил той. И може би победата наистина щеше да бъде тяхна, по дяволите! Джеймс си беше спечелил славата на истински магьосник спрямо конете. Някои твърдяха, че почти сам докарвал конете си до финала. Е, да, но този ден не можа да докара никой кон доникъде.

Всъщност той не финишира дори втори след Риалто. Остана на трето място след един друг дорест чистокръвен жребец от Уорфийлд Стейбълс – четиригодишен, на име Пърл Дайвър¹, който в последния момент се промъкна покрай Тинпин, първайки с опашката си крака на Джеймс.

Тинпин поначало не беше много издръжлив, но пък тук ставаше дума за спринт само от половин миля и издръжливостта не трябваше да има кой знае какво значение. Всъщност в случая решаващо се оказва свръхтеглото на Джеймс. С по-лек ездач на гърба си Тинпин сигурно щеше да победи. Ездачът му ругаеше и удряше ботушите си с камшика за езда.

– Хей, Джеймс, заради тебе загубих десет долара, да те вземат мърните дано!

С приведена глава Джеймс поведе Тинпин обратно към момчето, което се грижеше за него в конюшната. Той се отърси от мрачното си настроение и се усмихна на своя зет, Джифорд Попълтън, който крачеше към него като цивилизован бик – нисък, як, но без грам тлъстина по тялото си. Харесваше Джиф и предната година беше одобрил неговото желание да се ожени за сестра му, Ърсула.

– Ти поне можеш да си го позволиш, Джиф – извика той в отговор.

– Мога, но не е там работата. – Джиф закричи до него с широки, мързеливи крачки. – Ти се постара, Джеймс, обаче си адски едър за жокей. Другите жокей са с по двамайсет и пет килограма по-леки от тебе. А двамайсетина и повечко килца отгоре вече доста променят нещата.

– Брей да му се не види, Джиф, ама ти си бил направо страхотен! – възкликна Джеймс и се престори на истински възхитен. – А пък аз да не знам. Все си въобразявах, че само един специалист може да се досети за това.

– Е, аз познайвам доста нещица. – Джиф му се ухили насреща. –

1. Ловец на бисери (англ.) – Б.пр.

По дяволите, изобщо нямаше да заложа на тебе, ако Ърсюла не ми беше надула главата да го направя.

– Оная хлапачка е по-лека даже и от останалите – каза Джеймс.

– Оная хлапачка ли? А, Джеси Уорфийлд. Да, вярно. Много лошо, че горкичкият Редкуот си счупи крака при второто състезание. Това се казва истински жокей. Доста добре си го обучил. Колко тежи? Четирийсет и пет кила?

– Четиридесет, с мокри дрехи. Знаеш ли как си счупи крака? Един друг жокей го блъсна в дърво.

– Мъчно ми стана, като го видях. Знаеш ли, Джеймс, трябва да се въведат някакви правила в надбягванията. Всички тия осакатявания са направо абсурдни. Четох за някакво надбягване във Вирджиния, където конят фаворит бил отровен предната нощ.

– Може и да е абсурдно – каза Джеймс, – понякога може да е дори опасно, но е забавно, Джиф. Не ги мисли тия работи. По-добре внимавай на кого залагаш.

– Чунким пък тебе много ти пука на кого залагам. Хей, Ослоу, как я караш?

Ослоу Пени беше началникът в конефермата на Джеймс. В състезателни дни обаче се превръщаше в главен конегледач и следеше как се грижат за всички коне, които щяха да участват в надбягванията за деня.

Той беше „говореща история на два крака“, или поне така го наричаше Джеймс. Всъщност и Мерилендският жокейски клуб вече започваше да се съгласява с него. Ослоу знаеше цялото родословие или поне бащата на всеки кон, който препускаше между Южна Каролина и Ню Йорк. Знаеше също и всички разплодни жребци в момента, всички кобили-майки, както и потомството на всеки състезателен кон в Америка и Британия.

Мърморейки нещо под носа си, Ослоу се приближи към тях и внимателно измъкна поводите на Тинпин от ръката на Джеймс. Той беше кривокрак, кокалест и имаше най-яките ръце, които Джеймс някога беше виждал. Лицето му беше сурово, потъмняло, набръчкано, а от кафявите му очи се излъчваше толкова много ум, колкото от ръцете му – сила.

С примижали очи срещу яркото следобедно слънце той погледна Джифорд в лицето.

– Добър ден, сър. Карам я така добре, както Лили Лу миналата седмица на състезанията за майсторски клас във Вирджиния. Във всеки случай, по-добре от господин Джеймс. Ей, юнак, ами ти как си?

Запъхтян си, нали? Е, направи, каквото можа. Справи се доста по-добре от Дуър Кег, онова кривокрако животинче, което старият Уигинс все още тормози да се състезава. По дяволите, толкова е зле горкото, че дори не помня кой беше баща му.

– Ти за господин Джеймс ли заложи, Ослоу?

– Как ли пък не – каза Ослоу, като галеше врата на Тинпин с жилестата си ръка. – Щях да заложа на Тинпин, ако го яздеше Редкоут, горкото момче, а не господин Джеймс. Той е наедриял прекалено много, също като Малката Нел, която преди четири години толкова се беше надула от преяждане, че едва се дотърти до финиша на надбягванията „Дики Рейсиз“ в Северна Каролина.

Джифорд се разсмя:

– Мислиш ли, че аз щях да се справя по-добре от господин Джеймс?

Ослоу се изплю точно зад лявата плешка на Тинпин:

– Не и с тия две непохватни ръце, дето ги имате, господин Попълтън. Съжалявам, сър, но от господин Джеймс, от върховете на неговите пръсти направо се прелива някаква магия в конете.

– Благодаря ти за хубавите думи, Ослоу – каза Джеймс. – Е, Джифорд, хайде сега да идем да видим Ърсюла. Предполагам, не си довел и майка ни, нали? – Той потупа Тинпин по врата и тръгна.

– Слава Богу, не. Тя се опита да разубеди Ърсюла да не идва в това място на безбожници.

Джеймс се засмя, Той все още беше ухилен, когато видя, че насреща му крачи хлапачката на Уорфийлд. Тя изглеждаше точно като момче – все още носеше шапката за езда, натъпкала буйната си коса под нея. Лицето ѝ беше зачервено от горещото слънце, а над носа ѝ светеше низ от лунички.

Не му се искаше да се спира, но въпреки това го направи. Беше му страшно трудно. Спокойно можеше да не ѝ обръща никакво внимание до края на живота си, но нали все пак беше... джентълмен, по дяволите!

– Моите поздравления – произнесе той зад стиснатите си зъби. Тя често го беше побеждавала, още от времето, когато беше четиринадесетгодишно хлапе, но той все още не можеше да понася това. Така и не успя да свикне.

Джеси Уорфийлд отмина без капка внимание Джифорд Попълтън, президента на Юниън Банк в Балтимор, и се изпъчи пред Джеймс, като директно му заяви.

– Опита се, значи, при втората обиколка да ме блъснеш в онай ров.

Тъмнорусата му вежда се повдигна нагоре:

– Ами, така ли?

Тя леко се надигна на пръсти и носът ѝ застана на сантиметър от неговия.

– Знаеш, че се опита. Хич и не мисли да лъжеш, Джеймс! Насмалко не успя. Ако не бях такава супер ездачка, щях направо да се прекатурия през ръба. Но не го направих. Измъкнах се и те бих... Бих те, и то така добре.

– Да-а-а, няма спор – провлече той спокойно, макар че му се прииска да ѝ зашлеви един шамар. Някакво спортменство беше нужно все пак, но тя беше жена. Ако беше мъж, щеше да знае, че не е честно така да натриваш носа на загубилия и да му се присмиваш. О, мислеше той, следващия път, когато я победи, щеше да натрие цялата ѝ муцуна направо в калта.

– Знаеш ли, че устните ти са напукани? Знаеш ли, че дори от това разстояние мога да преброя луничките ти? – небрежно подхвърли той. – Една, две, три... Божичко, толкова са много, че ще ми трябва цяла седмица.

Съперницата му веднага се хвана на предизвикателството:

– Не започвай пак, или ще те фрасна с камшика си. – Тя облиза напуканите си устни, размаха камшичето под носа му, кимна на Джиф и се отдалечи, крачейки гневно.

Джифорд отбеляза:

– Джеймс, стори ми се, че ти наистина сбута Тинпин в нейния кон.

– Е, не чак толкова силно. Искях само да отвлека вниманието ѝ. Беше нищо в сравнение с онова, което тя ми стори миналата година на юнските надбягвания в Хакълсфорд.

– Ами, и какво точно ти направи това войнствено момиченце?

– Бях я попритиснал малко, само за да ѝ дам урок. Тя знае всички мръсни номера, които съществуват. Както ѝ да е, тогава отдръпна коня си встрани точно толкова, че да може да ми хвърли един къч. Улучи ме в крака и ме просна на земята.

Джифорд се засмя, като си помисли, че Джеймс действително беше накарал момичето на Уорфийлд да му го върне доста гадничко. И докато наблюдаваше как Джеси Уорфийлд се отдалечава с широки крачки от тях, а камшичето ѝ нервно подскача нагоре-надолу, той попита:

– Тя ли спечели състезанието тогава?

– Не, класира се последна. Загуби собственото си равновесие, когато ме изрита, и залитна в друг кон. Двамата се претърколиха и се

оплетоха като кълбо от кълчища. Щеше да ми бъде смешно, ако в този момент не се свивах на топка по земята, за да предпазя главата си от бягащите коне. Само я погледни, Джиф. Не познавам друга толкова висока жена – нейният поглед е на едно ниво с очите на мъжете. А и не бих се сетил, че е жена, ако трябваше да съдя за това само по походката ѝ.

Джиф не беше съвсем убеден в последното, но напълно разбираше гнева на Джеймс. Той каза с мек глас:

– Тя язди много добре.

– Ако трябва да бъда честен спрямо тая гадна хлапачка, така е, дявол да го вземе!

– Коя е тази с Ърсюла?

– Още една от дъщерите на Уорфийлд. Те са всичко три на брой. Най-голямата и най-малката обаче нямат нищо общо с хлапачката. И двете са красиви, елегантни, изобщо – истински дами, е, може би не съвсем, но достатъчно, за да има какво да кажеш за тях. Тази е Нелда, най-голямата. Омъжена е за Бреймън Карлайл, параходния магнат. Ела, ще те запозная с нея. Предполагам, че не я познаваш, защото само допреди два месеца и двете дъщери бяха при някаква тяхна леля във Филадельфия. Ти пък беше в Бостън до миналата есен, всъщност до края на януари.

– Бреймън Карлайл? Боже мили, Джеймс! Та Карлайл е по-стар и от Форт Макхенри. Сражавал се е по време на Революцията. Присъствал е на капитулацията на Корнуолис при Йорктаун. Стар и престар е. На колко години е тази Нелда?

– Може би на двадесет и две-три.

Джифорд само изсумтя.

Ърсюла не изглеждаше да е много доволна. Тя хвърли към мъжа си жален поглед, който обещаваще солидно съпружеско възнаграждение, ако успее да я отърве от Нелда Карлайл.

С цялата самоувереност на богат banker, какъвто всъщност си беше, Джифорд галантно свали шапката от главата си:

– Госпожо Карлайл, удоволствие е за мен най-сетне да се запозная с вас.

– И аз с вас, господин Попълтън. А, Джеймс. Съжалявам за това състезание. Джеси победи, но не го заслужаваше – всички дами около мен бяха единомислени по този въпрос. Тя е направо нещо отвратително! Сигурна съм, че татко ще си поговори с нея за това. Толкова непристойно за една дама, такъв срам за останалите от нас...

– Убеден съм, че баща ти ще говори с нея, Нелда. По всяка

вероятност ще вдигне тост с най-хубавото си шампанско. О, не се притеснявай, сестра ти е адски добра състезателка. Би трябвало да я величавате. Боже, какво смахнато хлапе беше само.

Нелда въздъхна и наведе поглед към връхчетата на обувките си.

– Не е редно да бъде добра в едно толкова мъжко занимание. Жockeyка! – Тя направо потрепери. – Кълна се, че не мога да отида на чай с приятелки, без да...

Джеймс, който мислено си казваше, че Джеси трябва да бъде наложена с камшик, продължи с още по-нагъл тон:

– Тя е отлична ездачка. Мисля, че бихте могли да бъдете и малко по-толерантни, Нелда. Тя просто е по-различна, това е всичко.

– Може би – отвърна Нелда, като лекичко докосна китката му с облечените си в ръкавица пръсти. – Ти се представи добре на състезанието.

– Не чак толкова добре, колкото двата състезателни коня на баща ти.

– Това е само защото си голям мъж, Джеймс... Отдавна не си ми идвал на гости. Сега, като стара омъжена жена, аз като че ли съм много по-свободна, отколкото, когато бях момиче.

Ърсюла се прокашля:

– Виж, Нелда, предай нашите поздрави на Бреймън. Но сега ние трябва да се връщаме у дома. Майка ми е при нас и ще ни гостува до понеделник.

Значи тъщата. Джифорд би предпочел да не се прибира поне до полунощ. Неговата тъща, Уилхелмина, нямаше равна на себе си. Преди около две години Джеймс, в желанието си да съхрани поне собствения си здрав разум беше преместил майка си от дома си в имението „Маратон“ в симпатична тухлена къщичка на Джърман Скуеър, близо до центъра на Балтимор. Тя често посещаваше Ърсюла и Джифорд в техния дом, който се намиреше на миля от нейния, в красива четириетажна сграда на Сейнт Пол Стрийт, като им обясняваше, че нейното „мъничко жилище“ от време на време я карало да се чувства потисната.

Нелда обаче така и не показа никакви признаци, че си тръгва. Тя се примъкна още по-близо до Джеймс:

– Е, скъпата Уилхелмина спокойно може да почака още мъничко. Джеймс, моят мил съпруг ми каза, че си решил да останеш завинаги в Балтимор.

– Нямам планове да се връщам в Англия, поне не тази година – отвърна Джеймс. – „Кандълторп“, конфермата ми в Йоркшир, е в добри

ръце. Докато пък „Маратон“ тук се нуждае от много работа и грижи.

– „Маратон“ ли?

– Кръстих така конефермата си в чест на оня древен грък, който си изкарал душата от бягане, за да стигне по-бързо до Атина и да съобщи за победата на своите над персийците при „Маратон“. Ако той беше разполагал поне с един от моите коне, нямаше да издъхне, след като предал новината.

– Така ли? – каза Нелда. – Трябваше все пак да избереш друго име, Джеймс, може би нещо по-внушително, по-известно. „Маратон“ звучи доста чуждо.

– То си е чуждо – обади се Ърсюла. – И сякаш дори противно.

– О! – възкликна внезапно Нелда и помахаше с ръка.

– Ето ги Алис и Алън Белмонд. Насам, Алис!

Джеймс настръхна. Той погледна към Джиф, който бързо му намигна, а после каза:

– Добър ден, Алис. Изглеждаш прекрасно Белмонд – той кимна за поздрав към мъжа, който се беше оженил за Алис заради парите ѝ и сега се опитваше да изхарчи всичко, което отпускате баща ѝ, а то, слава Богу, не беше кой знае колко за цяла година. Той искаше да накара парите да се въртят с пълна скорост, а Джеймс знаеше, че това беше почти толкова трудно, колкото и да се ожениш за богато момиче. Е, Белмонд все пак го беше постигнал. Един от неговите коне беше участвал в днешните надбягвания. Чистокръвният жребец беше пристигнал шести от общо десет участници.

В следващия миг Алън Белмонд му предложи:

– Искам Соубър Джон² да оплоди една от моите кобили, Суийт Сузи³. Цената ти е доста солена, Уиндам, но пък може и да си заслужава.

– Твоя работа – отвърна спокойно Джеймс, а после се обърна към Алис. – Харесва ми шапчицата ти. Розовото ти отива.

Тя се изчерви – нещо, което умееше да прави съвършено. Това доста го удивляваше, но му се искаше да ѝ каже, че нямаше кой знае какво въздействие върху него. Все пак харесваше Алис, която познаваше още от раждането ѝ. Ето защо само се усмихна, когато тя му призна:

– Ти си толкова мил с мене, Джеймс. Съжалявам, че загуби, но пък се радвам, че Джеси спечели. Нали е прекрасна? Тъкмо казвах на Нелда колко се възхищавам от нея. Тя прави това, което си поиска, без да се

2. Сдържания Джон (англ.) – Б.пр.

3. Сладката Сузи (англ.) – Б.пр.

съобразява с безбройните установени норми на поведение.

– Тези норми са най-вече в закрила на жените – натърти Алън Белмонд, потупвайки съпругата си по рамото. Не беше обаче от най-нежните потупвания и Джеймс забеляза как Алис потрепна от болка. – Жените не бива да се оплакват от установените правила.

– Е, да, но Джеси ще си прави, каквото поиска – отсече Ърсюла. – Хайде, Джеймс, ние наистина вече трябва да тръгваме. Нелда, предай нашите поздравии на съпруга си. А на вас, Алис и Алън, пожелаваме приятен ден. Ще се видим утре в църквата.

Джеймс се ухили на Нелда, която се беше приближила с още една стъпка към него:

– Мириша на коне, затова е най-добре да стоиш по-настрана от мен. Ако видиш баща ти, кажи му, че довечера ще дойда в неговите конюшни с бутилка от любимото му бордо. Впрочем сигурен съм, че той вече го очаква. А иначе може да си злорадства, колкото поиска.

– Вие с баща ми още ли си пиете заедно?

– Когато аз го побеждавам, той винаги идва в „Маратон“ да ми донесе бутилка шампанско.

– Ами тогава – вметна Алис – би трябвало да занесеш бордото на Джеси. Тя е тази, която те победи, не баща ѝ.

– Конете обаче са негови – отвърна Джеймс, макар да му се щеше хлапачката да бъде там, за да може отново на глас да преброи луничките ѝ. Това доста бързичко затваряше устата ѝ.

– Ще предам на мама – каза Нелда. – Напоследък не се виждам често с татко. Що се отнася до Джеси... всъщност, защо ми е да я виждам? Нали разбирате, тя е толкова странна. Изобщо не съм съгласна с Алис. За жените са необходими правила на поведение. Това прави отношенията в обществото, как да кажа, по-изтънчени. Ние действително имаме нужда от такива очарователни господа като вас, които да ни закрилят, да ни напътстват, да ни казват как да постъпваме, да...

– Добре, добре, и този списък е достатъчен – спря я Ърсюла и неърпеливо стисна съпруга си за ръката.

Джеймс, който смяташе Джеси за най-невъзможното същество, бързо апострофира Нелда:

– Тя изобщо не е странна. А освен това ти е сестра. – После се обърна към Джиф. – С вас двамата ще се видя утре.

– Ще видиш също и мама – допълни Ърсюла с мрачния тон на отшелничка и лукавия поглед на малка калпазанка.

– Е, добре де – каза Джеймс, усмихна се наперено и с широки

крачки се отдалечи от компанията.

– Ами – обади се Нелда Карлайл, грейнала цялата като следобедното слънце над главата ѝ, – аз също ще тръгвам тогава. Ърсюла, надявам се, че скоро пак ще се видим. Нали и двете вече сме омъжени жени. Бих могла, да речем, да ти дойда на гости в града? Най-накрая успях да убедя господин Карлайл, че една хубава градска къща на Джордж Стрийт ще ни бъде страшно удобна. Това е съвсем близо до вас, нали?

– Да, съвсем близо – отвърна Ърсюла и настръхнала, си помисли: „Аз ще се преместя във Фелс Пойнт, ако ти довтасаш в града, Нелда. Освен това можеш да бъдеш малко по-дискретна в набезите си към горкия ми брат. О, Боже, ще стане наистина голяма каша, ако успееш да хване Джеймс на своята вдица. Но не, моят брат никога не би пристъпил границите на чужда съпружеска територия“.

Ърсюла и Джиф видяха как Нелда се привежда, за да каже нещо на Алис, която беше съвсем дребничка. След това вдигна поглед към Алън Белмонд и му се усмихна мило, макар че, доколкото Ърсюла знаеше, тя не можеше да го понася.

– За какво мислиш, Ърс?

– Какво? А, нищо, помислих си само, че Фелс Пойнт е приятно местенце.

– Била ли си скоро там?

– Не, но това няма значение. Просто ми повярвай.

ВТОРА ГЛАВА

Ако лорд Дерби не беше спечелил при хвърлянето на ези-тура през 1780, навярно сега щяхме да наричаме известните надбягвания Кентъки Бънбъри.

ИСТОРИЧЕСКО НАБЛЮДЕНИЕ

Имаше пълнолуние. Времето в края на март беше меко. Само лек нощен бриз шумолеше между първите пролетни листа на старите дъбови дървета, които ограждаха алеята до фермата на Уорфийлд.

Джеймс си тананикаше една английска песничка, която дукесата беше съчинила предната година, докато се носеше в галоп върху гърба на Соубър Джон – кон, толкова сив, колкото и изящната калаена купа в средата на масата в неговата трапезария, а също и не по-малко здрав и издръжлив. Дукесата, която всъщност беше графиня Чейс и английска представителка на фамилията Уиндам, сякаш никога не се изчерпваше откъм идеи. Но това, помисли си той, беше съвсем разбираемо, като се имат предвид идиотщините на Джордж IV и всички политици, които я подхранваха с такъв екстравагантен материал. Беше лесно запомняща се песничка. Той се усмихна, като си представи как Маркъс Уиндам, граф Чейс и съпруг на дукесата, ревеше с цяло гърло в банята нейните песнички, карайки прислужниците смутено да изхвърчат от огромната господарска спалня в „Чейс парк“ и да избухнат в лудо кикотене.

Джеймс леко потупа Соубър Джон по шията. Вече на двадесет години, този жребец беше опората в конефермата на Джеймс. Децата на Соубър Джон се състезаваха по дългите четири мили отсечки от Масачузетс чак до Кентъки. Соубър Джон беше чистокръвно, яко и стабилно животно, чиято издръжливост беше прочута по хиподрумите. А сега, слава на милостивия Бог, вече се прочуваше и като разплоден кон.

Ярката лунна светлина меко обливаше бялата дървена ограда, която заедно с дъбовите дървета ограждаше алеята от главния път до самата голяма къща. Развъдникът за разплодни и състезателни коне, „Уорфийлд“, беше огромен, доходен и добре поддържан. Джеймс му се възхищаваше и се молеше един ден и „Маратон“ да стане толкова преуспяващ. Особено много му харесваше цялата тази бяла ограда, която се точеше и точеше, докато накрая се губеше някъде в мрака зад горичка от дъбови дървета. Можеше само да предполага колко би му струвало да

поддържа в бяло тая проклетата ограда.

Когато Джеймс дръпна юздите на Соубър Джон пред конюшните, един млад чернокож роб се втурна към него, за да поеме поводите.

– Почисти го добре, Джеми – нареди Джеймс и подаде монета на момчето.

– Продай ми Соубър Джон.

– Остави тая работа, Оливър. – Той протегна ръка и се ръкува с възрастния мъж. Неговата коса беше по-червена и от тази на хлапачката, но за разлика от нейната беше толкова прошарена, че приличаше на четката за коса на Джеймс. Очите му бяха светлосини – за разлика от очите на хлапачката, които бяха влажнозелени, подобно на цвета на мокри лишей край локва мръсна вода в средата на мочурище. – От днешните надбягвания имаш четирима победители и всичките са деца на Фрайър Тък. А пък онази двегодишна кобилка, Мис Луиз, ще те прави победител години наред и няма да допуска злополуки. Соубър Джон не ти е нужен.

– Ако имах Соубър Джон, направо щях да те разкарам от бизнеса, момче.

– Надявам се, че тази мисъл не те оставя нощем да заспиш.

Оливър дълбоко въздъхна:

– Остарявам. Достатъчни са ми болките, които не ми дават мира нощем. Ех, пусто, че не мога пак да съм на твоите години! Щях да открадна Соубър Джон, да те предизвикам на дуел и да ти пръсна гърлото с един куршум. Сега вече съм прекалено стар и нищо друго не мога да направя, освен да вия като старо куче.

– Старо куче, което обича бордо.

Оливър Уорфийлд се ухили и в предната част на устата му се видя един потъмнял зъб, който скоро щеше да стане за вадене.

– От твоите коне е имало трима победители – не е никак лошо за млад човек като тебе, с незначителен опит и умения. Щяха да бъдат и повече, ако твоят жокей, Редкоут, не си беше счупил крака.

– Това нямаше да се случи, ако оня нахалник от конефермата, Ричмънд Рай, не се беше опитал да го отмести встрани с едно шибване на камшика и така да го запокити право в едно дърво.

– Ами тогава им давай пистолети на твоите жокей, Джеймс. Знаеш ли, че някои собственици го правят? Хайде да влезем, момчето ми. Искам си моето бордо. Искам да се насладя на злорадото си ликуване. Джеси ме подготви да ти го върна заради това, че днес си се опитал да я блъснеш от коня.

– Мисля, че е невъзможно.

– Кое?

– Да блъснеш Джеси. Според мен тя си слага лепило на панталоните. Затова ще ми трябва да избия и седлото.

Джеймс последва Оливър Уорфийлд в просторната канцелария, която той беше пристроил в единия край на огромната конюшня. Стаята беше осветена от четири лампи. Въздухът миришеше на кожа, коне, сено и ленено масло. Джеймс пое дълбоко въздух. Обичаше тези миризми, цял живот ги беше обичал. Оливър му посочи с ръка към широк черен кожен стол. Тогава той извади бутилката, отвори я и напълни до горе чашите и на двамата.

– За твоята победа – каза Джеймс, макар че трудно преглъщаше точно тези думи. Оливър, старото копеле, добре знаеше това.

– Моята победа. – Мъжът дрънна чашата си в тази на Джеймс и я изпи до дъно. – Имаше ли много хора днес на надбягванията? Наложих ми се да си тръгна доста рано. С всяка измината година тая моя пуста подагра става все по-отвратителна.

– Доктор Данси Хулахан сигурно би казал, че бордото няма да ти е от полза.

– Ами тогава се опитай да побеждаваш по-често.

– По дяволите, ще излезе значи, че аз съм виновен за твоята подагра, така ли?

– Е, не, думата ми беше за твоето проклето бордо. Единственото, което трябва да правя, е да побеждавам, и ти веднага се появяваш да ме натъпчеш с него.

– Да, обаче те тъпча с най-доброто бордо.

Оливър Уорфийлд се ухили и отново вдигна чаша:

– Да вдигнем тогава едно за моята пуста подагра и за твоето проклето, превъзходно бордо. Та значи, момчето ми, имаше ли много народ днес на състезанията?

– Бая. И доста жени, което е добър знак. Пуританите правят всичко възможно да обявят конните надбягвания извън закона, но не мисля, че тук ще успеят. Прекалено голяма е нашата банда от грешници.

– Имаш право. Ей, хубаво е човек да си позлорадства. Така винаги се чувствам по-добре. А пък един прекрасен слънчев ден като днешния никога не е пречка за повечко посетители. Ще ми се да бях останал до края на надбягванията.

– Бая кокали, на кого ли не, се изпотрошиха и това оживи атмосферата. Виж, Оливър, аз само лекичко сбутах Джеси – започва да откровеничи Джеймс, като се приведе напред и обгърна с шепи тумбестата

чаша за коняк. – Наистина не съм се опитвал да я блъсна от седлото. Просто исках да посмачкам ухилената ѝ физиономия.

– Тя обаче твърди друго, Джеймс, но пък и винаги е била склонна да се настройва зле срещу тебе. Не знам защо това момиче не може да те понася. Не че нещо се опитва да се прави на по-морална, не, не и моята Джеси. Но тя не те харесва още откакто се познавате. Колко време стана вече? Поне шест години. А беше такава едно малко хлапе...

– Тя никога през живота си не е била малка. Още когато беше на четиринайсет, не спираше да тича с дългите си крака и да плямпа с голямата си уста.

– Е, това за устата ѝ може би е вярно – съгласи се Оливър. – Но тя те победи съвсем справедливо.

Джеймс наля още бордо и на двамата.

– За твоята победа – повтори той, защото съзнаваше, че още преди края на вечерта тези думи ще отзвучат като забравен жален припев. Само милостивият Бог знаеше колко много бордо ще му трябва на Джеймс, за да издържи до края на вечерта.

– Толкова много победи през всички тези години – зарея се в спомените си Оливър и поразхлаби шалчето си. Той знаеше, че годините му даваха правото от време на време да изпада във философски настроения, особено пък пред Джеймс, който беше млад и неопитен. Във всеки случай, да побеждаваш беше по-добре, отколкото да философстваш. А пък да правиш и двете, беше най-хубавото, което човек можеше да си пожелае. – Ти, разбира се, знаеш, че конефермата „Уорфийлд“ съществува още от началото на осемнадесети век, когато моят дядо е положил началото ѝ. Когато той слязъл от парахода от Бристол, цялата му собственост представлявала един състезателен кон, а самият той бил мършав като шека от това, че изповръщал дори и червата си през дългото пътуване. Но пък преливал от младежки оптимизъм. – Оливър Уорфийлд отпи голяма глътка и въздъхна. – И така от баща на син, от баща на син... Само какво чистокръвно мъжкарско родословие, нали?

– Никога преди не бях чувал за хора да се казва „чистокръвно мъжкарско родословие“.

– Все едно, само аз се изложих. Единственото, което можах да направя, е да развъдя дъщери. Три проклетни женски. Само това стига, за да ревне човек.

– Но пък си ги направил стабилни и благонадеждни – като кралските кобили на Чарлз Втори.

– Не, не са чак толкова ценни, колкото тези кобили от епохата на

Рестаурацията.

– Може пък това да е началото на чистокръвно женско родословие, а?

– Едва ли. Пък и каква полза има от момичетата? Те се омъжват, напускат те, променят имената си и наплодяват... бебета, не коне. Не че се оплаквам. Тъкмо това и трябва да направят. Но погледни ги моите щерки! От трите само една има съпруг, а старият Бреймън, Джеймс, е по-дърт и от мене самия. Виждал ли си някога ония негови мършави крака и огромния му търбух? Той като че ли е по-съсухрен и от двегодишен картоф. Тогава аз само неодобрително поклатих глава и казах на Нелда, че е глупачка. Майка й обаче ми заяви да си гледам моята работа, това били конете, а не да се бъркам. Старият Бреймън е богат, няма спор. Но какво тогава може да направи бащата, Джеймс?

– Нелда изглежда щастлива – най-чистосърдечно излъга Джеймс. – Днес я видях. Не се тормози за това, вече е свършено. Радвай се на живота, Оливър. Радвай се на твоите болки и болезки. Ще се появи и някой друг зет. Гленда е красива, с добра зестра и мъжете се тъптят около нея. За какво се притесняваш?

– Нали трябва да мисля и за Джеси...

– Защо? – Джеймс отпи глътка бордо. Чашите бяха стари и нащърбени, но от добро качество. Някога сигурно бяха украсявали голяма и разкошна маса. Дали госпожа Уорфийлд не ги мислеше за отдавна изхвърлени на боклука? – Тя ще надрасне своите глупости. Ще й се прииска да стане съпруга и майка, просто й дай малко време.

– Бедното дете. Тя трябваше да се роди момче. Джеси е точно като мен, толкова е горда, неуморна и твърдоглава. Даже и червената ми коса е взела. Що се отнася до тия лунички по носа, е, госпожа Уорфийлд твърди, че аз съм виновен за тях, защото съм бил оставял Джеси да дивее като жребче в полето още от съвсем мъничко дете.

Джеймс се умълча. И двамата с Оливър знаеха, че една жена не бива да има лунички. Нито пък напукани устни.

Оливър Уорфийлд смръщи дебелите си рижави вежди:

– Джеси не иска да се омъжва. Каза ми го само преди седмица.

Гостенинът му се умълча още повече. Погледна към почти празната бутилка бордо и му се прииска да беше донесъл две.

– Тя каза, че всички мъже са егоистични, късогледни свини.

– Това вече е прекалено, дори и от устата на Джеси.

– Джеси никога не се е старала да се въздържа. Освен спрямо конете, може би.

– Никога не съм смятал, че съм късоглед.

– Ти си млад и естествено, че си късоглед. Нали тъкмо затова Нелда се омъжи за стария Бреймън. Просто ѝ омръзна да те чака. Но това вече е без значение. Бреймън има повече нари, отколкото аз или ти някога можем да спечелим през целия си живот. Само внимавай да не станеш любовник на Нелда. Да, да, Джеймс, аз научавам доста неща. Знам например, че Нелда би искала да си хване някой як и жизнен любовник в леглото, и при това ти си този, когото тя желае. Но какво да направя с Джеси? Точно така, сипи ми още малко бордо. Хубави вина имаш в избата си, Джеймс. По дяволите! Струва ми се, че вече ще трябва да искаме от победения да носи по две бутилки. Ето че тази вечер една не ни е достатъчна. Казвал ли съм ти, че госпожа Уорфийлд обвинява мен за Джеси? Твърди, че не приличала на жена и че аз съм я направил такава. Това, че съм ѝ позволявал да язди по мъжки и да носи мъжки бричове, нямало да я доведе до нищо добро. Непрекъснато ми говори, че съм отнемал женствеността на Джеси. Джеси пък казва, че женствеността била нещо отегчително и че полите били прекалено стегнати. Не искала да ситни превзето насам-натам в обувки, които израняват краката ѝ. Не искала да се държи с мъжете така, сякаш са умни и привлекателни, каквито те изобщо не били. Твърди, че когато се оженят, мъжете затлъстяват и се оригват на масата. Казва, че са тъпанари и че дори не могат да яздат. Не знам какво точно има предвид е всичко това, но такива са ѝ думите. Тя обаче е дяволски добра ездачка, моята Джеси. А пък виж, Гленда е една истинска красавица за теб, съвършената жена. Не си ли съгласен, Джеймс?

Джеймс отпъна още една глътка бордо. Не познаваше Гленда добре, но ако съдеше по болезненото отегчение в очите на Ърсюла, когато се срещаше с нея, тя сигурно беше точно толкова разглезена, колкото и прекрасната ѝ сестра. Джеси поне не беше разглезена хлапачка. Беше си чисто и просто една хлапачка. Що се отнасяше до Гленда, тя свиреше на арфа и речитираше стихове, които сама пишеше. На него специално му беше спестила поезията, но пък му се бе налагало да слуша арфата.

– Всеки мъж би бил щастлив със съпруга като Гленда.

Джеймс изсумтя. Гленда беше дребна и закръглена, с прекрасен бюст, който разголваше много по-свободно, отколкото което и да било друго момиче от неговите познати. От време на време тя фъфлеше глезено като малко дете и това беше редовен повод за клюки из целия Балтимор. Освен това имаше смушавания навик да гледа втренчено право в чатала на някой мъж. На него веднъж вече му се беше налагало да се

скрие зад саксия с палма, когато на едно парти предната година тя го беше зяпнала там.

Той гаврътна наведнъж остатъка от своето бордо. Сладкото, тежко вино пасваше идеално на стомаха му.

– Тук съм, за да ти дам възможност злорадо да се насладиш на победата си, Оливър, а не да те слушам как се опитваш да ме ожениш за някое от останалите ти две отрочета.

– Така е, но един мъж трябва да мисли и за бъдещето. Ако се ожениш за Гленда, ти ще обединиш развълнуваните за разплодни и състезателни коне „Уорфийлд“ с своята собствена конеферма „Маратон“. Няма да сбъркаш, Джеймс. Колко голям е развълнуваността ти в Англия?

– „Кандълторп“ е малък, на половината на „Маратон“. Граф Родърмир, който притежава...

– Знам всичко за Хоксберите, Джеймс. Тяхна е една от най-добрите конеферми в цяла северна Англия. Чух, че Филип Хоксбъри се бил оженил за шотландско момиче, което било истинска магьосница с конете.

– Да, Франсис е удивително свестен човек. Отношението й към конете е поразително. Те наглеждат работите в моята конеферма заедно със Зигмунд, главния ми конегледач, когато идвам в Америка. Баштата на Соубър Джон е Екстаз от конюшните на Родърмир, който пък е пряк потомък на Годолфин Арабиан.

– Продай ми Соубър Джон.

– Забрави за това, Оливър.

– Сигурно бих могъл да го направя – отвърна Оливър, – но не смятам да те оставя на мира. Дори може да изпратя някое от моите момичета да те поразмекне малко.

– Само не и Джеси. Тя може да ми забие нож между ребрата така спокойно, както си ме гледа. – Джеймс опъна дългите си крака напред и ги кръстоса. После затвори очи и скръсти ръце на гърдите си. Накрая каза: – Ти никога повече няма да ме биеш, Оливър.

– И как стигна до тоя извод, момче?

– Ще разбереш, старче, ще разбереш. – Той отвори очи и подаде празната си чаша.

Оливър Уорфийлд изсумтя със смях и наля последните няколко капки в чашата на Джеймс.

Чу се пукот от счупване на дърво, писък и тъп удар от падане.

Още в същия миг двамата мъже скочиха на крака и изтичаха до вратата на стаята. Втурнаха се през нея, но в следващия момент се заковаха на място.

– Какво става, по дяволите? – Оливър Уорфийлд се беше вторачил в дъщеря си. Облечена като момче, натъпкала червената си коса под вълнено кепе, тя лежеше просната по гръб, с разперени ръце и крака, точно пред вратата, в една хранилка, пълна, за щастие, със сено.

– Джеси! Какво, за Бога, се е случило? Жива ли си, момиче? Да нямаш нещо счупено? Отговори ми.

Чу се само слабо, неясно стенание.

Джеймс просто я гледаше. Той беше наясно с това, че тя е в пълно съзнание, защото клепачите ѝ потрепваха, затова само каза:

– Тя е прекалено голяма гадина, за да се затрие така лесно. И ще ти обясня какво е правила Оливър. Тая хлапачка е била горе и ни е подслушвала. Лежала е по корем, с очи и уши прилепени към пролуките в гредите. Така ли е, Джеси?

ТРЕТА ГЛАВА

– Кажи нещо, момиче! – Оливър лекичко я потупваше с ръка по бузата.

Тя издаде още един слаб стон, който обаче не можа да заблуди Джеймс нито за миг. Той заговори с глас, изпълнен с типичната английска арогантност, защото знаеше, че това ще я предизвика да се нахвърли върху него:

– Наистина, Джеси, кажи най-после нещо. Аз и баща ти искаме да се върнем при нашето бордо. Твоето прекъсване беше съвсем ненавременно, знаеш ли? Ако не се вдигнеш, просто ще ми се наложи да изляя върху тебе това ведро с вода. То би трябвало да те направи малко по-пъргава. Слушай, Оливър, не виждаш ли нещо зеленкаво и лъскаво в тая вода? Дали пък това на повърхността не е тиня?

Джеси Уорфийлд отвори очи, колкото и да не ѝ се щеше. Успя да удържи на изкушението да лисне ведро с вода в лицето на Джеймс Уиндам. Искаше ѝ се да може да изчезне, но не ѝ оставаше нищо друго, освен да си понесе последствията.

– Добре съм, папа. Беше лошо падане, но просто само се замаях за кратко време. – Тя трогателно се усмихна на баща си.

– Ти си си замаяна още по рождение – уточни Джеймс и протегна ръка към нея.

Тя се вкопчи в дланта му и го остави да я измъкне от хранилката със сено. После започна да изтупва дрехите си.

– Подслушваше ли ни? – попита Оливър. – Вярно ли е това, което твърди Джеймс?

Тя взе да се изтупва още по-усилено.

– Хайде, Джеси, разбира се, че ухото ти е било залепено върху тавана на канцеларията. Навярно си искала да чуеш дали няма да издам някоя състезателна тайна.

– Всъщност – каза Джеси и се изправи, за да гледа Джеймс право в очите – ти нямаш и пукната състезателна тайна, която би могла да ме заинтересува. Аз знам повече за надбягванията, отколкото ти, Джеймс.

– Джеси, Джеймс се съгласи, че може и да е късоглед, но той е млад.

– За какво говориш, папа?

– Нима не помниш? Нали ми каза, че не искаш да се омъжваш,

защото всички мъже били егоистични, късогледни свини.

– Ти ме чу да се съгласявам, че съм късоглед, Джеси. Чула си всичко. Я сега да поосвежиш паметта ми. Говорихме ли за теб и за множеството твои недостатъци?

Тя сведе поглед и той се вторачи в нея. Не му се наложи да навежда много главата си, защото тя беше висока, тия нейни крака бяха дълги почти колкото неговите.

– Какво, по дяволите, имаш върху лицето си?

Оливър се вгледа в нея отблизо:

– Да, наистина, Джеси, какво е това нещо но целите ти бузи и по носа?

Тя рязко закри лицето си с длани и отстъпи крачка назад, при което се блъсна в хранилката със сено и отново падна в сламата, размахвайки ръце.

Джеймс се разсмя, кръстоса ръце на гърдите си и каза:

– Струва ми се, Оливър, че твоята дъщеря тук се опитва да прикрие луничките си с някаква маска, дето я знаят само жените. Но пък това ме кара да се чудя, дявол да го вземе, как тогава тя е научила рецептата.

– Слушай, Джеймс, Джеси е жена. Ето, сега си спомням, че само преди месец тя не можа да участва в едно надбягване, защото...

Гласът на Оливър Уорфийлд изведнъж рязко секна. Неговата дъщеря с мъка се измъкна от хранилката със сено и без да каже и дума повече, избяга от конюшната, оставяйки зад себе объркания си и смълчан баща и притихналия Джеймс Уиндам.

– Е – обади се след малко Оливър, – я ми кажи за граф и графиня Чейс. Как мислиш, дали някога ще дойдат в Мериланд?

Джеймс не само изглеждаше объркан, но и вътрешно се чувстваше така. Неочакваното падане на Джеси през покрива го беше развеселило и го бе накарало да усети някакво много мъничко, но искрено съжаление към нея. Когато баща ѝ се опита да ѝ се притече на помощ, той я накара да се почувства още по-смутена. На всичкото отгоре я бяха хванали с оная гадост по лицето. Беше му замирисала на краставици.

– Какво, Оливър? А, моите английски братовчеди. Точно сега са се натоварили с твърде много задължения. Дукесата роди второ дете, още едно момченце, само преди три месеца. Кръстиха го Чарлз Джеймс. Аз съм му кръстник. Тъмнокос е като баща си, но пък има тъмносините очи на майка си. Сега всъщност, *като* ти заговорих за това, се сещам, че и Маркъс има тъмносини очи.

– „Дукеса“. Винаги съм си мислел, че това е доста странно име.

– Нейният съпруг ѝ залепи това име още когато тя беше на девет, а той на цели... четиринадесет години. Тя беше много съдържана още тогава, разбираш ли – изключително хладнокръвна и спокойна във всякакъв критичен момент. И все още е такава, освен по отношение на Маркърс. Той изпитва страхотно удоволствие да се държи невъзпитано и нахално и обича да постъпва така най-вече, когато е при нея. Това буквално я влудява. Понякога дори я кара да повиши тон с една октава, което, съвсем не е в стила ѝ.

– Тя пише песнички, нали така ми беше казал? Въпреки че е богата и че е графиня?

– Да, и е доста добра в това отношение.

– Но това е мъжка работа.

Джеймс го погледна изненадан.

– Сигурно. Възщност никога преди не съм се замислял за това. То си е част от нея, дарба, която тя притежава и която всички считат за съвсем естествена – или поне сега вече я приемат за такава.

– Точно както моята Джеси има дарба за конете – каза Оливър. – Мнозина приемат нейната дарба като нещо съвсем естествено. – Той побутна Джеймс обратно към канцеларията си. – Имаме да си допием още малко от твоето бордо.

– Ами, в моята чаша е останала само глътчича – каза Джеймс натъжено. – Какво добро изобщо могат да ти направят едни краставици?

Два дни по-късно Соубър Джон оплоди Суийт Сузи. Ослоу наглеждаше помощниците в конюшната как се оправят и с жребеца, и с кобилата, които вече цяла седмица бяха разгонени.

– Време е – беше казал Ослоу. – Нея вече я проверих и видях, че ѝ е време. Соубър Джон също е готов.

Прилепена към конюшната, бараката за оплождане беше широка и чиста. Всеки от петимата помощници знаеше какво точно трябва да прави. Копитата на Соубър Джон бяха увити с мек памук, за да предпазят Суийт Сузи от нараняване. Самата тя беше внимателно придържана, докато Ослоу направляваше Соубър Джон как да се справи със своята задача. Възбуден от миризмата на кобилката, конят настървено се метна върху задницата ѝ. За миг настъпи объркване. Едно от момчетата не беше чак толкова опитно и Суийт Сузи му се изплъзна. Тогава останалите момчета накараха Соубър Джон добре да се съсредоточи върху своето задължение, което той продължи да изпълнява с огромен ентузиазъм.

Ослоу отведе разтреперания Соубър Джон обратно в неговото отделение, като му обясняваше, че е страхотен и че ще получи допълнителна порция овес заедно със сеното. Поддържането на добро тегло при жребците беше много важно по време на размножителния период. Соубър Джон щеше да получи и допълнителна кофа с люцерна.

Що се отнася до Суийт Сузи, Джеймс ласкаво я потупваше по потния врат и бавно я водеше към заградената ливада пред конюшната, за да я остави да се разхлади под сянката на три масивни дъбови дървета. Тя дишаше тежко и все още не се държеше стабилно на копитата си. Той ѝ даде три ведра с прясна вода, заглади козината ѝ с четка и тя доволно изпръхтя в дланта му.

Накрая Алън Белмонд я беше довел и доста неохотно беше платил на Джеймс таксата за жребца. Алън си беше купил малка конюшня със състезателни коне на юг от Балтимор, след като се бе оженил за Алис. Имаше един период, когато искаше да сключи брак с Ърсюла, но тя не прояви никакъв интерес към него. Пък и нейната зестра не беше достатъчно голяма за Алън. Тяхната майка обаче имаше желание Алън Белмонд да ѝ стане зет и това бе довело до пререкания, които пък станаха причина през следващите дни съседите им безочливо да се подхилкват пред Джеймс.

Той се надяваше, че Суийт Сузи ще роди едно първокласно жребче на Белмонд. Това щеше да издигне репутацията на Соубър Джон и на конефермата му. Джеймс даде морков на Суийт Сузи, потупа я по задницата и каза:

– Това ти е вторият път със Соубър Джон. Нещо отвътре ми подсказва, че си бременна. Само единадесет месеца, момичето ми – говореше ѝ той, крачейки към портата на заградената ливада, – и ти ще станеш майка.

Тъй като това жребче щеше да ѝ бъде първо, Джеймс знаеше, че трябва добре да я наблюдават, когато наближи да ражда в началото на следващата година.

Той се върна при къщата – нова, голяма сграда в английски стил от ранния XVIII век, оградена отпред от ябълкови, сливови и черешови дървета, които сега бяха пишно окичени с цвят. Откъм западната страна на къщата пък имаше красива розова градина. Томас, икономът на имението се грижеше за огромната зеленчукова градина, която се намираще зад къщата.

Джеймс беше купил къщата преди три години от Бумър Банкс, когато заловиха, че е злоупотребявал със средствата на обществен фонд за

водни ресурси. В сделката бяха включени и две дузини роби. Джеймс незабавно ги освободи, но те всички продължиха да живеят при него. Той похарчи буквално всичките си пари за построяването на нови колиби за онези измежду тях, които бяха семейни. Осигури им и зърно за градините и качествен дървен материал за мебели. След като приключи с всичко, не му бяха останали никакви средства. Прогнилите тапети в гостната стая на къщата все още го караха да се вбесява, подовете бяха изподраскани, а пък през дупките по някои канапета и столове грозно стърчеше подплънката от конски косми. Кухнята беше по-стара и от най-старата американска мелница на река Патапско. Добрата Бес обаче знаеше как да накара всичко в нея да работи. Нужникът се беше развонял така ужасно, че на всеки, на когото му се налагаше да мине покрай него, започваше да му се гади. Ето защо Джеймс беше накарал всички да увият по една кърпа около лицата си, след което заедно бяха закопали стария нужник под два метра пръст и бяха построили нов.

След това прекръсти фермата с името „Маратон“ – за да изтъкне своите познания по латинска и гръцка култура, както беше отбелязал тогава неговият братовчед Маркъс, потупвайки го с длан по бузата. През последната година Джеймс все повече удължаваше престоята си в Балтимор. От време на време дори се размисляше дали да не продаде своя конеразвъдник в Йоркшир, но после само поклащаше отрицателно глава на самия себе си. Той обичаше „Кандълторп“, обичаше Англия и английските си роднини. Не, нямаше да изостави нито единия от домовете си.

Джеймс мина откъм източната страна на конюшната, като автоматично си прехвърляше задачите, които вече беше свършил тази сутрин, и премисляше онова, което му оставаше да направи в следобедните часове. Изведнъж се закова на място, защото долови гласа на Ослоу – нисък и плътен, хипнотизиращ всеки, който го чуе. Джеймс моментално наостри уши.

– Ами да, Диомед бил победителят на залаганията в надбягванията за тригодишни коне в Англия, в Епсъм, още през 1780 година. Но после славата му замряла, защото не спечелил повече нито едно състезание, изобщо нищо свястно вече не могъл да направи. Тогава го дали за разплод в един конезавод, но и там пак се провалил – загубил плодовитостта си. Довели го тук през 1800 година, нали разбираш, купили го за спекулативни цели. И знаеш ли какво се случило, мис Джеси? Нашият чудесен американски въздух и добра американска храна, нашите американски кобили извършили чудо с този стар кон. Той възвърнал своята сила и

оплодил почти всяка кобила във всеки щат. Да, ако Диомед беше мъж, щеше да е страхотен Казанова. Диомед е прадядото на американския състезателен кон. Той няма равен на себе си, казвам ти. И никога няма да има, запомни ми думите, мис Джеси.

– Боже мой, Ослоу! Ами че аз си спомням, когато той умря. Тогава бях малко момиченце, още през... Кога точно беше?

– През 1808. Велико старче беше той. Хората, които оплакваха неговата смърт в старата колониална земя, навярно са били повече от ония, които скърбяха за Джордж Вашингтон.

Тя се размя – чист, сладък, продължителен смях, почти толкова дълъг, колкото кльощавите ѝ крака.

Джеймс се отклони към входа на конюшната и завари Ослоу покачен върху един варел. В нозете му беше приседнала Джеси с кръстосани крака и със сламка в устата. Овехтяла стара шапка стоеше отметната назад върху главата ѝ, а гъстата ѝ червена коса стърчеше от фибите и провисваше от двете страни на лицето ѝ. Беше облечена в опърпани дрехи, каквито носеха всички момчета в конюшната в дни за миене на конете, а вълнените ѝ панталони бяха толкова стари, че на коленете ѝ висяха издути като торби и се усукваха около глезените ѝ. Но все пак му се стори, че луничките над носа ѝ бяха изсветлели. А и устните ѝ вече не бяха напукани.

– Е, Джеси – обади се той, – какво беше онова нещо, дето го използваше за лицето си? Стори ми се, че ми замириса на краставици.

– Кое нещо? – попита Ослоу, като кимна за поздрав на Джеймс.

Той обаче поклати неодобрително глава:

– Значи ѝ разказваш за Диомед?

– Не съм използвала нищо. Просто обичам да ям краставици. Джеймс, ти виждал ли си някога Диомед?

– Само веднъж, когато бях малко момче. Баща ми ме заведе заедно с брат ми на хиподрума и той беше там – велико старче, точно както го нарече Ослоу. Стоеше там като крал и ние всички отидохме и му се поклонихме. Беше голямо представление. Да не искаш да ми кажеш, че си мъкнеш насам-натам краставици, за да ги ядеш?

– Само понякога – Джеси рязко се изправи и се изтупа от прахта.

Джеймс забеляза, че вълнените панталони бяха доста стегнати около задника ѝ, и направи физиономия. Джеси видя неговото смръщване и бързо изрече с отбранителния тон на banker, когото са засекли с ръка в касата:

– Просто останах няколко минути, за да видя Ослоу. Не съм тук, за

да те шпионирам или нещо подобно. Ослоу каза, че Соубър Джон е оправил Суийт Сузи.

– Да. Добре мина.

– Бих искала да купя този кон.

– Нямах достатъчно пари за това, Джеси. И никога няма да ги имаш.

– Когато стана притежателка на собствен развъдник за състезателни коне, ще ги имам. И ще бъда най-известният и най-богатият собственик на състезателни коне в Америка.

Ослоу също се изправи:

– Никак не бих се изненадал, мис Джеси, никак. Хайде сега, бъди добро момиче. Напомни ми някой друг път да ти разкажа за старата проклетница, котката Грималкин. – И Ослоу си тръгна, като си подсвиркваше с уста.

– Откога имаш навика да си дърдориш с Ослоу?

– Познавам го, откакто съм родена. Той е приятел и освен това знае всичко за всеки кон, като се започне от сегашните и се върнем назад – чак до Байърли Търк, Дарли Арабиан и Годолфин Арабиан. Ти знаеше ли, че по бащина линия Соубър Джон произхожда от Годолфин Арабиан?

– Знам. Никога преди не съм те виждал тук. Колко често идваш да го виждаш?

Тя мълчаливо разрови пръстта с ботуш.

– Джеси, не те обвинявам, че шпионираш или че слагаш отрова в овеса на някой от конете.

– По-скоро ще сложа отрова на тебе, отколкото да причиня зло на който и да е кон. Е, добре, идвам тук още от малко момиченце. Когато господин Бумър живееше тук, винаги ми даваше чаша бордо, разредено с лимонада.

– Боже, та това звучи ужасно.

– Така си беше, но той просто се опитваше да ми угоди. Нищо обаче не разбираше от деца. Горкичкия господин Банкс, не стана от него добър престъпник... Беше прекалено добродушен.

– По-скоро беше един хленчещ страхливец, който бе готов да падне на колене пред всеки, само и само да не го предизвикат на дуел. Предпочете тъмницата пред това да застане лице в лице с някой от онези, които беше измамил.

– За мен той не беше хленчещ страхливец.

– Ти нямаше нищо за крадене. Е, хайде стига за това. Предполагам,

че не си си счупила нищо при падането?

– Не, само малко се понатъртих. Предната вечер татко беше поправял покрива. Но онова гадно дърво беше изгнило точно там, където си сложих коляното.

– Едва ли обаче си си взела някаква поука от това?

Той отново използваше отвратителния си, провлечен английски акцент, защото знаеше, че това я вбесява. Челюстта ѝ потрепна, рамото ѝ видимо помръдна, но тя не вдигна глава.

– Не, взех си – отвърна тя и накрая го погледна. – Взех си поуката, че първо трябва да проуча един терен, преди да реша да навлиза в него.

Той не можа да се сдържи и се разсмя гръмогласно.

– Би ли желала да дойдеш до къщата за чаша бордо?

Тя внезапно доби вид на дете, на което неочаквано са предложили лакомство. Той се стресна от лъчезарната усмивка срещу себе си:

– Е, с лимонада, естествено.

Джеси Уорфийлд бързо се овладя и стана съвсем сериозна. После погледна встрани от него към буренясалата градина:

– Трябва да се връщам у дома, но ти благодаря за любезното предложение. Градината ти е в пълен безпорядък, Джеймс. Трябва да намериш някого да я оправи.

Тя не го изчака да ѝ отговори, просто се обърна и закричи в обратната посока. Дългите ѝ крака набързо погълнаха разстоянието по чакълената пътека и стигнаха до Риалто, проклетия кон, който беше победил Тинпин. Той я изгледа как потупа животното по муцуната, провери ремците на седлото и грациозно се метна върху гърба му. Миг след това придърпа шапката над очите си, леко срита Риалто по мускулестите му хълбоци и се понесе надолу по алеята.

Не се обърна назад нито веднъж. Един дълъг кичур червена коса се беше измъкнал изпод шапката и се диплеше надолу по гърба ѝ.

Той беше готов да се закълне, че бе надушил миризма на краставици. Почуди се дали тя не ги носеше със себе си в джобовете – те и без това бяха винаги издути.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Гленда Уорфийлд се беше втренчила право в чатала на Джеймс Уиндам. Джеймс обаче в момента беше погълнат от най-задълбочен разговор с Алън Белмонд. В този тъмнокос, мургав мъж Гленда никога не се заяпваше, защото той я плашеше с тъмните си, мрачни очи. Тя не можеше да понася кльощавата му, припряна женица Алис, която, колкото и да беше странно, се възхищаваше на Джеси и непрекъснато възхваляваше нейната независимост. Впрочем, с това тя само предизвикваше отвращението на Гленда.

Тя продължаваше все така вторачено да фиксира Джеймс. Ако само се задържи достатъчно дълго с поглед, вперен в него, накрая той щеше да се обърне и тя сигурно щеше да забележи изблик на страст в очите му, но заедно с това и болка от невъзможността да утоли страстта си.

Но Джеймс не се обърна прекалено дълго време. Направи го чак накрая, когато зет му, Джиф Попълтън, го поздрави. Той срещна за миг погледа на Гленда, кимна й бегло с глава и после се заслуша в нещо, което му каза Джиф.

Гленда не остана доволна. Тя беше на осемнадесет, доста хубавичка, с млечнобели, сочни гърди. Мъжете обичаха да гледат гърдите й – беше го разбрала още преди две години, когато бюстът й наедря. Сред момчетата от конюшната настъпваше шумно вълнение всеки път, когато Гленда се появяваше наоколо. А тя го правеше доста често, още от деня, в който навърши шестнадесет и жадно започна да проверява въздействието си над всяко мъжко същество.

Но защо Джеймс Уиндам не проявяваше никакъв интерес? Той сигурно си даваше сметка, че ако се ожени за нея, най-накрая ще може да прибави конефермата „Уорфийлд“ към своите собствени владения.

– Няма никаква логика.

– Кое, миличка?

– О, мамо, просто си помислих, че Джеймс Уиндам има повече основания да ми направи предложение, отколкото да ме пренебрегва.

– Права си – каза Поршия Уорфийлд и се смръщи при тази несправедливост. – Няма никаква логика. Озадачаващо е. Долната ти риза изобщо я няма, скъпа. Ела с мен до женската стая и ще ти я оправя. Нали не искаш другите дами да те мислят за разпусната?

– Добре, мамо – отвърна Гленда и послушно излезе след майка си

от голямата гостна на Попълтън.

Докато се изкачваха към втория етаж по широките стълби от черешово дърво в дома на Попълтън, Поршия Уорфийлд поверително каза на дъщеря си:

– Успях да го измъкна от баща ти – Джеймс бил женен за англичанка. Баща ти искаше да спре дотук, но аз не го оставих на мира. Накрая съвсем се предаде, когато му заявих, че ще му позволя да си избере за вечеря, каквото пожелае. Жената, за която Джеймс се оженил, била дъщеря на барон и много млада. Умряла при раждане още през първата година от брака им. Би могло да се предположи, че той все още страда, поне дотолкова, доколкото изобщо един мъж е способен да страда, когато умре жена му. Разбира се, той не е бил с нея чак толкова дълго. Детето също умряло с нея. Предполагам, че това да загуби наследника си, би угнетило един мъж, но доколкото разбирам, вече са минали поне три години, откакто се е случило. На Джеймс вече му е време да се отърси от това безразлично отношение, което е възприел към всички хубави момичета в Балтимор.

– Той си има любовница. Не му е нужно никое от тези хубави момичета, докато не стане готов да се ожени, за да му осигурят наследник.

– Любовница ли? – Госпожа Уорфийлд замълча за миг и прехапа устни. – Защо аз не съм чувала нищо за това? Коя е тя, Гленда? Не че ти трябва да знаеш каквото и да било за такива неприлични истории, но все пак, коя е тя?

– Госпожа Максвел.

– Кони Максвел? Боже мой, та тя трябва да е най-малко на тридесет и пет! Вече от толкова години е вдовица... Сигурна ли си, миличка?

– О, да. От Маги Хармън научих, че баща ѝ ги е видял двамата заедно в нейната градина как се целували и смеели, а правели също и разни други неща. Баща ѝ казал на майка ѝ, че изчезнали зад един огромен розов храст и смехът им спрял.

– Интересно – отбеляза госпожа Уорфийлд. – Не казвам, че Кони е стара вещица, но пък и не е такова невинно създание като тебе, миличка. Вярно, трябва да призная, че си е запазила фигурата. А и предполагам, че все още има доста хубавичко лице – заради тая нейна руса коса и толкова бяла кожа често ми се е приисквало да я застрелям. Е, да, Джеймс е мъж, така че изобщо не съм изненадана. Но скоро ще му се наложи да си намери съпруга. Сигурно вече приближава тридесетте.

– Джеймс е на двадесет и седем – каза Гленда, а гласът ѝ прозвуча някак потиснато. – Само преди три седмици навърши двадесет и шест.

Това не е чак толкова много за един мъж, мамо.

– Напълно достатъчно е, за да започне скоро да остарява. Не се мръщи, мила, това ще набръчка ангелското ти челце.

– Може би, когато Джеймс реши да се ожени, той ще иска пак да е за англичанка. Нали знаеш, неговият братовчед е граф, а това вече е почти кралско потекло. Той може да се ожени за която си поиска.

– Защо изобщо ще му е притрябвала друга англичанка? Първата не е изкарала и до края на годината. Макар акцентът му да подсказва, че у него има нещо английско, той е само наполовина англичанин, и то без съмнение това е по-лошата му половинка, оная половинка, която все още страда, макар и не чак толкова, че да не си гледа мъжките удоволствия. Баща ти ми довери, че Джеймс ще бъде тук през останалата част от годината. Това ти осигурява бая голям период от време, Гленда. Но слушай, мила, има и други млади господа, на които можеш да се спреш.

– На кого, мамо?

– Емерсон Маккадъл да речем. Симпатичен млад мъж с много богат баща.

– Той има лош дъх.

– Какво от това? Остави го да те целува по бузите, а пък ти през това време съдържай своето собствено дишане.

– Но Емерсон е адвокат. Той не се интересува нито от конни състезания, нито от развъждане на коне. Какво би могъл да направи с конфермата и с конюшните?

– Тъкмо в това е проблемът. Що се отнася до Джеймс Уиндам, навярно той скоро ще се възстанови. Кони Максвел може и да му омръзне. А и годинките й ще да започнат да я издават, макар че не бих разчитала много на това. Ти ще танцуваш с него тази вечер. Е, хайде тогава да не издърпваме долната ти риза прекалено нависоко. Съгласна ли си, мила?

Джеси се заизмъква назад, към хрсталака. Беше готова да се закълне, че Джеймс гледаше право към нея. Но това беше невъзможно! Той беше вътре, облян от светлините на лампите. Можеше да види само черната нощ и четвъртинката луна точно над цъфналите ябълкови дръвчета от лявата й страна. Тя чу как четиримата музиканти в отдалечения край на гостната засвириха валс. Макар и да нямаше представа как се танцува, тя обичаше валса, мелодията, усещането, от което й се приискваше да се върти наоколо в широки кръгове и да се смее, да се смее...

Тя се промъкна обратно и погледна през прозореца. Видя как

Джеймс хваща ръката на Гленда и я понася в бързия ритъм на мелодията. После той се приведе, за да чуе нещо, което му казваше Гленда, и се усмихна. Джеси не си спомняше Гленда някога да е успяла да я размее. Видя как майка ѝ отива и застава до Уилхелмина Уиндам, майката на Джеймс и Ърсюла. Ърсюла и съпругът ѝ сега танцуваха под звуците на валса и си разменяха усмивки с Джеймс. Там беше и Джиф, който подвикваше нещо. Последва още смях. Скоро целият дансинг се изпълни с валсиращи двойки. Даже и господин Орнак, дебел като огромна пълне-на мида, препускаше щастливо със своята слабичка съпруга.

Джеси леко докосна бузи с върха на пръстите си. Добре – сместа от краставици се беше втвърдила точно колкото трябва. Тази сутрин беше разглеждала лицето си много внимателно. Мостът от лунички над носа ѝ беше станал по-светъл, сигурна беше в това. Тя помириша въздуха. Джеймс беше прав. Наистина миришеше на краставици. Не беше лоша миризма, но определено беше необичайна.

Тя въздъхна и отново се загледа вътре. Броеше стъпките и се полюляваше в такт с музиката. Когато тя спря, видя как Джеймс заведе Гленда обратно при майка им, която все още говореше на госпожа Уиндам. Отдръпна се от прозореца, когато един тъмен облак скри лунната светлина. Тъй като познаваше балтиморското време, Джеси знаеше, че всеки момент можеше да завали. Изправи се и изтупа дупето и краката си. Тогава разпозна гласовете на Джеймс и неговия зет, Джифорд Попълтън, които излизаха през отворените остъклени врати.

– Казвам ти, че я видях с нос, залепен за прозореца.

– Абсурд, Джиф. Прекалил си с тоя твой пунш. Ти му слагаш ром, нали? Какво, по дяволите, може да прави хлапачката тук?

Джеси замръзна на мястото си. Божичко, трябваше да се измъкне веднага! Двамата приближаваха, слизаха надолу по стълбите, които водеха от остъклените врати на балкона надолу към градината. Тя се сниши на длани и колене и запълзя между ниските розови храсти, които ограждаха целия път до градинската порта. Трябваше само да не се отделя от земята и да продължава да пълзи. Но се спря, когато чу Джеймс да пита:

– Гленда Уорфийлд зяпа ли те в чатала, Джиф?

Джиф се изсмя:

– Чувал съм, че тя се заглежда в чатала на всеки мъж. Започнала да го прави преди около година, така поне ми каза Ърсюла. Гленда, да ти призная, доста честичко се упражняваше и върху мене, когато пристигнахме от Бостън в края на януари. Беше си бая ми ти преживяване... Доколкото разбрах, вече била станала малко по-дискретна. Тоест, сега не

се заглеждала в онова място на всеки срещнат, а само на мъжете, за които смята, че биха могли да се оженият за нея. Да не би сега ти да си опитал този сочен поглед?

– Да. Беше доста смуцаващо.

Джиф отново се засмя:

– Джеси Уорфийлд сигурно ще го научи от сестра си, щом седеше тук и гледаше през прозореца.

– Мисля, че си се побъркал, Джиф. Това е прозорецът, нали? Няма никаква Джеси.

– Сигурно ни е чула да говорим и се е изпарила. Да, трябва да е минала през задната порта на градината, която излиза на Шари Стрийт. Хващам бас на каквото поискаш, че там я е чакал вързан кон.

– Е, вече няма как да го докажеш. Тя е изчезнала. Чудя се обаче защо все пак хлапачката е била тук, ако изобщо е била.

Гласовете постепенно заглъхнаха и Джеси отново започна да диша. Ако Джеймс беше излязъл през проклетата задна порта, щеше да види Бенджи, привързан за един шубрак точно до нея. Тя потрепери, след като само за миг си представи цялото унижение, ако я бяха разкрили. Не трябваше да прави това втори път.

Изтича приведена до портата и се измъкна навън.

Джеймс стоеше край голямата остъклена врата на балкона.

– Боже мой – каза той на себе си, докато палеше пура. – Джиф беше прав. Но какво е правила тя тук?

Той се зачуди дали е била поканена. Сигурно. Но и за миг дори не можеше да си я представи с нещо друго, освен с опърпани панталони и с онези нейни развлечени ризи и палта. Не, тя не би могла да приеме по-капа, която изисква от всяка жена да е истинска дама. Загаси угарката с крак, обърна се изведнъж и се отправи към конюшните.

– Това шосе има нужда от малко ремонт, не мислиш ли, Джеси? Ето, Лайлак⁴ например се е препъвала тук поне десетина пъти.

Тя едва не падна от Бенджи, толкова се стресна. Сигурно беше яздил в тревата встрани от пътя.

– Джеймс! О, Боже, какво правиш тук?

– Видях те и тръгнах след теб. Не повярвах на Джиф, когато ми каза, че те забелязал със залепен нос на прозореца да ни наблюдаваш. После излязох на балкона и те видях, че се измъкваш през задната порта.

4. Люляк (англ.) – Б.пр.

Защо беше там, Джеси?

– Не съм била.

Тя не каза нищо повече. Когато той се метна на седлото на своя кон, Джеси вече я нямаше. Но тя яздеше дванадесетгодишния Бенджи, добродушен и бавен, затова само след няколко минути Лайлак вече препускаше редом до нея. Джеймс се приведе и отбеляза:

– Още малко, и шапката ти ще хвъркне. Ама то пък, нали косата ти е винаги сплъстена, нищо чудно и да я задържи.

Тя не го погледна, само бързо притисна длан върху главата си.

– Всъщност тази мекица ми прилича на някоя от старите шапки на Ослоу. Може би той ти я е подарил, след като вече е станала толкова стара и жалка, че се е отказал да я носи.

Тя светкавично се извърна към него и ако устните ѝ в този момент можеха да се навият на фунийка, сигурно щеше да го направи. Изглеждаше по-вбесена дори от Джеймс през онази сутрин, когато Гранд Мастър беше захапал неговото рамо вместо кобилата, на която трябваше да се метне.

– Върви по дяволите! Не съм длъжна да разговарям с теб, Джеймс. Махай се!

Бенджи забави ход. Джеймс знаеше, че Джеси няма да юрне бедно-то старо добиче по пътя. Скоро и двамата вече крачеха с нормален ритъм, но Бенджи леко се задъхваше. Лайлак тръсна глава и изпръхтя.

– Кобилата ти се държи точно като теб – отбеляза Джеси, вторачила поглед точно между ушите на Бенджи. – Противна и припряна. От Англия ли си я докарал?

– Да не би да не харесваш английския ми акцент? – попита той, като провличаше всяка дума с възможно най-високомерното британско произношение, което можеше да постигне.

– Звучиш като педераст.

Джеймс рязко дръпна юздите на Лайлак и кобилата се отмести в страни:

– Какво каза?

– Добре ме чу какво казах.

– Откъде, по дяволите, знаеш тази дума. Никоя жена не я произнася, още по-малко пък знае какво означава тя.

Джеси бавно се обърна и го изгледа. Луната беше точно зад нея, очертавайки старата ѝ шапка и сплъстените ѝ червенокоси кичури, които висяха от двете страни на лицето ѝ.

– Аз не съм глупачка. Просто чета много – бавно произнесе тя.

– Въпросът тогава е, какво четеш?

– Всичко. А в случая съм съгласна, че педераст съвсем определено е дума, подходяща за мъже.

Джеймс се плесна с ръка по челото:

– Направо не мога да повярвам! Наближава полунощ. Ние сме в Балтимор, което означава, че може да ни завали всеки момент, и ти знаеш какво е педераст. Не, по-лошо дори, нарече мен, че съм такъв.

– Наистина звучиш като такъв, когато говориш с тоя идиотски акцент. Правиш го, за да изглеждаш по-важен, за да се различаваш от нас, колониалните заселници. За да ни караш всички да се чувстваме по-долу от тебе. И защо? Защото братовчед ти бил някакъв проклет английски граф. Искаш всички да забравят, че и ти самият си половин колонизатор. Ти си измамник, Джеймс.

Искаше й се да шибне Бенджи и да препусне с него в галоп, но знаеше, че не може да го направи.

– Измамник ли? Ами ти, хлапачко? Ти, с твоите мъжки дрехи, с косата ти на вещица, която се влачи надолу по гърба ти. Приличаш на някой от ония хулигани, които мятат камъни по прозорците горе, във Фелс Нойнт. Не, ти не си дори и измамница. Може би баща ти те е събркал. Ти си жена само защото тялото ти веднъж месечно те подсеща за това. – Той не обърна внимание на нейното изръмжаване. – Та значи, я ми обясни какво правеше тази вечер на празненството на сестра ми?

Тя беше така безмълвна, както тъмните облаци над главите им.

– Е? Не можеш ли да си отвориш устата? Толкова ли е възмутително онова, което трябва да чуя?

Тя потрепна и той продължи да я тормози:

– Мога да се обзаложа, че знам за какво си била там. Разглеждала си всички мъже. Сигурно си се опитвала да откриеш някой с ръст, близък до твоя, за да можеш да се намъкнеш в дома му и да откраднеш част от дрехите му. Само милостивият Бог знае, че майка ти никога няма да разреши да си купуваш мъжки дрехи. Този път познах, нали, Джеси?

Беше я притиснал натясно. Тя се бе клела пред себе си, че никога няма да му позволи да я разобличи, но той успя. Винаги успяваше, когато си го поставеше за цел.

Джеси рязко се извъртя на седлото и му изкрещя:

– Исках да видя тебе, да те вземат дяволите, Джеймс Уиндам!

В този момент тя трепереше, защото знаеше, че току-що беше разкрила себе си за пълно унищожение. Чувстваше се гола и беззащитна. Закача удара. Времето сякаш беше спряло.

Ударът не дойде. Вместо това Джеймс каза:

– Ама че странна работа, хлапе. Защо си искала да видиш мен? Дали защото Гленда е хвърлила око на бедната ми мъжка същност и ти си пожелала да се увериш, че съм достатъчно добър за нея? Че няма да я бия, ако се ожена за нея? О, да видяла си ме да зяпам ония нейни гърди, дето ги излага на показ при всеки удобен случай, и си искала да се увериш, че ще успее да се въздържа?

Джеси го зяпна с отворена уста. Той не я зарови в калта със своите подигравки, а я нарани много повече, отколкото изобщо можеше да си представи. Джеймс просото беше мъж, това е. Мъж, и поради това толкова слабоумен, колкото кучето на майка ѝ, Прити Бой⁵, което насаме тя наричаше Малоумчо.

Тя продължи да го зяпа втрещено, затова Джеймс се смръщи и каза:

– Е? Гленда е причината, нали?

– Да – хладно отвърна тя. – Да, точно така. Аз се връщам у дома, Джеймс. Няма нужда да ме изпращаш по-нататък. Лека нощ.

С едно цъкване на език тя подкара Бенджи напред. За нейно облекчение Джеймс не я последва. Искаше ѝ се да се обърне, но си наложи да не го прави.

Докато яздеше Лайлак към конефермата „Маратон“, Джеймс се чудеше защо изобщо се забърква в тази каша. Сестра му щеше да бъде много недоволна, че си беше тръгнал толкова рано. Джиф щеше да го ръчка в ребрата и да го дразни по най-противния и лукав начин, гложден от мисълта дали не беше излизал да се срещне с някоя по-специална персона. Като Кони Максвел например, която не беше сред присъстващите тази вечер. Джеймс трябваше да му каже още преди това, че синът на Кони си беше дошъл от Харвард, поради което и двамата щяха да почакаат, докато Дани се върне на училище.

Една дъждовна капка го перна по носа. Проклетие! Той сръчка Лайлак да побърза, а тя много повече мразеше да я вали, отколкото да си напряга силите, затова се втурна като вихър към конюшнията си.

Ако Джеси беше загрижена дали от него ще стане добър съпруг за сестра ѝ, значи и другите смятаха, че той ѝ отделя доста специално внимание. Но той никога не го беше правил, по дяволите! Определено не харесваше Гленда. Тя го изнервяше, защото дясната ѝ ръка шаваше по

5. Хубаво момченце (англ.) – Б.пр.

него винаги, когато танцуваха. Дразнеше го и с нейния вперен надолу поглед, и с вечните ѝ приказки да види красивата Англия. Дали през пролетта, дали през лятото, или дори през зимата, това нямаше никакво значение за Гленда. Минутите, през които я бе слушал как рецитира стихове, се бяха оказали най-болезнените и живота му. Тръпки го поби- ваха при мисълта, че можеше пак да му се наложи да седи тихо и да я слуша как свири на арфа.

Когато наближи къщата, Джеймс беше прогизнал до кости, в лошо настроение и със смътния страх, че Гленда Уорфийлд беше вече по петите му, готова да се нахвърли срещу всеки, който му се противопоста- ви за каквото и да било.

Посрещнаха го адски шум и врява.

Ослоу и десетина от момчетата, които помагаша в конюшната, се въртяха из огромния двор, забравили за дъжда, и очевидно очакваха не- го. Старата Бес се шураше наоколо, размахвайки голям черен тиган. То- мас стоеше и ред отворената врата, с внушителен вид, кръстосал ръце на гърдите си. Под прикритието на предния навес стърчеше, адски сър- дит, Алън Белмонд. Някой беше откраднал Суийт Сузи от ливадата до конюшната, докато Джеймс е бил на празненството в Попълтън.

„Чуден финал на цялата ми вечер“, помисли си Джеймс, наобико- лен от крещящите си помощници и яростно ругаещия Алън Белмонд.

ПЕТА ГЛАВА

Шапката на Джеси, много стар подарък от нейния баща, пазеше добре лицето ѝ от дъжда, но останалата част от тялото ѝ бързо стана помокро и подгизна повече и от мъха под водопада на Езекия.

Яздейки с приведена глава, с две трети от своето тяло Джеси се чувстваше нещастна, а с останалата една трета – вбесена. Все едно, да върви по дяволите този Джеймс!

Но да върви по дяволите за какво? Какво ѝ беше направил? Нищо, и тъкмо заради това тя го проклетисваше.

Когато чу цвиленето и тропота от копитата на няколко коня, идващи към нея, младата жена дръпна юздите и спря Бенджи.

„Наближава полунощ. Кой освен мене може да е навън в това ока-яно време?“

Тогава чу мъжки гласове. Те се препираха, ругаеха дъжда, ругаеха, че са изпортили съдружниците си, ругаеха кобилата, която торможеше коня, яхнат от някой си Били.

Въпросният Били крещеше:

– Тая гнусна проклета кобила още е разгонена! Да пукнеш дано, ма'ни се веднага от мойто бедно дърто момче! Той е прекалено стар за так'виз кат' тебе, а и твоят кръв освен т'ва е синя, не си обикновена и петниста кат' моя дърт юнак те тука.

Каква беше тая проклета кобила?

– Затвори си плювалника, Били! – изкрещя му в отговор другият мъж. – Дръпни по-яко напред, щото и ние с тебе го загазихме. Само ги погледни, и на двамата им се иска да се натиснат те тука, баш на пъто, в целий тоя дъжд. Ама че мръсни копелета.

Джеси чу силно цвилене на кон, после мъжът, Били, изрева още по-силно. Тя чу влажно и глухо тупване. Конят му сигурно го беше хвърлил, за да се добере до кобилата.

Тя тихо цъкна на Бенджи да продължи напред, като същевременно го дърпаше встрани по затревения край на пътя. Стигна до един завой и веднага го накара да спре.

Там стоеше Суийт Сузи и хапеше един кон, чийто ездач седеше по средата на пътя, мокър и кален, и цветисто ругаеше. Конят – обикновеният кон, който принадлежеше на Били – услужливо се опитваше да ѝ се качи.

Ако Джеси не беше разбрала, че тези мъже са откраднали Суийт Сузи от фермата на Джеймс и че навярно бяха много опасни, тя щеше да се изсмее при вида на Суийт Сузи и коня на Били, които се хапеха взаимно и въртяха очите си, а мокрите им гривни се развяваха, когато се вдигаха един срещу друг под проливния дъжд.

Другият мъж се опитваше да дръпне коня от Суийт Сузи, като в същото време крещеше на Били да си вдигне задника, за да му помогне. Но не му провървя много. Конят на Били изглеждаше непреклонен в намерението си да се качи върху Суийт Сузи. А и кобилката изглеждаше твърдо решена да постигне същата цел.

Джеси осъзна, че това беше нейният шанс. Повече никога нямаше да ѝ се удаде подобна възможност. Тя нададе пронизителен писък, подкара Бенджи в бесен галоп и го насочи право между двата коня, като едва не отнесе Били, отчаяно мъчещ се да излази на четири крака встрани от пътя ѝ. Конят на Били се откъсна от другия мъж, прескочи една канавка и се втурна през полето край пътя. Джеси грабна поводите на Суийт Сузи и забодя пети в хълбоците на Бенджи.

Той изпръхтя и се втурна напред. На Суийт Сузи това ѝ хареса и тя сама изпръхтя, след което ритна нагоре със задните си крака и се впусна да догони Бенджи.

Джеси чу как мъжете зад нея се разкрещяха да им върне коня, нарекоха я „крадец“ и тя се разсмя на глас.

Сега единственото, което ѝ оставаше да направи, беше да стигне до фермата на Джеймс, преди да са се опитали да я догонят. Не искаше и да си помисля какво щеше да ѝ се случи, ако наистина я настигнат. Молеше се мъжът да не изостави своя съучастник. Били. Щеше да им отнеме известно време, докато хванат коня на Били, „доброто дърто момче“.

Тя беше само на около три мили от „Маратон“. Ако останеше обаче на пътя, можеха и да я хванат. Когато Бенджи сви зад един завой, го насочи встрани от пътя, към една брястова горичка, и с мъка затегли Суийт Сучи след него, защото пътеката беше много тясна. Накрая стигнаха до езерцето Гимпсъм, което сега преливаше над бреговете си от силния дъжд. Беше трудно и доста опасно, но тримата го прекосиха. От другата страна на езерцето имаше поле със сено, заобиколено от дъбови дървета. Суийт Сузи беше не само разгонена, но и гладна. Джеси не спираше да ѝ обяснява, че Бенджи ще направи за нея всичко, което поиска, само ако продължи да тича след него, без да се спира, за да яде. Суийт Сузи помръдваше с опашка и тичаше.

Пушечният изстрел така стресна Джеси, че тя насмалко не падна от

гърба на Бенджи. Извърна се назад и видя, на около петдесетина метра зад нея само единия мъж. Били го нямаше. Дявол да го вземе!

Преди да успее да се сниши над коня, се чу втори изстрел и за нейно най-голямо изумление я улучи. Момичето усети студена тръпка в едната страна на главата си, нищо повече. Щом не чувстваше нищо друго, тогава сигурно не беше сериозно. Добре поне, че тоя идиот улучи нея, а не Суийт Сузи. Тя извика:

– Бенджи, бягай, дявол такъв! Бягай!

Не трябваше да пада. Не трябваше да умира, иначе всичко щеше да бъде загубено.

Джеси се притискаше към гривата на Бенджи и държеше поводите на Суийт Сузи. Повече не се чуха изстрели. Тя предположи, че мъжът накрая се е усетил, че може да улучи Суийт Сузи, а това със сигурност щеше да провали плановете му за кобилата.

Дъждовни капки потекоха по едната ѝ буза и влязоха в устата ѝ. Тя ги облиза и усети, че това не беше дъжд. Беше нещо сладко и лепкаво, със странен метален вкус. Беше кръв, нейната кръв. Започна да ѝ се гади ѝ да ѝ се завива свят. В същия този момент, в който прие, че е била застреляна, и то не на шега, Джеси усети как тъпа болка прорязва главата ѝ. О, не... Трябваше да бъде добре – достатъчно добре, за да стигне до „Маратон“.

След малко видя тучните пасища на конефермата точно и ред себе си. Гъсти купчини от брястови дървета бяха пръснати из полето. Виковете на мъжа се приближиха още повече. И тогава Джеси разбра, че ще успее само ако може да издържи докрай. Тя откара Бенджи право пред входната врата на Джеймс, разпръсквайки пред себе си поне дузина мъже. Когато най-послед видя Джеймс, втурнал се надолу по широките стълби, дръпна юздите на Бенджи.

– Какво, по дяволите, правиш ти тук, Джеси?

– Здравей, Джеймс. Доведох ти Суийт Сузи.

Тя се олюля на седлото.

– Мътните да те вземат, какво става с теб?

В този момент той вече стоеше до Бенджи. Погледна нагоре към ездачката му и издърпа юздите на коня от стиснатата ѝ в юмрук ръка, за да ги подаде на един от помощниците в конюшните му.

– Ослоу, ти вземи Суийт Сузи и провери дали всичко с нея е наред. Ей, хлапе, какво ти има?

Томас донесе запален фенер, който разпръсна призрачна жълта светлина в дъжда.

– Боже мили, какво е това на лицето ви, госпожице? – извика Томас, като завираше фенера в гърдите на Бенджи. Раздразнен, конят рязко се измести встрани, отметна силно глава назад и Джеси полетя от гърба му.

Джеймс я улови в последния миг. Тя се отпусна тежко в ръцете му.

– Донеси лампата, Томас.

– Господи, какво е станало с малкото й наперено лице?

– Защо моята Суийт Сузи е в ръцете на Джеси Уорфийлд? – изкрещя Алън Белмонд, тичайки от къщата. – Не ме интересува, че е момиче, ще я пратя в затвора. Тя непрекъснато пълни главата на Алис с разни идеи, които изобщо не подхождат на жена, а вижте я пък сега какво е направила. Тя е просто един крадец. Ако проклетият й баща си мисли, че може да праща дъщеря си да му върши мръсната работа, тогава той е...

– Замълчи, Алън – каза много кротко Джеймс, с тон, който рядко използваше. Това беше едновременно рязък и тих, сърдит и много спокоен тон. Изумен, Белмонд млъкна. Джеймс притисна момичето по-близо до себе си. Все още беше в съзнание, но то бавно гаснеше. Той се обърна към Алън Белмонд и добави: – Мисля, че са стреляли по нея.

Не можеше да повярва, че гласът му звучеше толкова спокойно.

– Тя е ранена! Нека да влезем вътре й да видим какво й е състоянието. Без съмнение тя ще ни каже как е станало така, че Суийт Сузи е в нейни ръце.

Той я вдигна на ръце и я притисна към гърдите си, за да я предпази от дъжда колкото се може по-добре. Старата шапка падна от главата й. Преди да влезе в гостната, изобщо не беше усетил, че дванадесет души разтревожено се притискаха зад гърба му.

Старата Бес извика:

– Господин Джеймс, само погледнете клетото й лице! С цялата тая кръв... Горкото детенце. Какво ли се е случило?

Джеймс се вторачи в косата над слепоочието й, сплътена от дъжд и кръв, и в кървавите струйки, които се стичаха надолу по бузата и по рамото й.

– Томас, моля те, незабавно намери и доведи доктор Хулахан! Кажу ми, че Джеси е ранена от куршум. А ти, Бес, ми дай одеяло. Тя е подгизнала до кости.

Джеймс просто стоеше там, в средата на своята гостна, и държеше Джеси Уорфийлд в ръцете си. Не такъв си беше представял завършека на тази вечер. Разбира се, това, че намери Алън Белмонд тук да пици за

откраднатия си кон, също не влизаше в сметките му. Какво правеше, все пак, Суийт Сузи при Джеси? Той се премести, за да застане пред камината.

– Мога да си стоя на краката, Джеймс.

– Млък! Макар да тежиш повече, отколкото е необходимо за една жена, мога да издържа поне още няколко минути.

Тя се опита да се измъкне от ръцете му.

– По дяволите, спри! Да не си мръднала повече. Не искам кръвта ти да тече по моя килим.

– Господин Джеймс, ето ви едно хубаво одеяло.

Всъщност нямаше полза от това и Джеймс го знаеше.

Тя беше по-мокра от него самия. Докато я увиваше в одеялото, той си мислеше, че тя може да получи възпаление на белите дробове. За свое облекчение обаче видя, че кръвенето вече беше отслабнало, слава на милостивия Бог.

– Ела с мене, Бес, трябва да я измъкнем от тия подгизнали дрехи, иначе тя наистина ще се разболеє само за да ми направи напук. Мисля, че за това не е нужно да чакаме доктор Хулахан.

Той автоматично се насочи към своята спалня. В следващия момент обаче се обърна и я отнесе в най-хубавата си спалня за гости.

– Аз ще се погрижа за момичето, господин Джеймс. Вие самият също трябва да се преоблечете. Милостивият Бог знае, че сте почти толкова прогизнал, колкото горкичката мис Джеси. Аз ще се погрижа за нея, не се притеснявайте.

Когато след около седем – осем минути Джеймс почука на спалнята, старата жена му каза да влезе.

Джеси беше покрита до раменете с три одеяла. Бе облечена и в една от неговите чисто нови пижами, която беше закопчана чак до гърлото ѝ. Откъде ли я беше измъкнала Бес? Косата на ранената беше разпиляна по цялата възглавница, а старата Бес нежно притискаше една влажна кърпа към раната ѝ, точно над лявото слепоочие. Слава Богу, че куршумът не бе минал през лицето ѝ. Беше истински куршум. Той разбра това още от първия миг. Направо си беше изкарал ангелите. Но тя беше в съзнание и това беше добър знак, защото рана в главата и загуба на съзнание можеше да означават смърт. Тази мисъл го накара да потрепери. С облекчение видя, че очите на хлапето бяха бистри и ясни, а не замъглени от болка и смущение.

Джеси го гледаше как се приближава към леглото. Косата му беше разчорлена, ризата му – небрежно закопчана, а той самият изглеждаше

разтревожен. Дали заради нея? О, не, по вероятно беше загрижен за Суийт Сузи.

– Аз ще те заместя, Бес. Ти слез долу да чакаш доктор Хулахан.

– Дадено, господин Джеймс.

Джеси видя как жената се наведе, взе си желязната тенджерка и излезе от спалнята. Тогава каза:

– Тази стая има нужда от малко пооправяне. Тапетите са толкова стари, че... О-о-ох!

– Съжалявам. Няма да ти навреди, ако се опиташ да си затвориш устата поне за известно време. Стой мирно, искам да видя колко лоша е раната.

Тя стисна зъби и затвори очи.

– Боли.

– Да, предполагам. Куршумът е съдрал скална ти. Точно заради това ти тече кръв като на прасе. По дяволите, хлапе, стой мирно. Не се дърпай от мен и само да си посмяла да заспиш.

В този момент той видя сълзите, които се стичаха изпод затворените ѝ клепачи. Това не му се понрави много, но и не знаеше в случая какво точно трябва да направи:

– Извинявай, Джеси, няма да те докосвам повече. Доктор Хулахан трябва съвсем скоро да бъде тук.

С края на меката кърпа той леко докосна бузите ѝ, за да изтрие сълзите ѝ. Чувстваше се като пълен глупак.

– Само си лежи, без да мърдаш. Точно така. Не се движи и се опитай да се отпуснеш. И не заспивай. Не заспивай!

Тя отвори очи и се вторачи в него:

– Суийт Сузи все още е разгонена. Тя искаше конят на Били да ѝ се качи.

– Това можеш да ми го обясниш и по-късно. Отпусни се, Джеси, и...

– Знам. „Не заспивай“. Аз не съм глупачка, Джеймс. Няма да заспя, не и когато съм с рана на главата.

Тя отново притвори очи, но болката ѝ не намаля. Сякаш пулсираше с едно тъпо туптене, което бързо преминаваше в страшно главоболие. Как можеше да се отпусне, когато ѝ се искаше да заплаче и да се сгуши на кълбо?

– Този тип беше такъв глупак, че стреля по мен, без да се замисли, че можеше да улучи Суийт Сузи. Всъщност накрая май тъкмо това го спря – страхът да не рани нея. А тя искаше дори и Бенджи. Трябва да я

държиш настрана от жребците, Джеймс.

– Добре.

Тя въздъхна, усмихна му се вяло и загуби съзнание. Това го изплаши до смърт. Тя не трябваше да губи съзнание. Не точно сега. Божичко, може би това не беше само една повърхностна рана на скална? Ами ако...

– Джеси? Джеси, събуди се! Това не ми харесва. Хайде, събуди се.

Той разтърси раменете ѝ, но главата ѝ тежко се отпусна върху възглавницата. Джеймс продължи да ругае. Той все още ругаеше и ѝ нареждаше да се събуди и да не му изкарва акъла, когато вратата на спалнята се отвори и доктор Хулахан прекрачи прага. Въсщност този човек никога не крачеше, той ситнеше, с малки, ситни стъпчици. Беше около тридесетгодишен, към метър и шейсет на ръст. Почти цялата му глава беше покрита с избеляла руса коса, а сините му очи гледаха косо надолу. От тия негови ситни стъпчици на Джеймс му се прииска да го фрасне по главата, но беше толкова облекчен да го види, че само скочи от леглото и каза:

– Бързо, Данси, улучили са я с куршум. Одраскан е само скалпът, но продължава слабо да кърви. Току-що загуби съзнание, а знам, че това не е на добро. О, Господи, бързо!

– Всичко е наред, Джеймс. Само се мръдни настрани, друго не искам. Дай ми малко повече пространство.

Данси Хулахан можеше и да ситни, но гласът му беше така плътен и успокояващ, както гласа на епископ Морган във Вашингтон. Освен това беше ловък и способен – две неща, необходими както за хората, така и за конете. Джеймс го наблюдаваше как опипва леко около раната, после се навежда и прилепва ухо до гърдите на Джеси. После премери пулса ѝ, разтвори с ръка очите ѝ и погледна зениците.

– Тя идва на себе си. Джеси? Хайде, момичето ми, събуди се и престани да изкарваш акълищата на твоя домакин.

Тя простена и отвори очи. Джеймс видя, че болката беше загъмнила зелените ѝ очи почти до черно, и каза:

– Не можеш ли да ѝ дадеш малко лауданум, Данси?

– Не точно сега. Раните в главата крият непредвидими опасности... Ти знаеш това. Тя ще може да понесе болката, но се съмнявам, че ще ѝ понесе да стане мъртва. Дръж се, Джеси. Разбираш ли какво ти говоря?

– Естествено, да не съм глуха.

Доктор Хулахан се разсмя с плътен, благ смях, който щеше да подхожда повече на мъж с ръста на Джеймс.

– Добро момиче. Виж, сега ще трябва да отрежа косата ти върху раната. Ще остане малко голо петно, но ти имаш толкова много коса, че то няма да се вижда. – Той извади бръснач от черната си кожена чанта. – Джеймс, накарай Бес да ми донесе малко гореща вода. Ще ми трябват също превръзки и чисти бели ленени кърпи.

Това беше най-дългият час в живота на Джеймс. Джеси плачеше, но не издаде нито звук. Само лежеше на мястото си със здраво стиснати клепачи, свила ръце и юмруци от двете си страни. Когато доктор Хулахан обръсна косата над раната, Джеймс беше този, който потрепери. Джеси не помръдна. Данси захвърли на пода дългите кичури мокра коса. Тя беше извадила невероятен късмет. Ако мъжът, който бе стрелял по нея, я беше улучил само няколко милиметра по-наляво, сега щеше да бъде мъртва.

И всичко това – само за да спаси живота на Суийт Сузи. Искаше му се той самият да я убие заради това, че беше поела такъв необмислен риск.

Когато Данси приключи с превръзките около главата на Джеси, тя придоби толкова трогателен вид, че Джеймс не можа да не се засмее. Той слушаше как лекарят ѝ говори, как я пита колко пръста ѝ показва, кога е рожденият ѝ ден, как се наричат всички коне, с които е препускала през последната седмица. Джеймс се чудеше как, по дяволите, той можеше да знае дали отговорите ѝ бяха верни. Докторът само кимаше с глава.

– Много добре – каза накрая Хулахан. – Нека сега да ѝ дадем малко лауданум, за да може да поспи.

Точно преди да се унесе в сън, Джеси каза:

– Джеймс, мъжете бяха двама. Единият се казваше Били. Конете им бяха червеникавокафяви и поне десетгодишни. Единият кон беше със звезда на челото, а другият имаше отвесна светла ивица над муцуната.

Той не я помоли да му опише мъжете. Съмняваше се, че ще може. Тя говореше повече за двата коня, докато накрая думите ѝ съвсем започнаха да се сливат.

– Достатъчно, Джеси. Хайде сега да поспиш. Ще говорим утре сутринта.

Но той не я остави, докато не видя, че диша равномерно и дълбоко. Придърпа одеялата до брадичката ѝ, угаси свещите и тихичко затвори вратата на спалнята.

Алън Белмонд, доктор Хулахан, Томас, Ослоу и Бес го очакваха в гостната. Старата Бес изглеждаше така, сякаш ѝ се искаше да фрасне по

главата Алън Белмонд със своя железен тиган.

– Каза ли ти какво се е случило? – попита Алън. – Призна ли си, че е откраднала Суийт Сузи?

– Напротив, най-безразсъдно е спасила кобилата ти от двама крадци. Не можа да ми опише мъжете, но описа конете, които са яздили. Обикновени коне, и двата кафяви, единият с хлътнал навътре гръбнак, а другият с къс гръб и мускулест. Иначе казано, бил е с кръвта на товарен кон.

– Тя ще си спомни и други неща – обади се Ослоу, – само нека да оздравее горката ѝ глава.

– Дяволско момиче! – вдигна вежди Белмонд. – Не мога да повярвам, че е възможно да се опълчи срещу двама мъже. Просто няма логика.

– Утре ще можеш да ѝ благодариш както трябва – подсказа му Джеймс, – но след като аз хубаво я напердаша.

Томас се прокашля:

– Аз пратих да известят във фермата на Уорфийлд. О, струва ми се, че чувам господин Оливър. Страшно е вбесен, той е...

Оливър Уорфийлд нахълта тежко в гостната на Уиндам, която на слабата светлина на свещите не изглеждаше чак толкова занемарена. Той беше разбрал достатъчно за случилото се, за да остане ужасен.

– Къде е моето малко момиче? Да те вземат мътните, Джеймс, къде е тя? Заведи ме по най-бързия начин при нея да ѝ смъкна кожата, задето е могла да откачи чак толкова. Не мога да повярвам, че е могла да спаси проклетата ти кобила, Алън! Но на кой, по дяволите, му пука за всичко това?

– Дъщеря ти ще се справи, Оливър – каза Джеймс. – Ако не вярваш на мен, питай доктора.

Данси Хулахан се прокашля, направи една от своите ситни крачки към Оливър Уорфийлд и каза с плътния си, успокояващ тембър:

– Тя спи в момента, Оливър. Стига си се тормозил. Един куршум е закачил главата ѝ, но за щастие е разкъсал само скалпа. Няма никакво сериозно увреждане.

– Е, добре, ако Белмонд няма вина, тогава ти си виновен, Джеймс. Защо не си пазил Суийт Сузи по-старателно? Моето малко момиче можеше да бъде убито, и то само защото си некадърен.

Алън Белмонд не пропусна да вметне:

– Оливър е прав. Всичко е само по твоя вина, Уиндам. Аз поверих моята Суийт Сузи на теб, и виж само какво стана. Да пукна, ако не

отидеш в затвора. А може и ти да си наел ония двамата, за да я откраднеш сам.

– Идиот такъв! Да не си посмял да отправяш заплахи и абсурдни обвинения, Алън Белмонд! Джеймс не би откраднал никога нищо. Е, да, разбира се, освен една хубава победа в надбягване, но всеки добър жокей би опитал да направи същото.

Всички рязко се извърнаха, за да видят как Джеси Уорфийлд се вмъкваше с олюляване през вратата на гостната. Беше загърната с черно вълнено одеяло. Чернената ѝ коса се беше сплъстила по гърба и около лицето, шръкнала над дебелия бяла превръзка около главата ѝ. Пижамата на Джеймс от тънък бял лен, ушита от майка му, покриваше коленете ѝ, но само едва-едва.

ШЕСТА ГЛАВА

– Какво, по дяволите, правиш извън леглото? – й изкрещя Джеймс, като в същото време се втурна да я хване, мислейки, че сигурно ще припадне. Но тя не припадна. Стоеше подпряна на вратата.

– Ами наложи ми се да... да стана по една лична нужда – отвърна тя. – После отворих вратата на спалнята и ви чух как всички се надвигвате. – Тя погледна към Алън Белмонд, който стоеше като закован за пода точно до хлътналото бледорозово канапе. Джеймс насмалко не се разсмя на глас при нейното изражение. Изглеждаше по-страшна дори от него, когато се събуждате след тежко препиване предната вечер. Тя пристъпи към Алън, решително вдигна юмрук и го размаха. – Да не си посмял да заплашваш Джеймс, Алън! „Маратон“ е най-добрата ферма за расови коне в Мериленд... с изключение на татковата и моята. Даже и да не бях минала оттам, Джеймс щеше да я намери. Нямах да се успокои, докато не го направи. Ако си мислиш нещо друго, значи си пълен глупак. Аз ѝ казвах на Алис да не се омъжва за тебе, но тя не ме послуша и виж само колко нещастна я направи. А сега пък обвиняваш Джеймс, че е откраднал проклетата ти кобила.

– Благодаря ти, Джеси – обади се Джеймс, който се чувстваше едновременно смутен и развеселен. Хайде, нали вече каза, каквото имаше да казваш, сега – обратно в леглото.

– Джеймс – намеси се Оливър Уорфийлд, като застана между него и дъщеря си, – Джеси е неомъжена. И затова не може да стои в дома ти без придружител. Проклятие, ще трябва и аз да остана тук! Имаш ли още една спалня?

– Обзалагам се, че ще трябва да ти я пооправят, татко – обади се Джеси и се облегна върху касата на вратата. – И моята спалня има нужда от ремонт, а е най хубавата в къщата. От тапетите, които някога са били зелени, сега цели ивици висят издути и всеки момент ще се обелят.

– Благодаря ти, Джеси – повтори Джеймс, макар че този път единственото му желание беше да ѝ зашие шамар.

– Тия приказки за тапетите са пълна безсмислица. Не желая повече да слушам глупости. Още сега си взимам оттук Суийт Сузи – оповести Алън Белмонд. – Повече няма да рискувам нейната безопасност.

Джеймс спокойно изрече:

– Разбира се, Алън. Ослоу, накарай да почистят добре кобилката и

да я приготвят за тръгване.

– Мисля, че ще сгрешим – каза Ослоу и се обърна към Алън Белмонд: – Сър, Суийт Сузи е все още разгонена – чухте какво каза Джеси. Най-лошото нещо, което можем да направим, е да я местим, преди да е престанала да се мята върху всеки срещнат жребец. Тя може да се нарани така. А тук ние ще я пазим.

– Както го направихте тази нощ ли?

– Ще разбере какво точно се е случило – отвърна Ослоу. – Аз лично ще я пазя.

– Прави каквото искаш, Алън – каза Джеймс. – На мен действително не ми пука. – Той хвана Джеси за ръката и я издърпа в коридора.

– Навсякъде ще се разчуе за това, Уиндам!

– Остави ме да го цапна, Джеймс – разпали се отново Джеси, като се опита да се отскубне от него.

Джеймс ѝ се ухили и я стисна още по-силно.

– Можеш да го уплашиш до смърт и като му се изправиш пред очите.

– Толкова зле ли изглеждам?

„По дяволите!“ каза си той, като погледна бледото ѝ лице и видя болка в зелените ѝ очи – болка, за която беше сигурен, че само миг преди това я нямаше там. Дано не беше наранил достойнството ѝ? Не, достойнство и на Джеси Уорфийлд не би могло да бъде наранено. Тя просто нямаше женско честолюбие, у нея женското не беше повече от...

– Не, просто изглеждаш много разпасано, сега си нещо като жена-пиратка. Направо си страхотна! Имам предвид оня изпепеляващ поглед, с който го изгледа. Той щеше моментално да му затвори устата. Жалко, че не можа да го задържиш по-дълго.

– Никога не съм харесвала Алън Белмонд. Той не се отнася добре с Алис. Не се отнася добре и с конете си. Не му позволявай да вземе Суийт Сузи. Купи я ти.

– Джеси, тя е негова кобила. Виж, ти обаче ще се свлечеш на земята, ако веднага не те взема на ръце. Стана ли?

– Нали беше казал, че съм прекалено тежка.

– Ти си, но пък аз съм много силен и издръжлив. Мълчи сега.

– И аз се качвам при вас след минутка – извика доктор Хулахан след тях. – Ще ти дам още малко лауданум, Джеси. Оливър, твоята дъщеря напълно ще се оправи. Това е ергенски дом, но Джеймс знае какво прави. Не трябва да се притесняваш за нищо.

Главата на Джеси лежеше отпусната върху рамото на Джеймс.

Гъста и сплъстена червена коса се вреше в лицето му и го гъделичкаше по носа. Дотогава не беше забелязал, че тя има толкова много коса.

– Будна ли си още?

Тя поклати глава до врата му.

Когато я пхна в леглото, той разтла косата ѝ по възглавницата, както беше направила старата Бес, за да и изсуши.

– Как се чувстваш?

– Като конюшня, в която не са почиствали торта цял месец.

– Значи доста зле. Наистина ти благодаря, че ме защити, Джеси.

– Ненавиждам Алън. Алис направи чудовищна грешка, като се омъжи за него, но сега вече е твърде късно. Ще го науча аз този тип, само да каже нещо лошо за теб, Джеймс! Обещавам ти.

– Признателен съм ти – каза той пак, а нейните очи се затвориха. Лицето ѝ беше много бледо с изключение на луничките по горната част на носа ѝ. Доктор Хулахан се появи на прага на вратата.

– Тя заспа, Данси. Нека просто да я оставим да си почине. – Той се изправи и духна свещта до леглото ѝ. – Кажи ми какво трябва да направя за нея.

На следващата сутрин Джеймс стоеше край леглото на Джеси с ръце на хълбоците. С тих и сдържан глас той я попита:

– Хайде сега ми разкажи какво точно се случи. После ще ми кажеш и защо пое такъв риск заради един глупав кон. Не беше права, Джеси, и насмалко не се остави да те убият, за да го докажеш.

„Той е направо бесен“, помисли си тя, като гледаше как пулсът пулсира в гърлото му. Чудеше се откъде беше изровил това желязно самообладание, което демонстрираше в момента. Обикновено крещеше до побъркване, когато го хващаха бесните. Със сигурност случаят беше такъв и сега. Защо не ѝ се беше разкрещял предната вечер? Джеси поклати глава в недоумение. Страхувал се е, че тя може да умре, ето защо е бил толкова спокоен. Но сега знаеше, че ще оживее, и беше готов да излее целия си яд върху главата ѝ.

– Отговори ми, по дяволите! И не се опитвай да ми обясняваш, че те цепи главата. Колкото и да те боли, напълно си го заслужаваш, и ти адски добре знаеш това.

– Е, добре.

– Кое е добре?

– Ще ти отговоря. Изобщо не се замислих, наистина. Видях Суийт

Сузи, видях и удобна възможност за мен, когато тя тръгна след коня на Били, като го хапеше по задницата. Той вече беше хвърлил Били, хапейки по задницата. Конят на Били прескочи една канавка и побягна през полето край пътя, а аз грабнах поводите на Суийт Сузи. Надявах се, че ще върнат първо коня на Били, но не направиха така. Другият мъж тръгна след мене сам. Той стреля два пъти, но се усети, че може да улучи Суийт Сузи, и спря. Това е всичко, Джеймс. Не е кой знае каква история.

– Ти си и безразсъдна, и смела, Джеси, но на мен тия няма да ми минат. Защо го направи?

– Нали ти обясних. Просто исках да спася кобилата. Никога не ми е хрумвало, че мъжът може да има оръжие.

– Трябваше да дойдеш тук и да ми кажеш. Щях да взема няколко човека със себе си да тръгнем след тях.

Тя се загледа в него. Главоболието, което само допреди няколко минути беше съвсем леко, сега изгаряше цялата ѝ глава.

– Но какво щях да ти кажа, Джеймс?

– Не знам, но би могла например да ме заведеш до мястото, където си ги видяла.

– Щеше ли да ми позволиш да те заведа дотам? Валеше силно. Нямахте ли да се уплашиш, че ще се разболея? В края на краищата аз съм толкова крехка. Не, мисля, че щеше да ме накараш да се върна сама вкъщи, а ти и твоите проклетни хора щяхте да обикаляте слепешком с конете в тъмното и нямаше да хванете нищо друго, освен настинки. Е, аз съм човекът, който спаси Суийт Сузи. Опитай се да приемеш тази мисъл, Джеймс.

– Джеси, момичето ми, как се чувстваш? Бес и аз ти донесохме малко закуска. Доктор Хулахан ме предупреди, че ще бъдеш страшно гладна тази сутрин. Само виж какво ти е сготвила Бес. Овесени ядки с яйца, жълтъците им са съвсем ярки, точно както ти ги обичаш, също и резенчета бекон, толкова хрускави и... – Оливър Уорфийлд млъкна и се втренчи в дъщеря си, чиито клепачи бяха плътно затворени. После очите му се спряха върху Джеймс, който стоеше до леглото ѝ изопнат като бастун, с ръце, кръстосани на гърдите, и гледаше по-отровно от отровната змия, която Оливър беше прогонил от нагорещената скала предната седмица.

– Какво, по дяволите, става тук, Джеймс? Ти да не би да крещиш на дъщеря ми, а?

– Нямам такова намерение. Само обяснявах на Джеси, че е

постъпила страшно глупаво, Оливър. Още не мога да повярвам, че тя просто се е втурнала с Бенджи в галоп право между ония крадци и се е направила на героиня. Било е толкова глупаво и необмислено и...

– И успех. Затова просто си затвори устата, Джеймс.

– Такова си е моето момиче – каза Оливър с умиление и пристъпи навътре в стаята, за да може Бес да влезе зад него с голям сребърен поднос, върху който имаше храна, която би заситила двама дебели мъже. – Прати го по дяволите, Джеси!

– На обидчиви се правим, а? – коментира Джеймс и се отмести, за да може Беси да оправи възглавниците на ранената Джеси и да я вдигне в седнало положение.

– Хайде сега, мъничка сладурано, време е да ядеш и да не обръщаш внимание на тия мъже. То и без това, какво знаят мъжете? Единствено то, дето могат, е да се перчат натам-насам, да дават глупавите си нареждания и да оставят едно малко момиче като тебе така да си повехне, без да направят нищо. Джеси, само им изскърцвай със зъби, като костенурка. Той, господин Джеймс, изобщо не е навикнал да му се сопват, но пък ти го направи.

– Ти си тази, която непрекъснато се разпорежда с мене, Бес – обади се Джеймс. – Не й давай на тази тук никакви съвети. Тя и без друго прави само онова, което не трябва, та даже и отгоре. Ти нея „мъничка сладурана“ ли я наричаш? Да му се додрайфа на човек.

– На мене „мъничка сладурана“ ми харесва. Млъкни накрая, Джеймс! Побеснял си само защото аз спасих Суийт Сузи, а не ти. Твое то наранено честолюбие започва да става досадно.

– Върви по дяволите, Джеси! Това няма нищо общо с нараненото ми честолюбие и ти много добре го знаеш.

– Ха!

– Хайде стига вече, господин Джеймс. Не искам детето да легне болно от ядове.

– Не, ти копнееш тя да се натъпче така добре и да стане толкова дебела, че да не може да се измъкне през вратата. И тогава ще й се наложи да остане тук и непрекъснато да се оплаква от всичко. Да виждаш още нещо, което да се нуждае от ремонт, Джеси? И какво им е толкова лошото на тези тапети?

Бес внимателно постави подноса върху скута на Джеси, след което я погледна с грейнала усмивка:

– Хайде сега си изяж всичко, дето донесох, миличка. Така за нула време ще почнеш да усещаш главата си като здрава кръгличка стафидка.

– Кръгличка стафидка с плешиво петно – допълни Джеймс.

– Тебе трябва отново да те ремонтират, Джеймс. Съжалявам, Бес, но не съм много гладна.

– Щеше да имаш апетит, ако не беше тук господин Джеймс да те мъмри непрекъснато. Хайде, вн оттук и двамата!

Докато излизаше през вратата след Оливър Уорфийлд, Джеймс извика през рамо:

– Хапни си, Джеси, хапни си. Предпочитам да си дебела, отколкото да си слабовато мършаво хлапе, което притиска нос по прозорците.

– За какво говориш, Джеймс? – полюбопитства Оливър Уорфийлд.

Джеси стисна очи, като дробеше с пръстите си едно парче бекон.

Джеймс продължи:

– Всъщност имах предвид тавана на твоя кабинет във фермата, не някакъв прозорец. А също имах предвид ушите ѝ, не носа.

– О, така ли? – замислено промърмори Оливър. – Много странно наистина, че го казваш по такъв заобиколен начин.

На следващия ден, когато госпожа Уорфийлд, Гленда и каретата се появиха, за да си приберат Джеси у дома, Джеймс беше решил да не е там. Той си беше поставил и предупредителна система на подходящо място: Джипсъм, помощникът на Ослоу, трябваше да свирне два пъти с уста, а Джеймс щеше да яхне Тинпин и да отлетят с него като вихър. Но нещата не станаха точно така, както ги беше планирал. Джеймс остана като закован върху стълбището, когато Томас отвори вратата и посрещна госпожа Уорфийлд и Гленда. Какво, по дяволите, се беше случило с Джипсъм и с техния план?

– Госпожо Уорфийлд – каза той, покланяйки се на двете, след като бързо се овладя. – За мен е удоволствие, мадам. Гленда. Тъкмо носех на Джеси малко чай. Къде е Оливър?

– Ние сме твоите спасители, Джеймс! – Гленда се спусна към него, а възхитителният ѝ бюст се понесе далеч пред нея. – Дойдохме да те освободим от Джеси. Много ли се оплакваше? Тя има навика да го прави. Сигурна съм, че ти е било трудно.

– Не съм имал никакви проблеми. Днес Джеси се чувства много по-добре. Бихте ли искали да дойдете с мен или може би ще ме изчакате тук, във фойето?

– О, ще дойдем... – Гленда тръгна напред, впила поглед в чатала му. Тя застана плътно до него на стълбите, а гърдите ѝ леко докоснаха

лакътя му. Госпожа Уорфийлд просто грейна, като ги видя един до друг.

– Да – каза тя, – нека да идем да видим скъпата Джеси.

Скъпата Джеси обаче се чувстваше много зле. Главата ѝ се пръскаше от болки. Джеймс не ѝ беше разрешил да чете „Федерал Газет“, като ѝ бе обяснил, че от това само още повече ще я заболи главата. Беше ѝ скучно. Искаше ѝ се Джеймс да е там, за да могат да спорят, или пък просто да го гледа. Когато той внезапно се появи на прага, тя се почувства така, сякаш в този миг слънцето грейна през черни облаци. Широка усмивка се разля по лицето ѝ. В следващия момент обаче видя, че Гленда и майка ѝ се промъкват от двете му страни, за да се втурнат към леглото ѝ, при което усмивката ѝ се стопи.

– О, моя скъпа, ненагледна Джеси... – пропя госпожа Уорфийлд и се смръщи на дъщеря си.

– Слушай, сестричке, не мислиш ли, че изглеждаш отвратително с тази орфана коса и с този глупав бинт около челото ти?

Джеймс притвори за миг очи.

– Здравейте, мамо, Гленда. Аз съм добре. Само видът ми е лош. Къде е татко?

– Твоят скъп баща нямаше време да дойде да те вземе. Ти си го разстроила извънредно много, Джеси, с този твой последен подвиг. Горкичкият, трябваше да спи в чуждо легло, само и само да онази неопетне репутацията ти.

Но баща ѝ беше обещал, че ще дойде лично да я прибере, след което ѝ беше намигнал, и тя разбра, че той просто ще ѝ спести посещението на майка ѝ. Явно не беше успял. Джеси въздъхна и се загледа с копнеж в каничката с чай, която Джеймс носеше, след което каза:

– Мамо, мисля, че на татко му хареса престоят тук миналата нощ. Той обясняваше на Джеймс най-различни неща, които той трябва да свърши, за да пооправи къщата си.

– Точно така, госпожо Уорфийлд. Вашият съпруг съвсем не е от стеснителните и времето, прекарано тук, му достави истинско удоволствие. – „Както и моето бренди“, допълни Джеймс наум.

Гленда просто се разхождаше из малката спалня, с реещ се поглед. Джеймс така и не проумяваше какво точно прави. Накрая му проблесна мисълта, че тя му се показваше – от всички страни. Не беше лоша гледка.

В следващия момент Гленда се обърна и мило му се усмихна:

– Защо двамата да не слезем долу, Джеймс, и да оставим мама да помогне на Джеси в обличането?

– О, Боже! – възкликна госпожа Уорфийлд. – Ами аз забравих да взема дрехи, Джеси. Е, нищо, тогава ще трябва да облечеш роклята, с която си била снощи, скъпа.

Джеси се сети за своите панталони и преbledня. Джеймс внимателно остави подноса на масата и взе отношение по въпроса:

– Съжалявам, госпожо Уорфийлд, но роклята на Джеси се съсипа от снощния дъжд. Старата Бес се опита да я пооправи, но беше невъзможно.

– Баща ти така и не ми обясни, Джеси, защо си била навън и си яздеа в това отвратително време. Казвала съм ти вече, и то хиляди пъти съм ти казвала, че трябва да престанеш да се държиш така странно. Е, какво ще правим сега?

– Ако Джеймс ме остави с тази пижама и ми даде един халат, бих могла и така да се прибера у дома.

– Имаш пижамата ми – Джеймс лекичко ѝ се поклони.

– Ще слезем ли долу, Джеймс? – попита Гленда и застана съвсем близо до него. Той усети парфюма ѝ от рози и му се прииска да кихне.

– Не мисля, че е необходимо, Гленда. Госпожо Уорфийлд, позволете ми аз да занеса Джеси до долу. А, да, нека първо да ѝ намеря едно наметало. Джеси, не ставай. Ей сега се връщам.

Гленда се загледа замечтано в Джеймс, докато той излизаше от спалнята. Тя се обърна към Джеси и въздъхна:

– Джеймс е толкова красив... Пита ли те нещо за мен?

– Не си спомням такова нещо – отвърна ѝ Джеси.

– Не може да не го е направил, след като аз танцувах с него на бала в Попълтън. Той ме покани, преди изобщо да го бях забелязала. Не можеше да свали очи от мене. Призна ми, че танцувам невероятно грациозно.

Джеси с досада поклати, глава.

Гленда гнусливо се отмести от едно мокро петно на стената.

– Познавам те, Джеси. Ти си го принудила да ти обръща внимание, така ли беше? Престорили си се, че се чувстваш зле, и той се е почувствал длъжен да те остави да преспнеш тук. Обзалагам се, че дори си правила сцени, за да не се отделя от тебе. Държал ти е и ръката, нали? В действителност не го е искал, Джеси. Той дори не мисли за теб като за жена – знаеш много добре това.

– Достатъчно, Гленда – каза госпожа Уорфийлд и погледна нервно през рамото си.

– А ето че сега го принуждаваш и да те занесе до долу на ръце. На

ръце! Това е срамота, Джеси. Обзалагам се, че нарочно си съсипала онази твоя рокля.

– Стига, Гленда! – натърти отново госпожа Уорфийлд, като видя, че Джеси беше придобила обезпокоително блед вид. – Може би сестра ти действително не е добре. Остави я на мира. Точно така, иди да погледаш през прозореца, миличка. А, Джеймс, ето те отново и теб.

Без да се замисля, той отиде до леглото и тъкмо щеше да сложи Джеси в халата, когато госпожа Уорфийлд ахна:

– О, не, Джеймс, колко неприлично! Не, мило момче, изведи за момент Гленда навън, а аз ще се погрижа за Джеси. Точно така, Гленда, иди с Джеймс.

Джеймс внимателно понесе Джеси надолу по стълбите. Усещаше я как се беше сковала в ръцете му, някак отдръпната от него. Преди малко беше дочул по-голямата част от онова, което й казаха, и сега се чувстваше виновен, че я пуска да си отива. Вече си беше дал сметка, че животът ѝ във фермата „Уорфийлд“ не беше кой знае колко приятен. Нищо чудно, че тя прекарваше цялото си време с конете. Чистеше торта от оборите. Кърпеше юздите. Яздеше и участваше в надбягвания. Редовно го побеждаваше. Затова сигурно не ѝ беше толкова трудно да се оправя с майка си и с досадната си сестра, а ако не успяваше понякога, тогава, да, просто винаги можеше да избяга.

Той я отнесе до каретата и я намести върху седалката.

– Е, Джеси, това е. Ще мина утре да видя как се оправяш. Пази се.

Той се усмихна на госпожа Уорфийлд и Гленда.

– Дами, грижете се добре за нея. Тя изкара една доста тежка нощ.

– Не виждам защо – отвърна Гленда и се втренчи в горната част на крака му.

– Ще се оправим – каза госпожа Уорфийлд и позволи на Джеймс да я качи в каретата. – Направи малко място, Джеси – добави тя, като се обърна и се усмихна на стопанина: – Благодаря, че я прибрахте в дома си.

„Като че ли съм била някое давещо се кученце и той ме е намерил“, помисли си Джеси.

Джеймс мълчаливо загледа каретата, закриволичила надолу по дългата алея на имението. Между чакъла се подаваха бурени. Трябваше да изпрати някого тук да ги изтръгне. Освен това всичко изглеждаше голо. Трябваше да засади още дървета, може би няколко дъба и повече брястове. Искаше „Маратон“ да изглежда пищна, богата конеферма. Джеси беше права, мъгните я взели! Имаше толкова много неща, които се

нуждаеха от поправяне.

„Горкичката Джеси“, помисли си той, а после се засмя на себе си. Щеше да изпитва съжаление към нея... до следващото надбягване, в което ще участват.

СЕДМА ГЛАВА

Слънцето грееше ярко в онзи вторник сутринта, когато Джеймс се спускаше надолу по Колвърт Стрийт, покрай безброй издателства и книжарници, право към номер 27. Още от малко момче той редовно посещаваше книжарницата на Комптън Фийлдинг. Влезе в магазина с тесните пътеки между рафтовете, покрити от пода до тавана с книги. Много от тях бяха разбъркани купчини – находчивата книга на Мейсън за водния дренаж например беше поставена точно върху „Памела“ на Ричардсън. Фийлдинг обаче знаеше къде се намира всеки един отделен том. Изглежда тази сутрин търговията не вървеше много-много. Джеймс не видя никой друг в книжарницата. Това беше добре, защото предния ден бе получил писмо от Фийлдинг, че от Париж са пристигнали пиесите на Корней. Чувстваше се приятно развълнуван.

Сви зад един ъгъл и замръзна на мястото си. На две крачки стоеше Джеси Уорфийлд в задълбочен разговор с Комптън. Какво, по дяволите, правеше тя тук? Сигурен беше, че книгите не я вълнуват, тогава? Сигурен беше, че единственото, с което тя се занимаваше, бяха конските работи.

Той се ухили на себе си и се приближи малко, за да чуе какво си говореха. Щом тя можеше да подслушва, защо да не може и той?

– Господин Фийлдинг, вече за трети път ми предлагате да чета стари дневници. В този сега за какво става дума?

Комптън Фийлдинг, известна и начетена фигура в Балтимор, чудесен цигулар, който свиреше по градските празненства, човек с широки познания в много области, внимателно отгърна излинените страници.

– Виж, Джеси, този дневник е на повече от сто години, някъде от около началото на осемнадесети век, според мен. Искан ми се авторът да го беше датирал, но той е пропуснал да направи това. Елиша Бентуърт ме посъветва да намеря стари календари и да сравня кога дните и датите съвпадат, а това ще ми покаже годините, но кой има време? Ето, този ценен дневник покрива период от около три години, повечето от които прекарани в Карибите. Какво знаеш за Карибите от онова време, Джеси?

– Абсолютно нищо, господин Фийлдинг. Щом искате, ще го прочета. Много ми харесаха наистина предишните два, въпреки че разчитането на някои думи ми беше страшно трудно.

– Но си заслужаваше, нали?

– Разбира се, особено онзи, чиито събития се развиват в Чарлстън през ранната колониална епоха.

– А да, спомените на господин Нестор. Странна птица е бил този господин, но си помислих, че ще ти хареса историята му. Щом като не си съвсем сигурна дали ще ти допаднат разкази от Карибите, защо просто не вземеш дневника у дома си да го прочетеш? Ако се решиш да го купиш, просто ще дойдеш пак и ще ми го платиш.

Джеси вече прелистваше страниците:

– О, чуйте това, господин Фийлдинг: „Дойдохме в Ямайка, за да намерим само гаден дъжд и вкиснал ром, който направо ти прогаря червата. Наложих ми се да потопя сабята си в търбуха на Дейви, това гадно копеленце.“ – Тя вдигна светналото си лице. – Това за пирати ли е? Божичко, колко кръвожадно звучи само.

– Навярно братът на търговеца на ром е бил пират, или просто е познавал някои от тези мъже – каза замислено Комптън Фийлдинг и взе дневника от ръцете ѝ. – Права си. Може би наистина е твърде кръвожадно за една млада дама.

– Ще я взема тогава – категорично обяви Джеси и Джеймс насмалко не се изсмя гласно.

– Добре тогава, щом така искаш. Прочети я и ела да ми кажеш мнението си.

Джеймс се появи иззад ъгъла и галантно произнесе:

– Добро утро, Джеси, Комптън. Що за история е това с гадния дъжд и вкисналия ром? Каква е тази книга?

– Ти си подслушвал – каза тя, а после прояви достатъчно благоприличие да погледне единствено към върховете на обувките си.

– Да, и все още съм невредим.

– Това, което държи тя, Джеймс, е дневник отпреди около стотина години. Всъщност аз не знам точно за какво става дума в него. Джеси ще го прочете и ще ми каже.

– Не съм знаел, че ти даже четеш? – обърна се въпросително към нея Джеймс.

– Какво точно искаш да кажеш с това, Уиндам? Да не мислиш, че съм неграмотна?

– Никога преди не съм те виждал с книга. Никога преди не съм те виждал и тук.

– Същото се отнася и за теб. Е, какво дириш пък ти тук, Джеймс? Сметнах, че единственото, което можеш да правиш, е да обхождаш земите си на кон, да обяздваш жребчета и да даваш нареждания на

работниците си в конюшните.

Тъй като и той си беше мислил същите неща за нея, реши да не ѝ казва онова, което му се искаше в този момент.

– Посещавам книжарницата на Комптън още от малко момче. Той ме запозна с френските романи и пиеси.

Господин Фийлдинг беше известен с огромната си колекция от френски произведения в своя магазин, но тъй като Джеси не знаеше и думичка френски, никога не беше обръщала внимание на това. Тя беше прочела всички романи, които имаше в книжарницата му, докато от не-отдавна той беше започнал да я запознава с различни дневници. Трябваше да си признае, че те бяха доста интересни, но интригата в тях беше слаба. Нямаше красиви кавалери, които да взимат ума на момичетата. О, да, тя обожаваше наситените е интрига сюжети.

– Ти си човек, който развъжда коне и се състезава с коне. Просто е невъзможно да знаеш френски.

– Да, обаче знам. Всъщност доста дълго съм живял във Франция. – Той я изгледа от горе до долу. – Ти носиш рокля? Откъде си я изровила? Прекалено къса е, с такъв грозен жълт цвят, и при това провиснала на гърдите. О, сетих се. Трябва да е някоя от изхвърлените рокли на Нелда или Гленда. Искаш ли да ти заема чифт от моите чорапи за подплънка на предницата?

Комптън Фийлдинг дискретно се прокашля:

– Джеймс, не би ли искал да видиш колекцията от пиеси на Корней, които току-що получих? Ти особено много настояваше да прочетеш „Сид“. В тази колекция са също „Цина“ и „Гибелта на Помпей“. Аз лично предпочитам „Сид“. Останалите са малко отегчителни, с този техен помпозен класически стил.

Джеймс изгледа Джеси с изражение на крайна неприязън и последва Фийлдинг към малкото му бюро в дъното на магазина. Въздухът беше толкова тежък от миризмата на дърво, книги и вехтошарски прах, че Джеймс се почуди как ли дишаше Комптън след няколко часа, прекарани във вътрешността на магазина.

Щом взе в ръце пиесите на Корней, той внимателно отвори страниците на „Сид“ и се зачете в първата сцена между Елвира и Химен.

– Ти наистина ли разбираш това? – учуди се Джеси и застана до лавката му, втренчила очи в страницата. – Изглежда като някаква велика глупост.

– Естествено, че го разбирам. Защо изобщо ще искам да го купувам, ако не мога да го прочета?

– Може би за да ме поставиш на мястото ми. Мен и всяка друга колониална измет. Така е, нали, Джеймс? Ти си мислиш, че ние всички сме неграмотни простаци.

– Никога не съм те мислил и за ей толкова дори неграмотна, Джеси, пък и как бих могъл, като се има предвид какво купуваш? Ето, ти ще четеш дневник – нещо с историческа стойност. Просто съм удивен.

– Преди да я насоча към дневниците, тя беше просто погълнала всички готически разкази, които можах да й намеря.

– Нищо чудно – каза Джеймс и се засмя. Тя изглеждаше така, сякаш ѝ се искаше да му съдере кожата, но запази устата си затворена, което го изненада.

Джеймс усети някакво слабо чувство за вина и реши, че не е зле да ѝ предложи нещо за компенсация.

– Джеси, хайде да идем да ти купя един сладолед някъде по Балтимор Стрийт. Това харесва ли ти като идея?

Тя светна от удоволствие:

– Може би ми харесва, поне мъничко.

Джеймс плати на Комптън Фийлдинг за Корней и поведе момичето, заедно с дневника му, надолу по Калвърт Стрийт. Той остана смаян, като видя, че тя си носеше дори чадър за слънце – един конфекционен чадър на цветя, който държеше като тояга. Косата ѝ беше прибрана стегнато назад и завързана с черна кадифена панделка.

– При Балбъни ли отиваме?

– Точно така. Синът на господин Балбъни, Грей, иска да се научи как се развъждат коне. Мисля да го взема на работа при мен.

– О, Боже!

– „О, Боже“ за какво?

– Ето я твоята метреса, Джеймс, госпожа Максвел. Тя ти маха с ръка.

И действително, Кони Максвел стоеше на отсрещната страна на улицата, точно пред вестникарската будка на Езекия Найлс, и му махаше въодушевено с ръка. Той също ѝ махна, като ѝ направи знак да го изчака. После пак се обърна към Джеси:

– Не си ли още малка, за да знаеш каквото и да било за метреси?

– Може и така да е, но затова пък Гленда знае. Чух я как обсъждаше госпожа Максвел с мама. Сестра ми се бои, че ти ще се ожениш за тази Максвел, а не за нея. Мама обаче я успокоява, че такова нещо няма да се случи. Максвел била прекалено стара за теб, пък ти си щял да искаш да имаш и синове, а тя вече не ставала за тази работа. Мама каза,

че ти ще искаш млада девойка, жена, която да е отстъпчива, послушна и мила, някоя, която ще ти донесе пари, всъщност – момиче точно като Гленда. И все пак тя си призна, че Кони Максвел е много красива, което си е самата истина. Тя е прекрасна. И изобщо не изглежда стара.

Джеймс я беше зяпнал, смаян от това, което така простодушно излизаше от нейната уста:

– Джеси, аз нямам никакви намерения да се женя за сестра ти.

– Наистина ли?

И ето – пак този обнадежден поглед, така изпълнен с копнеж, както погледа на дете, на което са предложили коледен сладкиш.

– Да. Пак ли си ги подслушвала?

– О, не. Е, може би малко... Понякога те говорят и пред мене. Сякаш изобщо не съм там.

– Но за това не са говорили пред тебе. Подслушвала ли си?

– Да. Но поне не паднах през вратата.

– Джеси, знаеш ли какво е това любовница?

– Жена, на която се качваш, когато ти се прииска.

– Конете се качват един на друг. А хората правят секс. Наясно ли си какво точно представлява сексът?

– Предполагам, че много прилича на това с жребците и кобилите, независимо какво говориш ти. Всичко е много шумно и объркано, и болезнено.

– Болезнено?

– Кобилите винаги пищат и се мятат, а жребците хапят вратовете и задниците им. Но те пак продължават да го правят, защото сигурно им доставя удоволствие. Суийт Сузи беше зажадняла за който и да било кон наоколо, та дори и за горкичкия стар Бенджи. Когато бягахме от онези мъже, аз казах на Бенджи да обещае на Суийт Сузи, че ще ѝ даде каквото пожелае, само ако продължи да бяга с все сили. И тя наистина препускаше бързо, Джеймс.

– Джеси, не мога да повярвам, че водим такъв разговор. Виж, сега искам да отидеш в магазина на Балбъни. Аз ще дойда при теб само след няколко минути, става ли?

– Става. О, Джеймс, аз харесвам госпожа Максвел. Тя винаги е толкова красива и обича да се смее. Винаги е била много мила с мен. Освен това винаги е залагала на мен по време на състезания.

– Знам, тя ми каза. Права си. Много е мила. Изчакай ме, Джеси.

Тя остана да го гледа как си проправя път между товарните коли, коне и файтони, покрай фургона за бира, за да стигне до другата страна

на улицата. Видя го как поздравява госпожа Максвел и как тя веднага му се усмихна, като постави дланта си в ръкавица под неговия лакът. Той се приведе към нея, за да я чуе какво му казва. Кони Максвел беше много нисичка, едва достигаше до рамото на Джеймс. Джеси се обърна на другата страна и започна да извива дръжката на слънчевия си чадър с такава сила, че тя се отчупи.

„По дяволите!“ – каза си тя и закричи нехайно към търговския център за сладолед „Балбъни“, който се намиреше на Балтимор Стрийт.

Когато пет минути по-късно Джеймс влезе с широки крачки в магазина, Джеси ядеше ванилов сладолед. Той седна срещу нея, поръча си сладолед и каза:

– Кони те поздравява. Освен това ме похвали, че съм започнал да проявявам по-добър вкус. Обясних й, че има нужда да си сложи очила. Тя пък ми го върна с това, че трябвало най-любезно да те помоля да ми дадеш някои ценни съвети за надбягванията.

– Аз мога да ти дам наистина полезни съвети, Джеймс, но се съмнявам, че ти ще поискаш да ме чуеш. Дори само ако се опитам да ти дам някои малки идеи, ще ми зашиеш плесница, нали? Освен това ти съвсем не се нуждаеш от чак толкова съвети. Истината е, че си прекалено едър, за да участваш в надбягвания. Съжалявам за теб, много е неприятно, но просто ще трябва да приемеш този факт. Е, вярно, няма да можеш да се перчиш натам-насам, както имаш навика, ако беше истински жокей, който тежи четиридесет и пет килограма. Как е Редкоут? Ще има ли възможност да язди в събота на надбягванията в Аксминстър?

– Не, пак ще съм аз. Кракът на Редкоут няма да може да заздравее добре поне два месеца. Обучавах Питър, но момчето още не е достатъчно подготвено. Ти направо жив ще го изядеш. По-възрастните ездаци могат да го изхвърлят от гърба на коня в някоя канавка, без дори да намаляват скоростта си. Не, той има нужда от още време, за да го направя отличен ездач. Така че мен ще ме имаш за съперник в събота, Джеси. Ти Риалто ли ще яздиш?

– Не, той има рана на задния крак. Не знам какво точно се е случило, но предполагам, че момчето, което се грижи за него в конюшната, не е било достатъчно внимателно с него. Щом като ще са надбягвания на четвърт миля, ще язда Джиг и Бони Блек. На такова разстояние те могат да бягат по-бързо и от вятъра. Ами ти?

– Тинпин. Този път той ще те победи, Джеси. Нямах никакъв шанс. Цяла седмица му говорих, подкупвах го с най-хубави неща, обяснявах му, че ти си само едно загубено женско същество и че ако отново те

остави да го победиш, ще трябва да се оттегли опозорен. Той е готов. Ще се бори на живот и смърт.

– Само гледай ти да стоиш настрана от мен, Джеймс. И внимавай да не вземеш да ме бутнеш в някое дърво или канавка. Освен това защо не яздиш Консол? Той е най-упоритият и старателен кон, който някога съм виждала.

Нямаше защо да се изненадва и затова бавно ѝ каза:

– Права си. Консол има малко по-дълъг гръб, отколкото трябва, но наистина е упорит и се отдава на състезанието с цялото си сърце. Винаги съм се боял, че ако се надбягвам с него повече от четвърт миля, ще му се пръсне сърцето само защото ще се е напрегнал докрай.

– Ти обаче няма да го насилваш прекалено много. Тъкмо заради това си един чудесен ездач. Е, не толкова добър, колкото баща ми или мен, но все пак си те бива. Слушай, досега разсъждавах, Джеймс, и реших, че Кони Максвел не ти е точно любовница.

– Съвсем си права. Тя ми е приятелка. Аз я харесвам, тя ме харесва и ни е приятно един с друг. Един мъж трябва да плаща на жената, за да му бъде метреса. Кони е независима. Тя може да ме изрита от живота си винаги когато реши, че се е отегчила от мен. Виж, Джеси, ти си неомъжена, девойка си, и подобен разговор не е никак подходящ за теб. Той не би смутил Гленда, но за теб просто не е подходящ. Яж си сега сладоледа.

– Ям го. Много е вкусен. Бих искала още един.

– Само да не ме караш после пак да те нося.

– Смяташ, че съм дебела?

– За Бога, Джеси, ти си точно толкова кльошова, колкото крака на тази маса. Просто се шегувам с теб.

– Нелда и нейният съпруг, Бреймън, идваха снощи у нас на вечеря. Той е ужасно дебел, Джеймс, и яде като Фрайър Тък, който сега сме го дали за разплод, а той, ако реши, може да плюска и като прасе. Не мисля, че Нелда го харесва много.

– Кого не харесва – Фрайър Тък или нейния съпруг?

Джеси си хапна още малко сладолед.

– Нелда изобщо не обича коне, така че, струва ми се, неприязънта ѝ може да се отнесе и за двамата. Гленда ѝ разказа как щяла да се омъжи за тебе в края на лятото. Щяла да бъде красива септемврийска булка. Тя твърди, че дотогава ти вече ще си готов. Мама е съгласна с нея. Каза, че вече ще си надживял скръбта си, ако изобщо все още си бил скръбен, в което тя се съмнявала, защото си мъж, а мъжете явно не можели да

тъгуват дълго. Да скърбиш за какво, Джеймс?

Той ѝ отговори с глас, който звучеше далечен, като далечна африканска пустиня:

– Бях женен. Жена ми умря при раждане. Това беше преди три години. Отново ти обръщам внимание на това, че няма да се ожена за сестра ти. Защо не вмъкнеш това в семейния ви разговор на масата довечера? Не искам да бъда груб с Гленда, Джеси, но нямам намерение да се женя за нея.

– А мен харесваш ли ме?

– Не особено. Ти си истинска напаст. Но пък си добра ездачка. Не ме поглеждай с тоя твой опулен поглед, хлапе. Е, добре, харесвам те... понякога. Виждам, че си свършила. Искаш ли още един сладолед?

– Не. Ако така можех да наддам в гърдите, щяха да изям още един, но не мога. Гленда непрекъснато се перчи със своя бюст. Тя е толкова красива.

– И какво от това?

Следващия вторник Джеси беше мъничко потисната, когато влезе в книжарницата на Комптън Фийлдинг. Причината беше в Джеймс, който, както ѝ беше обещал, я победи на надбягванията предишната събота, като успя точно преди финала да придума Тинпин да изпревари с цели две дължини нея и Джиг. После Джеси трябваше да слуша мърморенето на баща си, който обаче взе бутилка шампанско и я занесе в „Маратон“ да вдигне наздравица за Джеймс. От това и двамата се бяха напили като мотики.

Тя се молеше Джеймс да получи страшно главоболие, но в неделя сутринта той беше в църквата, заедно, с майка си, Ърсюла и Джиф, за да чуят как Уинсли Пелът призовава всички присъстващи да проявяват повече разум и умереност в живота си. Тогава тя беше погледнала Джеймс със зловна усмивчица.

Сега застана в книжарницата на господин Фийлдинг и го изчака да свърши с един клиент, след което се приближи към него с дневника в ръка.

– Какво ще кажеш за книгата, Джеси?

– Много е увлекателна. Накара ме да се почувствам така, сякаш съм там, толкова живи са описанията. Е, не всички, разбира се, но достатъчно, за да поддържат интереса ми.

– Нещо се смръщи. Защо?

– Просто си спомних как на няколко пъти бях почти сигурна, че този дневник ми звучи някак познато. Глупаво е, разбира се. Ще го купя, господин Фийлдинг. Може би разполагате с още някой дневник за мен? Е, искам да кажа, ако не можете да ми предложите нови романи.

Той наистина имаше още един дневник и тя плати за него на място. Беше писан от някакъв английски моряк, в началото на осемнадесети век, който преследвал и окачвал на бесилката пирати. Той я изпрати от магазина до улицата и ѝ каза:

– Отдели му малко време на този дневник, Джеси. Човекът, който го е писал, не е кой знае колко умен и има навика често да се повтаря, но може би ще го намериш за интересен.

– Надявам се... – Думите ѝ заглъхнаха накъде в гърлото. Тя едновременно чу и видя връхлитащата каруца. Мъжът я караше право към нея с бясна скорост, конете пръхтяха запотени, като чаткаха с все сила по павираната земя. Нямаше време за нищо. Мъжът сигурно беше луд. А може би беше пиян. Тя все пак успя да отскочи назад към тротоара, смразена от най-ужасния страх, който някога беше изпитвала в живота си. Тогава каруцата зави отново към Джеси. Мъжът на капрата крещеше на конете, налагаше ги с камшика и ги насочваше право към нея.

Комптън Фийлдинг я сграбчи в последния момент и с все сила я захвърли към вратата на своята книжарница. Главата ѝ изкънтя в рамката на вратата и тя загуби съзнание.

– Боже мой, Джеси! Отвори очи! Джеси!

След няколко секунди тя се опули към Комптън Фийлдинг, който беше толкова пребледнял, че приличаше на чаршафите, които всеки вторник висяха на простора зад къщата в Уорфийлд.

– Ох, главата ми. Този човек беше луд. Опита се да ме убие.

– Не – отвърна Комптън Фийлдинг. – По-скоро беше пиян. Просто глупава случайност. Не се притеснявай за това, момиче.

– Тогава защо избяга?

– Не знам, но ще поразпитам наоколо за него.

– Може би е преследвал вас, господин Фийлдинг.

– Да, би могло да се предположи – Фийлдинг се ухили. – Искал е да му давам уроци по цигулка и аз съм му отказал.

Тя също са засмя, но едва-едва.

Вечерта, докато се хранеха, Джеси описа на семейство го си за тази кошмарна случка. Когато свърши, майка ѝ каза:

– Никой нормален човек не би поискал да те убие, скъпа. Очевидно е била някаква странна случайност. Това е едната възможност, или пък Комптън Фийлдинг е бил прав: някой се е опитал да смачка него.

Гленда си взе малко от желирания крем, после облиза устни само за да ги присвие важно и вметна:

– Мама е права. Кой може да има чак такъв интерес към теб, че да те убива? Това е пълен абсурд. Както и цялата ти история.

Баща ѝ, който до този момент не беше проговорил, сега бавно попита:

– Точно така ли, както го разказа, се случи всичко, Джеси? Добре. Ще поговоря с Комптън Фийлдинг. Забрави за това сега, мила моя. Яж си задушеното. Браво, точно така.

Баща ѝ повече не спомена за инцидента. До следващия ден за надбягвания, когато се беше заклела, че ще бие Джеймс до побъркване, тя вече беше забравила за него. И хубаво, че стана така, защото един жокей от Вирджиния се опита да я блъсне от седлото с дръжката на своя камшик. Беше бурен състезателен ден, много ездачи получиха наранявания и нито тя, нито Джеймс се представиха много добре.

ОСМА ГЛАВА

Идеалният чистокръвен кон се ражда, отглежда се, за да тича, за да побеждава, и е готов да се състезава до смърт.

Балтимор, Мериленд Април, 1822

Когато Джеймс я видя да излиза от един магазин за рокли, той се почуди какво, по дяволите, можеше да прави Джеси Уорфийлд точно в такъв магазин. После ѝ махна с ръка. Когато я настигна, я покани в „Балбъни“, за да хапнат още сладолед. Не знаеше защо го направи, но го направи. Може би защото и двамата бяха загубили на последните надбягвания.

И въпреки това радостта на Джеси беше смуцаващо нескрита. Дватамата обсъждаха надбягванията и се оказаха в рядкото положение да си съчувстват един на друг. Когато Джеймс ѝ поръчваше втора купичка сладолед, той все още не ѝ беше направил нито една злонамерена забележка.

В този момент господин Парвис, дългогодишен журналист от „Федерал Газет“, влята в салона, като крещеше:

– Току-що са намерили Алън Белмонд, прострелян през устата!

– О, Боже! – възкликна Джеси. – Тогава той значи е мъртъв, господин Парвис?

– Джеси, ти ли си това тук? Да, той е по-мъртъв и от скумрия, уловена в Патапско и отлежала цяла седмица по доковете. Задната част на главата му е изхвъркнала. Горката му малка женичка го намерила в една от стаите за конски амуниции.

– Не мога да си представя Алън да се застреля сам – отбеляза безизразно Джеймс.

– Прав сте – каза господин Парвис, като потриваше ръце. – Някой го е убил.

Потресена, Джеси си мислеше за нейната сладка Алис – крехка, плаха и нерешителна. Но въпреки това Джеси винаги я беше харесвала, може би защото Алис никога не е изричала и една лоша дума за това, че тя участва в надбягвания с коне и че носи мъжки бричове. Именно Алис ѝ беше казала за смеската от краставици за избелване на луничките. Джеси си представи Алън Белмонд с изхвъркнала задна част на главата

и насмалко не се изповръща в сладоледа си в синята купичка на „Балбъни“.

Ослоу Пени каза:

– Джеси, ти се притесняваш за Алис Белмонд. Ще я видиш утре и ще можеш да се въртиш около нея, колкото поискаш. Сега обаче престани с въздишките и плачевната физиономия. Точно така. Просто си дъвчи тая сламка, нахлупи си шапката над лицето, за да пазиш тая твоя хубава бяла кожичка, и слушай историята за котарака Грималкин.

– Слушам, Ослоу – Джеси придърпа старата си опърпана кожена шапка над очите, облегна се назад в една купа сено, сви колене и продължи да дъвче една дебела сламка.

– Нали помниш, че всички чистокръвни коне произхождат от три, и само от три жребци:

– Да, от Байърли Търк, Дарли Арабиан и...

– Годолфин Арабиан – Точно така, Джеси. А сега мълчи и слушай. Годолфин Арабиан се родил още през 1724 година. Да, но другар на Годолфин Арабиан не бил нито някой помощник от конюшнията, нито неговият пият стопанин или дори някое магаре. Ами бил котаракът Грималкин. Този проклет петнист котарак яздел на гърба му, изправен на задните си крака, страшно горд и самодоволен, с източен врат, и оглеждал света, сякаш бил истински принц. Котаракът ядял до него, прокарвал нокти през гривата му, за да не се сплъстява, и спял повесен на врата му. Никой не можел да проумее защо този кон и този проклет котарак били толкова неразделни, но това било самата истина. Но ето че след време се случило така, че котаракът Грималкин умрял.

– И конят полудял – продължи унесено Джеси. – Отказвал да яде по цели дни. Не допускал никой да се приближава до него. Все повече слабее и губел сили. После сякаш възстановил нормалното си състояние, но не било съвсем така. Не допускал никаква друга котка до себе си. Опитвал се дори да убие всяка котка, която за миг му се мерне пред очите. Казват, че когато умрял го погребали под вратата на конюшнията до котарака Грималкин. – Джеси отметна глава назад. – Това е прекалено хубава история, Ослоу. Струва ми се, че ти сам си я съчинил.

– Не, той не я е съчинявал, наистина.

– Джеймс, какво изобщо правиш тук?

– Питър ми каза, че вие двамата си разказвате разни невероятни истории.

– Тя е страшно разстроена за горкичката Алис Белмонд. Не разбирам защо, след като сега момичето просто се е отървало от негодника си съпруг. Исках малко да я поразвеселя. И успех.

– Добре. Слушай, Джеси, недей да се разстройваш. Тази шапка не съм я виждал, май?

– Намерих я в един сандък на тавана. Има нужда само да се поизчисти и дооформи малко. Харесва ми.

– Действително е шапка с фасон: пази ти носа от слънцето. Струва ми се обаче, че надушвам миризма на нафталин. Колко старо е това нещо, Джеси?

– Мисля, че е била на дядо ми.

Той се загледа в шапката още за миг, поклати глава и каза:

– Дошъл е Гордън Дикенс, съдията. Исква да разговаря за Алън Белмонд. Гордън е разбрал, че тук са ставали сериозни размирици само няколко дни преди да убият Алън, и че Белмонд толкова е побеснял, че е поискал още същата вечер да си отведе Суийт Сузи. Джеси, защо си потриваш гърлото? Защо стана по-бяла дори от корема на моята котка?

– Нали аз го заплаших, Джеймс, и то пред свидетели. Ти почти насила трябваше да ме дръпнеш от него. Мислиш ли, че ще ме обесят?

– Не. Аз наистина ли те дръпнах от него? Странно, че не си спомням нещата точно по този начин. Хайде, елате с мен и двамата. Данси Хулахан е тук – струва ми се, можем да кажем, че всички герои от драмата са тук.

Гордън Дикенс мразеше чая, защото мащехата му го беше карала да пие чай, докато не се напикае в гащите. „Идеално наказание за устато малко момченце“, казваше тя с огромно задоволство, докато накрая той не се удържаше. Сега мразеше дори да гледа как някой друг пие това гнусно нещо, защото от него отново му се приискваше да се облекчи. Едва се съдържаше, докато гледаше как Джеси Уорфийлд пие този ужасен чай, но знаеше, че е длъжен да го направи. Беше тук, за да изпълни дълга си. Трябваше да бъде нашрек. Необходимо беше не само да изслушва думите на всеки, но и внимателно да изучава израженията на лицата им. Баща му винаги му беше казвал: „Винаги можеш да видиш вината, изписана върху лицето на някой мъж или жена, стига да знаеш какво и как да гледаш“. Не беше много сигурен какво точно означаваше това, но умееше да наблюдава внимателно. Точно сега не можеше да мисли за младата си чувствена жена, която лежеше в тяхното легло,

топла, гола и разчорлена. Той преглътна и си наложи да се върне към задълженията си. Погледна момичето, което пиеше чай, Джеси Уорфийлд, после – Данси Хулахан, и накрая – Джеймс Уиндам.

– Да ти предложи една кифла с масло, Гордън?

– Не, Джеймс, благодаря ти. Искам да чуя какво се е случило, след като Джеси Уорфийлд е довела кобилата обратно тук. Да, Томас, влез и ти. Ти също си бил сред тук присъстващата компания онази нощ, нали?

– Не беше точно компания за веселба, господин Дикенс – каза Томас със строго изражение, защото знаеше, че това си беше сериозна работа. – Горката мис Джеси беше цялата в кръв, а господин Джеймс я носеше. Не, хич даже не беше за веселба.

– Не това имах предвид. Разкажи ми какво се случи.

След като беше измъкнал всички възможни факти от всеки един от тях, Гордън Дикенс поглади мустаците си, вторачи се в Джеси и каза:

– Доколкото разбирам, ти и Джеймс Уиндам сте съперници. Винаги съм залагал на Джеймс, но ти го побеждаваш в поне половината от случаите, което със сигурност не е най-правилното от твоя страна. Виждал съм те да се опитваш да го блъснеш с коня си, виждал съм те да риташ с крак към него, виждал съм го и него да се опитва да те отклони в канавка. Вие сте врагове, Защо тогава ще защитаваш него и ще заплашваш Алън Белмонд? Защо изобщо ще си правиш труда да спасяваш тази кобила? Това не е била твоя кобила.

– Аз обичам Суийт Сузи. Тя е прекрасна. Предполагам, не сте намерили двамата мъже, които я откраднаха? Или който и да било там, който ги е наел да я откраднат?

Гордън Дикенс през тези дни беше прекалено зает с женитбата си и с изучаването на страхотните удоволствия на брачното легло, за да се занимава с този проблем, но си премълча за това. Сети се как беше прекарал ранните часове на тази утрин и от спомена го обляха топли вълни на задоволство. На кого му пукаше за някакъв си скапан кон, когато Хелън лежеше там и го чакаше, усмихваше му се и протягаше ръце към него?

– Все още не съм попаднал на никакви следи – отвърна той с глас, леден като балтиморски пролетен дъжд. Как смееше това проклето момиче да го разпитва? – Не отговори на въпроса ми, Джеси Уорфийлд.

– Нямаше значение, че Суийт Сузи принадлежеше на Алън Белмонд, който не беше много приятен човек. Щях да се опитам да спася Суийт Сузи, дори и да беше собственост на Мортимър Хаки, една наистина презряна твар. Както и да е, Алън Белмонд дразнеше всички,

крещеше най-различни обвинения по адрес на Джеймс – абсолютно безпочвени обвинения – и аз поисках да го ударя.

– А може би вместо това си го застреляла?

Джеймс, който се беше облегал на полицата на камината, внезапно се хвърли напред и се надвеси застрашително над Гордън Дикенс. Сграбчи го за яката и го разтърси:

– Това е най-нелепото нещо, което е излизало някога от твоята уста! Само я погледни – побеляла е като платно от страх. Добре си мери приказките, иначе аз ще те накарам да го направиш.

– Джеймс, не разбираш ли, че аз просто си върша работата? Тя наистина го е заплашвала. Обича да се прави на мъж, възможно е да използва и пистолет като мъж и...

С желанието единствено да отвлече вниманието на Джеймс, когото виждаше, че изгаря от нетърпение да забие юмрука си в лицето на Гордън, доктор Хулахан бързо изстреля:

– Предполагам, не знаете, че Алън Белмонд някога искаше да се ожени за Ърсюла Уиндам, сестрата на Джеймс?

Джеймс рязко се обърна към него и се опули така, сякаш му бяха пораснали рога:

– Е да, но той не се ожени за сестра ми, така че аз не съм имал никаква причина да го убивам. Откъде, по дяволите, знаеш за това, Данси!

– Съпругата на господин Белмонд се разболя скоро след като се бяха оженили. Тогава тя беше и много потисната, бледа и все с насълзени очи. Сподели с мен, че той започнал да я отбягва почти веднага след женитбата им, че дори на няколко пъти я бил наричал Ърсюла в моменти на, хм, на нежност.

Джеймс се обърна и се загледа в Данси Хулахан. После пусна Гордън Дикенс, разсеяно изтупа предницата на сакото си и леко го бутна обратно на стола му.

– Предупреждавах Алис да не се омъжва за него – заговори Джеймс. – Той се ожени за Алис Стодър напук на Ърсюла, която се омъжи за Джиф. Предполагам, се е надявал, че ще я накара да ревнува. Само че не се получи. Той не искаше да повярва, че тя не желае да се омъжва за него, че предпочита Джиф Попълтън. А и Алис също не ми повярва. – Той погледна Гордън Дикенс право в очите. – Ще трябва да измислиш как да държиш всичко това зад зъбите си, Гордън. Абсолютно всичко, ясно ли е? А и ти също, Данси. Е, да, добре разбирам защо го изрови и го изплю точно преди малко. Ето, вече съм се овладял и няма да удуша Гордън, поне в следващите пет минути. Запомнете, всички вие

тук, че цялата тая работа няма нищо общо с убийство на Белмонд.

Гордън Дикенс нервно си играеше с вратовръзката.

– Аз трябва да изпълня своя дълг. И все пак съм съгласен с теб, Джеймс, че никое от тези неща няма каквато и да било връзка със злополучната смърт на този мъж.

Джеси се обади:

– Кой мислиш, все пак, че е убил господин Белмонд, Джеймс?

– Нямам ни най-малка представа. Както ти сама каза, Джеси, той не беше особено приятен човек. Слушай, Гордън, Алън Белмонд имаше двама партньори в бизнеса. Между тях тримата май имаше сериозна борба за надмощие. Ти проучил ли си този въпрос, например?

– Да. И тримата са се ненавиждали един друг. Взаимно са се обвинявали в злодеяния, злоупотреби и мошеничества. – Гордън Дикенс се изправи с мрачно изражение. – Истинска каша. Надявах се виновният да бъде някой от вас. Така всичко щеше да е толкова по-просто.

– Е, няма що, благодарим ти, Гордън – саркастично отбеляза Данси Хулахан.

– Да не забравяме и конните надбягвания – обади се Ослоу. – Господин Белмонд участваше в залаганията по пистите, и то с големи суми, както съм чувал, но не винаги си плащаше, когато губеше. Носят се и слухове, че на миналогодишното първенство за балтиморската купа бил виновен за отравянето на Рейнбоу – четиригодишен чистокръвен кон, чийто баща беше Белъргон, а майка му беше кобилата Медли. Конят, на който Алън заложил, спечелил, така че и той спечелил, при това много пари. Но това, разбира се, са само недоказани неща.

– Всичко е недоказано – каза Гордън Дикенс и въздъхна. – Дори светът е недоказан – добави той философски, пак въздъхна и се изправи. Поизпъна жилетката на самото си. Беше му широка. Значи беше отслабнал. Но се чувстваше много добре. Знаеше, че това се дължи на всички-те онези неща, които вършеше нощем и рано сутрин.

– Дяволите дано да му бяха взели очите на Белмонд! – Той огледа всички с мрачно раздражение. – Защо просто не се беше хвърлил с коня си от оная скала, когато прескачаше препятствието на Милър? Тогава щеше да е нещастен случай и с това всичко щеше да приключи.

Госпожа Уилхелмина Уиндам здраво стискаше сина си под ръка:

– Сега пък кой ли е дошъл при горкичката Алис? Но ти ще се отървеш от този посетител, който и да е той, Джеймс. Ние с теб вече сме тук

и затова само ние сме тези, които могат да предложат съчувствията си на бедната вдовица. Някои хора са досадни направо като гризачи.

Джеймс беше дошъл до градската къща на Белмонд, която се намираще на Сейнт Пол Стрийт, за да предложи на Алис каквато и да било помощ. И тук беше намерил майка си – тя току-що слизаше от ландото, което ѝ беше купил преди три години. „А, моето мило момче“, беше казала тя и му бе позволила да ѝ помогне да слезе на земята, след което го бе хванала под ръка.

– Ти казала ли си на Алис, че ще я посетиш?

– Разбира се, че не, но това няма значение. Иди да се погрижиш за тези посетители, Джеймс.

Нейните гости бяха Гленда и Джеси Уорфийлд.

Слабичка прегърбена женица ги въведе в голямата гостна на Белмонд. Облечена в светложълта муселинена рокля, Гленда се беше настанила удобничко върху канапето. Джеси стоеше изправена до Алис, положила ръка върху превитите рамене на вдовицата. Пак беше облякла една от захвърлените рокли на сестра си – светлосива вълнена рокля, която я правеше да изглежда като млада монахиня, облякла одеждите на игуменката. Както и предишната рокля, тази също ѝ беше прекалено къса и доста широка в бюста. Джеймс я чу да казва:

– Алис, от мисис Партридж разбрах, че не си яла почти нищо. Хайде сега, ето ти тук да си хапнеш малко кифлички. Да ти ги намажа ли с масло и ягодово сладко?

Алис я погледна с такова безпомощно изражение, че на Джеймс му се прииска да я прегърне и погали. Струваше му се, че повечето хора биха имали същата реакция към Алис. Но очевидно не и Джеси. Тя направо го сачиса, като изтърси:

– Слушай, Алис, до гуша ми дойде да те гледам такава. Или сама ще изядеш кифличката, или аз ще ти я натъпча в устата.

Това предизвика усмивка върху бледите устни на скърбящата. Крехките ѝ рамене дори леко се понадигнаха. Тя стреснато вдигна глава, когато мисис Партридж се прокашля:

– О, мисис Уиндам! Джеймс. Моля, заповядайте. – Алис скочи на крака и Джеси знаеше защо. Всеки изпадаше в паника, когато мисис Уилхелмина Уиндам се появяваше на един размах разстояние. Тази жена я плашеше до смърт. В миналото тя успяваше да избегне срещите си с нея, но не и днес. Днес нямаше начин да се избяга от нея.

Уилхелмина погледна към Алис, върху чиито бледи бузи вече се бяха появили трескави червени петна, и каза:

– Вече три дни скърбиш, Алис. Алън Белмонд не заслужава повече от три дни да линееш тук за него, без да ядеш. Смазана си от шока, който си изпитала, когато си го намерила, а не от самата загуба. Слушай, аз също бих искала чаша чай и една от тези пресни кифлички, за които говореше Джеси.

– Да, госпожо – каза Алис и изтича във от гостната.

Джеси се обади:

– Не знаех, че Алис можела да се движи така бързо. Възхищавам ви се, госпожо.

Уилхелмина погледна за миг Джеси, вдигна важно брадичката си и се обърна към Гленда, която сега седеше на ръба на канапето, цялата нащрек, готова да бъде огледана и оценена.

– Добре изглеждаш, Гленда, но тази твоя рокля е подкъсена твърде много. Освен това прекалено голяма част от бюста ти е изложена на показ. Ето, вземи. – Уилхелмина ѝ подаде една бяла ленена кърпичка. Гленда я взе и се втренчи в нея безпомощно. – Разстели я върху бюста си, скъпа – обясни ѝ с усмивка Уилхелмина.

– Ами ти, Джеси... Да, за да говоря с теб, първо трябва добре да се успокоя. Ти си такава, каквато винаги си била. Е, поне не миришеш на кон днес. Нямам повече кърпички, иначе щях и на теб да ти дам една, за да си подпълниш нагръдника на тая рокля. Непременно ще говоря с майка ти. Необходимо е да има и рокли, които са шити само за теб.

Джеймс, който вече трябваше да е свикнал със своята майка, след като толкова години я беше наблюдавал в разгара на нейните акции, едва не се задави от раздразнение, когато каза:

– Мамо, мисля, че трябва да седнеш. А, ето я и мисис Партридж с чая и кифличките. Точно така, вземи си две. Слушай, Алис, престани да припкаш натам-насам. Искам да разговарям с теб. Ела с мен в кабинета на Алън, моля те.

Кабинетът на Белмонд беше тъмна стая с тежки кожени мебели, тъмнокафяв мъхест килим и стени, покрити с книги, за които Джеймс знаеше, че мъртвият никога не ги беше отварял приживе. Джеймс лекичко притисна с ръка Алис Белмонд, за да я сложи да седне на един стол, после приклепна пред нея и хвана нейните бели ръце със своите.

– Майка ми е грубиянка, Алис, но е права. Алън беше негодник. На твоите плещи остава едно голямо имение. Има и хора, които зависят от теб.

– Аз съм жена, Джеймс. Не разбирам нищо. Нито пък Алън някога ми е обяснявал каквото и да било. Той винаги казваше, че трябва да ме

намира тук винаги, когато пожелае. Твърдеше, че това била единствена-та ми роля, а също и раждането на деца. Сега него вече го няма. Чувствам се някак смразена. И няма кой да ми каже какво трябва да правя.

– Ти обичаше ли го, Алис?

– Искаше ми се да го обичам, Джеймс. Ти знаеш това. Вярвах, че ще мога да го накарам да забрави Ърсюла, но той така и не успя. Все ми повтаряше, че Ърсюла никога не говори такива глупости като мен. Казваше, че тя никога нямало да хленчи, да се вайка и да се оплаква като мен. Не, от един момент аз престанах да го обичам. Предполагам, че сега Бог ще ме прати право в ада.

– Аз пък мисля, че ти по-скоро беше освободена от ада. Ще надживееш всичко това, Алис, повярвай ми.

– Родителите му вече идваха тук, за да ме осведомят, че бизнесът не бил доходен, че много съжालяват, но за мен нямало никакви пари. Аз и не се интересувам от това, защото баща ми ще се грижи за мен. Той даваше зестрата ми на Алън под формата на малки годишни вноски и Алън се вбесяваше от това. Баща ми вече ми каза, че ще ми продължи годишните вноски и че не било нужно да се омъжвам повторно, ако не го желая.

– Радвам се, Алис. Недей да се притесняваш и за проклетите му съдружници. Адвокатът на Алън, Даниел Реймонд, ще се погрижи за тези злодеи. Може и да не те интересуват парите, но трябва да има някаква справедливост. Чуй ме, Алис, фермата съществува. Мисля, че ще бъде добре за теб да понаучиш някои неща за поддръжката и управлението на една конеразвъдна ферма.

– Тъкмо това чух и от Джеси. Обеща ми, че тя самата ще ме научи.

Това го накара да замълчи за момент. Какво, по дяволите, целеше Джеси?

– Изобщо не съм знаел, че двете сте такива добри приятелки.

– О, да, вече от години. С Нелда и Гленда също. По-рано винаги съм била под непрекъснатото покровителство на мама и татко. После се запознах с Джеси, която беше толкова свободна, която си правеше точно онова, което си поиска, без да обръща внимание, когато майка ѝ крещи по нея, без да се притеснява, че е изгоряла на слънцето или си е скъсала роклята, или пък че я е ритнал кон. Джеси винаги е била смела. А аз винаги съм била страхливка. Но тя твърди, че това може и да не бъде вечно. Че сега вече нямам съпруг, който да ми нарежда как да живея. Мога да правя, каквото си поискам, и да бъда такава, каквато поискам. Тя смята, че из ще успее да се отърва от това чувство на смразеност. И

че парите ще ми помогнат да се размразя още по-бързо.

Джеси ли беше казала всичко това? Добре ли беше чул? Джеймс винаги бе смятал, че Алис Стодърт Белмонд беше от онзи тип жени, за които е абсолютно задължително да имат съпруг, за да се грижи за тях, или поне брат, чиято роля той, Джеймс, беше възприел. Затова сега само можеше да я зяпа с ококорени очи. Дали в този тих гласец не беше доловил някаква решителност, която никога преди не беше чувал?

Той каза:

– Джеси не е чак толкова свободна, Алис. Тя все още е момиче. Все още е дъщеря, която живее при баща си. Нейната майка все още я напътства какво да прави.

Сълзи проблеснаха в очите на Алис:

– Значи ти не смяташ, че тя може да ми помогне?

– Не съм казал това. Само ти обяснявам, че не всичко е винаги точно такова, каквото изглежда на пръв поглед. Чуй ме сега, Реймънд и аз ще се срещнем с някогашните съдружници на Алън. След това той ще мине оттук с едни документи, които трябва да подпишеш. Ти само гледай да се храниш повече и да се „размразяваш“, точно както ти е казала Джеси.

– Ами Мортимър Хаки? – попита Алис и лекичко потрепери.

Хаки беше собственик на малък развъдник за състезателни коне на запад от Балтимор. Той беше дребнав, нечестен и благодарение на такива като него конните надбягвания често си спечелваха лоша слава.

– Какво общо може да има този мошеник в случая?

– Иска да купи фермата. Мисля също, че иска да заеме и мястото на Алън. Откакто убиха мъжа ми, той идва тук поне по пет пъти на ден. И държи ръката ми прекалено дълго, Джеймс, а веднъж дори ме целуна по бузата. Искаше ми се да повърна. Ужасен и противен е този човек.

– Кажй на мисис Партридж повече да не го пуска вътре. Аз самият ще говоря с него, Алис.

Когато се върнаха в гостната, Джеймс чу майка си да крещи така гръмогласно, че можеше да я чуе дори и часовият на другия край на Сейнт Пол Стрийт.

– Няма нищо по-жалко от момиче, което не уважава по-възрастните. Ти, Джесика Уорфийлд, да не си посмяла друг път да ми говориш по този начин! Няма да ми се противопоставяш за неща, за които знам, че са абсолютната истина.

– Но, госпожо, Нелда се омъжи за съпруга си, защото тя сама го поиска. Грешите, като твърдите, че мама я е накарала да се омъжи за

Бреймън. Що се отнася до татко, той казваше, че ще му се обърнат червата, ако омъжи собствената си дъщеря за мъж, по-възрастен от самия него. Не, госпожо, Нелда сама си го беше решила.

Уилхелмина Уиндам изсумтя, и то доста грубо, но затова пък децибелите в тона ѝ малко поспаднаха.

– Ти си само едно малко момиче, Джесика. Не разбираш абсолютно нищо. Аз обаче познавам твоята майка. Тя умее да си крои плановете, да заговорничи. Всъщност бая си я бива за тия работи. На доста неща съм успяла да я науча. Тя искаше кофи с пари за Нелда и успя да се лепне за Бреймън. Нелда изобщо нямаше думата в цялата работа. Виж какво, недей да ми противоречиш, иначе ще трябва да разговарям с майка ти за теб. Всъщност направо ще ѝ кажа как точно да се оправи с тебе.

Джеси скочи на крака:

– Гленда, трябва вече да тръгваме. Отивам да се сбoguвам с Алис.

– Аз няма да тръгвам никъде, Джеси. Не бъди груба с мисис Уиндам. Ако всичко се подреди така, както е предвидено, тогава тя скоро ще има пълното право да се намесва в нашия живот.

– Това пък какво трябва да означава? – жлъчно попита Уилхелмина Уиндам, обърна се към Гленда и се втренчи в нея. – Знам те аз, Гленда Уорфийлд. Ти си хвърлила око на сина ми. Е, мила моя, ако толкова искаш аз да те командвам, може пък и да се уреди нещо. Често му напомням, че онзи негов прибързан английски брак можеше и да не свърши така трагично, ако ме беше послушал. Да, това никога нямаше да се случи.

Джеймс се обади съвсем тихо от вратата:

– Мамо, време е да им кажем довиждане. Алис е уморена и иска да си почине. Всъщност иска да изяде две кифлички и после да си почине. Хайде да тръгваме.

– Добре, скъпи Джеймс. – Тя рязко се извърна, приглади къдриците около все още красивото си лице и подаде ръка на сина си, макар че в този момент на него му се искаше направо да я удуши. Джеси изглеждаше напрегната до краен предел и по-настървена от бясно куче. Гленда тихичко си тананикаше нещо и диплеше плата на своята рокля с меките си бели пръсти.

Джеймс неочаквано предложи на Джеси:

– Би ли искала да те придружа до дома ти?

Гленда моментално се изправи, а кърпичката, която ѝ беше дала мисис Уиндам, падна от пищната ѝ гръд.

– Няма нужда, Джеймс. Джеси и аз ще си тръгнем сами. Приятен

ден, Алис.

Тъкмо когато всички излязоха от къщата на Белмонд, пред нея спря каретата на Нелда. Сестрите само си кимнаха една на друга.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Джеси усърдно се молеше да не вали, но не смяташе, че Бог ще я чуе. Това все пак беше Балтимор и повечето хора тук вярваха, че в някои от по-капризните си настроения Бог оставяше небесата да се разтворят над главите им точно когато десетина минути преди това слънцето е прогаряло синевата.

Беше хладно, въздухът тежеше, а нощта бе по-черна и от най-тайните мисли на грешник. Джеси се загърна в своето мъжко сако и се приведе над розовите храсти, за да може да надникне в голямата бална зала на Бланчард. Почти веднага забеляза Джеймс, защото беше по-висок от повечето мъже там. Когато се разсмя, той отметна глава назад и откри загорелия си врат. Джеси се почуди какво ли го развеселяваше толкова. Тя самата никога не се беше смяла така, или поне не чак толкова спонтанно и невъздържано.

Бяха я поканили на този бал, но тя отказа – както винаги правеше. Този път обаче отказа чак след като майка ѝ я беше изгледала на няколко пъти от главата до петите. Накрая ѝ се беше ухилила с онази нейна усмивчица с присвити устни, която нямаше нищо общо с веселото настроение. Не че майка ѝ не искаше и тя да изкара една развлекателна вечер. Но чисто и просто знаеше, че ако се появи облечена като Гленда и се опита да се прави на дама, Джеси ще се направи за смях, ще направи за смях цялото си семейство и най-вече майка си.

Не, нямаше да се получи. Майка ѝ беше права. И все пак... Момичето въздъхна и се прилепи по-близо до прозореца. Тя знаеше, че това ще бъде решителната вечер. Беше дочула как Гленда планираше вечерта заедно с майка им.

Не, не би могла да ги остави да предадат Джеймс Той заслужаваше много други неща, не и това да има до себе си Гленда през останалата част от съзнателните си дни на тази земя. Щеше да бъде съвсем различно, ако сам искаше Гленда, но той категорично беше заявил, че никога няма да се ожени за нея. Не, нямаше да позволи майка ѝ и Гленда да му сервират такъв номер.

А, ето че и Гленда се появи. Беше се запътила право към Джеймс. Ама че странна работа – тя го фиксираше в кръста, не в лицето.

Джеси видя как Джеймс накрая погледна към Гленда, усмихнато ѝ кимна, а след това отново се обърна към Даниел Реймънд, адвоката,

който помагаше на клетата Алис Белмонд да сложи ред в живота си.

Но сестра ѝ нямаше да се остави да я отпратят току-така. Джеси добре познаваше всички признаци за това. Тя вирна брадичка, изпъчи гърди напред и ето че пак се появи, втренчила поглед право в кръста на Джеймс. После протегна меката си бяла ръка и я постави върху черния ръкав на Джеймс. Той се намръщи и се обърна да я погледне.

Само след миг Джеймс каза нещо на Даниел Реймънд и придружи Гленда до дансинга. Свиреха валс. Ето, това беше моментът.

Джеси се отдръпна от розовите храсти и бързо изтича към красивия стар бряст в средата на градината на имението. Изкатери се по него, после се вкопчи в един дебел дълъг клон и го възседна. Не биваше обаче да оставя краката си провиснали – можеха да я видят. Тя се изпъна по корем по дължината на клона.

Почака известно време.

После почака още малко.

Валсът трябваше отдавна да е свършил. Гленда беше имала достатъчно време, за да почувства, че ѝ прималява поне десетина пъти. Но Джеси се боеше да помръдне. Ами ако вече бяха в градината, но не достатъчно близо, за да може да ги чуе? Ами ако дойдат под дървото и погледнат нагоре? Ще я спипат. Ще се да припадне само при тази мисъл.

Лявото ѝ стъпало изтръпна. Тя вдигна крака си и го разклати. Нямахме голяма полза. Усети как се свлича и се вкопчи в клона, като при това одраска бузата си.

Чу гласове, сграбчи здраво клона и се затаи. О, Боже, те май бяха почти под самото дърво. Но Гленда не беше там. Бяха двама души, а в единия от тях позна Джеймс.

Спореха за нещо.

– Слушай, Уиндам, аз ще я купя нея цялата и ти нямаш думата в случая.

Джеси разпозна гласа на Мортимър Хаки – дебел, дрезгав глас. Познаваше го като човек със зъл прав, който беше успял да се сдобие с пари по доста мистериозен начин. Той имаше един жокей, който винаги използваше камшика си към всеки друг състезател, ако го доближи дори и малко на надбягванията.

– Защо изобщо излязох с тебе тук, не знам – каза Джеймс. – Нямам какво повече да ти кажа, Хаки. Тя ще се научи сама да си управлява фермата, затова забрави тая работа.

– Ти, копеле мръсно, ти няма да се бъркаш! Ами че аз мога дори да се ожена за тази мъничката! Алън ми каза, че не струвала в леглото, но

това не ме интересува. Ще притежавам конеразвъдната ферма.

– Казвам ти го за последен път, Хаки. Остави Алис на мира! Ако още веднъж чуя, че й досаждаш, ще те направя на кайма.

– Заплашваш ме, а, префърцунен хлапако, с тоя твой гаден, надут английски фасон!

Гласът му беше толкова разярен, че Джеси направо си изкара акъла. Само веднъж го беше чувала да говори така – с един жокей, който току-що беше загубил надбягване. Тогава само с един замах на камшика бе разцепил лицето му. Тя успя да измъкне пистолета от джоба на мъжкото си сако. После се изтегли назад върху клона, опря се о ствола на дървото, и спусна крака от двете му страни, за да може по-ясно да наблюдава мъжете под себе си. Онова, което видя, почти я накара да обезумее от страх.

Мортимър Хаки беше извадил пистолет на Джеймс и го размахваше под носа му.

– Никой не знае, че си дошъл тук, Уиндам. Аз добре се огледах. Исках да бъда сигурен, че никой не ни е забелязал. Сега му чуй. Знам всичко за теб и Алис Белмонд. Ти си бил в леглото ѝ и затова горкият ми приятел Алън спеше с всяка балтиморска курва. Но ще те накарам да се откажеш от нея. Ти не си човекът, когото ще оставя да ми пречи. Няма да те бия, Уиндам, само ще пръсна жалкия ти мозък.

– Аз съм спал с Алис? Тъпо копеле!

Хаки рязко насочи пистолета си право към сърцето на противника си. В този миг Джеймс скочи върху него, сграбчи ръката му и я изви нагоре. Изтрещя остър изстрел. Цял водопад от листа се посипаха по земята. Двамата мъже се бяха вкопчили един в друг, въргаляха се разярено и размахваха безполезно юмруци – всеки се опитваше да вземе надмощие над другия. Джеси напрегнато наблюдаваше Джеймс. По-едър и помлад от двамата, той успя да забие юмрук в корема на Хаки. Хаки изрева пронизително, отскочи назад и се освободи за миг. После вдигна пистолета и хруптейки от омрача, каза:

– Ти, малък отвратителен мърльо, ти ли...

– Джеймс! Къде си? – Това беше гласът на Гленда. Джеймс не помръдна, но Хаки трепна и отклони вниманието си само за миг. Джеймс изкрещя:

– Не се приближавай, Гленда!

Хаки отново насочи пистолета си към него и се изсмя:

– Ти, малко копеленце, тебе аз ще те...

Джеси се прицели и стреля. Чу се изненадано скимтене, последвано

от стенание. Пистолетът я ритна и тя се преметна назад. Отчаяно се опита да се вкопчи в клона, но само ожули до кръв пръстите си. Джеси изпищя и се строполи на земята.

Джеймс едва успя да вдигне глава по посока на неочаквания изстрел, когато Джеси падна с трясък право върху него, поваляйки го по гръб на земята.

Мортимър Хаки се надвеси над тях, с пистолет, увиснал в ръката му:

– Боже мили, Джеси Уорфийлд! Ти се опита да ме очистиш, отвратително, гадно момиченце! Уцели ме в проклетото ми стъпало. Заслужаващ направо да те...

Джеймс почти беше загубил съзнание, но някак си се държеше. Той се уплаши, че Хаки ще застреля Джеси и се приготви да се преметне върху нея.

В същия миг отново се чу гласът на Гленда:

– Джеймс!

Тогавя се обади и госпожа Уорфийлд, която взе да мъмри дъщеря си на висок глас:

– Слушай, миличката ми, не трябва да излизаш тук с Джеймс. Знаеш ли какво говорят вече всички? Разбираш какво ще означава това, нали? Я почакай за момент, Гленда. Нещо не е съвсем наред тук. Къде е скъпият Джеймс?

Те бяха само на няколко метра разстояние. Джеси тръскаше главата си, за да я проясни. Джеймс се опитваше да си поеме дъх под нея, но лежеше, без изобщо да помръдва. Тя се уплаши, че може да е в безсъзнание. Успя да си отвори устата и тихо изсъска:

– Господин Хаки, най-добре е да се махате отук. Не можете да убиете и двама ни. А пък идват и други хора. Не исках да ви прострелям в стъпалото. Всъщност се бях прицелила в ръката ви.

Мортимър Хаки бясно изруга, срита Джеймс по крака, а Джеси в ребрата и се изнесе през задната част на градината.

Джеси се отдръпна леко назад и взе да потупва Джеймс по лицето:

– Джеймс, събуди се. Съжалявам, че паднах върху теб. Моля те, събуди се. Не ми се сърди, моля те...

Джеймс примигна и отвори очи. Джеси лежеше върху него, гърдите ѝ се притискаха върху неговите, а лицето ѝ беше толкова близо, че той усети топлия ѝ дъх върху устата си. Ако не беше толкова тъмно, щеше да може да преброи луничките по носа ѝ.

– Ти направо ме уби – каза той. – Добре ли си?

– Просто съм малко като разглобена, струва ми се. Само минутка, и се махам от теб.

– Няма защо да бързаш. – Той вдигна ръце и нежно я отмести малко по-назад. Болеше го десният крак, а голяма част от тежестта ѝ беше точно върху него. – Чувствам те за първи път като жена, Джеси.

– Ами че аз съм си жена. О, разбирам какво имаш предвид, искаш да кажеш, Божичко...

– О, не, само не ми разигравай тия сцени на девическа свенливост. Поеми си дъх и просто се измъкни от мен.

– Чух Гленда и майка ми.

Джеймс така и не успя да я отмести и на сантиметър повече, още по-малко пък да я махне изцяло от себе си и от градината изобщо.

– О, небеса! – измуча потресена госпожа Уорфийлд. – Гленда, с него е твоята сестра, не ти. Мили Боже, та тя лежи върху него! Как е било възможно да се случи подобно нещо?

Върху тях се изсипа още един грачещ тембър:

– Джеймс, мило мое момче, какво правиш тук с Джеси върху теб? Целува ли те, гали ли те?

Джеймс не можеше да повярва на ушите си. Това беше майка му. Миг след това чу и други гласове зад тях. Гласовете на поне пет – шест човека. Тогава омаломощен, затвори очи. Не можеше да повярва, че всичко това е истина.

Изпаднала в изстъпление, Гленда се разкрещя:

– Джеси Уорфийлд, ти си една мръсна кучка! Махай се веднага от Джеймс! Той е мой! Никога няма да бъде твой. Не мога да повярвам, че му се оставяш да те има точно тук, в градината. Та ти дори не си облечена в рокля.

– Е, да... Поршия Уорфийлд замислено сложи ръка върху устните си. – Изглежда, че това безобразие обърква много сериозно нещата. Но ти не се тревожи, Гленда, мила, всичко пак ще се уреди.

– О, Боже – Джеймс събра сили само за тези две думи.

Джеси беше натъртена и ранена, но все пак, мислеше тя, не чак толкова, колкото Джеймс. Тя държеше чаша горещ чай между дланите си и бавно сърбаше, за да се стопли. Джеймс пиеше коняк и гледаше втренчено в някаква неопределена точка.

Бяха ги настанили в гостната на госпожа Уиндам – много хубава стая, мислеше Джеси, но я дразнеха единствено тези нюанси на

прасковен цвят. По канапетата – брокат със светъл прасковен цвят, по столовете – коприна с тъмен прасковен цвят. Навсякъде – оттенъци на праскова. Градската къща на госпожа Уиндам се намираше точно до тази на Бланчард, затова беше съвсем естествено всички да се съберат тук. На Джеси ѝ се искаше единствено да умре. Отново погледна към Джеймс. Той гледаше така втрепенено към решетката на камината, сякаш искаше да я изяде, или може би просто да я съдвече и да я изплюе върху някого – навярно върху нея.

Баща ѝ, майка ѝ и Гленда бяха тук, но за нейно огромно удоволствие в момента мълчаха.

Госпожа Уиндам беше седнала на канапенцето точно срещу Джеси. Изглеждаше дълбоко замислена.

Гленда грациозно притича през стаята и разпервайки полите си, коленичи до стола на Джеймс:

– Не трябва ли доктор Хулахан да те види, Джеймс?

– Не – отвърна Джеймс, без да я погледне. – Той сигурно оправя стъпалото на Хаки. Нали там го простреля, Джеси?

– Да, струва ми се. Той те изрита с лявото си стъпало.

– Той и теб те изрита. В ребрата ли беше?

– Да, но само малко ме боли, нищо повече.

– Оливър, готов ли си вече да слушаш?

Оливър Уорфийлд се потърка по челюстта:

– Не знам какво да кажа, Джеймс. Видях Джеси, просната отгоре върху теб. Видях я и да те целува.

– Не ме е целувала.

– Тя плъзгаше пръстите си по цялото ти лице. Всички видяха това. Е, добре. Кажи, каквото имаш да казваш.

– Имах спор с Мортимър Хаки. Заплашваше, че няма да остави на мира Алис Белмонд. Намерението му е да се ожени за нея и да вземе конеразвъдната ферма. Но иска аз да не си пъхам носа в тази работа. В един момент спорът ни стана доста разгорещен. Нямах никакво намерение да излизам с него в градината, но го направих. Излишно беше да предизвикваме сцени посред балната зала на Бланчард. Това щеше да стигне до ушите на Алис и тя щеше да се обиди много. Ето защо излязохме да се обясняваме в градината. Когато той ми извади пистолет, аз скочих върху него. Пистолетът отхвъркна нанякъде и ние се сбихме. Фраснах го в корема, но той успя отново да докопа пистолета. Тъкмо тогава се чу друг изстрел и веднага след това Джеси полетя с трясък от бряста, стоварвайки се право върху мен. Това беше всичко.

Оливър Уорфийлд облекчено въздъхна, но жена му продължи своето разследване:

– Не разбирам обаче ти, Джеси, защо си била там. Нали нямаше да ходиш на забавата у Бланчард? Защо си носела пистолет? И защо си била горе на онова дърво?

Всички гледаха към нея, Джеймс също. Цялата изтръпнала, тя се втренчи в ожулените си пръсти. Искаше ѝ се слее с прасковения килим в гостната на госпожа Уиндам. Тя погледна към Джеймс и в този момент той усети, че не иска да разбира истинската причина, поради която е била горе на онова проклето брястово дърво с пистолет у себе си, не и точно пред тези хора тук. Той бързо каза:

– Тогава се почудих защо изведнъж в градината се оказаха толкова много хора. Чух Гленда да ме вика. Чух и вас, госпожо Уорфийлд, да питате дъщеря си къде съм.

– А, да, ами... нямаше нищо, просто така, наистина – изпелтечи госпожа Уорфийлд и с изтънял глас помоли: – Бих искала още малко чай, Уилхелмина.

– Ето значи какво било-о – бавно каза Уилхелмина Уиндам и се вотораши в своята приятелка от детинство.

– Ти ми нареди да дойда в градината и да доведа приятелите си, защото си имала чудесна изненада за всички нас, и най-вече за мен. Боже мой, ти всъщност си ни искала там като свидетели. Предупредих Гленда, че ти умееш добре да си кроиш планове и да заговорничиш, Поршия, но този път номерът не мина. Ти си искала ние всички да видим Гленда и Джеймс заедно. Цялата работа е била само един заговор, а ти не си ми казала нито дума за това.

– Не!

– Да, Поршия. Само погледни Гленда. Цялата е почервеняла, а на челото ѝ сякаш е изписано „Виновна“. Но Хаки и Джеси провалиха всичко. Сега Джеси е обезчестена, а синът ми изглежда като прелъстител на девственици, което само ще го направи още по-романтичен и привлекателен в очите на всяка глупачка. Искам да признаеш, че ти и Гленда сте се наговорили помежду си да го принудите с тази уловка да се ожени за Гленда. Ако просто го бяхте обсъдили с мен, аз можех да ви помогна да предвидите всички възможни пречки. Но вие не го направихте и ето, сега сами виждате какъв е резултатът.

Този път Джеси не издържа. Въпреки всичките си наранявания, тя успя да си изправи на крака.

– Това е абсурдно! Аз не съм обезчестена. Освен това съм

последната девственица, която Джеймс би опитал да прелъсти. Всички вие знаете, че това беше просто една глупава бъркотия. Аз си отивам у дома. Татко, ще ме придружиш ли?

– Лицето ти е доста издраскано – каза Джеймс и също бавно се надигна. – Гледай хубаво да го измиеш.

– Добре. И не се тревожи за Хаки. Утре на надбягването той ще участва с оня неговия тригодишен кривокрак кон и аз ще се погрижа жокеят му да свърши в прахоляка.

– Джеси, ти си гледай своята работа. Е, приключихме ли вече с цялата тая история?

– Искам все пак да знам какво е правила там Джеси? – обади се госпожа Уорфийлд, вече изправена на крака, и впила поглед в дъщеря си. – Защо беше там, Джеси? Но този път – истината.

Още в следващия миг Джеймс беше скочил на крака:

– За мен вече всичко е минало. Пет пари не давам защо Джеси се е криела в онзи бряст, но се радвам, че беше там. Мисля, че тя ми спаси кожата, защото Мортимър щеше да ме застреля. Сега си тръгвам. Дами, Оливър, лека нощ.

– Не знам, Джеймс – обади се с несигурен глас майка му, – но може би ще е по-добре да изчакаш малко.

– Аз ще се прибирам, татко – каза Джеси и с един скок се озова до вратата въпреки виковете на майка ѝ зад гърба ѝ.

Джеймс стоеше до нея:

– Хайде, Джеси, аз ще те изпратя до вас. Това е най-малкото, с което мога да ти се отплатя за това, че простреля Мортимър в стъпалото.

Яздейки един до друг надолу по Шари Стрийт, те прекосиха Уотърлу Роуд, после продължиха по Калвърт Стрийт. Изведнъж заваля – тежки, студени потоци от дъжд. Небето беше по-черно и от кофа с въглища. И двамата носеха шапки, но от тях нямаше голяма полза. Водните струи шибяха странично и плющяха по голите им вратове. Внезапен порив на вятъра отвя старата шапка на Джеси право в една канавка и водата, я отнесе нанякъде. Тя бързо протегна ръце към главата си, но вече беше късно.

– О, Боже! Това беше единствената шапка, която изрових от сандъците.

Джеймс ѝ подаде своето бомбе.

Но тя поклати отрицателно глава и той си го нахлупи обратно.

Яздеха разтреперани от студ – всеки от двамата тихичко ругаеше дъжда и се чудеше какво ли си мисли другият в този момент, докато накрая Джеймс изплю камъчето:

– Джеси, защо се беше качила на бряста?

– За да те спася.

– Е, да, ти наистина ме спаси. Но все пак защо се беше скрила горе още преди това?

– За да те спася.

Той отвори уста, за да си поеме дълбоко дъх и се нагълта с дъжд.

– Аха, така и помислих. Значи си знаела какво ми кроят Гленда и майка ти?

– Да, и то защото ги подслушвах... за твоє щастие, Джеймс. Така че недей пак да ме мъмриш толкова жестоко.

– Няма. Ако не ме беше спасила от Мортимър и от евентуална гибел, тогава какво мислеше да направиш, Джеси? Да застреляш Гленда, когато се отпусне безпомощно в ръцете ми или се вкопчи в панталоните ми, за да ги разкопчае?

– Щях да стрелям в земята близо до вас. Гленда не може да понася изстрели и подскача до небето само ако някой гръмне по-наблизо. Тя щеше да се втурне като бясна обратно към балната зала.

– Но защо искаше да ме спасиш от Гленда?

Тогава тя се извърна и го погледна. Косата над лицето ѝ беше сплъстена, а по гърба и раменете ѝ се спускаха дебели мокри кичури. Устните ѝ бяха посинели от студ. Видът ѝ беше толкова ужасен, колкото и неговото настроение.

– Просто трябваше да го направя – приключи тя накрая с отговорите и смуши Бенджи с петите на ботушите си. Той покорно се понесе напред, защото сам нямаше търпение за сухо сенце и сух подслон.

Джеймс извика след нея:

– Студено ми е и съм мокър. Пък и всичко ме боли. Сто на сто, и ти се чувстваш така. Но нека да направим една уговорка, Джеси. Утре, след надбягванията, аз и ти ще си поговорим, за да изясним всичко това.

– Няма да стане.

– Какво каза?

– Няма нищо за изясняване, Джеймс. Просто забрави за случилото се. Не искам пак да ми се налага да те спасявам, така че внимавай утре с всички ония зловни жокей.

Тя го остави и препусна встрани, а скоро след това свърна по широката красива алея на конеразвъдната ферма „Уорфийлд“ – надписът

беше поставен над вратата на големия портал в началото на алеята, с букви, изработени от желязо.

Той не ускори крачката на Димпъл, симпатичната стара кобила от неговите юношески години. Тя обичаше да се движи с постоянно темпо. Дъждът едва ли ѝ харесваше повече, отколкото на него, но тя беше навъртяла достатъчно години и знаеше, че ако не спира да се движи, ще стигне достатъчно бързо до дома си.

Джеймс не знаеше какво го очаква през следващите два дни. Иначе щеше да поеме директно на север и повече никога да не се върне.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ако той беше кон, никой нямаше да го купи.

УОЛТЪР БАДЖЪТ

Не валеше, слава Богу, но пистата беше покрита с кални локви. Поради тази причина на днешните състезания почти не присъстваха жени. Там бяха само най-издръжливите мъже – те залагаха с по-малко страст от обикновено, но въпреки това в атмосферата се усещаше възбуда. Всички обичаха надбягванията на четвърт миля, защото бяха бързи и трудни.

Джеймс щеше да язди Консоул в третия старт. Конят му беше нетърпелив, пръхтеше и отмяташе глава натам-насам. Ослоу го потупа по сивия му мускулест врат и успокоително му заговори:

– Потърпи само още минутка, доброто ми момче, и господин Джеймс ще дойде да те поязди като истински майстор.

– Точно така – обади се Джеймс, набързо провери коланите на седлото и ги затегна, докато Консоул издишаше поетия въздух. – Хайде сега двамата да си направим една хубава разходка и да си поговорим за някои неща.

Джеймс изведе Консоул встрани от тълпите, като непрекъснато му говореше:

– Днес няма да се опитваме да блъснем Джеси в някоя канавка. Следващата седмица може би, но не днес. Жокееят на Мортимър Хаки обаче е съвсем друга работа. Виждаш ли она мизерник, който ще участва за нашия стар приятел Мортимър?

Консоул тръсна глава и изпръхтя.

– Точно така – каза Джеймс. – Искам да го накараме много да съжалява.

Консоул изпръхтя отново.

Отсечката беше гладка, но опасна заради цялата тая отвратителна кал, изпопадалите клони и острият оголени камъни. Джеймс се притисна плътно до врата на Консоул и му прошепна нещо. После се заслуша. Конят беше готов. Беше отегчен и изгаряше от нетърпение да полети напред.

Само след секунди Консоул задмина Джеси, която яздеше тригодишния черен кон Джиг. Той изобщо не й обърна внимание. На пистата

имаше дванадесет коня. Тъй като това беше вече трети старт, разораният терен застрашително се влошаваше. Хвърчаха тежки буци кал, които се удряха в конете и в техните ездачи.

Консоул би танцувал от радост, ако Джеймс му беше позволил. Той тичаше с все сила, без изобщо да забелязва, че минаваше само на сантиметри от оголени камъни по средата на пистата – беше готов да убие всеки кон или жокей, който се опита да го изтласка.

Джеймс видя коня на Мортимър Хаки от лявата си страна и прошепна на Консоул:

– Ето го. Хайде да се оправим с него.

Консоул се понесе наляво, блъсна голямата си глава във врата на другия кон, който преплете крака и политна встрани, а жокеят му изхвърча право в едно плитко кално мочурище. Малко след това Джеймс пръв прекоси финиша, изпитвайки безкрайното задоволство на пастор, който току-що е покръстил всички грешници в паството си.

Консоул спечели двеста долара. Той тръскаше глава, без дори да диша запъхтяно, и беше готов да потегли отново. Джеймс обаче подаде юздата му на Ослоу.

– Дай му една допълнителна кофа с овес. Той блъсна коня на Мортимър Хаки и го разкара от състезанието.

– Видях го. Много добре се справи, юначаго. – Ослоу го потупа по врата и Консоул изцвиле високо и радостно.

Същия ден се проведе още шест старта на четвърт миля, които продължиха до около три часа, когато отново заваля като из ведро и всички зрители се разбягаха.

Джеймс спечели първо място и в петия старт, както и второ място – в шестия. Победител в шестия старт беше Бони Блук, язден от Джеси Тинпин, кисел и равнодушен, успя да финишира трети. Джеймс се изненада, че изобщо можа да се справи толкова добре.

Ослоу и трима от помощниците му в конюшните покриха конете с одеяла и ги поведоха по дългия и уморителен път към „Маратон“, когато внезапно пред погледите им изникна Мортимър Хаки. Джеймс му се ухили:

– Как е стъпалото ти, Хаки?

– Ти, гадно копеле, ти си накарал коня си да се блъсне в моя! Жокеят ми направо си е разбил главата благодарение на тебе. Хулахан каза, че ще му трябват поне три седмици, преди да е в състояние отново да язди.

Джеймс се прозина.

– Ти пък се опита да ме застреляш, Хаки. Да не би да си си въобразил, че ще си обърна и другата страна? Освен това този твой жокей винаги е бил прекалено склонен да използва камшика си. Той си заслужи-ваше един добър урок, не мислиш ли?

– Само още една крачка напред и пак ще стрелям по теб, господин Хаки.

Джеймс тъкмо си затваряше устата след втора прозявка:

– Джеси, за Бога, Мортимър не крои нищо лошо поне днес. Той просто малко не е на кеф, защото жокеят му се прекатури на третия старт.

Мортимър изсумтя безпомощно и си тръгна с разярена физиономия.

– Видях как стана. Много добре беше.

– Благодаря. На Консоул му направи голямо удоволствие. Той може да бъде и страхотен мръсник, когато поиска. Как се чувстваш, Джеси?

– О, добре съм. Ами ти?

– Жив съм. Ние от фамилията Уиндам сме прекалено проклетни и от нас човек трудно може да се отърве.

Джеси само кимна и си тръгна, а дъждът се стичаше на потоци върху нея. Беше гологлава. Прииска му се да я попита как се отнасях с нея у дома й, в семейството й, но се отказа. Тя изглеждаше повече от чудесно. И беше съвсем права, когато каза на баща си, че всичко беше пълен абсурд.

Дъждът спря така внезапно, както беше започнал. Слънцето грейна като ярка огнена топка на небето. Но надбягванията вече бяха прекратени, защото повечето състезатели си бяха тръгнали към домовете.

Джеймс си подсвиркуваше, крачейки по пътя към прочутия фургон на Лутер Суон, покрит с бяло платнище на сини райета. Той заобиколи единия ъгъл на фургона и се закова на място като гръмнат. Джеси беше притисната право върху стената на фургона. Лутер, който беше хитър като змия, когато се хващаше за шишето с уиски, а това се случваше доста често, сега я беше налегнал с цялото си тяло, целуваше я, мачкаше гърдите й и търкаше слабините си в нейните.

Джеймс пристъпи напред и изрева:

– Веднага се махни от нея, жалко, мръсно нищожество!

Но защо, по дяволите, Джеси не оказваше никаква съпротива на този тип? Защо просто си стоеше там и го беше оставила да си прави с нея каквото поиска?

– А? О, Джеймс, просто си правех кефа тук с една малка женичка. Да бе, винаги съм се чудел дали си я бива тая Джеси Уорфийлд. Божке, ти си имала гърдички, па и доста хубавки при тва.

– Махни се от нея, Лутър! Веднага!

– Ти ли я искаш, а? Такава, значи, била работата. Ти си я отмъкнал оная вечер в градината на Бланчард и всички са те видели да се работиш с нея, обаче на тебе не ти пука, просто си я зарязал. Да, точно така, а и нейното татенце те е оставил ей така. Че защо тогава да не се пробвам и аз?

Джеймс сграбчи Лутер за врата и буквално го вдигна във въздуха, а после го захвърли върху калната земя, при което се чу тъп удар и пронизителен вой.

Той рязко се извърна към Джеси и видя, че тя все още стоеше прилепена към фургона, бледа и безмълвна.

– За Бога, Джеси, защо го беше оставила да те опипва така?

Едва тогава забеляза тънката струйка кръв, която се стичаше по гърлото ѝ. Потресен, той докосна малкия прорез.

– Заставил те е да не мърдаш с нож?

Тя пребледня дори още повече, ако това изобщо беше възможно – нито мърдаше, нито дори показваше признаци, че го вижда или чува. Просто си стоеше там, втречена в Лутер, който в момента бавно се надигаше и изтръскваше дрехите си. Тя го видя как прибира ножа в джоба на мокротото си сако.

Джеймс се завъртя на пети, сграбчи Лутер Суон за реверите на сакоето му и заби юмрук в лицето му. Не спря да го удря, докато онзи се свлече, после само го изтегли отново към себе си и продължи в изпълнение да го млати, докато усети някакви ръце да го дърпат. След миг чу, но сякаш отдалече, мъжки гласове, които му викаха да престане и да се овладее.

Накрая си даде сметка, че Лутер лежеше в несвяст и ред краката му. Той само поклати глава.

– Какво става тук, Джеймс? – Оливър Уорфийлд отново го разтърси. – Ти почти уби Лутер.

– Мътните да го вземат, ти пък какво искаш да ми кажеш с това? Та нали точно ти си проклетият ѝ баща, за Бога! Той я натискаше тук насила, Оливър. Принудил я е да не мърда с нож в гърлото ѝ. Попитай я сам.

– Не мога да я попитам. Тя си отиде.

Лутер вече се беше надигнал, седеше на земята и клатеше глава:

– Аз просто си взимах онова, което тя предлагаше – каза той и

изскимтя уплашено, когато Джеймс пак тръгна към него.

– Спри се вече, Джеймс! Погледни си ръцете. Пръстите ти са в кръв.

– Истина е, господин Уорфийлд – обърна се Лутер към него, виждайки евентуална възможност за помощ от страна на баща ѝ. – Тя, вашата дъщеря, се държи кат мъж, пък и носи едни такива стегнати панталони. Всичките тука знаете, че тя направо си го търси. Ами да, онази нощ се е пуснала на Уиндам. Сега просто беше мой ред, тва е всичко. Ти, Сам, нали и ти ми каза, че също си ѝ мераклия. Не помниш ли? Даже хвърляхме ези-тура, за да видим кой ще я пипне пръв.

– Божичко! – възкликна Оливър Уорфийлд. После скочи върху Лутер и стовари юмука си в корема му. Джеймс успя да го отдръпне.

Оливър поклати ужасено глава и си тръгна.

Джеймс се забърза след него:

– Оливър, почакай. По дяволите! Трябва да направим нещо.

Оливър се спря. Обърна се и погледна Джеймс, но дълго време не каза нищо. Накрая само сви рамене:

– Онази вечер ти се отърва от нея. Какво очакваш днес да направя аз? Може би да пребия една дузина мъже? Това ли възнамеряваш да направиш и ти?

– Не знам – отвърна бавно Джеймс. Усещаше се страшно безпомощен, толкова безпомощен не се беше чувствал дори когато един огромен черен жребец го беше влачил петдесетина метра по земята. – Аз просто помислих, че тогава всичко беше само една глупава нелепост, един абсурд, така, както мислеше и самата Джеси. Не можех и да си представя някой да допусне сериозно, че аз и Джеси можем да се любим в градината на Бланчард.

– Хората обичат скандалите. Ако един скандал не е много истински, те ще го въртят, ще го сучат, ще го преправят по свой вкус, докато стане достатъчно истински, че да причини големи злини на някой човек. Днес си имал успешен ден, Джеймс. Победил си Джеси и в трите надбягвания. Ако нямаш нищо против, предпочитам да не идвам довечера в „Маратон“ с онова ужасно шампанско, което ти толкова харесваш.

Той просто се обърна и си отиде.

Джеймс остана да гледа втренчено след него. Чувстваше се изпълнен с угризения и гняв. Нито една от тези случки не беше по негова вина. По дяволите Гленда и отвратителната ѝ майка! Триста ругатни и по главата на Джеси. Ако тя не се беше намесила... Но всъщност ако тя не беше горе в оня бряст, с нейния пистолет, сега щеше да е мъртъв и днес

никой нямаше да знае защо и как.

Без да почука, Гленда влезе в стаята на Джеси. В първия момент не видя сестра си. Гленда рядко идваше точно в тази спалня. Всъщност не беше идвала тук още от детските си години, когато беше склонна да боготвори по-голямата си сестра и когато постепенно бе разбрала, че Джеси е прекалено чудата. Тъй като Гленда бе истинска дама, тя не можеше да си позволи да обръща каквото и да било внимание на това странно женско създаване, което само по някаква случайност имаше общи родители с нея.

Стаята не беше особено голяма, всъщност беше малко по-тясна от спалнята на Гленда, но за разлика от нея тук имаше цяла една стена, покритя с големи прозорци, които гледаха на запад. Ужасното слънце на Балтимор сипеше лъчите си директно в стаята – бяха толкова ярки, че те заболяваха очите, като погледнеш към светлината. Нямаше пердета. Абсолютно никакви пердета, което, разбира се, не беше никак добре. Гленда се почуди дали майка ѝ знаеше, че Джеси ги е махнала. Освен отвратителната ярка слънчева светлина, в помещението имаше само едно легло, голям гардероб и малко писаните. Липсваше тоалетка. Но пък от вътрешната страна на гардероба, спомни си Гленда, имаше едно тясно продълговато огледало.

– Какво искаш, Гленда?

– А, Джеси, ето къде си била. Не можах веднага да те видя в това кресло точно пред прозореца. Слънцето блести толкова силно. Искях само да си поговоря малко с теб.

– Слушам те – каза Джеси, без да се помръдне. Беше уморена и огорчена от своето преживяване предната вечер, а също и натъртена от петте надбягвания, в които беше участвала днес. Раната от ножа на гърлото ѝ леко пулсираше. Тя се беше превързала сама, а около бинта хлабаво бе завила едно цветно дамско шалче.

– Мама ме помоли да ти кажа, че утре е по-добре да не идваш с нас на църква. Не и след това, което се случи днес. Мама смята, че за теб ще е най-благоразумно да не се показваш сред обществото известно време. Тя е убедена, че щом мъжете се опитват да се доберат до теб, жените направо ще те разкъсат.

– Ще ме разкъсат?

– Да. Според мама жените се нахвърляли върху своите себеподобни с повече настървение и страст дори от цяла армия мъже. Щели да те

направят на кайма, да те разкъсат на парчета.

– Не те е изпратила мама, Гленда. Тя едва ли иска да идвам утре с вас, но съм сигурна, че сама ще дойде да ми го каже. Така че казвай направо какво искаш.

– Искам да отидеш при леля Дороти в Ню Йорк. Татко ще те изпрати възможно най-бързо.

Леля Дороти, по-малката сестра на баща им, беше мила и дружелюбна като бясно куче, правеше се на по-набожна дори от реформатор, а иначе беше вдовица на един доста заможен свещеник. Откакто се бяха родили, и трите сестри Уорфийлд изпитваха истински ужас от нея. Веднъж Джеси беше дочула как баща ѝ казва на майка ѝ, че за него нямало никакво съмнение откъде идвали парите на зет му – от ограбването на половината десетък от касата всяка неделя, без изключение.

– По-скоро ще умра, отколкото да замина при леля Дороти. Ти много добре знаеш какво представлява тя, Гленда.

– Да, но какво друго ти остава да направиш? Ако излезеш от къщи, всеки мъж ще си мисли, че може да те има, когато му скимне. Те смятат, че си уличница и че Джеймс вече е спал с тебе. Чух татко да казва, че повече няма да ти позволява да се състезаваш. Ти си обезчестена, Джеси. Това е факт и ти трябва да го приемеш. Трябва да се махнеш оттук.

– Ако аз се махна, тогава ти и мама пак ще се опитате да скроите някаква уловка на Джеймс, за да се ожени за теб.

– Това пък изобщо не е твоя работа. А, да, сетих се онази вечер, че си била там, защото си ни подслушвала. Искала си да ми попредиш да си получи Джеймс. Но аз го заслужавам и ще го имам.

– Той не те заслужава теб, Гленда.

– Ако се държи истински почтено и благородно, тогава може някой ден и да ме заслужи. Той ще се потруди, за да ме заслужи. А пък и сигурно знае, че евентуалното сродяване с фамилията Уорфийлд ще му донесе добри последствия. Ако се ожени за мен, той ще получи конюшните на Уорфийлд.

– Ами аз? Нима аз не притежавам част от конюшните на Уорфийлд?

Гленда се усмихна, прекоси стаята и седна в малкия стол и ред писалището.

– Естествено, че татко ще направи нещо за теб. Ти си призов жокей вече толкова време. Да, той ще се погрижи да не останеш без нищо. – Тъй като Джеси си замълча, Гленда продължи: – Аз самата ще ти дам достатъчно пари, за да стигнеш до Ню Йорк. Това са всичките ми

спестявания, но с удоволствие ще се лиша от тях. Става дума за триста долара.

– Доста солидна сумичка. – Самата Джеси си беше спестила почти хиляда долара, започвайки още от дребните монети, които ѝ подхвърляха, когато беше едва проходило момиченце.

– Да, но мисля, че ти заслужаваш тази сума. Няма да ми се досвиди да ти я дам, ако това те притеснява. Не, Джеси, можеш да вземеш тези пари. Сигурна съм, че всичко ще се нареди добре за теб. Имам даже две рокли, с които можеш да пътуваш до Ню Йорк. Аз дори съобщих на леля Дороти, че отиваш при нея. Естествено, написах писмото от името на мама. Нали разбираш, че всичко е само за твое добро, Джеси?

– Значи триста долара?

– Да, и две рокли.

– Две от най-хубавите ти нови рокли, или просто две рокли отпреди три години поне?

– Е, добре де, добре. Ще ти дам една от най-хубавите си нови рокли и три от по-старите.

– Искам също и онази твоята лимоненожълта пелерина с кадифени-те райета.

– Но това си е истински обир!

– Мнението ти си е твоя работа, Гленда.

– Заклевах ли се, че ще заминеш?

Джеси погледна навън към розовата градина, която беше блестящо доказателство за способността на майка ѝ винаги да открива най-добрия градинар в областта. Скоро въздухът щеше да се изпълни с аромата на рози. Но тя нямаше да бъде тук, за да вдъхне уханието на тези невероятни бели цветове. Но какво значение имаха за нея сега тези проклетни рози?

– Заклевам се – каза тя.

Джеймс отиде на църква. Той редовно посещаваше богослуженията. А и майка му изпитваше голямо удоволствие да бъде придружавана от него. Освен това той много обичаше пастора, Уинзи Йелът. Според Уинзи французите бяха най-големите безбожници. Той подкрепяше всяко свое твърдение с безкрайно духовити цитати от Волтер – един от най-заклетите атеисти. Джеймс обикновено губеше в споровете с него, защото непрекъснато се смееше с глас на ужасното френско произношение на Уинзи, когато му цитираше Волтер.

Тази сутрин беше облачно. „Нищо ново“, мислеше той, докато помагаше на майка си да слезе от каретата. Неволно се огледа за семейство Уорфийлд. Видя ги на обичайните им места на петия ред. „Забележи само, Уинзи не е прекалено близо до нас, за да ни пречи да си подрямваме – беше му доверил веднъж Оливър, – а и ние сме достатъчно далеч, за да не му даваме възможност персонално да ни чете морал.“

Джеси я нямаше на обичайното ѝ място. Той се смръщи, обикаляйки с поглед хората по другите църковни пейки. Искаше му се да не мисли за това, но не можеше. Тя не беше тук, защото майка ѝ знаеше, че всички ще я отбягват, като белязана. Затова я бяха оставили у дома. Усещаше как в душата му се надига гняв. На него му се усмихваха, заговаряха го, питаха го за здравето му, за конете и за „Маратон“. Джеси обаче щеше да понесе тежестта на всичко случило се в близките дни.

С нетърпение чакаше Уинзи да свърши с проповедите си – тази неделя темата беше свързана с робството. Неотдавна Балтимор бе гласувал закон, според който никой щат за в бъдеще нямаше право да допуска съществуването на робство. Джеймс с радост беше подкрепил това решение.

Не знаеше какво ще направи за Джеси, но трябваше да измисли нещо. Когато накрая службата свърши, той вдигна глава и видя, че Гленда го зяпаше право... там.

Чак в неделя вечерта той разбра, че Джеси беше заминала за Ню Йорк при тяхната леля Дороти. Гленда вече бе успяла да разтърби на всички. Джеймс, който беше чувал Джеси още на четиринадесетгодишната си възраст да шушне разни истории за леля си Дороти, се почувства като най-големия негодник на света.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Май, 1822

„Чейс парк“, домът на Уиндам близо до Дарлингтън, Йоркшир,
Англия

– Боже мой!

Маркърс Уиндам VIII, граф Чейс, погледна към своя иконом, Сампсън, който беше успял така безшумно да прекоси десетметровия дъбов под, че той не беше чул дори едно посърцване.

– Пак успя да го направиш, мътните да те вземат дано! Как постигаш това, Сампсън?

– Не ви разбрах, милорд?

– Няма значение. Някой ден ушите ми ще се научат да долавят и твоите стъпки. Добре поне, че се научих да заключвам вратата, когато аз и дукесата сме увлечени в... е, няма значение. Какво искаш?

– Дошла е някаква странна млада персона, милорд. Искам да кажа, не че самата персона е странна, ами че просто става дума за човек, когото не съм виждал никога преди. Тя моли да говори с вас. Дойде направо и пред главния портал и почука да ѝ отворим. Изглеждаше така, сякаш моята скъпа Маги играе ролята на овехтяла бездомница, която иска да види господаря на имението.

– Работа ли търси според теб? Изпрати я при госпожа Емъри.

– Ами то, вижте... Милорд, има нещо по-особено у нея, нещо, което не е така очевидно – както факта, че е от Колониите.

– Какво? Дявол да те вземе, Сампсън! Колониите, значи? – Графът се изправи и доволно потри ръце. – Тя сигурно познава Джеймс и пристига тук от негово име. Сигурен си, че това не е леля Уилхелмина, нали, Сампсън? Питала е за мен, нали така каза?

– Не, милорд. Това не беше Онази жена. Що се отнася до младата персона, всъщност тя искаше да види дукесата. Аз скалъпих нещо набързо и малко я поизлъгах, защото дукесата не се чувства много добре.

– Още от обяд тя вече се чувства добре. Слушай какво ще ти кажа, Сампсън, доведи дукесата и двамата ще се срещнем с тази млада персона от Колониите, която приличала на Маги. Каза ли си името?

– Джесика Уорфийлд, милорд.

Десет минути по-късно Сампсън, който беше иконом на Чейс още

от двадесет и пет годишна възраст, въведе една твърде бледа, но много решителна млада персона в Зелената кубическа стая – помещение, което само преди месец беше уплашило един барон със своя великолепен разноцветен таван, със стените, покрити с пищни геометрични форми, и с разкошни златисти мебели. Турските килими по пода бяха поне стогодишни, но червените, сините и жълтите им цветове направо блестяха под следобедното слънце, което нахлуваше през прозорците. На стената висяха картини, които сигурно бяха по-стари от Колониите.

Джеси беше уплашена, нещо повече – тя беше ужасена. Сигурно беше най-голямата глупачка, която някога се е раждала на тази планета. Тя покорно вървеше след един изключително красив мъж, който явно беше икономът тук, но който не се беше отнесъл пренебрежително към нея. Всъщност той беше резервирано любезен. Тя си спомни, че Джеймс ѝ беше разказал за красивия Сампсън, който се оженил за Маги, червенокосата прислужница на дукесата, която била безработна актриса, преди да дойде на работа в това имение. Джеси се надяваше това да е Сампсън. Джеймс винаги се усмихваше, когато говореше за него, и ѝ обясняваше как той бил единственият човек, който можел да се справя с Маги и как с всяка измината година ставал все по-умен.

– Милорд. Милейди. Това е младата персона от Колониите. Мис Джесика Уорфийлд.

„Това значи били Маркъс и дукесата“, помисли си тя и се насили да пристъпи напред. Графът беше мургав, висок и толкова красив, че тя направо щеше да припадне – нещо, което никога преди не ѝ се беше случвало в присъствието на никой мъж. Беше силно мургав, но в същото време имаше наситено сините очи на ангел. Само дето ангелите се усмихваха, а този мъж не се усмихваше. Но пък в същото време не беше и смръщен. Джеси погледна към жената до него. Дукесата. Тя пишеше сполучливите песнички, които Джеймс от време на време тихичко си тананикаше или пък ги реवेशе с цяло гърло. Дълго време се била издържала сама, преди да стане графиня Чейс. Чудно, че красавица като нея е могла да бъде толкова находчива и смела, че да се оправя така добре. О, Бог наистина беше постъпил несправедливо, като е дал толкова много само на един-единствен човек. Дукесата имаше черна коса и сини очи като съпруга си, но и най-бялата кожа, която Джеси някога беше виждала. За разлика от графа дукесата ѝ се усмихна с щедра и спокойна усмивка, която още повече притесни Джеси.

– Боже мой – притеснено изрече тя и отново погледна първо графа, а после съпругата му, – това сигурно е безобразно натрапване от моя

страна и страшно много съжалявам. Но вижте, Джеймс ми е говорил толкова много за вас двамата... за Баджър, Спийърс, Сампсън и Маги... че...

Графът съвсем непринудено я прекъсна:

– Джеймс Уиндам? Моят братовчед?

– Да, по време на конни състезания аз се надбягвам с Джеймс и много пъти съм го побеждавала. О, не исках да кажа точно това. Сега вие никога няма да ми повярвате, че съм дама.

Дукесата пристъпи напред с протегнатата ръка:

– Помислих си, че вашето име ми звучи познато, госпожице Уорфийлд. Джеймс ни е говорил за вашето семейство. Добре дошла в нашия дом. Щом сте приятелка на Джеймс, тук сте скъп гост. Хайде, елате и седнете. Сампсън, донеси чай и кейк. Позволете ми да ви взема връхната дреха.

Джеси с охота си подаде мантото. То имаше грозен зеленикав цвят, но тя беше решила, че все пак трябва да има нещо по нея, което да показва, че е жена. Онова, което ѝ обеща Гленда, така и не ѝ беше дадено, дяволите да я вземат Гленда! Не получи и никакви рокли, пак да я вземат дяволите тази нейна лъжлива сестра! Дукесата грижливо сгъна мантото, сякаш беше много ценна вещ, и го постави на гърба на един стол, на който сигурно бяха сядали крале. Настоящият крал, Джордж V, беше много дебел. Тя се надяваше, че той не посещава тези благородници и не седи на този стол. Защото столът сигурно щеше да се сгромоляса. Тя също не искаше да сяде на него. Той ще усети, че е селянка, и ще се разпадне от възмущение.

– Е? – Дукесата се настани на един тесен френски стол срещу Джеси, която пък страхливо приседна на ръба на синьо брокатено канапе. – Как е Джеймс?

– Не забравяйте леля Уилхелмина, дукесо.

Дукесата въздъхна:

– Човек не смее дори да произнесе името ѝ, но добре. Ще включа и нея във въпроса си. Както и милата Ърсюла. Как са всички американски представители на фамилията Уиндам?

– Поне допреди шест седмици те всички бяха много добре, госпожо.

Дукесата се замисли. После отново я погледна с чаровната си усмивка:

– Госпожице Уорфийлд, кажете ни с какво можем да ви помогнем?

– Ами вижте, госпожо, нали разбирате, аз не съм тук, за да се

състезавам с коне, защото знам, че в Англия всички жени трябва да спазват изключително благоприличие, че не могат да носят панталони, не могат да бъдат жокеи, не могат да се надбягват на състезания, не могат да...

Графът вдигна ръка:

– На колко години сте, госпожице Уорфийлд?

Това малко я стресна, но тя бързо се съвзе и каза:

– На двадесет години съм, сър. Джеймс е на двадесет и седем и...

– И от Балтимор до Англия съвсем сама ли пътувахте?

Джеси знаеше, че англичаните обръщаха голямо внимание на такива неща, затова, без да се замисля, изтресе първата лъжа, която ѝ дойде наум:

– Имах една прислужница за придружителка, но тя се разболя страшно зле на борда на кораба, след което пък се появи онази отвратителна буря, толкова силна, че на всички им беше прилошало и им се гадеше, на мене също... а горката Друзила пък отиде на палубата, започна да повръща през парапета и падна зад борда, толкова силно се люлееше корабът. Ето защо не ми остана нищо друго, освен да дойда от Плимът дотук с една пощенска кола.

Дукесата лекичко извъртя поглед към съпруга си. Той сякаш всеки момент щеше да избухне в смях. Тогава тя бързо се обърна към толкова сериозното и уплашено лице, успокоително произнасяйки:

– Случват се и такива неща. Трагично е наистина, че горката Друзила е трябвало да завърши земния си път по такъв злощастен начин, но на вас ви прави чест, че сте успяла да стигнете дотук съвсем сама.

– Х-м-м, имаше само едно ужасно нещо, което ми се случи. Беше близо до някакъв град, на име Хейфийлд, когато трима маскирани мъже ни спряха и поискаха да ни отмъкнат всичко. Бях скрила парите си под роклята... О, Боже, аз така и така им дадох моите пет долара, а те само ги погледнаха. После водачът им се изплю върху тях и ми ги хвърли обратно, като каза, че не му трябвали разни странни хартийки от Ориента. Поне това беше, което аз чух. Защото много трудно му се разбираше.

Този път Джеси съвсем внезапно замълча. Беше ужасена от онова, което така доброволно си признаваше, сигурно вече я мислеха за проста и безмозъчна глупачка. Тя успя да промълви само:

– Простете ми. Сега съм се разприказвала, иначе обикновено не правя така. Но просто съм много уплашена.

Всичко преживяно от последните два месеца, което Джеси се стремеше упорито да потиска, се сгромоляса с цялата си тежест върху нея.

Тя захлупи лице с ръцете си и се разрида със звучни, пресипнали вопли.

Внезапно тя спря, вдигна глава и се удари по челото:

– Простете ми пак. Никога не се страхувам от нищо. Не мога да разбера какво ми става сега.

– А, ето го и Сампсън. Сигурно бихте пийнала чай.

– Джеймс все казва, че чаят е отговорът на всеки проблем в Англия.

– Струва ми се, че е точно така – усмихна се каза дукесата. Тя наля една чаша и я подаде на Джеси. – Изпийте го и ще видите как ще се почувствате малко по-добре от него.

Джеси отпи една голяма глътка и сепнато вдигна глава, като се разкашля задъхано:

– По-силно е дори от уискито, което старият Гюси вари в своя казан. На това чай ли му викате? Обикновен чай?

Графът стана и я потупа по гърба, мислейки си колко е слабо това момиче. Шестте седмици път дотук трябва да са били доста тежки за нея. Съвсем сама на кораб... А после – цели пет дни с пощенската кола от Плимът до Дарлингтън. Само като си го помислеше, и му настръхваше косата. Той ѝ подаде парче едно от прочутите лимонови кейкчета на Баджър. Без да се усети, Джеси го погълна на две хайки, но в следващия миг се почувства като недоядан дивак пред тези толкова изискани хора.

– Вземете си още един – предложи ѝ дукесата и се усмихна.

Джеси хапна само три хапки от следващото парче, а ѝ беше толкова трудно да се въздържа...

– Кога сте яла за последен път, госпожице Уорфийлд? – спокойно я попита Маркърс Уиндам.

– Ами, всъщност вчера. Разбирате ли, всичките ми американски долари стояха натъпкани в моята... хм, в моята долна риза, освен нощем, естествено. Точно тогава някой се е вмъкнал в моята стая и ги е обрал всичките. Остана ми само един долар и него го скрих в предницата на левия си ботуш.

– Е, радвам се поне, че не са ви обрели някъде наблизо около нас. – Графът се изправи и застана над нея, загледан в къдравата, наситеночервена коса, която непокорно стърчеше на всички страни изпод едно грозно сламено боне. Да, цветът на косата ѝ наистина беше като този на Маги, може би беше дори още по-наситено, по-тъмночервен. – Откога познавате Джеймс?

– Бях на четиринадесет години, когато се запознах с него. Той дори не знае дали съм жива. Искам да кажа, знае, че съм жива, но изобщо не

го интересува. Това страшно ми тежи. О, Боже, пак започнах. Повярвайте, сър, аз обикновено не приказвам чак толкова много.

– Моля ви, не се притеснявайте от нищо – каза графът. – Пък и вече сигурно сте уморена. Вие сте наш гост, госпожице Уорфийлд. Смея да кажа, че след като добре си починете, ще успеем да оправим всички тези неща. Ще накарам готвача да ви донесе горе един хубав късен обяд.

Джеси не можеше да си позволи това. Тя рязко скочи на крака, засъпни си ръба на роклята и полетя към красивия сребърен сервиз за чай, който сигурно беше служил на поколения графове, дукове и принцове. Малко преди да се сгромоляса върху него, усети как ръката на графа се вкопчва под рамото ѝ и я повдига нагоре.

Той я пусна и ѝ се усмихна:

– Добре ли сте, госпожице Уорфийлд?

– Да, сър, но не мога да ви бъда гостенка. Джеймс не знае, че аз съм тук. Никой не знае. Избягах, защото положението у дома беше станало невъзможно. И ще си остане същото, затова не мога да се върна. Бих желала обаче да работя за вас. Знаем, че не мога да ви бъда жокей, тъй като в Англия това не може да се прави от жени, но аз обичам децата, а Джеймс ми е казал, че Нейно височество наскоро била родила още едно малко момченце, на което той е кръстник. Бих искала да му бъда бавачка. Струва ми се, че бебето е може би още малко, за да си има бавачка, а сигурно пък е прекалено малко, за да мога да го уча да язди, да му обяснявам за породистите коне и най-вече за бащите-родоначалници, от които мой любимец е Байерли Търк, когото хванали в Буда през 1688...

– Да, доста малък е наистина за Байерли Търк – съгласи се графът. – Но той е умно момче и смея да твърдя, че ще има желанието да се отпрака още преди да достигне първата си година. Е, дукесо, какво ще кажеш? Да назначим ли Джесика...

– Извинете, сър, но името ми е Джеси. Знаем, че звучи може би твърде провинциално, може би твърде колониално, но просто това ми е името.

– Направо е прелестно – съгласи се спокойно графът, който все повече се очароваше от тази неочаквана гостенка. – Името „Джеси“, искам да кажа. А ти какво мислиш, дукесо?

Дукесата тръгна грациозно към Джеси, която бързо се изправи на крака. Тя пое дясната ѝ длан между своите и ѝ каза усмихнато:

– Чарлз не е дете, с което човек може да се справи лесно, точно като баща си е. Мисля си, че той ще те обожава и особено тази твоя великолепна коса. Само внимавай да не те оскубе цялата. Добре дошла в

„Чейс парк“, Джеси.

– Аз нямам великолепа коса. Вие просто сте изключително любезна, както ми каза за вас и Джеймс.

– Разбира се, че имаш прекрасна коса. Кажй „благодаря“, Джеси.

– Благодаря, мадам.

Малко по-късно Джеси заситни по дългите коридори, след Сампсън, който между другото й обясняваше как винаги си бил мечтал да посети Колониите. Никога преди не бил виждал индианец и искал да си вземе малко от тяхната боя за бойни татуировки, за да я занесе на жена си. Щяло да й бъде много забавно да види подобно нещо.

А в Зелената кубична стая дукесата казваше на съпруга си:

– Маркър, това наистина е любопитно. Какво, мислиш, се е случило между нея и Джеймс, та тя да се втурне тука съвсем сама? Няма спор, че това, което е направила, е много недомислено.

– Аз пък се обзалагам, че малко преди да наближи нашия дом, е носила панталони, а после се е преоблякла с тази отвратителна рокля. Не се тревожи. Скоро ще успеем да научим цялата истина. Сега се чудя какво ли ще каже Маги, като види една по-млада от нея жена, чиято коса е по-червена дори от нейната...

Маги, жената на Сампсън, беше прелестна. Когато тя дойде, Джеси направо я зяпна и притисна износения си халат още по-плътнo около себе си. Добре поне, че се беше изкъпала и че преди това беше полегнала със затворени очи върху това невероятно легло с бледозлатист бродат, който висеше над него върху четири високи подпори с красива дърворезба. Ако Джеси не се лъжеше, дюшекът беше пухен, и затова й се беше сторило, че се отпуска върху небесни облаци. Въпреки това обаче не бе спала. Чувстваше се едновременно уплашена и облекчена. Халатът, с който Маги беше загърната, като влезе в спалнята на Джеси, а тя беше точно до детската стая, изглеждаше по-красив и от този на дукесата, когато Джеси за първи път беше въведена в онази страховита Зелена стая. Ах, ами косата й! Огнено великолепиe!

– По-червена дори от страстта на грешник – изтърси Маги и се настани удобно. Джеси само безмълвно я зяпаше. Тя погали красивата й коса и се ухили: – И ти имаш доста хубавичка коса, мис Джеси. Е, не е чак толкова наситеночервена, колкото моята, но въпреки това не е лоша. А с палавите ти къдрици не знам дали дори аз ще се справя...

Тя замълча и зае замислена поза.

– О, моля ви, наричайте ме просто Джеси. Аз ще бъда нещо като бавачка на Чарлз. Права сте, косата ми не е от най-послушните.

– Да, моят Сампсън ми каза, че ти ще научиш Чарлз на всичко за състезателните и чистокръвните коне, както и за Байерли Кинг...

– Всъщност той се казва Байерли Търк. Разбирате ли, това е кон, не човек.

– Жалко. Хората са измислили много повече игри и забавления от конете, но предполагам, че по този въпрос съществуват доста различни мнения. Имам усещането, че ти ще се справиш чудесно, независимо дали става дума за кон, или за човек. Я сега да видя какво мога да направя с тази хубава коса на твоята хубава главица. Довечера ще вечеряш заедно с дукесата и Негово височество. Ти нали вече си успяла добре да си измиеш косата в банята?

– О, да. Беше ужасно мръсна – каза Джеси, после седна пред огледалото и се загледа в полуизсъхналата купчина от буйни, сплътстени червени къдрици.

– Няма защо да се притесняваш, Джеси. Дукесата ми каза, че си имала нужда от мен, и сега добре виждам, че е права. Тя иска да те направя жена на нужната висота. Добре, че съм толкова талантлива... Казах ли ти, че бях актриса преди да спася живота на господин Баджър в Плимът? О, ти още не познаваш господин Баджър и господин Спиърс. Но има време.

– Джеймс ми е говорил толкова много за всички. Беше ми казал, че вие сте невероятно красива.

Всъщност истинските думи на Джеймс бяха, че Маги направи го била шашнала още в момента, в който го погалила по пениса. Тогава той бил на двадесет години.

– Е, да, Джеймс е симпатичен. Той израсна доста добре сложен, а и умен мъж. Ние всички много се гордеем с него. Онези негови тъмни зелени очи влизат право в душата ти. Някога да ти е правило впечатление колко дълги са му миглите? Ами онази негова почти руса и леко къдрава коса? Красив мъж е нашият Джеймс, а и на ръст стана толкова голям, почти колкото графа, неговия братовчед. Хайде сега, ти просто се отпусни и затвори очи. А аз ще продължавам да правя моите вълшебства.

– Джеймс наистина има много хубави зелени очи – съгласи се Джеси. Очите ѝ бяха затворени, затова тя не видя усмивката на Маги при тези думи, изпълнени с копнеж.

За изненада на Джеси Маги не започна веднага да разресва косата ѝ. Първо втри в лицето ѝ някакъв крем с много приятен аромат.

– Нали сега се чувстваш добре? Дукесата ми каза, че си била на борда на кораб цели шест седмици. А пък океанският въздух не влияе добре на ничия женска кожа. От това мазило кожата ти пак ще стане мека. Ще го използваме всеки ден. Ще си го мажеш също и по тялото след всяка баня. Имаш доста хубава кожа за човек от Колониите, Джеси. Е, хайде сега да видим какво ще направим с косата ти.

Джеси се чувстваше като пълна глупачка. Не ѝ се искаше да излиза от тази стая, която беше по-красива дори от тази на майка ѝ у дома. Маги ѝ беше казала, че я наричат Есенната стая заради всичките прекрасни нюанси на златисто по пердетата и покривката за легло. И значи този разкош беше стаята, предназначена за бавачката на Чарлз?

Не ѝ се искаше да минава по онзи дълъг, широк коридор с нишите, в които бяха поставени голи гръцки статуи, нито пък покрай безкрайно дългите стени, покрити с портрети на предци от фамилията Уиндам.

Не ѝ се искаше и да се спъне в ръба на тази невероятно обемиста рокля, която дукесата ѝ беше изпратила да облече, и да вземе да си разбие носа точно под някоя от онези картини.

Когато на вратата на стаята ѝ лекичко се почука, тя вече беше на ръба на паниката, което пък я караше да трепери и сама да се ругае заради това, че трепери.

Тя отвори вратата и пред себе си видя висок възрастен господин, облечен по-елегантно от всеки друг мъж, който беше виждала през живота си. Той имаше гъста черна коса, прошарена с приятно сиво, и тъмни очи, които спокойно я разглеждаха.

Господинът ѝ се усмихна:

– Дошъл съм, за да ви придружа до долу, госпожице Уорфийлд. Дукесата предположи, че може би ще се чувствате по-удобно, ако хванете под ръка, вместо сама да крачите покрай всичките тези портрети на Уиндам, които ѝ лаят по нервите, както тя самата често се изразява.

– Благодаря ви, сър. – Тя внимателно пхна длан под неговата ръка. – Аз се казвам Джеси.

– Вие от Колониите не държите на никакви официалности, но това е просто прелестно. Изправете си главата. Така е по-добре. Предполагам, че господин Джеймс много се притеснява за вас.

– О, не, хич и не го е грижа, той...

– Да, слушам ви?

– Съжалявам. Едва ли ще ви е приятно да чуете, че Джеймс дори не знае дали съм жива. Предполагам, че е възможно да е малко притеснен, защото и той беше част от моето падение.

– Интересни неща са това паденията. Вашето падение по-необикновено ли беше, или просто някое съвсем обичайно, от онези, които се случват всеки ден?

Тя избухна в смях. И продължи да се смее така, почти до сълзи, а важната особа до нея просто се усмихваше любезно, докато тя най-накрая се успокои.

– Знаете ли, струва ми се, че не съм се смяла почти от два месеца насам? Божичко, това ми се отрази доста добре.

– Бих казал, че утре ще се смеете още повече, когато отидете да яздите.

– Да язда? Както съм правила у дома? О, не, сър, графът и графинята едва ли държат толкова отпуснато своите слуги, а аз съм точно това. В Америка щях да бъда чиновничка, но тук, естествено, съм с ранг само на прислужница.

– Вие вечеряте с графа и графинята.

– Това е нещо съвсем друго. Те просто искат да научат всичко за Джеймс. Той им липсва.

– Да, той е интересен човек. Преживя толкова много неща, но не се предаде и дори стана по-силен и по-мъдър след всичко това.

– О, знам, че съпругата и детето му са умрели.

– Всъщност това е само едно от многото неща. Сега си внимавайте в краката. Тези стъпала могат да бъдат опасни за всички жени, както и за мъже, ако са попрекалили с пиенето.

Джеси не каза нищо повече, докато интелигентният възрастен мъж не я доведе до най-долното от внушителните дъбови стъпала. Най-после тя стъпи стабилно върху черно-белия италиански мрамор на преддверието, което беше по-голямо от целия първи етаж на бащината ѝ къща.

Чувстваше се точно като човек от дълбоката провинция. Смяхът ѝ беше изчезнал. Тя се огледа и усети същия ужас, който беше изпитала, когато влезе през онези двойни, почти катедрални врати, с техните огромни месингови чукала във формата на лъвски глави.

– Никога не съм си представяла, че може да съществува такава разкошна къща, сър.

– Ще свикнете с нея. Като дете дукесата я мразеше, намираше я за студена и смазваща, но сега вече страшно се гордее с нея. Хайде сега да ви заведе при графа и дукесата. Тази вечер те са в малката Златна стая. Господин Сампсън смяташе, че през първата ви вечер тук, там ще се чувствате най-добре.

– Според Джеймс графът е нарекъл жена си „дукесата“ още когато

била на девет години.

– Да, точно така.

– Вие гост ли сте тук, сър? Или също сте граф? А може би дук?

– Доколкото знам, не съм такъв. А сега искам да вдигнете главата си високо, да изправите раменете си и да се усмихвате. Дръжте се така, сякаш сте кралицата на Америка, която е благоволила да ни посети. Ще се опитате ли да го направите?

Джеси преглътна притеснено.

– Ще се опитам. Вие няма ли да дойдете с мен?

– Не тази вечер. Ще се видим утре.

– Благодаря ви, сър.

– Винаги на вашите услуги.

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джеси още не можеше да се опомни. Тя седеше тук, в безкрайно скъп стол, който беше поне на сто години, държеше сребърна вилица, тежка почти колкото ръката ѝ, и си взимаше пресен градински грах от чиния, по която имаше повече злато, отколкото във всички венчални пръстени от Балтимор, взети заедно.

Тя разбираше, че това не беше официална банкетна зала, а по-скоро просто малка уютна трапезария, която не беше много по-голяма от огромната гостна на майка ѝ. Стените бяха боядисани в бледожълто. Фасадната стена цялата беше остъклена, а ефирните копринени пердета бяха повдигнати встрани, за да се открива поляната отпред с добре окосената трева, която се сливаше по-нататък с гъста дъбова гора. Тя чу някакъв странен звук, който толкова я стресна, че изпусна вилицата си.

– Няма нищо – поясни дукесата. – Това беше Фред.

– Фред?

– Фазанът. Той непрекъснато се пали и се влюбва в Клоринда, но тя се прави, че изобщо не го забелязва. Всъщност тя е само една малка капризна кафява паунка. Той постоянно развява около нея великолепната си опашка, но уви, без успех. Сега ни се оплаква за това. Просто не му обръщай внимание.

– Добре. – Да не обръща внимание на влюбен фазан? Е, щом това беше Англия, ще трябва да свикне да приема неограничен брой чудатости.

– Хареса ли ти това, което Маги направи с косата ти? – попита графът.

Ръката ѝ смутено се вдигна към дебелиите плитки, завити на върха на главата ѝ във формата на кръг. „А сега да пуснем няколко малки «палавничета», както ги наричам аз – беше казала Маги, – за да се омекоти ефектът около сладкото ти личице. Ето така. Просто ги издърпай надолу и ги остави свободно да се къдрят, накъдето си пожелаят.“

– Чувствам се така, сякаш не съм аз – отвърна Джеси.

– От мъжка гледна точка изглеждаш прекрасно – каза графът и набодя с вилицата си парченце от варената агнешка плешка, залята с бял сос. След това се ухили. – Извини ме, но тази вечер главен готвач е Баджър. Той искаше да приготви нещо по-особено специално за теб.

Джеси покорно си отрязва парченце от телешките котлети,

гарнирани с пресни моркови и ориз. Беше превъзходно. Тя си взе още веднъж, после се престраши още веднъж.

– Джеймс ми е казал, че Баджър може да сложи в малкия си джоб дори личния готвач на краля в Карлтън Хаус.

– Опитай непременно рагуто от патица и зеления грах – обади се дукесата. – Да, Джеймс винаги казва, че когато му готви Баджър, всеки път има опасност да се пръсне от лакомия и преяждане.

– Ах! – Джеси притвори блажено очи. – Как вие двамата успявате да останете толкова слаби?

Ако Джеси не грешеше, в този момент графът се ухили на дукесата като мъж, който току-що е откраднал една целувка от жената на проповедника.

Неговата съпруга го погледна намръщено, а после каза:

– На нас Баджър не ни готви така всеки път.

– Точно така – бързо се съгласи графът. – Е, кажи ни сега, какво все пак е мнението ти за Маги и нейните способности?

– Маги каза, че вече изглеждам великолепно. – В гласа на Джеси звънна такова неверие, такова огромно притеснение, че и графът, и дукесата заедно се разсмяха.

– И действително е така – съгласи се графът. – Опитай и пъстървата по женеvски. Освен това изглеждаш великолепно в роклята на дукесата. Когато тя я обличаше, винаги придобиваше някак нездраво блед вид с тази нейна черна коса и толкова бяла кожа. Да, наистина, смарагдовозеленият цвят ти отива. Изненадан съм само, че не е била в гардероба на Маги.

– Маги реши, че ще разреши и на Джеси да я пробва – обясни дукесата. – И че ако Джеси не може да я оцени по достойнство, тогава тя ще си я измъкне, докато Джеси спи, и сама ще си я носи, защото била „доста симпатична рокля и заслужавала да се показва“. Според Маги тази рокля отива ли ти, Джеси?

– Тя само ме огледа от горе до долу и си затананика със затворена уста.

– Това е отличен знак – каза графът. – Ти спомена, че си била жокейка?

– Да, след като веднъж вече си го признах, няма защо да крия. Знаем, че тук сигурно имате доста способни жокеи, които обаче са от правилния, искам да кажа от мъжкия пол.

– Да се научиш да бъдеш бавачка е нещо много по-различно от умението добре да яздиш кон – обясни дукесата. – Сигурна ли си, че

искаш да се занимаваш с Чарлз?

– Той много се лигави, Джеси, предупреждавам те – обади се и графът. – Освен със Спиърс. Не е честно. Мен ме поглежда, ухилва се, в очичките му се появява она негов палав поглед и от устата му започват да се стичат лиги още в момента, в който го взема в ръцете си. Освен че се лигави, в момента му растат и зъби. Много обича да ме хапе по брадата.

– Той хапе всичко, което не се мести прекалено бързо.

– С нетърпение очаквам да се запозная с него. Съжалявам, но истината е, че никога не съм се занимавала с бебета. Но пък, вижте, аз обичам малките жребчета, играя си с тях, почиствам ги, говоря им и ги...

– Е, това вече звучи успокояващо. И в нашия случай става дума за почти същите неща, нали, дукесо?

– Да, за почти същото – отвърна дукесата. – Трябва и да те предупредя за нещо, Джеси. Братчето на Чарлз, Антъни, съвсем скоро навърши шест годинки. Той ще ревнува, че Чарлз си има теб. Така и двамата ще ти висят на полата.

Очите на Джеси светнаха:

– Антъни язди ли?

– Като малко кентавърче – разнежи се майка му. – Защо пък да не станеш негова бавачка за коне.

– Да – добави графът. – Можеш да му обясниш всички подробности около факта, че повечето състезателни коне са една определена порода, която е била внесена през Франция от северна Африка.

– О, това е чудно – каза Джеси и забрави за вкусната вечеря, забрави за невероятно скъпия килим, върху който беше поставила своите стъпала в евтени обувки, забрави, че идва от Колониите и че сега вечеряше в присъствието на почти кралски особи. – Това ще бъде наистина чудесно. Нали няма да имате нищо против?

– Не, изобщо – отвърна графът. – А, ето че и Баджър дойде да си получи похвалите. Баджър, това е Джеси Уорфийлд. Дошла е при нас от Колониите. Тя е приятелка на Джеймс.

Той беше едър и грозноват, с огромни длани, със закръглена, побеляла глава и с широка усмивка. Беше облечен като изискан господин, който обаче току-що бе попаднал на някаква бяла престилка и нехайно си я бе препасал през кръста.

– Вие ли сте Баджър?

– Същият. Хареса ли ви зеленчуковата супа?

– О, да.

- Ами варената агнешка плешка в бял сос?
- Тя опита от всяко ястие, Баджър. Ами сега какво ни носиш?
- Плодов пудинг с орехи, милорд.

Той започна да сервира пудинга, докато трима слуги сръчно и мълчаливо прибираха чиниите и поставяха нови, по които имаше също толкова злато, колкото и по предишните.

Когато свърши, той кимна на Сампсън, направи знак с ръка на слугите и каза:

– Утре ще си поговорим, госпожице Джеси. Добре си починете тази нощ. Господарят Антъни така ще се зарадва да се запознае с вас, че нищо чудно да изреве в стаята ви и да започне да скача нагоре-надолу по вас. Това ще е само защото сте американка, разбира се. Той дори внимателно ще ви разгледа, за да се увери, че нямате в повече някой пръст или ухо. Лека нощ, милорд, дукесо.

Той си излезе. Слугите по последваха. Сампсън си взе лека нощ с всичките и се обърна към младата, гостенка:

– Добре запомнете това, което ви каза господин Баджър, госпожице Джеси. Че господарят Антъни е като дива майmunка.

– Ще го запомня – отвърна Джеси и видя как Сампсън напусна малката неофициална трапезария, в която, тя беше сигурна в това, се получаваше ехо.

– Е, мила моя – каза графът и се облегна назад в стола си, – хайде преди да се оттеглим в гостната, за да опитаме от невероятното кафе на Баджър, да ни разкажеш какво се е случило между тебе и Джеймс, та той така набързо те е изпратил в чужда страна.

Тя погледна първо него, после дукесата и изтърси:

– Не исках да ходя при леля Дороти в Ню Йорк. Това е по-малката сестра на баща ми. Тя е дребнава, зла, лицемерно набожна и очаква човек да ѝ бъде благодарен, когато му каже колко е лош.

– Аз също не бих се решила да отида при такава леля – съгласи се с нея дукесата. – Изглежда, че е почти толкова лоша, колкото майката на Джеймс.

– О, тази дама е истински ужас. Като я видя, ми се приисква да се скрия вдън земята. Веднъж ми каза право в очите, че съм била мръсница и че трябвало да ме смачкат от бой. После се опита да го скрие и ми обясни, че просто не съм чула добре, защото тя била казала, че съм умница и че полата ми е смачкана. Не беше вярно, аз си погледнах полата. – Джеси въздъхна и добави. – Нямахме къде другаде да отида. Съжалявам, че ей така, без покана, почуках на вашата врата и наруших

спокойствието ви.

– Спокойствието трябва от време на време да се нарушава – каза графът. – Иначе ставаме страшно безучастни и самодоволни. Нарушавай всичко, което поискаш, Джеси. Какво се е случило между теб и Джеймс?

– Всички ме видяха да лежа върху него в градината на Бланчард, но аз всъщност не го целувах, наистина. Просто исках да се убедя, че е в съзнание, затова го потупвах леко по лицето, а може би и устните ми са били прекалено близо до неговите, вече не знам със сигурност... Но Джеймс действително има прекрасна уста, не че това има някакво значение сега, защото, нали разбирате, аз бях озлочестена. Не и Джеймс обаче, защото е мъж. Какво можех да направя? Джеймс не ме иска. Никой не ме искаше с изключение на един мъж, който не е почтен човек и който ме нападна при хиподрума, позволявайки си някои волности. Но Джеймс ме спаси. Вижте, аз щях и сама да се опитам да се спася, но онзи човек там беше опрял нож в гърлото ми. Джеймс беше много ядосан, не че това промени нещо. Искрено съжалявам за всичко това.

– Разбирам – кимна с глава дукесата. – Може би няма да имаш нищо против да ни кажеш какво си правила върху Джеймс?

Джеси си пое дълбоко въздух, а после разказа цялата тъжна поредица от събития.

– И ти беше озлочестена – каза в заключение графът.

– Да. Не е честно обаче, че мъжът не е озлочестен като мен.

– Е – каза графът, – обикновено мъжът трябва да се ожени за жената, ако са го хванали тя да лежи върху него. Нали е така, дукесо?

– В нормалните случаи, да.

– Джеймс би го направил, но аз знам, че той дори не ме харесва. Никога не бих му причинила подобно нещо.

– Разбирам – каза дукесата и се загледа в очите на Джеси. Красиви зелени очи, малко по-светли от тези на Джеймс и изпълнени с болка, която беше прекомерна за едно такова беззащитно създание като Джеси Уорфийлд. Тя истински се зарадва, когато видя как Джеси влезе в гостната – толкова горда и толкова уплашена едновременно, готова да се изпъчи пред всички с новото си оперение, но в същото време едва съдържаща се да не повърне от нерви. Дукесата я похвали, че изглежда прекрасно, но Джеси прие това изказване като чиста измислица. И все пак дукесата трудно можеше да бъде разубедена. Тя беше решила да продължи да укрепва нейната увереност. Може би единственото, от което Джеси се нуждаеше, беше достатъчно увереност и малко повече опит. На

дукесата ѝ се искаше да я види как язди.

Маги беше извършила чудеса с това момиче. Тя не беше класически тип красавица, но в нейните зелени очи проблясваше ум, а в насмешливо извитите ѝ устни ли четеше вродено чувство за хумор. Имаше красиви бели зъби, а в извивката на челюстта ѝ личеше повече непреклонност дори от тази на Джеймс. Беше висока и стройна, с хубава стремителна походка. Кожата и беше млечнобяла, а пръснатите тук-там лунички по носа ѝ бяха просто очарователни. Какво тогава му ставаше на Джеймс? Едва ли още скърбеше по Алис, която беше мъртва вече от три години.

Джеси отвори клепащи и точно пред себе си видя чифт тъмносини очи, които бяха само на два-три сантиметра от лицето ѝ.

Тя изпищя.

– Ш-ш-т – каза ѝ съвсем млад и тънък глас. – Ако не мълчиш, Спирс ще дойде, ще ме вземе под мишница и ще ме изнесе. Не исках да те уплаша.

Беше просто едно дете и то говореше с онова смешно сковано прозношение, с което говореха всички в тази чудновата страна.

– Добре – каза тя. – Ще си мълча. Не мога да разбера от какво толкова се уплаших. Ти не си допираше носа до моя, нито пък нещо такова. Не мога да понасям хора, които пицят.

– Аз също.

– Знаеш ли, че си доста тежичък? Би ли могъл все пак да се отместаш малко встрани?

– О, да, разбира се. Е, така по-добре ли е?

Джеси можеше отново да диша спокойно. Тя си помисли, че сигурно беше посиняла от липса на въздух и най-вече заради това се беше събудила.

– Много по-добре. Виж сега...

– Ти говориш много смешно, точно като чичо Джеймс в началото, когато се връщаше тук, докато отново се научи да говори правилно. Татко казва, че това е, защото идвал от дивашки земи и ние всеки път трябвало отново и отново да го цивилизоваме. Аз винаги съм около чичо Джеймс, за да му помагам пак да научи английски.

– Ти си Антъни.

– Да, кръстен съм на Антъни Уелиз, граф Клер, който е бил много добър приятел на дядо ми. Аз никога не съм виждал нито един от

дватама, но казват, че граф Клер бил страхотен джентълмен, който през едната половина от годината живеел в Италия, а през другата половина – тук, в Англия.

Джеси вече съвсем се беше разсънила, очарована от този изблик на доверие от едно малко момченце, което един ден сигурно щеше да стане поне толкова красиво, колкото баща си.

– Твоята майка ми каза, че яздиш като кентавър.

– Наистина ли ти каза това? Като кентавър? Сигурна ли си, че не си разбрала грешно, защото си американка?

– Честна дума, не съм. Слушай, Антъни, аз съм Джеси. Ще бъда бавачка на Чарлз, а теб ще те науча всичко за конете. Знаеш ли, аз също яздя като кентавър и участвам в надбягвания.

– Ама наистина? Мама казваше, че леля Франсис е единствената жена, която е виждала да участва от време на време в надбягвания.

– Ти непрекъснато ме засипваш с имена, които никога преди не съм чувала. Дай ми малко време да се ориентирам в обстановката, Антъни, а после добавяй само по едно име на ден, става ли?

– Трябваше да се сетя, че си дошъл да тормозиш горката Джеси.

– Татко? – Антъни се претърколи и скочи от леглото. С развята около глезените му пижама той се втурна към вратата, където стоеше неговият баща, облечен в костюм за езда и с красиви черни ботуши, които светеха като лъскаво огледало. Графът вдигна своя син високо над главата си, после го спусна по-ниско, за да го прегърне и да го целуне.

– Майка ти си помисли, че може да си се изплъзнал от зоркото око на Спиърс. Ти си толкова шавлив и хитър, момчето ми. – Той погледна към Джеси, която се опитваше да издърпа одеялото до брадичката си. – Бяхме решили да го заключваме в мазето долу, но той умее така хитричко да трака със зъби, сякаш е измръзнал от студ, че слугите всеки път се хващат на въдицата. Никога не са го оставяли там повече от пет минути. Какво ли трябва да направим? Ето че сега го открих точно където майка му се досещаше, че ще бъде. Слушай, Антъни, нали не си събудил Джеси?

– О, не – побърза да отговори Джеси. – Аз се събудих съвсем сама и тогава видях Антъни да стои до вратата, тих като мишка. Той просто ме чакаше да направя нещо.

Антъни я погледна одобрително и се обърна към баща си:

– Тя говори смешно, точно като чичо Джеймс. Можем ли да я вземем с нас на езда, татко? Тя твърди, че е добра в язденето. Аз ѝ обясних за леля Франсис, но тя пък ми каза, че вече ѝ се били събрали прекалено

много имена в главата, затова не трябвало да ѝ сервирам по толкова имена наведнъж.

– Точно така, чудесно ти го е казала. Хайде, сега отивай при Спирс да те облече. След закуска всички отиваме да пояздим.

Антъни стисна още веднъж баща си за врата и се смъкна надолу в краката му.

– Ще те видя след закуска, Джеси – извика той възторжено, шмугна се зад баща си и офейка през вратата.

– Той е изцяло ваше копие, милорд – каза Джеси. – Жените ще се тълпят след него, когато порасне.

– Ще се опитам да не се смущавам от факта, че ви намирам в женска спалня, милорд. – Това беше дукесата. Тя носеше прекрасен тъмносин костюм за езда, с кокетна синя кадифена шапчица, върху която се извиваше щраусово перо. Джеси никога не беше виждала толкова красива жена през живота си. Всъщност, докато ги гледаше двамата един до друг, си даваше сметка, че те изглеждаха забележително еднакви. В края на краищата бяха братовчеди. Красиви братовчеди.

– Добро утро, Джеси. Как спа?

– Като заклана – отвърна Джеси и се прозина, просто не можеше да се съдържи.

– Аз ще отведа съпруга си от твоята спалня, за да можеш да се измиеш и да се облечеш. Ето че и Нед ти носи леген и вода. Ще се видим долу.

– Ами Чарлз?

– За разлика от брат си – отбеляза графът – Чарлз все още не разбира, че ти си тук, за да се грижиш за него. Затова и в този момент е съвсем равнодушен към теб, а пък и другата бавачка му помага да се оригне, след като дукесата го оставя да се храни почти цял час.

Двадесет минути по-късно в стаята ѝ влезе Маги. Джеси тъкмо си беше сплела косата и се надяваше, че го е направила точно както Маги предната вечер. Маги беше преметнала през ръката си тъмнозелен дамски костюм за езда.

Огледа я за няколко секунди, после каза:

– Я седни за момент, Джеси. Мисля, че си схванала как се прави, но само наполовина.

Джеси седна.

– Е, милото ми, нали не е нужно да изглеждаш ужасно красива през цялото време, като мен? Аз съм длъжна заради къщата и заради съпруга си да бъда като истинска перла през деня, а вечер и нощем – като

диамант. Ама то на тебе още не ти трябва да ги знаеш тия неща. Не е нужно да сплиташ и разплиташ плитки през цялото време. Трябва просто да ти е удобно. Нека да оставим за вечерта сплитането на всички ония плитчини. Какво ще кажеш да направим само една единствена за сутринта? Ето, виж сега как се сплита, за да стои изправена. Готово. Значи после я извиваме нагоре, ето така, и я прихващаме. Нищо сложно. Накрая трябва само да поразпуснеш малко цялата си коса. – Маги огледа пристегнатата назад коса, взе дръжката на гребена и малко я поотпусна отгоре и отстрани. После издърпа надолу няколко „палавничета“, които се накъдриха безразборно около лицето ѝ. Онова, което падаше над ухото ѝ, я гъделичкаше, но Джеси реши, че ще може да свикне с него. Тя само се гледаше втрънено в огледалото. Ефектът беше просто поразителен.

– Ето, виждаш ли, това е всичко. Утре аз ще гледам, а ти ще се опиташ сама да го направиш.

– Благодаря ти, Маги. Просто не мога да повярвам колко по-различна може да ме направи една прическа. О, ти пак ще мажеш с крем лице-то ми.

– Да, и този път ще ти оставя крема на теб. Използвай го сутрин и вечер преди лягане. Е, ако си омъжена, ще трябва да го използваш и когато мъжът ти те спохожда в леглото. Моят Сампсън казва, че ако Баджър прибави само малко ванилия към крема, тогава ще му се прииска да оближе... е, всъщност това няма значение. Чакай само да ти облечем и този костюм за езда. Цветът му ще трябва да подчертае още повече зелените ти очи.

– Не мога постоянно да приемам дрехи от дукесата.

– Този не е на дукесата. Мой е. Тя искаше да ти даде един, с който щеше да изглеждаш гадно – безкрайно и еднообразно кайсиево жълто, без никакъв блясък и свежест. Но ето този тук ще ти пасне идеално. Аз не яздя, но милият ми Сампсън обича да ме вижда приготвена за всякакви случаи. От време на време, за да му доставя удоволствие, се мятам върху някой от конете на графа и се правя на ездачка. Това доставя просто безкрайна радост на моя Сампсън, нали аз съм неговата Далила.

Когато след около двадесет минути Джеси излезе от своята спалня, облечена в костюма за езда на Маги и обута в чифт ботуши на дукесата, пред вратата отново я чакаше онзи висок и красив господин. Той ѝ се усмихна:

– Много сте привлекателна – направи ѝ комплимент той и ѝ подаде ръката си.

– Наистина ли така мислите, сър?

– Още само седмица да ви повтарят тази истина, и ще станете почти толкова самоуверена, колкото и Негова светлост. Не, това може би няма да е чак толкова здравословно. Ще си помисля по този въпрос. Хайде сега да ви заведе на закуска.

Джеси тръгна щастлива до него. Тя беше убедена, че той сигурно бе някоя известна персона, която просто беше решила, че ще ѝ е забавно да ѝ помага малко за известно време. Той я остави пред вратата на стаята за закуска.

– Вие няма ли да ядете с нас, сър?

– Не тази сутрин. Пък и аз вече си изядох моите сутрешни провизии. Пожелавам ви приятна езда, Джеси. Не позволявайте на господаря Антъни да язди по-надалеч от скалата Монмът Клиф, която се намира в южния край на Фенлоу Мур.

– Няма.

Той ѝ се усмихна, обърна се с достопочтение и се отдалечи. Един слуга, облечен в разкошна тъмносиня дреха с ярки златисти фигури, се шумгуна пред нея безшумно, като змия, и ѝ отвори вратата.

Ето значи какво наричат да се храниш в „тесен семеен кръг“, помисли си тя, като полагаше усилия да не мърда, докато същият слуга ѝ държеше стола да седне.

Антъни беше в добро настроение и размахваше парче бекон на вилницата си, докато говореше нещо за своето пони.

– Боже мой...

Джеси бързо изправи глава, когато чу смаяния глас на графа.

– Боже мой – повтори той. – Не е ли тя просто възхитителна, дукесо?

– Това е заради червената ти коса, Джеси. Моят съпруг изпитва истинска страст по червените коси.

– Какво значи „страст“, мамо?

– Това е една нова храна за конете – каза графът и се разсмя. – Твоята майка смята, че това е може би най-хубавата храна, която някога сме имали. Мисля, че тя самата искаше да опита от нея.

Дукесата хвърли една препечена филийка по съпруга си. Още не я беше намазала с масло.

– Джеси все още не е омъжена, милорд. Мерете си приказките, иначе ще стане лошо за вас.

С натъжен и замислен глас графът каза на Джеси:

– Знаеш ли, че миналия месец тя ме замери с чиния? В нея имаше

яйца. Добре обаче, че не е станала кой знае колко добър стрелец, откак-то сме женени, затова пострада само горкото ми сако. Спиърс дори не се смути. Той само се усмихна и каза, че тя се прицелва все по-добре.

– А вие, милорд, с какво заслужихте да метнат по вас чиния с яйца?

– Наричай ме Маркър. С какво го заслужих ли? Толкова незначително трябва да е било, че не мога дори да си го спомня.

– Аз ще ти го припомня малко по-късно, скъпи мой – каза дукесата, като погледна към малкия си син, който зяпаше право в баща си.

Джеси се почуди дали чинията се беше счупила. Надяваше се да не е станало така, защото този съд сигурно струваше повече, отколкото цялата конюшня на баща ѝ. Тя погледна първо към дукесата, после към Маркър. Дукесата мърмеше Антъни, че се тъпче с овесената си каша като малко диваче. Що се отнася до баща му, Маркър ровеше из своята овесена каша като голям дивак.

Този път Джеси бе извадила голям късмет. Дори повече от това – не че вече не беше време и нейният късмет да заработи. Щеше да се постарее да бъде добра учителка по езда на Антъни и добра бавачка на Чарлз.

Джеймс обаче адски ѝ липсваше, дяволите да го вземат!

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В онази петъчна вечер, когато Джеси вече седмица и половина беше живяла при тях, графът и графинята организираха вечерен прием. Тя също беше сред поканените. И то като техен гост, не като бавачка на Чарлз, нито като учителка по езда на Антъни.

Въпреки притеснението ѝ, Джеси се съгласи да приеме поканата заради въодушевляването в красивите очи на дукасата. Когато графът ѝ даде рокля от най-фина жълта коприна, с дълбоко изрязано деколте и с дълги ръкави, които плътно прилепваха около китките ѝ, на нея ѝ се доплака. Никога преди в живота си не беше виждала такава красива рокля. Съмняваше се дали изобщо някой в Балтимор можеше да си представи, че е възможно да се ушие такава дреха. Маги направи само три преплетени плитки на върха на главата ѝ. Останалата коса промуши през венеца от плитки и подреди къдриците ѝ свободно да се спускат надолу, почти до средата на гърба ѝ. „Палавничета“ провисваха покрай шията и лицето ѝ. Джеси само седеше на стола си и се гледаше втрепенено в огледалото.

– А сега малко гланц за устните.

– Боже мили, майка ми направо бе получила удар, ако ме види сега.

– Да, но не е ли прекрасно, че ти си тук, а нея я няма?

– Маги, възможно ли е наистина? Всичките ми лунички ли изчезнаха?

– Не, има още една прелестна тънка линийка – на малки войничета ми приличат, които маршируват точно над горната част на носа ти. Те са просто очарователни. Мога да си представя как всички млади дами довчера на приема ще ги видят и ще се върнат вкъщи, за да си нарисуват по малко и върху собствените си носове. Я сега да видим роклята. Бюстът ти изглежда направо чудесно. Бях донесла малко носни кърпички, ако се наложи да направим подплънки, но ти нямаш нужда от тях. Господин Спийърс каза, че не е нужно да излагаме на показ цепката на гърдите ти, но че все пак трябва да се вижда поне мъничко. Да, мисля, че ще остане доволен. Никакви лунички по тези красиви рамене И са бели почти като моите, само дето на мен кожата ми е по-мека, защото така съм се родила, но и твоята не е никак лоша, Джеси. Готова си.

– Аз не мога да танцувам, Маги.

– Какво не можеш?

- Не мога да танцувам.
- О, Боже! Колко време имаме?
- Не е много.

Маги изглеждаше замислена.

– Имам една идея – каза тя. – Ти слизай долу, Джеси, и не се притеснявай. Просто да се забавляваш и да ти е приятно.

Той я чакаше пред стаята ѝ, както беше правил толкова много пъти от нейното пристигане в „Чейс парк“. Изглеждаше великолепно във вечерното си облекло, а шалчето му беше бяло като зъбите му. Внимателно я огледа. Тя усети, че стаи дъх, преди да чуе мнението му. Накрая той поглади брадата си със своите дълги пръсти и даде оценката си:

– Маги си е свършила работата перфектно. Ти вече си готова да се запознаеш с всичките ни знатни съседи. Искам още повече да разточииш очарователния си провлечен говор. Трябва да им покажеш, че си различна и че е съвсем вероятно да ги превъзхождаш. Можеш ли да го направиш, Джеси?

Тя погледна този изискан господин, който сигурно беше поне дук, и плахо го попита:

– Вие наистина ли вярвате, че ще мога, сър?

– Да, наистина го вярвам. Хайде сега ми дай ръката си, за да те отведа долу.

Този път тя не го попита дали ще вечеря с тях. Само му се усмихна в края на огромното стълбище и каза:

– Благодаря ви, сър.

– Ето сега – каза графът и я придърпа в ръцете си, – двамата ще изтанцуваме един валс. Имам време за кратък урок преди да пристигнат гостите. Маги ми каза, че си схватлива и бързо ще се научиш.

Сампсън свиреше на пианото. Джеси беше ужасена и очарована. Графът буквално я повдигаше от земята почти през цялото време, но преди края на валса тя вече му беше хванала цаката.

– Трябва да се отпуснеш и да се довериш на партньора си – каза той. После се поправи. – Е, „да се довериш“ е може би твърде силно казано. Много мъже са дръвници и ще стъпват направо върху краката ти. Други пък са женкари и после ще се опитат да спят с тебе. Аз ще ти казвам с кого да танцуваш, съгласна ли си?

Джеси нямаше нищо против това предложение. Вечерята беше в официалната гостна стая. Гостите бяха дванадесет двойки, имаше и

дванадесет слуги и толкова много храна, колкото Джеси никога през живота си не беше виждала. Тя седеше между граф Родърмир – джен-тълмена, който се грижеше за конюшните на Джеймс, докато той беше в Америка, и някакъв господин Багли, местното кюре. Мъжът проявяваше нестихващ интерес към норманската катедрала в Дарлингтън. Когато на масата сервираха варената съомга в сос от омари, печената агнешка плешка и спанака, граф Родърмир, Филип Хоксбъри, ѝ пошушна:

– Само опитайте варената съомга. Баджър е готвачът тази вечер, слава на Бога. Предлагал съм му, каквото поиска, за да дойде при мен, но той отказва, да ги вземат дяволите Маркъс и дукесата! Казвам му аз на Баджър, че на мен и съпругата ми ребрата ни тракат от слабост, а той само се усмихва и ми предлага да опитам поредното му произведение. Последния път беше някакъв пирог със стриди. Имах чувството, че комрът ми ще се пръсне от щастие, задето се тъпче с подобна вкусотия.

Тя се засмя, макар че се чувстваше като истински измамник. Вгледа се в дукесата и тайно се опита да я имитира. Но тя беше непостижимо грациозна, безкрайно спокойна и непринудена. Дори движението на вилицата ѝ от чинията до устата беше толкова изящно и естествено, при това без каквото и да било съзнателно старание. Просто нямаше начин да копира тази изключителна дама.

Тя изпита безкрайно облекчение, когато дукесата се изправи и поведе дамите към Зелената кубическа стая. Джеси се запозна с всяка една от тях, но те просто не знаеха какво да правят с нея. И все пак, тъй като дукесата я представи като приятелка от Колониите, те се държаха учтиво, макар и резервирано. Джеси пусна своя провлачен колониален акцент, колкото ѝ стигаше смелостта. Не можеше да прецени дали на дамите това им доставяше удоволствие, или просто не му обръщаха внимание. Само след минути господата дойдоха в огромната стая и оркестърът засвири.

По време на първия валс тя седеше до съпругата на кюрето, непохватно и притеснено отмервайки с крак всеки първи такт. Втория валс го изтанцува с графа, на когото само три пъти му се наложи да я повдигне от земята, за да избегнат провала. После той я предаде в ръцете на граф Родърмир.

– Бъдете внимателен с нея, Хок. Това е третият ѝ валс в живота.

– Новоизлюпено пиленце значи? – Граф Родърмир и я дари с ослепителна усмивка. Той беше по-буен дори от Маркъс – така я въртеше в ритъма на танца, че тя започна да се смее на глас, като едва си поемаше въздух. Когато танцът свърши, Джеси каза на пресекулки:

– Графът обеща да не ме дава на дръвници и женкари. Обаче нищо не ме предупреди за мъже-стихии, милорд.

– И никога няма да го направи – отвърна Филип Хоксбъри. – Вие се справяте добре, Джеси. Дори много добре.

Малко по-късно тя се качи горе със сладолед за Антъни. Той седеше нащрек върху горното стъпало, готов веднага да духне в една от нишите, ако някоя от дамите реши да ползва женската тоалетна стая. Когато обаче видя своята гувернантка, той каза:

– Изглеждаш по-различно, Джеси. Лицето ти е толкова червено.

– Това е защото баща ти ме остави без крака от танцуване. Погледни, това е сладолед за теб от Баджър. Той каза, че навярно вече си излапал поне още четири, но този щял да ти бъде последният за днес.

– Колко странно, че Баджър не ги е преброил правилно – отвърна Антъни с озадачено изражение. – Всъщност бяха пет, но малки. Чудно ми е наистина как Баджър не ги е преброил точно... Никога досега не е бъркал.

Когато тя се върна от своята стая, той ближеше пръстите си:

– Прекрасно празненство – довери му тя. – Всички са толкова мили и внимателни с мен...

– Трябва да са такива, иначе мама и татко направо ще ги обесят на лампата.

Нямаше как да не се засмее на това.

– Трябва вече да се връщам. Не ти ли е вече време да си лягаш?

– Още не. Спиърс ми разреши тази вечер да остана половин час повече. Поръча ми да наблюдавам преди всичко мъжете и добре да запомня и да си подреда в главата всичко казано или направено от тях, което намирам, че не е правилно. Ще му го кажа утре сутринта.

– Мислиш ли, че твоят татко ще извърши нещо от онези неща, които ще запомниш?

– Питам Спиърс за това, а той ми каза, че моят татко е необикновен и прави изключение от всяко лошо нещо.

Тя го целуна за лека нощ и тръгна надолу по широкото стълбище. Чу, че но входната врата се хлопа с чукалото, и видя как Сампсън, който изглеждаше просто ослепително във великолепното си вечерно облекло, отвори огромните врати. Там стоеше Джеймс, гологлав, а черната му мантия се вееше назад от силния нощен вятър.

– А, ето, че накрая пристигнахте, господарю Джеймс – каза Сампсън.

– Тук ли е онази проклета глупачка, Сампсън?

- Коя проклета глупачка, господарю Джеймс?
- Слушай, не се подигравай с мен, Сампсън. Тя е тук, нали?
- Естествено, че е тук. Къде другаде може да бъде?

Тогава той вдигна глава нагоре и я погледна. После отново върна погледа си върху Сампсън:

- Дукесата и Маркъс май имат празненство?

– Да, но вашето пристигане не би притеснило никого, защото ви очакваха да дойдете. Господин Баджър несъмнено пази вечеря и за вас. През последните три дни винаги ви включва в своя списък. Ние всички обсъждахме това и решихме, че до не повече от седмица сигурно ще се досетите, че тя е дошла тук.

- Каж ми тогава, че тя е добре, Сампсън.

Тогава Джеси се обади:

- Джеймс.

Той вдигна очи към нея, погледна я мимоходом и обърна взор в другата посока:

- Къде, по дяволите, е тя?

- Джеймс!

Този път той направи няколко крачки напред и пак я погледна:

- Джеси?

- Да?

– Ти не си Джеси. Ти нямаш нищо общо с Джеси, но говориш с нейния глас. Какво си направила с Джеси?

Тя бавно заслиза надолу по стълбите, просто защото нямаше друг избор. Не ѝ се искаше да се препъне от воланите на роклята си и да си счупи врата. А така ѝ се искаше да изтича! Искаше да скочи върху него, да го притисне в обятията си и повече да не го пусне, дори и само за да изяде вечерята на Баджър.

Тя стигна последното стъпало. Той се беше приближил напред и сега стоеше на метър от нея. Гледаше я втренчено.

- Здравей, Джеймс. Изненадана съм да те видя.

Той продължи да я гледа втренчено и безмълвно още доста време:

– Боже мой, просто не мога да повярвам! Само се погледни. Какво си направила със себе си? А, сетих се. Маги е оставила своя отпечатък върху теб.

– Да – каза тя и вирна брадичка. Чувстваше се като кралица, чувстваше се като жена, към която Джеймс Уиндам можеше да изпитва възхищение, а може би дори страстно желание, както към Кони Максвел.

- Всеки остави отпечатък върху мен.

Тя знаеше, че гърдите ѝ са обли и бели, че имат добре видима цепка. Косата ѝ беше прелестно нагласена, водопадът от къдрици, който се димпеше по гърба ѝ, сигурно изглеждаше романтично. От двете страни на лицето ѝ падаше по едно „палавниче“, което почти докосваше раменете ѝ. Беше с червило за устни. През носа ѝ минаваше само една единствена нишка от лунички. Тя се беше погледнала в огледалото, когато се качи в спалнята си. Знаеше, че изглежда не по-малко красива от която и да било от другите жени в Зелената кубическа стая, които сега танцуха валс. Дори ръцете ѝ бяха станали кадифени от всичките кремове на Маги.

– Изглеждаш нелепо.

Долната ѝ устна направо провисна:

– Какво?

Сампсън се прокашля и любезно се обади:

– Джеймс понякога изпада в настроенията на майка си, Джеси. Мисля, че всъщност искаше да ти каже, че изглеждаш зашеметяващо, както казват французите.

– Нищо подобно, Сампсън – апострофира го Джеймс през рамо. – Ако сега тук беше майка ми, веднага щеше да те сложи на място. Стой настрана и не се бъркай. Слушай сега, момичето ми, какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш? Приличаш на някоя изрисувана уличница с това червено мазило, наплескано по цялата ти уста. Още малко, и гърдите ти ще изскочат от роклята, а пък аз досега дори не бях забелязал, че имаш гърди. Или може би просто си ги понадула с носни кърпички? Няма ги и луничките ти... Това пък защо? Да не би през последните два месеца да си стояла затворена в тъмна стая и по носа ти да е отишъл цял декар краставици? А тая ужасна рокля? Та ти едва стъпваш от страх да не се спънеш в тия проклети волани с не по-малко проклетите ти крака, Косата ти пък изглежда така, сякаш си се приготвила да излезеш на сцената в някоя средновековна пиеса. Обзалагам се, че не можеш дори да помръднеш главата си без страх, че ще ти изпадат фибите и косата ти ще се разхвърчи. Боже мили, ти с фиби на главата си, ти! Какво означава всичко това?

Тя се чувстваше съкрушена. Илюзиите ѝ за красотата се бяха сринали на парченца в краката ѝ, а те вече и доста я боляха, защото пантофките на дукесата ѝ бяха малки. Въпреки това му каза с равен глас:

– Мога да си движа главата и без да ми се съсипе прическата.

Той пристъпи към нея и стисна ръцете ѝ под раменете. Повдигна я за миг от земята и после пак я остави на мраморния под.

– Това са само глупости. Забрави, че изобщо съм казвал нещо. За момент си загубих ума. Важното е, че си тук, че си жива и здрава. Мо-
лех се Маркъс да те приюти. Но ти действаш толкова трогателно и про-
чувствено, че не би могъл да те изгони.

– Но ти не ме харесваш нито така, нито иначе, нали? Върви по дя-
волите, Джеймс! Аз съм красива. Маркъс ми го каза. Сампсън също. И
Маги.

– Ха, така значи? Ами да, те не те познават от четиринадесетгодиш-
на възраст. Не са те виждали да падаш от дърво като застреляна патица.
Не се те гледали как дъвчеш сламка, със стара филцова шапка, прихлу-
пена над очите, докато си тананикаш някоя от песничките на дукесата.
Нито пък са те помирисвали, когато лицето ти е било покрито с
краставици.

– Какво общо има всичко това сега? Каква е връзката на тези неща
с факта, че сега съм красива? Погледни ме, Джеймс! Мътните те взели,
погледни ме!

– Гледам те. Но не смея да те докосна от страх, че ще се разпаднеш
на малки лъскави парченца. Я ми кажи какво е мнението на Спиърс за
всичко това?

– Още не съм се запознала със Спиърс.

– Странно наистина. Обикновено Спиърс оглавява тази банда заго-
ворници. Къде, по дяволите, е той, Сампсън?

– Тук е, мастър Джеймс. Не точно тук, нали разбирате, тъй като в
момента не стои до мен, но не е напуснал сградата, така, както би тряб-
вало да бъде и както сам той го желае.

Джеймс махна небрежно с ръка. После отново прокара пръсти през
косата си и тя щръкна нагоре.

– Нещо съвсем се обърках тук, а Бог ми е свидетел, че през послед-
ните два месеца непрекъснато репетирах всичко онова, което сякаш да ти
кажа. Сега обаче нищо не става, както го бях замислил, и то само по
твоя вина, само заради това, че си толкова страшно различна. Аз очак-
вах ти да си си ти, а не такава жена, каквато дори не съм сънувал, че съ-
ществува. Да не би да носиш даже и дълги женски чорапи?

Без всякакво колебание Джеси повдигна красивата си пола от жъл-
та коприна и фустата под нея, за да му покаже светлите си копринени
чорапи.

Очите му се кръстосаха.

– Бързо си смъкни роклята обратно! Можеше да ми кажеш и само
едно „да“. Изобщо не знаеш как да се държиш. Ти си толкова дама,

колкото дукесата може да е някой наквасен с джин мошеник от Сохо. Я сега ми кажи, Джеси, защо, по дяволите, избяга? Да, това настина беше първият въпрос, който мислех да те попитам. Слава богу, че накрая си го спомних. Защо, Джеси?

– Глулав, излишен въпрос. Много добре знаеш, че избягах, защото бях озлочестена. Всички го знаеха. Гленда ми даде триста долара, за да се махна. Обеща ми също да ми подари няколко рокли и едно наметало, но не го направи. Тя си мислеше, че ще отида при леля Дороти в Ню Йорк, но аз, естествено, не се веснах там.

– Да, тъкмо това Гленда със сълзи на очи съобщи на всички. Тя каза, че сама си разбрала колко си се опозорила и затова си напуснала, тъй като не си искала да посрамваш повече семейството си. Никога не съм и помислял, че можеш да живееш при леля ти Дороти. Тази стара вещица е по-голяма напаст дори от скъпата ми майка. Ти си идиотка, Джеси, но никога не съм те мислил и за глупачка. Веднага отидох на пристанището и проверих какви кораби са отплавали за Англия. „Флаинг Батрис“ беше заминал точно в деня на твоето изчезване. Един от докерите си спомни за теб – видял те да обикаляш напред-назад по палубата. Каза ми, че си била облечена съвсем като мъж, но не си успяла да заблудиш никого. Дяволите да те вземат, Джеси, не си направи труда да ми дранеш поне една бележка. Даже и на баща ти не си оставила никакво съобщение. Просто си скочила в проклетите си панталони и си се изпарила. Обясних на Оливър, че ще дойда до Англия да те взема. Той иска да се върнеш. Не знам защо го иска, но е истина.

– Татко може и да иска да се върна, но Гленда е права. Никой друг не е приритал за мене.

– Това са глупости и измишльотини. Докато се върнем в Балтимор, вече никой няма дори да си спомня, че си лежала върху мен, че ръцете ти са били върху лицето ми, а устата ти – само на сантиметри над моята.

– Мастър Джеймс – обади се Сампсън и се приближи до Джеси, – всъщност ние с господин Спийърс, господин Баджър и Маги обсъждахме това много подробно и нашето мнение е, че Джеси никога повече няма да бъде приета в Колониите. Не и в настоящото ѝ положение.

– Да, в случая съм съгласен. Я само я погледни. Това нейно настоящо положение ще ѝ донесе безброй мъжки предложения. Мъжете ще си загубят ума само като я погледнат.

Това, ако Джеси не се лъжеше, в никакъв случай не приличаше на обida.

– Какви предложения имаш предвид, Джеймс?

– Млъкни, Джеси, Сампсън, ти се разкарай! Или поне се отдалечи с три стъпала по-нагоре. Не съм тръгнал да я душа... поне още не. Благодаря ти. Слушай сега Джеси, това е най-глупавото нещо, което някога си правила. Не, не съм прав, спомням си как на едно състезание така силно искаше да ме победиш, че реши да не заобикаляш. Опита се да прескочиш с коня едно дърво, което беше изкоренено предната нощ от буря, но конят ти не успя и ти полетя в един ров, пълен с вода.

– Тогава яздех Ейбъл. Спомням си, че направо щеше да ти се пръсне коремът от смях. Помня как спря коня си, дори не завърши състезанието, и просто застана на ръба на оня проклет ров, като ме гледаше и не спираше да се смееш.

Той обаче си спомняше как отначало толкова се бе уплашил, че насмалко не бе изкарал цялата си сутрешна закуска. После я бе видял как цапаше в поне около метър вода с вид на прогизнало овчарско псе – червената ѝ коса беше полепнала по лицето ѝ, но самата тя нямаше нищо счупено. Едва тогава беше избликнал и смехът му. Едва тогава. Той изсумтя.

– Но това вече е минало, Джеймс. Аз съм тук, а ето че сега и ти си тук, и аз искам да знам защо си дошъл.

– Не ме интересува какво казват нито баща ти, нито пък другите. Аз не съм виновен за твоето озлочествяване, Джеси.

– Разбира се, че не си. Аз обясних на всички, включително и на баща ми.

– Това обаче няма никакво значение за него. Той ме накара да се почувствам ужасно виновен, най-виновният на този свят. Така че нямах друг избор, освен да те последвам дотук и да те върна обратно. Трябваше да напусна „Маратон“, трябваше да напусна Алис, за която се надявам, че ще стои далеч от Мортимър Хаки. Трябваше да напусна Кони. И всичкото това – заради теб, Джеси, заради теб, проклето женско същество, което кой знае как изникна, простреля Хаки в крака и се стовари върху мен.

– Аз ти спасих живота, Джеймс. Отървах те и от Гленда.

– Истина е, но това няма значение. Не бях планирал да идвам в Англия преди края на годината, а ето че сега съм тук. И то само за да те върна у дома.

– Аз няма да се върна у дома, защото нищо не се е променило, Джеймс, съвсем нищо. Не мога да се върна.

– Ние всички сме съгласни с това, мастър Джеймс – обади се Сампсън. – Тя не може да се върне в сегашното си положение. Както вече ви

казах, ние всички обсъдихме това най-подробно и сме единомислени по въпроса.

– Точно така, Джеймс. Никой не ме иска с изключение на онзи тип, който се опита да си позволи волности с мене.

Той стовари юмрука си върху стената и ѝ изкрещя:

– Ще правиш онова, което аз ти казвам, ясно?

– О, я престани с твоите гръмки фрази. Ти не си ми никакъв и не можеш да се разпореждаш с мен.

– Тогава си представи, че съм на мястото на баща ти. Аз съм негов пратеник.

– Ха! Я стига, Джеймс. Ще правя онова, което поискам, а то е да остана тук. Вече съм назначена и на работа. Имам си важни задължения и отговорности. Хич и не ми се усмихвай така подигравателно, Уиндам.

– Така ли? И какво, значи, работиш?

– Бавачка съм на Чарлз и възпитателка по езда на Антъни.

– Боже мой, то било по-ужасно дори от онова, което си помислих. Слушай ме внимателно, Джеси, Чарлз си има бавачка. Не, сигурно има поне три бавачки, които са му на разположение. Антъни пък има баща си и майка си, и Ламбкин, и всеки друг от помощниците в конюшната, които могат да го научат всичко за конете. Маркъс и дукесата са те оставили да вършиш тези неща, защото изпитват съжаление към тебе. Този абсурд трябва да се прекрати.

Сампсън се прокашля и тихо каза:

– Мастър Джеймс...

Джеймс бавно се извърна и видя дукесата и Маркъс, които стояха в предверието и гледаха право в него.

– Добре дошъл у дома, Джеймс. – Маркъс тръгна към него. Първо го прегърна, а после го отдръпна от себе си. – Но ти изглеждаш направо ужасно! Изобщо ли не си спал? Изтънял си като кука. Да не би да си се притеснявал за Джеси през тези месеци, а? Е, тя е жива и здрава. Само я погледни и виж колко е красива.

– Благодаря ти, Маркъс, за всичките ти коментари. Здравей, дукесо. Съжалявам, че ви прекъсвам празненството, но дойдох направо тук, защото се надявах, че малката гадина ще е тук, и тя наистина е тук, само дето не прилича на себе си. Защо сте ѝ позволили да се нарисува като уличница и да се облече като лондонска куртизанка? Та тя дори не може да държи полата си смъкната – реши, че трябва да ми покаже чорапите си. Не намирате ли, че са прекалено съблазнителни, за да ги носи?

– Джеймс, скъпи – обади се дукесата с нейния съвършено спокоен

и отмерен глас, – радваме се, че си тук. Ние всички те очаквахме, но бих те посъветвала да си съдържаш малко приказките. Джеси изглежда възхитително. Тя е по-прекрасна от която и да било друга жена тук. И още нещо – ние не изпитваме съжаление към нея. Тя е права: нейната работа, нейните задължения са много важни за момчетата, а по тази причина и за нас.

– Дявол да те вземе, Джеймс! Какво ти става?

– Джеси, ти стой настрана сега. О, по дяволите цялата тая работа. Вие всички сте прави. Връщам се в „Кандълторп“.

– Не и преди да вечеряте, мастър Джеймс. До „Кандълторп“ има два часа път с кон. Тази вечер ще останете тук. Госпожа Емъри вече приготвя Синята спалня за вас. Елате в кухнята. Баджър ви очаква. Дукесо, милорд, Джеси, върнете се на празненството. Аз ще се оправя с мастър Джеймс.

Джеси остана да танцува до три часа сутринта.

– Струва ми се, че вече съм много добра – каза тя и се усмихна на Маркъс, докато той я въртеше в ритъма на последния валс.

– Да, наистина е така. – Той се прозина. – Но си и прекалено млада за мен, Джеси. Ти направо ми изцеди силите. Дори и дукесата е седнала там с вид на красива, но оклюмала роза. Мисля, че едва утре ще можем да започнем да те учим на различните народни танци. Сампсън обича да свири народни танци на пианото.

Половин час по-късно Джеси се пъкна в леглото, след като първо свали всичките си фиби от главата. Хубаво ѝ беше да разпусне отново косата си. Малко след полунощ беше свалила пантофките си, като ги бутна с крак под един стол. Вярно, че съсипа хубавите си чорапи, но пък си заслужаваше. Със заплатата си от две лири на седмица можеше да се отплати на дукесата за чорапите. В съня ѝ се появи Джеймс. Но този път това не беше оня ужасяващ сън за вонящия мъртвец, който отваряше устата си и я обвиняваше, че е откраднала съкровището му. Не, в този сън Джеймс не ѝ беше сърдит. Всъщност той беше всичко друго, но не и сърдит. Притискаше я силно към себе си и я целуваше, а устните му бяха настоятелни, влажни и топли.

Тя се събуди и изведнъж видя, че малкият спаниел на Антъни, Дамиър, седи върху нея, прилепил нос към нейния, и лиже брадичката и устните ѝ.

Тя го бутна от себе си, като се смееше и бършеше устата си с опакото на ръката:

– Ах, ти, ужасен, малък, сладък нахалнико! Антъни ли те пъкна в

спалнята ми?

– Не, аз.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джеймс изглеждаше прекрасно, целият обрулен от вятъра и в светлорозови кожени бричове, които прилепваха така плътно към тялото му, както светлокафявите кожени ръкавици пасваха на Маги. Косата му беше станала по-светла от времето, когато Джеси напусна Балтимор. Цялата беше нашарена с ивици в различни нюанси на русото, беше и по-дълга от нормалното, но толкова прекрасна, както зелените му очи – много по-зелени от нейните, много по-дълбоки, по-тъмни и по-чисти.

– В какво, по дяволите, си се втренила така?

Тя дори не си помисли да го излъже:

– В тебе. Изглеждаш много добре. Харесват ми всичките тия нюанси на русо в косата ти.

С малко закъснение тя придържа завивките над гърдите си и се приповдигна нагоре върху възглавницата. Това му даде кратка, макар и недостатъчна пауза.

– Ти обаче все още не изглеждаш така, както съм свикнал да те виждам. Вместо да е опъната назад толкова стегнато, че очите ти да изглеждат присвити и изтънени, косата ти пак е бухнала около лицето и е така разчорлена, сякаш си била с любовник в леглото. – Той пристъпи в спалнята, като избута Дампър през вратата с върха на черния си ботуш. – Яздих заедно с Маркъс. Каза, че направо си го изтощила, накарала си го да остане без крака от танцуване и накрая трябвало да те помоли да се смилиш над него. Призна ми, че много бързо си схванала нещата и че вече танцуваш не по-зле дори от дукесата. Мислиш ли обаче, че му повярвах? Хайде, време е да ставам. Вече е почти десет сутринта. Аз отивам в „Кандълторп“. Ще дойдеш ли с мен?

– Ти ме каниш да дойда с теб в английския ти дом? – бавно попита тя. Беше толкова развълнувана, че едва успя спокойно да изрече тези думи. Не искаше той да забележи, че беше готова да хвърли завивките и да затанцува от радост, само защото той я беше поканил в своя дом.

– Да, ела с мен. Нямам ти доверие да те оставям тук без мен. Ще вземеш пак да шукнеш нанякъде, за да ми избягаш.

– О! – тя не скочи от леглото.

– Колко време ще ти трябва да се облечеш?

– Един час.

– Цял час? Старата Джеси можеше да стане от леглото и да се

напъха в панталоните си максимум за десет минути.

– Ти старата Джеси ли предпочиташ?

– Да. Не. Всъщност все ми е едно. Само побързай.

– Един момент, Джеймс. Аз вече съм човек с ангажименти. Трябва да попитам дукесата дали мога да си взема един ден почивка.

– Всъщност тя сама предложи да ме придружиш до „Кандълторп“.

Според нея си прекарвала прекалено много време с децата и тя се тревожела за твоето здраве. Хайде, действай.

Той излезе от стаята и я остави седнала в леглото ѝ, мислеща, че би могъл да ѝ спести всичко онова, което ѝ каза. Можеше просто да кимне с глава. Тя въздъхна и дръпна връвта на звънеца.

След около час и половина Джеси излезе от своята стая и високият, елегантен и изискан мъж я чакаше пред вратата, с усмивка на лицето си.

– Добро утро – поздрави той и ѝ подаде лакътя си. – Разбрах, че сте имала голям успех на снощното празненството. Графът и дукесата са на мнение, че сте блестяла от красота и усмивки.

Тя въздъхна.

– Това беше за снощи. Да сте виждал Джеймс тази сутрин, сър?

– О, да. Закусвах заедно с него преди два часа. Стомахът му още тежеше от вкусната среднощна вечеря на господин Баджър, затова само ровеше с лъжицата из овесената си каша и от време на време отпиваше от кафето си. През цялото време се питаше какво всъщност става тук.

– Вие какво му казахте, сър?

– Казах му, че вече сте част от този дом и че сте една млада дама с изключителни способности.

– Той се изсмя, нали? Или просто изруга? Това е точно в стила на Джеймс. Той винаги си ругае с такава лекота и охота, точно както графът изруга в сряда, когато Кланси го ухапа.

– Доколкото си спомням, той само изсумтя.

– А после дукесата му е казала да ме вземе със себе си в „Кандълторп“, нали? – допълни тя и погледна бегло към портрета на една отдавнашна графиня Чейс с огромна бяла перука, която беше украсена с три птички и цяло гнездо в естествен размер.

– Спиърс, какво, по дяволите, правиш с Джеси?

– Аз съм нейният придружител и кавалер.

Джеси се извърна и изумено го погледна:

– Значи вие сте Спиърс? Прочутият Спиърс?

– Имам особената чест да ви се представя – каза Спиърс и лекичко се поклони.

– Нали обещавате, че не сте някой граф или дук?

Джеймс почти изкрещя към тях:

– Спиърс, ти ли й внуши да се облича цял час, за да се направи някаква такава мърла? Само я погледни! Този костюм за езда принадлежи на дукесата – познавам го. Ами той изглежда направо смешно върху Джеси. Тя е американка, мъжкарана. И не носи такива изискани...

– Джеймс, струва ми се – каза Спиърс със своя любезен и равен тембър, без да спира да води Джеси надолу по широкото стълбище, – че в края на словесната ти тирада ще вземеш да се подхлъзнеш на ръба на някой камък, ще си разбиеш главата и с теб завинаги ще се свърши.

Джеймс първо изруга, а после каза с въздишка:

– Може би си прав. – Джеси, значи ти не си знаела, че това е Спиърс?

– Не. Мислех си, че е някой граф или дук на гости в този дом, който изпитва съжаление към мен и затова ми помага да се оправям тук. – Тя сниши глас и лекичко се изсмя. – Трябва да престанем да се срещаме така, Джеймс, все пред долната част на стълбището.

– Ето, сега изглеждаш точно като глупава ученичка. Това беше едно тъпо хихикане, и то дойде от теб. Трябва бързо да се върнеш у дома, Джеси, преди да си станала съвсем различен човек.

– Аз бих допълнил, Джеймс – обади се Спиърс и в края на стълбището пусна ръката на Джеси, като леко я потупа по дланта – че Джеси е една млада жена, която много добре се приспособява към заобикалящата я среда. Сега тя трябва да закуси.

– Но Джеймс иска да тръгва, Спиърс, а аз...

– Закуската ви, Джеси.

– Да, Спиърс.

„Кандълторп“ беше приятно и закътано имение, по-малко от „Маратон“, но затова пък масивно и внушително, като вълнистите хълмове, които го оградяха. Изглеждаше така, сякаш принадлежеше на това място – камъните и дърветата като че ли от дълбока древност се бяха слели с общия пейзаж, за да станат едно неразделно цяло. Къщата беше почти на двеста години квадратна, триетажна, с червени тухли. Конюшните бяха боядисвани наскоро – дълги и ниски, с модерни оградени ливади от двете страни. Навсякъде се виждаха дъбове и брястове – много от тях изглеждаха толкова древни, като че бяха там още от римско време.

– Джеймс, римляните били ли са тук, в Йоркшир?

– Да, били са. Има едно много красиво селце на име Олдбъро, което е било истински римски град. Не са направили кой знае колко в него, но са построили два превъзходни тротоара от мозайка. Навярно в бъдеще ще се открият и други неща. Защо питаш?

– Дърветата. Те изглеждат толкова стари, че сигурно са били тук още при римските центуриони. Много е романтично, не мислиш ли?

Точно когато се готвеше да ѝ отговори, Джеймс чу силно конско цвилене и се ухили:

– Това е Белини, най-красивият арабски кон, който някога съм виждал през живота си. Маркърс ми го подари миналата година. Вече е баща на две кобилки и три жребца. Ела да го видиш, Джеси.

Белини беше черен като дявол и сигурно толкова интелигентен, колкото и самият Джеймс. Докато го галеше по великолепната му черна муцуна, Джеси призна с нескрито възхищение:

– Голям красавец е.

– И кобилите са на същото мнение. Миналата зима, точно преди да се върна в Балтимор, една кобила от конюшните на Родърмир беше скочила върху горкичкия Белини, за да го ухазва. И при това доста лошо изрита един от работниците тук, когато той се опита да я дръпне от него.

– Измисляш си.

– Не съм си и помислял. Ела да се запознаеш с всички.

Тя се запозна с главния помощник, Сигмънд, който беше дошъл при Джеймс от конюшните на Крофт. Те се намираха само на двадесет мили разстояние и бяха известни с множеството кръвни потомци на Байърли Търк.

– Стига си се лигавила, Джеси – скастри ѝ Джеймс, докато я наблюдаваше как гали всеки кон поотделно и как на всеки дава по един морков от онези, които беше измъкнала от ведрото пред конюшнията.

– Не мога – отвърна тя и се обърна, грейнала в усмивка. Джеймс замръзна на мястото си. Не можеше нито да помръдне, нито да издаде какъвто и да било звук. През отворената врата на конюшнията проникваше рехав сноп слънчева светлина, който падаше точно над раменете ѝ и ограждаше косата ѝ, чийто червен цвят сега блестеше като залеза над западното ирландско крайбрежие. Сега тази нейна коса, сплетена в обикновена плетка, изглеждаше някак различно. После той забеляза, че беше по-отпусната и безброй провиснали къдрици ограждаха лицето ѝ. Джеймс извърна поглед на другата страна. Не, това никак не му

харесваше.

– Ето го и Калипър, стар приятел, преживял много повече милвания да било друг жребец в Йоркшир.

По този случай конят получи от Джеси два моркова и много повече погалвания, отколкото заслужаваше.

– Хайде сега да влезем в къщата.

За Джеси беше очевидно, че дукесата се бе погрижила да превърне вътрешността на „Кандълторп“ в приятно място за живеене. Прииска й се да каже на Джеймс, че тя, Джеси, би могла да направи чудеса с „Маратон“ само ако... е, стига вече с това.

Тя само поклати глава и прокара ръка по седалката на един стол, който беше покрит с красив тъмносин брукат. Интериорът в гостната се освежаваше от два красиви френски килима и няколко комплекта канапета и кресла. На стената висяха няколко пейзажа, но за разлика от имението на Маркърс тук нямаше никакви семейни портрети. Стените бяха прясно боядисани в бледожълто, което правеше стаята светла и просторна.

Джеси се запозна с госпожа Катсдор и с нейния син, Харлоу. Дватамата се грижеха за „Кандълторп“ в отсъствието на Джеймс.

Джеси се запозна се още с господин Гудбоди, градинаря, и неговия помощник, Карлос, който преди около пет години бил изхвърлен от океана на брега, близо до Скарсбъро. Роден бил в Испания, както обясняваше на всички с разваления си английски. Но никога не даваше други обяснения.

– Градините са просто вълшебни – ахна Джеси, прекрачвайки широките френски врати, които излизаха точно на източната ливада. Тя не беше дори отчасти съизмерима с тази в „Чейс парк“, но бе така прекрасна в късното лято, с хортензиите си, розите, зюмбюлите, и маргаритките, които цъфтяха в цялата си прелест.

– Дукесата настоя да има толкова цветя – каза Джеймс.

– Казваш го така, сякаш се притесняваш, че имаш такава градина. Нима се счита за липса на мъжественост, ако се възхищаваш на красотата?

– Дукесата обожаваше цветята. Съгласих се тук да бъде нейната воля. – Той се направи, че не е чул въпроса и. Обърна се и я погледна право в очите. – Кое ти харесва повече – „Кандълторп“ или „Маратон“?

– И двете. Всяко си има своята особена красота. Нали няма да продадеш нито едното от тях, Джеймс?

– Не, освен ако не се разоря. Искаш ли една лимонада?

– Онова, което наистина искам, е да поаяздя Белини.

Той ѝ се ухили:

– Може би при следващото ти идване. Той е истински дявол, нищо, че се прави на толкова обаятелен. Дамски чорапи ли носиш с този твой порочен костюм за езда, Джеси?

Тя без колебание повдигна полата си за езда и му показа красиви бели чорапи, които изчезваха под черните ѝ ботуши за езда.

– Дукесата сигурно скоро ще се разори, ако продължава да те облича така.

Миг след това изявление той се смръщи – защо, тя не разбираше. Мислеше, че това беше само шега, нищо повече, и все пак Джеймс не даваше вид, че го приема с чувство за хумор.

– Няма да се разори. На мен ми плащат по две лири на седмица. Намислила съм утре да пазарувам и да ѝ върна тези неща.

– Две лири на седмица? Ама че разточителство! Тя всъщност ти плаща парите, с които да ѝ се отплатиш. Слушай сега, нали знаеш, че не можеш да останеш в „Чейс парк“ чак докато се превърнеш в стара и изкуфяла бабичка?

Тя се отдели от него и отиде да докосне листенцата на една тъмночервена роза.

– Знам – отвърна тя, без да го погледне. После се наведе и дълбоко пое въздух.

– Какво мислиш да правиш тогава?

Сега тя се обърна и се загледа в мъжа, когото обичаше още от четиринадесетгодишната си възраст. Тогава той беше за нея героят на нейния живот, да, сега вече със сигурност го знаеше. Джеймс беше за нея кумир, съвършен във всяко отношение, възхитително същество, което от време на време ѝ се усмихваше, крещеше ѝ, досещаше се, че понякога и тя има нужда от добра дума, и охотно ѝ я даваше. После обаче тя порасна и разбра, че той беше мъж, не Бог, но колкото и да беше странно, чувствата ѝ към него станаха още по-силни и по-трайни. Те се бяха превърнали в нещо много дълбоко, така дълбоко, както язовира „Форт Пойнт“.

Но това нямаше значение. Джеймс все още гледаше на нея като на четиринадесетгодишното момиче или пък като на уличница – с новите ѝ труфила и премени. Не, това просто нямаше значение...

– Мисля да поработя няколко години за дукесата и графа. Ще спестявам всичките си пари. После ще се върна у дома и ще си купя собствена конеферма. Ще се надбягвам с коне и ще печеля.

Той не се засмя. Тя остана изненадана, че не го направи. Но в същото време му беше и благодарна. Не би могла да го понесе, ако точно сега той се беше изсмял. Нямахме обаче и капка снизходителност в гласа му, когато й каза:

– За това ще ти трябват много пари, Джеси. Две лири седмично прави около четиридесет долара на месец. След две години, даже ако спестяваш всеки пенс, ти все още ще имаш по-малко и от хиляда долара.

– Знам. Ще бъде достатъчно. Баща ми със сигурност ще ми продаде по-евтино няколко жребци и кобили. Единственото, от което се нуждая, е да сложа началото. После мога постепенно да развивам нещата и да преуспявам – точно като теб.

Той погледна встрани, към буйните корони на кленовите дървета, които покриваха склона на един вълнист хълм.

– Аз съм имал много повече помощ, отколкото на теб ти е известно, Джеси. Бях женен за момиче с невероятно голяма зестра. Притежавах доста повече от хиляда долара, с които да положа основите на тази конеферма тук. Всъщност бащата на Алиша ни даде „Кандълторп“ като сватбен подарък. Така че, както сама разбираш, „Маратон“ имаше шанса да успее просто защото разполагах с предостатъчно средства, за да започна с тази конеферма тук, и предостатъчно средства, за да мога и да губя пари през първите две години.

– Колко пари са ти трябвали, Джеймс?

– Зестрата на Алиша беше почти двадесет хиляди лири.

Джеси направи една бърза сметка.

– Но това прави много повече от сто хиляди долара, това е почти...

– Да, знам. Аз съм богат мъж просто защото така се случи, че се влюбих в момиче, чийто баща беше баронет, и то много богат. Тя беше единственото му дете и той я обожаваше. И до ден днешен настоява да го посещавам от време на време. Той ме приема като свой син, макар сам Бог да е свидетел, че не го заслужавам. Той не ме вини за смъртта на Алиша, макар да знам, че за него загубата е непрежалима.

– Че защо трябва да те обвинява за нейната, смърт?

– Аз посях своите семена в утробата ѝ. Тя умря при раждане заедно с бебето. Не беше минала и година от нашата сватба.

– Разбирам.

– Не, не разбираш, не би могла съвсем да разбереш. Ти си млада, Джеси, ти никога не си гледала на един мъж като на нещо друго, освен като на съперник, когото трябва да победиш в надбягванията. Ти просто все още не знаеш за какво става дума. Е, но това няма отношение към

нашия разговор сега. Така че, виждаш, с парите ще ти бъде трудно.

– Защо ти виниш себе си за нейната смърт?

– Докторът беше невеж глупак. Обърка се и не направи нищо, а нейното раждане беше трудно и продължително. Мен ме изгониха от стаята, като ми казаха, че това било женска работа. Аз пък с цялата си наивност ги послушах и излязох, а после се върнах, за да чуя безкрайните й писъци. Когато влязох в спалнята, тя беше почти мъртва. Този човек я беше оставил бавно да издъхва, защото просто не знаеше какво трябва да направи. Оттогава съм прочел много неща за процеса на раждане. Говорил съм и с лекари в Лондон. Сега вече знам, че тя би могла да бъде спасена. Ако само бях приел нещата малко по-сериозно, днес Алиша все още можеше да е жива, а също и нашето дете.

Сълзи безмълвно се стичаха по лицето й. Джеймс видя, че раменете й се тресат и я обърна с лице към себе си.

– Сълзи? Джеси? Никога не съм те виждал да плачеш. Това се случи преди повече от три години. Не трябваше да ти го казвам. Хайде, Джеси, моля те, избърши сълзите си.

Но тя не направи това, ами приведе лице в шепите си и се разрида още по-силно. Джеймс тихичко изруга, а после я придърпа към себе си:

– Ш-ш-ш-т, моето момиче! Това беше преди много време. Болката вече не е така силна. Тя си остана в миналото, съвсем смътна и неопределена, не остра и пронизителна, каквато беше. Млъкни, че ще ти стане лошо.

Тя вдигна лице и се вторачи в него. После бавно протегна ръце и ги обви около врата му.

– Джеймс – беше единственото, което каза.

Той не знаеше защо го направи, но го направи. Наведе глава и я целуна по устните. Нейните толкова нежни затворени устни, по които все още имаше лека следа от червилото. Той почувства такъв силен пристъп на страст, че дори потрепери. Страст? Към Джеси Уорфийлд? Беше абсурдно. Прокара езика си по долната й устна и каза, без да помръдне:

– Само малко си отвори устата, Джеси. Точно така.

Тази страст беше невероятна. Беше толкова мощна и пронизваща, че Джеймс просто си загуби ума. Обгърна с шепи задните й части, повдигна я и я притисна към себе си. Тя се вкамени като зайче при вида на лисица.

Той се чувства почти като изнасилвач. Веднага я пусна и лекичко я избута от себе си.

– Съжалявам. Прости ми.

Тя се беше втренчила в копчетата на жакета му за езда.

– Стресна ме. Никой не ми е правил така преди. Но може би не трябваше да ме пускаш толкова бързо. Може би трябваше да ми дадеш малко време, за да свикна с мисълта, че ръцете ти са ме обгърнали отзад. Може би...

– Замълчи, Джеси. Триста дяволи, съжалявам! Въпреки новия ти фасон, ти все още си Джеси Уорфийлд, и не беше редено от моя страна да те нападам по такъв начин.

– Толкова сладко нападане... Може би ще ме целунеш пак?

– Не – каза той, но после я дръпна към себе си и я целуна. Не беше много нежна целувка, беше гореща и влажна, и... Тя се изкиска под устните му. Той ѝ се усмихна.

– Смешен ли съм?

– Миналата нощ те сънувах, че ме целуваш. Беше гореща и влажна целувка, притискаше ме плътно към гърдите си. Когато се събудих, видях Дампър да седи върху мен и да ме лиже по носа и брадичката.

Той отпусна ръце до тялото си.

– Значи ти виждаш мен в сънищата си, когато едно проклето куче те лиже по носа? Така ми се пада.

– О, не. Не мога да си те представя, че седиш върху гърдите ми. – Тя се вторачи в устните му и преглътна. – Още веднъж, Джеймс, моля те?

– Не – отвърна той по-твърдо, отколкото всъщност му се искаше. – Време е за обяд. Хайде да вървим. Госпожа Катсдор ще ни приготви нещо за хапване.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Чувстваше се точно като пред съдебни заседатели. Единственото, което им липсваше на всички тук, бяха онези накъдрени бели перуки и тънки носове. Чудеше се дали някой някога изобщо можеше да убеди Маги да покрие великолепната си коса с подобна перука. Навярно беше възможно, ако тя самата реши, че това ѝ харесва. Всъщност той не седеше на скамейката за подсъдими. Беше се разположил в едно позлатено кресло, подарък от дукесата, в неговата собствена гостна стая и отпиваше от чая на госпожа Катсдор. Всичките съдебни заседатели гледаха втренчено в него над чаените си чаши. Сребърният поднос, грижливо отрупан от госпожа Катсдор с малки, изящно наредени сандвичи с краставици и тънки резенчета лимонов кейк, стоеше непокътнат. Той знаеше, че тя ги беше приготвила, за да впечатли Баджър, пред когото благоговееше. Зачуди се дали Спиърс знаеше, че госпожа Катсдор му се възхищаваше безкрайно и че това възхищение няма нищо общо с кулинарните му способности. Те продължаваха все така да го зяпат. Чувстваше се като престъпник...

– Е, добре, говорете направо. – Джеймс вече беше леко изнервен. – Защо сте тук? Този път какво съм направил?

Спиърс остави чашата си на масата и се прокашля:

– Джеймс, днес ние дойдохме в „Кандълторп“, защото най-подробно обсъждахме положението и стигнахме до конкретно решение.

– Разкрихте ли това ваше решение първо на Маркърс и дукесата?

– Не, казваме ти го първо на теб – отвърна Баджър.

– И за какво става дума?

Маги приглади великолепната си смарагдовозелена сатенена пола и започна:

– Ти се превърна в прекрасен мъж, Джеймс. Тъкмо това казах на Джеси и действително си го мисля. Ние всички се гордеем с теб. Време е обаче да се стегнеш и да направиш правилния избор.

– Правилния избор?

– Да, Джеймс – обади се Сампсън, главният съдия. – Ние също така бяхме единодушни, че ти пръв трябва да чуеш нашето решение. То засяга лично теб, не Негово височество или дукесата. Всъщност то засяга и тях, но не така пряко, както теб.

– И какъв е този „правилен избор“, ако мога да попитам? – Джеймс

се изправи и закрачи към камината. Възможността да се разхожда из собствената си гостна стая му даваше поне илюзията за някаква свобода. Решетката на камината беше идеално почистена. Той небрежно се облегна върху полицата над камината и кръстоса ръце на гърдите си, което не беше лесно, защото все още държеше чашата си с чай. – Хайде, Спийърс, изплюй камъчето.

– Е добре, Джеймс. – Спийърс се изправи със съвсем строго изражение, като съдия, който е готов да произнесе присъдата. Той отмери три крачки и застана така, че да е с лице към всички. После прочисти гърлото си. Дори един професионален актьор нямаше да го направи така добре. Накрая каза: – Ние смятаме, че трябва да се ожениш за Джеси.

Джеймс го зяпна. През цялото време бе подозирал какво имат предвид с този „правилен избор“, но просто не му се искаше да го приеме. Сега обаче всичко беше казано ясно и недвусмислено. Той не искаше току-така да се изправи лице в лице с тази истина, е, може би вече го беше правил някъде дълбоко в съзнанието си, но не беше обръщал внимание. Никога не му се бе искало да се замисля за подобно нещо, или поне не напълно съзнателно. Той продължи да гледа втренчено още известно време, нервно чоплейки пръсти. Накрая проговори:

– Това изобщо не е ваша колективна грижа. Джеси няма нищо общо с когото и да било от вас, няма нищо общо и с мен. Хленчила ви е тук, че съм я озлочестил, нали? Не съм го правил. Нямах нищо общо с цялата работа. Въпреки че не е моя вината и въпреки че казах и на баща й, че не аз съм я озлочестил, той все още не ме оставя на мира. Самата Джеси беше тази, която поиска просто да се приключи с целия този абсурд. Но ето че вече е подхванала друга песен, така ли? Сега вече иска не само кожата ми, но и името ми?

Маги взе да разглежда нокътя на палеца си, след което бавно, невероятно бавно завъртя сватбения си пръстен около пръста си.

– Това е най-тъпото нещо, което някога съм чувала от теб, Джеймс. Джеси е невинна. Тя е изключително беззащитна – в чужда страна е. Все още не знае кое е добро за нея и кое – не, макар че през последните дни ние започнахме да й правим доста конкретни намеци. Тя ще те защитава до гроб или поне ще се постарее да го направи. Не е подхващала никаква друга песен. Не мисля дори, че тя изобщо иска да се омъжва за теб.

– Ето, виждате ли? Значи съм бил прав. Тя изобщо не проявява интерес към мен.

Баджър се прокашля:

– Госпожа Маги тъкмо щеше да отбележи, че има една единствена причина, поради която Джеси не иска и да чуе за брак с теб. Тя смята, че ти дори не я харесваш. Госпожа Маги, струва ми се, че вие споменахте този многозначителен аргумент миналата вечер, когато ви поднесох моя десерт от желирани круши.

– Мътните да ви вземат всички вас, дете все се бъркате там, където не ви е работа! Искате ли да чуете истината? Е добре, много рядко ми се случва да харесам нещо у Джеси. Мога да преброя на пръстите на едната си ръка случаите, когато съм могъл да харесам нещо у нея.

Спиърс се прокашля. Той изчака, докато недоволният шепот утихна напълно. После изчака всички да погледнат към него и накрая каза:

– Ние разпитвахме Джеси много подробно. Тя е толкова затворена и необщителна – като мида в черупката си. Единственото, което успяхме да разберем, е, че намира „Кандълторп“ за прекрасно имение. Ние всички решихме, че подобно мнение е доста показателно.

– Какво, по дяволите, означава това? Показателно? На мен това ми показва единствено, че тя има очи на главата си и поне минимално количество разум. „Кандълторп“ е великолепно имение. Защо и тя да не го признае?

Сампсън и Маги размениха погледи. Баджър разглеждаше фините резенчета лимонов кейк. Той хапна едно, дълго време продължи да го дъвче с полупритворени очи и накрая само кимна на себе си. Спиърс изглеждаше по-сериозен от всякога.

– Явно от това няма никаква полза – отбеляза Баджър, вече забравил за лимоновия кейк. Джеймс никога не беше чувал гласа му толкова студен. – Господин Спиърс, предлагам просто да сложим картите на масата. Джеймс, ти трябва да се ожениш за Джеси Уорфийлд. И ще направиш това незабавно. Нямаш друг избор. Тя никога не би могла да се върне в Колониите с достойно вдигната глава, ако ти не ѝ помогнеш. Независимо от твоята невинност, тя е онази, върху която е стоварена цялата вина. Ако си джентълмен, ще уредиш нещата справедливо, и то по най-бързия начин.

– Джеймс – Маги опипваше изящните си смарагдовозелени обици – Джеси те е обичала още от малко момиче. Тя ще ти бъде чудесна съпруга.

– Тя ме е харесвала толкова, колкото и аз нея, Маги. Изобщо не си права.

Сампсън се прокашля:

– Заблуждаваме ли се, като смятаме, че ти вече не скърбиш за

покойната си съпруга?

– Да – обади се и Баджър, – ако ти все още скърбиш по нея, тогава проблемът е сериозен.

– Вече не скърбя по Алиша. Тя е мъртва повече от три години. Научих се да живея без нея. Всички вие знаете, че много дълго ми беше трудно, но го преодолях вече. Животът ми е пълноценен и богат. Не искам друга съпруга. Не искам американска жена, която е мъжкарана, която десетки пъти ме е побеждавала в надбягвания и която сега напълно си е сменила фасона и се облича като проклета уличница.

– Тя е красива – каза Маги, така възмутена, както Клоринда, когато паунът Фред успяваше да я издебне и да я клъвне неочаквано вместо целувчица. – Беше нужно само малко да я нагласим, нищо друго. И разбира се, съвсем не изглежда като уличница. Това е жестоко и несправедливо от твоя страна, Джеймс.

– Тя не прилича на себе си. По-рано поне знаех какво мога да очаквам от нея, но сега вече не. Не трябваше да я пооправяте, не ѝ беше нужно. На мен също не ми трябваше това. Още на другия ден забелязах, че дори когато косата ѝ е на една плитка, тя не е така плътно пригладена и изпъната, както беше някога. Научили сте я да си пуска онези глупави женски къдрички да ѝ висят от двете страни на лицето. Тя не може да се облича в бричове и да се надбягва с тия глупави къдрички.

– Аз ги наричам „палавничета“ – отбеляза Маги.

Спиърс каза:

– Тук вече много се отклонихме от въпроса. Ти ще се ожениш за нея, Джеймс. Приеми го като заповед. Нима искаш тя да остане на работа при Негово височество и дукесата за цял живот? Това завинаги ще опетни доброто ти име. Не е справедливо Негово височество и дукесата да поемат отговорността за нея чак докато остарее и си отиде самотна от този свят. Тя заслужава много повече. Джеси е умна, интересна и съобразителна. Ожени се за нея.

– Просто го направи.

– Чуваш ли, послушай ни!

– Какво ще кажеш за следващата седмица? Дукесата и аз ще успеем да го уредим. О, знам дори коя е най-подходящата сватбена рокля за нея. Намислила съм отдавна каква точно ще бъде. Ще останеш страшно доволен, Джеймс.

– Убеден съм, че е истинска наслада, за любовта става дума – каза Сампсън и целуна меката бяла длан на жена си.

Баджър отхапа от изящните сандвичи с краставица. Този път той

съвсем лекичко се смръщи. Джеймс запокити чашата си в стената.

С Чарлз на ръце Джеси влезе в детската стая. Тя забавляваше детето и му обясняваше, че му трябвало да порасне само с още някоя и друга година, за да започне да съсипва женските сърца. Говореше му още как малките женички много бързо щели да открият, че навикът му да гризе всичко, което не се движи, всъщност е доста очарователен. Тя почти връхлетя върху Джеймс, който стоеше точно до вратата от вътрешната ѝ страна и я наблюдаваше с особена неприязън.

– Джеймс! Какво правиш тук?

– Къде беше досега?

– Чарлз искаше да види розите на майка си. Те са красиви, особено червените, точно като кадифени...

– Млъкни, Джеси! Много добре знаеш защо съм тук, да те вземат дяволите!

Чарлз погледна Джеймс, после пак се обърна към Джеси. Брадичката му затрепери.

– Недей да повишаваш тон – каза тя и подхвърли Чарлз няколко пъти нагоре-надолу. – Ето, ето, миличко мое, всичко е наред. Твоят братовчед Джеймс просто е малко избухлив, като вулкан. Той често изригва, но после бързо се укротява. Това, че се укротява, е добре, но другото...

– Млъкни, Джеси – повтори той, но този път почти шепнешком. После протегна ръце към Чарлз. Безразлично в своите предпочитания, малкото същество загука доволно в мъжката прегръдка.

– Не е честно. Помагал ли си му някога да се оригне? Напикавал ли те е някога?

– Веднъж го направи – отвърна Джеймс, като люлееше Чарлз. – Опика се върху мен, точно така. Моят малък кръщелник усеща, че аз съм мъж. Той знае, че мъжете трябва сами да подреждат живота си, трябва сами да взимат своите решения. Той знае също, че аз не мога, затова ме съжалява и се опитва да ме утеши по единствения начин, който той знае. Като ми дърпа косата и се лигави във врата ми.

– Какво означава това, че не можеш сам да подреждаш живота си? Ти притежаваш „Кандълторп“ и „Маратон“. Какво още искаш, какво друго ти трябва? Ти сигурно си имаш и някоя Кони Максвел тук, в Англия. Така е, нали, Джеймс? Как ѝ е името? Престани да клатиш глава... Никога няма да ти повярвам. Майка ми винаги е казвала, че мъжете

непрекъснато изпитват необходимост да си търсят какви ли не жени, просто защото по природа са неуравновесени. Та, значи, какво искаше да кажеш, Джеймс?

– С тази рокля, която си облякла, би трябвало да приличаш малко повече на старата Джеси, но пак не се получава.

– Това е, защото ми пасва идеално. Не е нито прекалено къса, нито пък прекалено провиснала на гърдите.

– Харесва ми цветът ѝ. Не съм и помислял дори, че можеш да изглеждаш толкова благоприлично в сиво, но е факт. Имаш вид на скромно и порядъчно момиче, поне от шията надолу. Що се отнася до тия висулки около лицето ти...

– Ти си говорил с Маги.

– Да, тя ми направи забележка. Обясни, че не били къдрици, ами висулки, палавничета.

– Та какво толкова те дразнят?

В този момент той усети нейния страх, че пак ще я обиди, като ги нарече „смешни“. Искаше му се да го направи. Искаше му се да ѝ каже, че тя е жива напаст, че не иска да се жени за нея, че копнее никога да не я бе срещал. Защото ако преди около шест години не я беше видял да обикаля около един състезателен кон на турнира в Уеймът и после ако не го беше победила в оня проклет трети етап, тя нямаше никога да се окаже върху онова ужасно дърво, да падне върху него и да се озлочести. И никога нямаше да избяга в Англия. Вместо това той каза:

– О, къдричките ти са очарователни. Но когато се състезаваш, вятърът ще ги духа в очите ти. Ще трябва да внимаваш.

– Наистина ли ти харесват, Джеймс?

Гласът ѝ беше изпълнен с толкова много копнеж, че Джеймс неволно стисна Чарлз, в резултат на което детето силно се оригна. Джеймс го потри по гръбчето и то с готовност се оригна още веднъж.

– Дукесата току-що го е нахранила – обясни Джеси. – Добре се справяш.

– Обичам децата. Искаш ли да се поразходим заедно в розовата градина на дукесата?

Те оставиха момченцето да си смуче палеца и да дреме в своето бебешко кошче.

Беше облачен, задушен летен следобед.

– Скоро ще завали и ще освежи всичко – отбеляза Джеси просто защото не знаеше какво друго да каже. Тя вървеше до него с приведена глава и зяпаше върховете на пантофките си.

– Дъждът обикновено е хубаво нещо – каза той и намръщен погледна профила ѝ.

Тогава тя вдигна очи към него и директно го попита:

– Какво искаш, Джеймс?

– Спийърс, Баджър, Маги и Сампсън не ти ли казаха?

– Не, те само ме приклешиха един ден в кухнята и взеха да ми задават какви ли не въпроси, докато направо ми запалиха главата.

– Това е техен общ специалитет. Доста си ги бива в тая работа. Дяволите да ги вземат, обикновено излизат прави. Дори когато първо ти се е искало да ги гръмнеш, накрая оставаш замислен, седиш си сам в мрака и не можеш да заспиш, защото знаеш, че са прави.

– Те са говорили и с теб?

Той реши, че не нужно тя да знае как всички заедно му се бяха изсипали в „Кандълторп“ и го бяха залостили в собствената му гостна стая. Щеше да я заболи, ако разбере, че те бяха дошли да го принудят, жив или мъртъв, да застане с нея пред олтара. Щеше наистина да я заболи, не се съмняваше в това, но по някаква причина не му се искаше да ѝ причинява болка.

– Те често ме поучават – отвърна той с някакво раздражение в гласа си. – През последните седем години все се опитват да подобрят характера ми.

– И успели ли са?

– Ами виж, не съм сигурен, но може би са успели в някои отношения.

– Розите на дукесата са прелестни.

– Да, всичко, до което тя се докосне, става прелестно, с изключение на Маркъс. Според нея това било просто чудесно, защото харесвала неговите недостатъци. Докато бил такъв, какъвто си е, мозъчната ѝ машина никога нямало да ръждяса.

– Защо всички те са толкова мили с мен, Джеймс?

Той вдигна глава нагоре и видя, че дъждовните облаци постепенно се скупчваха над главите им. Спря под един навес и изтърси:

– Защото обичат мен, обичат и теб и вярват, че ще се оженим. – Каза го най-накрая. После продължи, без да се поколебае дори за миг: – Ще се омъжиш ли за мен, Джеси?

Ето значи, направи го, само дето резултатът не беше точно такъв, какъвто очакваше. Тя се дръпна от него така внезапно, сякаш я беше ритнал. После взе да примигва, като че ли се събуждаше след някакъв сън. Накрая рязко се обърна и тръгна обратно... Повървя само няколко

крачки, а после вдигна полите на благоприличната си сива рокля и се втурна да бяга така, както някога бягаше старата Джеси – носеше се над земята по-бързо дори от момче, а воланите на бялата ѝ фуста се развяваха над глезените ѝ, които бяха обвити в красиви бели дамски чорапи.

– Джеси! По дяволите, чакай! – Той се втурна след нея. Един провиснал клон на брястово дърво го шибна през лицето. Той изруга и дървото, и нея, но продължи да тича. Настигна я близо до малкото езерце. Подпираше се на едно дърво, което беше прегърнала с двете ръце и притискаше лице към кората му.

– Джеси... – Той едва си поемаше въздух. – Защо избяга от мен? Ще издраскаш лицето си, ако продължаваш да го триеш в тази кора.

Тя не помръдна, сякаш само се притисна още по-силно към онова проклето дърво.

– Не искаш да се омъжиш за мен? Това ли е?

Тя продължи да мълчи. Той усети как раздразнението му разцъфва – досущ като някоя от розите на дукесата, след като е била наторена.

– Защо, мътните те взели! Познавам те още от четиринадесетгодишна. Тогава изглеждаше като кривокрако момченце, само дето не беше, не и с тая хвърчаща червена коса, която никога не е могла да бъде скрита под онези твои опърпани стари шапки. Познавам те толкова добре, че винаги знам кога лъжеш. Теб не те бива да лъжеш. Знам, че нямаш бюст, или поне си мислех, че знам... Но след като те видях в оная бална рокля на уличница, с която гърдите ти преливаха над деколтето, ще трябва да се замисля по въпроса. Ти можеш да почистиш един кон или конюшня почти толкова бързо, колкото Ослоу. Познаваш конете почти колкото мен. Яздиш почти толкова добре, колкото и аз. Надбягваш се с коне... и понякога пак почти толкова добре, колкото и аз.

– През последните шест години редовно съм те побеждавала, Джеймс.

– Ха, значи това те е пообидило малко, а? Е добре, сега щом вече се обърна и ми оказа честта да ме погледнеш, отговори ми – ще се омъжиш ли за мен?

– Искаш да се ожениш за мен, защото винаги можеш да ме хванеш, когато лъжа?

– Има и други причини. Вече ти ги изброих. Ние двамата ще се разбираме добре. Имаме общи цели – искаме да се надбягваме и да притежаваме собствени конеферми. Нещо, което аз вече притежавам, а с брака ни ти също ще станеш част от това.

– Проклети да са тия твои причини, Джеймс! – Тя пак обърна

лицето си към дървото. – Махай се! Нямам какво повече да ти кажа. Не ти си ме озлочестил. Няма, защо да ти тежа на съвестта, ти не носиш отговорност за мен. Казах ти какво мисля да правя в бъдеще. Ще имам собствена конеферма и развѣдник за състезателни коне. Ще го постигна.

– Шансът ти да успееш е точно толкова, колкото е шансът на Чарлз да му израстат всичките зъби през следващата една седмица. Не ставай за смях с тия глупости, Джеси.

– Сега вече разбирам всичко. – Тя бавно се обърна да го погледне. – Спийърс и останалите са дошли при теб, за да ти внушат, че трябва да се ожениш за мен. Така е, нали?

– Не.

– Значи това е твое собствено решение?

– Да. – Той си помисли, че единственото, което му беше необходимо в този момент, беше нещо за отвличане на вниманието ѝ. И, слава Богу, той притежаваше подобно нещо. Никога не се беше замислял, че можеше да бъде много по-добър лъжец от Джеси. – Имам за теб писмо от баща ти.

Гръмотевица изтрещя над главите им. Беше късен следобед, небето, допреди малко изглеждащо калносиво, в момента притъмня съвсем.

Това малко я освежи:

– Писмо от татко?

– Да, даде ми го да ти го донеса. Искаш ли да го прочетеш?

– Ти чел ли си го?

– Естествено, че не. То е адресирано до теб.

Тя се смръщи, когато отвори плика и извади един-единствен, съгнат на две лист. После прочете:

Скъпа моя, ненагледна Джеси,

Надявам се, че Джеймс те е открил и че ти си жива и здрава. Не бих могъл да ти обясня с думи колко много се тревожа за теб. Ти трябва да се омъжиш за Джеймс и да се върнеш у дома, колкото е възможно по-скоро. Ако Джеймс все още не се е вразумил, тогава ти сама трябва да му направиш предложение. Той е джен-тълмен. Ще приеме предложението ти. Ела си у дома, Джеси.

Твой любящ баща

Оливър Уорфийлд

Без да каже нито дума, Джеси върна писмото на Джеймс. Докато той го четеше, тя дори не го погледна. Не ѝ се искаше да види

възмущението по лицето му.

Небето вече беше почти черно. Никога нямаше да успеят да се доберат до къщата преди небесата да се разтворят и най-сериозно да се опитат да ги потопят. Тя се отблъсна от дървото и потегли обратно към „Чейс парк“.

Джеймс тръгна редом с нея. Той изглеждаше по-скоро замислен, отколкото сърдит.

– Щеше ли да ми направиш предложение, Джеси – попита той накрая, – ако аз не ти го бях направил?

– Не.

Той поклати глава, взе дланта ѝ в своята и каза:

– Хайде да побързаме. Твоите висулки няма да издържат на тази буря.

Джеси отново повдигна полите си и със смях се затича до Джеймс – не спря да се смее дори когато първата капка дъжд я перна по носа. Те свиха зад ъгъла на голямата къща и видяха как Фред войнствено се приближаваше към Клоринда, а тя бе разперила опашката си точно до зида.

– Ей, Фред, развратник такъв! – извика Джеси. – Остави я на мира.

Джеймс се разсмя, когато Фред подскочи сърдито към тях и изкрюка така високо, както следващия гръмотевичен трясък. Джеймс сграбчи Джеси за ръката и я издърпа да върви с него:

– Той може да ни нападне, задето му се бъркаме в любовните работи. Хайде ела, тук наблизко има врата.

Те вече бяха малко понамокрени, когато влетяха през широките стъклени врати на огромната библиотека на „Чейс парк“.

– Писмото – каза Джеси. – Къде е?

– Пъхнах го в джоба си, за да не се намокри.

И двамата едновременно се обърнаха към широките стъклени врати, когато отвън се чу нов гръмотевичен трясък. Светкавична дияра проряза небето. Дъждът вече здраво плющеше.

– Измъкнахме се на косъм от пороя – каза Джеси и приглади една къдрица, която се беше завила около бузата ѝ. – Струва ми се, че „павничетата“ ми оцеляха.

Той нави една от къдриците около пръста си. Беше по-мека и леко влажна. Когато я пусна, тя провисна надолу покрай ухото ѝ чак до врата.

– Но трябва все пак да внимаваш. Едва ли би рискувала да предизвикаш негодуванието на Маги, макар че тя често си се ядосва и без

причина.

– Наистина ли смяташ, че изглеждам като уличница, облечена в дрехи, които са ми по мярка?

Джеймс изтри челото си с ръка. „Дъжд и пот“, помисли си той. Джеси винаги беше във форма да тича бързо.

– Джеси, ти виждала ли си някога уличница?

Тя сериозно се замисли над въпроса му. Той я заведе до камината, където весело гореше огън.

– Стопли се – каза ѝ Джеймс, като потриваше длани.

Тя изтръска полите си с ръце и отговори:

– Не мисля, че някога съм виждала уличница. Те действително ли приличат на мен, когато изглеждам добре?

– Не, те са безвкусно натруфени, носят прекалено крещящи дрехи и просташки дрънкулки. Видът им е натрапчив, а облеклото им служи за реклама, която трябва да привлича мъжете.

Тя преглътна, без да го поглежда, и нервно продължи да си тръска полите, макар че вече нямаха нужда от това.

– Ти не изглеждаш като уличница – каза той с дълбока въздишка. – Джеси, ти ще ми направиш ли предложение, ако ти кажа, че моето беше чиста преструвка?

– Никога не бих сторила подобно нещо.

– Защо не?

Тя седна на пода и протегна ръцете си към огъня.

– Не е чак толкова трудно за отгатване, Джеймс. Ти не ме обичаш. Аз искам да се омъжа за човек, който ще ме обича такава, каквата съм, който ще обича и новата, и старата Джеси. Баща ми ме обича, но неговата обич е по-различна, нали така? Аз съм му прекрасна работничка, при това не е нужно да ми плаща, само трябва да ме храни и да ми осигурява място за преспиване. – Тя се отдръпна малко от огъня и разстла полите около краката си.

– Не си ли прекалено жестока?

– Може и така да е. Но това не променя нищо. Просто искам да съм наясно какво мога и какво не мога да имам.

– Искаш ли да имаш деца?

– Да, но може би няма да имам. За това е нужен първо съпруг.

Той се обърна към нея и тя усети, че беше вбесен. Това я изненада.

– По дяволите! Защо имаш такова лошо мнение за себе си? Погледни се, та ти си прекрасна, и то по един толкова особен, съдържан начин. – Той се опитваше да извърти нещата.

– Знам – отвърна тя.

– Престани с този тон на пребито куче. Престани да се правиш на толкова благоразумна, на толкова свита. Защо не искаш да ме пожертваш, за да очистиш твоето озлочестяване? Ето ме тук, до теб. Сам те моля да ме пожертваш.

Той клекна до Джеси, хвана я за ръцете, бутна я назад и легна върху нея.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джеси добре умееше да се бори. Тя вдигна крака и ги стовари силно върху гърба му, после заби юмруци в раменете и гърдите му. Той обаче се изопна и се притисна още по-плътно върху нея, после я сграбчи за плитката, за да не мърда, наведе се и я целуна.

Тя рязко отместి главата си встрани и той не успя първия път. Но после я хвана за брадичката, за върха на носа и накрая се добра до устните ѝ.

– Престани, Джеймс! Скубеш ме.

Той успя да си пхне езика между устните ѝ, но само за миг. Едва отърва езика си невредим. „Тя е наистина луда, помисли си той, ако сериозно има намерението да ми отхапе езика.“ Той се повдигна назад на лакти, без да се опитва да я насилва повече. Наведе се съвсем леко и се вторачи в нея.

– Косата ти мирише на лавандула и дъжд.

– Върви по дяволите, Джеймс! Не дрънкай глупости. Не знам какво си мислиш, но това е...

Той бързо се наведе и пак я целуна. Успя да разтвори краката ѝ встрани и се разположи между тях. Затвори очи, когато я почувства под себе си. Усещаше нейната топлина дори през роклята и фустите ѝ. Притисна се по-силно към нея и тя ахна.

– Да не би да си решил да ме изнасилиш в тая проклета библиотека, идиот такъв?

Джеймс поклати глава. Изглеждаше смаян.

– Озлочестявам те, но този път както трябва: мъжът е отгоре, опитва се да напъха езика си в устата на жената и се притиска към корема ѝ. Да, точно такъв е правилният начин да озлочиш една жена. Много хубаво ми е да те усещам, Джеси. На теб не ти ли е приятно да съм върху теб? Усещаш ли ме? – Беше станал по-корав дори от крака на оня лъскав стол точно на две педи от него.

– Да, и е толкова странно. Ти си точно като жребец, нали?

– В известен смисъл да, но не съвсем, за което трябва да си безкрайно благодарна. Е, Джеси, ще се омъжиш ли за мен?

– Не, нищо не се е променило. Единственото, което ти чувстваш сега, е похот. Моята майка ни е казвала, че похотта на един мъж обикновено е единственото нещо, от което може да извлича полза жената, за да

получава онова, което иска. Дори след като се оженят, казва тя, тяхната похот не остава само вкъщи, където всъщност, трябва да бъде.

– Твоята майка трябва да бъде разстреляна.

– Нима не е вярно?

– Е, може би, но само донякъде. Защо според тебе Гленда винаги си оставя гърдите почти голи? Не, стига вече си се борила. Старая се да не се отпускам с цялата си тежест върху тебе. Ако се опиташ да ме нараниш, направо ще те сплескам. Искаш ли да знаеш какво още прави Гленда? Тя зяпа право в чатала на мъжете. А аз самия съм бил обект на нейното зяпане повече от който и да било друг в Балтимор. Затова стига само си нареждала как мъжете били хищниците, които постоянно дебнели за нови жени.

– Мама не е ли права?

– Често пъти не е. – Той се притисна още по-силно към нея. Вече не можеше да се сдържа. – Къде е тоя проклет звънец за слугите?

Тя го удари с юмрук в челюстта – не много силно, но все пак достатъчно, за да привлече отново вниманието му. Той се отдръпна назад, успя да сграбчи ръцете ѝ и ги закова плътено до тялото ѝ.

– Няма смисъл да те озлочествявам по такъв явен начин, ако няма кой да ни залови в това положение. По дяволите, къде е тоя звънец!

– Струва ми се, че вече нямаш нужда от него, Джеймс. Аз съм тук. Господин Баджър е тук. Господин Сампсън и Маги също са тук. Доволни сме.

Джеси погледна нагоре и ги видя как всичките я наобиколиха в кръг, като се усмихваха и кимаха доволно с глави.

– Можеш вече да се повдигнеш от нея, Джеймс – каза Баджър. – Работата е свършена.

– Мисля, че все още не е достатъчно добре свършена – отвърна Джеймс. – Може ли някой от вас да доведе дукесата или Негова светлост?

– Аз ще ги доведа и двамата – обади се Сампсън.

– Останете така, както сте, Джеймс. Ей сега се връщам и ще оправим работата.

– Просто не мога да повярвам, че всички вие просто си стоите така и оставяте Джеймс стоварен с цялата си тежест върху мен. Той ме целуна и дори се опита да си напъха езика в устата ми. Защо не направите нещо, за Бога?

– Ние вече правим нещо – отвърна Баджър с мазна усмивка. – Аз например приготвих и малко пържена риба-треска със сос от стриди, за

да отбележим случая с празнична вечеря.

– О, успех да ги опитам – обади се Маги, като потупваше по френския килим с виолетовата си пантофка.

– Господин Баджър, вие отново сте надминал себе си.

– Джеймс, остави ме да стана, проклетнико!

– Джеси, такъв език от твоята уста едва ли ще се хареса на бъдещия ти съпруг – отбеляза Маги, като отдръпна красивата си сатенена рокля встрани от ботуша на Джеймс. – Моят Гленроял – това е първото име на господин Сампсън, твърди, че някоя и друга пояснителна дума би могла да се приеме от време на време, в моменти на крайно раздразнение, но сега случаят не е такъв.

– Да, Маги, права си – каза Спиърс. – Струва ми се, че чувам стъпките и на двамата. Джеймс, може би ще е добре да подсилиш драматизма на гледката.

Джеймс се ухили на Джеси, а после целуна плътно затворената ѝ уста. Той все още я целуваше с нарастващ ентузиазъм, когато дукесата и Маркъс прекрачиха прага на библиотеката.

– Хей, Джеймс! – Дукесата затвори кръга, който заобикаляше двойката на килима. – Скъпи, струва ми се, че не си оставил възможност на Джеси дори да диша.

– Повдигни си малко устата, Джеймс – обади се напътствено Маркъс, като приклепна до тях. – Спомням си как и аз трябваше да уча дукесата правилно да се целува. Доста време ми отне, но сега е супер в това отношение. Преди обаче тя посиняваше в лицето, точно както е посиняла сега Джеси.

Джеймс се надигна на лакти, като продължаваше да я гледа:

– Е, Джеси, достатъчно добре ли си озлочестена сега?

– Ще те убия, Джеймс! Да ми докараш такъв ужасен срам!

– О, тя още диша, Маркъс – каза Джеймс и отново се приведе към главата ѝ. Тя се опита да се дръпне, но той накрая успя да стигне до устата ѝ и жадно я зацелува отново.

– Изглежда, че диша през носа – изкоментира Баджър. – Ние всички уверявахме Джеймс, че Джеси си я бива – добави той, като се обърна към дукесата, – че тя ще бъде чудесна съпруга за него.

Джеси сега направо стана тъмносиня, но не от липса на въздух, а от гняв. Тя отново започна да се съпротивлява и трябва да признаем, че този път го свари неподготвен. Той беше толкова увлечен да се наслаждава на нейния вкус, че за момент забрави да я държи здраво. Тя успя да освободи едната си ръка и го удари силно по лявото ухо. Джеймс нададе

болезнен вой и се изтърколи от нея.

Тя моментално скочи на крака и се втренчи в него, като беше вдигнала крак да го изрита, но в последния момент се размисли и само изкрещя:

– Жалък лъжец! Нали ми каза, че не били говорили с теб да се ожениш за мен. Те обаче са те притиснали и са те принудили, нали? Възползвали са се от чувството ти за вина и са ме изкарали някаква жалка, покъртена женица, която сигурно ще си загуби ума и ще вземе да се хвърли от някоя скала. Да те вземат дяволите, Джеймс! Защо ме преметна, че това било само твоето решение!

– О, Господи – обади се Баджър. – Съжалявам, Джеймс. Точно в този случай не трябваше да се изпускам с необмислени приказки. Надявам се все пак, че сега, при това положение, горката ми пържена риба със сос от стриди няма да остане незачетена.

– Не е нужно пътят към истинската любов непременно да бъде покрит с листенца от рози – каза Маги. – Само погледнете Негова светлост и дукесата.

– Аз все пак бих предпочела да има поне едно – две розови листенца, Маги – отбеляза дукесата, на което нейният съпруг отвърна:

– Това не е никак лоша идея, дукесо. Представям си те как пристъпваш към мен през нашата спалня, без да си покрита с абсолютно нищо, а под белите си стъпала усещаш ласките на няколко от розовите листенца на Маги. Какво ще кажеш?

– Струва ми се, милорд – обади се Спийърс, – че Вашата несериозност е изключително неподходяща в този момент. Джеймс има проблем заради злополучната грешка на господин Баджър. Джеси не е щастлива с него.

Джеймс се изправи на ръце и колене, клатейки глава.

– Маги, това беше най-ужасната метафора, която някога съм чувал. Истинска любов и розови листенца? Що се отнася до твоето отклонение за спалнята, Маркърс, то си е точно в твой стил. Предполагам, че следващата ти стъпка ще бъде да похапнеш от розовите листенца, които са полепнали по стъпалата на дукесата. Що се отнася пък до теб, Джеси, от твоя удар сега ухото ми пищи. – Той леко разтри ухото си с ръка. – Какво ще кажеш за това?

Джеси вече се беше изправила и гърбом бавно се отдалечаваше.

– Аз си тръгвам. Това тук е истинска лудница. Джеймс не желае да се жени за мен. Защо всички вие просто не искате да проумеете това? Явно сте го накарали да се почувства толкова виновен, че се е принудил

да ми направи предложение. Когато му казах „не“ и го спасих от собствената му глупост, той се насили да легне върху мен и да не ме пуска. Дори се принуди да ме целува, докато престана да се съпротивлявам.

– Дяволите да те вземат, Джеси! Как си обясняваш ти факта, че станах по-корав от решетката на тази камина, ако не ми е било приятно?

– Съжалявам за твоята пържена риба, Баджър. – Тя изтича към стъклените врати, отвори ги и се втурна навън в бурята.

– О, небеса – изруга Джеймс, – пак ще трябва да я гоня. Тя е светкавично бърза дори в тези фусти. Баджър, пригответи малко горещ чай. Тя е само по ония дамски пантофки. Краката ѝ сигурно вече са прогизнали.

– Мокрите дрехи – отбеляза Негова светлост, докато гледеше как американският му братовчед изхвъркна навън в бурята – и тяхното задължително сменяване впоследствие най-често водят до интересни следобедни развлечения.

– Ще видим, милорд – каза Спийърс. – Господин Баджър, хайде да пригответим малко одеяла и горещия чай. Надявам се никой от двамата да не се разболее от целия този прекален изблик на емоции.

– Но Джеси ще си съсипе висулките – отбеляза Маги и докосна с пръсти меките къдрици, които се виеха над белите ѝ уши.

Той я догони чак в конюшните на имението, където тя се мъчеше да постави седло върху широкия гръб на Кланси. Не че седлото беше прекалено тежко. Кланси беше висок към метър и седемдесет и тя просто не можеше да го качи на гърба му. Изпусна го веднъж, тропна с крак и изруга. Що се отнасяше до Кланси, този ужасен жребец, който беше хвърлял графа от гърба си поне дузина мъти в изблици на засегнато честолюбие, сега тихичко цвилеше и побутваше с муцуна Джеси по рамото – изобщо държеше се като влюбен ерген или като раболепен галеник. Джеймс си помисли, че този жребец, ако имаше достатъчно мозък в главата си, щеше да застане на колене, за да може тя да го прегърне по-добре.

– Няма да ходиш никъде, Джеси. Защо взимаш Кланси? Той е такава гад, че може дори да те убие, ако си науми да го направи. На всичкото отгоре ти дори не можеш да поставиш седло на гърба му. Само погледни какво си направила с него – направо си го разнежила. Ами да, още малко и ще започне да ти ближе лицето. Погали го за последно и тръгвай да се връщаме в къщата.

– Няма да стане.

– Джеси, ще направиш, каквото ти казвам! Уморих се да те гоня. Бях забравил, че ти си като дива коза. Наистина се уморих. Затова

просто престани с всичките тези драми и се върни обратно с мен.

– В това огромно, проклето жилище? В него има повече стаи, отколкото в цял квартал от Балтимор.

За миг той я зяпна объркано, а тя продължи:

– Що се отнася до Кланси, той е истински сладур.

– Точно това казва дукесата и за Маркърс. Божичко, да не си се опитвала да яздиш Кланси?

– Естествено, че съм го яздила. Правили сме си чудни разходки двамата. Той ми показва тукашните околности.

– Да не искаш да ми кажеш, че Маркърс е разрешил това?

– Той не знае. Ламбкин ме посъветва, че е по-добре да не предизвикваме гнева на Негова светлост.

– Джеси, цялата си вир-вода. Аз също. Няма да ходиш никъде. Хайде, тръгвай с мен.

– Ще се опитваш ли пак да ме притиснеш на пода?

– Не, не на пода. Следващия път ще бъде в легло.

Тя грабна седлото и го метна по него, но не го достигна само за няколко педи.

Той се прилепи назад до стената, като внимаваше да не дразни коня, който въртеше обещено очи при вида на това хвърчащо седло, и каза:

– Я виж какво си направила със себе си. Облече рокля – и загуби цялата си сила. Висулките ти са провиснали, жалки и мокри. Горната част на роклята ти пък се е сплескала върху гърдите ти. Всъщност гледката не е никак лоша. Защо да не те попритисна върху тази стена тук?...

Той направи крачка към нея с лукава физиономия. Тя се промуши под Кланси и излезе от другата страна.

– Ти да не си се побъркала, по дяволите! Кланси може да те нарани. Хайде, стига вече, тръгвай, писна ми да стоя в тази конюшня.

Тя и без това вече беше решила да направи същото. Знаеше, че Кланси я харесва, но знаеше също, че понякога той намира хората за доста досадни същества. Опашката му вече беше започнала нервно да потрепва. Тя го потупа по врата и се измъкна от конюшнията, а Джеймс веднага я последва.

Хвана я за ръката преди да се втурне да тича.

– Достатъчно – каза той и я придърпа плътно до себе си. Тя трепереше – несъмнено от мокрото и от студа. Той прокара силните си ръце по гърба ѝ. Не можеше да се каже, че ребрата ѝ се броят. Това някак го смути. Гърдите ѝ също не бяха като на кльоцаво момиче.

Той пое дълбоко въздух, за да усети аромата ѝ, и прилепи устни към ухото ѝ. Една мокра висулка почти влезе в устата му, когато той каза:

– Омъжи се за мен, Джеси. Хайде просто да го направим.

Тя плачеше. Ето значи защо трепереше. Той повдигна с пръсти брадичката ѝ:

– Защо?

Тя не издаде нито звук. Само сълзите бликаха от очите ѝ и обливаха страните ѝ надолу, чак към шията ѝ.

– Добре плачеш, Джеси, но ми кажи защо? Защото се предаваш? Трябва ли да приемаш предположението ми така, сякаш аз съм победителят, а ти – губещата? Всъщност ние и двамата печелим от това, ако само малко премислиш нещата.

Тя облегна чело върху рамото му. Беше спряла да плаче и просто стоеше съвсем неподвижна. После тихичко промълви върху мократа батиста на ризата му:

– Джеймс, ти си единственият мъж, който някога ме е целувал.

Той се усмихна и притисна с длани мократа ѝ глава.

– Ако ми позволиш, бих те целувал, докато и двамата не се задушим от целувки.

Тя отстъпи назад и го погледна:

– Ще ти позволя. Но първо искам да се съгласиш с нещо.

Той замълча за момент. Не мислеше, че онова, което щеше да чуе, ще му хареса.

– Да се съглася с какво?

– Ти си като куче с кокал в устата и няма да мирясаш, докато не съдвечеш този кокал – или мен – докрай. Сега гледаш на цялото положение като на състезание, което трябва да се спечели. Ти трябва да ме победиш, да ме накараш да отстъпя. Вече няма значение дали действително смяташ, че онова, което вършиш, е правилно. Нещата са по-различни. Трябваше веднага да ти кажа „да“. Тогава сигурно щеше да пребледнееш, да почнеш да ми заекваш, че си направил ужасна грешка, и да офейкаш. Но аз не постъпих така. Аз отхвърлих предложението ти и сега ти не можеш да понесеш това.

– По дяволите, Джеси, накъде биеш? С какво искаш да се съглася?

Тя пое дълбоко въздух, отметна от бузата си една къдрица и каза:

– Аз гледам на брака като на нещо вечно, Джеймс. Знам, че и мъжете го приемат така, но те не са способни да останат верни на една жена, и по-точно – на съпругата си. Тъй като не ме обичаш, аз бързо ще ти

омръзна, и тогава ще ти се прииска да се върнеш при Кони Максвел или при някоя друга жена. Нямам нищо против да приема това, ако и ти се съгласиш да ми окажеш същото благоволение: когато ми омръзнеш, да мога да си имам любовници. Не искам да има никакви лъжи помежду ни.

– Прекалено много неща ми надрънка, Джеси. Но нека да започна първо с най-главното. Ти не можеш да имаш любовници. За разлика от един мъж, можеш да забременееш. Аз обаче няма да приема детето на чужд мъж.

– О, не бях помислила за това. Няма ли начин да се предпазваш от зачеване?

– Да, има, и то няколко начина.

– Е, тогава?

– Няма да разбереш, даже и да ти обясня.

– Значи искаш да кажеш, че жените, с които ти ще правиш секс, ще знаят как да се предпазват, за да не заченат?

– Да, но понякога стават злополуки.

– Ами тогава всеки любовник би трябвало да проявява същата загриженост, като теб. Нормално е да се предполага, че мъж, който изневерява на жена си, не би искал любовниците му да раждат негови копелета.

– Ти няма да имаш любовници, Джеси.

– Ако ти няма да имаш, само тогава.

Джеймс прокара пръсти през мократа си коса.

– Проклятие, просто не мога да повярвам! Сигурно съм адски луд, за да стоя и да слушам тия глупости, които извират от невежата ти уста. Стига, Джеси, просто замълчи. Остави ме да ти кажа за Кони Максвел. Тя нямаше да ми е любовница, ако бях женен. Учудва ли те това?

– Да. Ако бях на нейно място, смятам, че нямаше с мека ръка да се откажа от тебе и просто да те отпратя.

Дъхът му направо секна, сякаш му забиха юмрук в корема.

– Млъкни! Не мога повече да слушам брътвежите ти. И двамата сме вир-вода. Не бих искал някой от нас да получи белодробно възпаление. Хайде сега да се връщаме при другите.

Тя мълчаливо тръгна до него. Дъждът все още валише, но вече се бе превърнал в леко ръмене. Разстла се мъгла. Сякаш избликваща от недра-та на земята, тя забули всичко с нежен, сив воал. Те чуха крякането на Фред, което той сигурно смяташе за прекрасен любовен зов. Приличаше на предсмъртните крясъци на мишелов.

Джеси се разсмя.

Джеймс я погледна, но тя не му даде никакво обяснение. Тогава той взе ръката ѝ в своята и двамата продължиха да вървят към къщата, хванати ръка за ръка.

Когато влязоха в кухнята, съдебните заседатели вече ги очакваха, подготвени за всякакви изпитания.

– Ето ви и вас – каза Баджър. – Решихме, че първо ще дойдете в кухнята. Пригответе сме ви сухи халати. Джеси, иди ти първа в кухненската пристройка и си свали мокрите дрехи. После и ти, Джеймс. Накрая ще получите топъл чай и порция вкусни ябълки по португалски – рецепта, която съвсем наскоро получих по пощата от мой колега, главен готвач на жабарите в един хотел в Руен.

– После ще обсъдим вашата сватба – добави Спийърс. – Негова светлост ще говори с господин Бейгли, помощника на нашия енорийски свещеник. О, Боже, ами нали трябва да се обявят имената на младоженците поне три седмици предварително в църквата. Никой от нас не би искал да чакаме толкова дълго.

– Джеймс, с помощта на Негова светлост може да бъде осигурено разрешение за брак, без да се обявяват имената ви в църквата – категорично изрече Баджър.

– Аз вече говорих с дукесата за сватбената ти рокля, Джеси – обади се и Маги.

Сампсън подаде глава през вратата на кухнята:

– Току-що предупредих Негова светлост и дукесата, че и двамата сте тук.

Графът надникна над рамото на Сампсън:

– Е? Ще трябва ли да търсим господин Бейгли?

– Да – отвърна Джеймс.

– Да – повтори след него Джеси.

– Може би – обърна са Маркърс към Джеймс – ще ми кажеш как успя да спечелиш? Нещо елегантно и романтично ли направи? Или може би си я налегал в мократа трева и си я учил как да си поема дъх? А може би си я пазил от дъжда и през цялото време си я галил, докато тя се е задъхала от желание по тебе?

– Скъпи мой съпруже – каза дукесата и се промъкна покрай него и Сампсън, – мисля, че от тези приказки Джеси сигурно е пламнала цялата. Ти никога не успяваш да съдржаш мислите си, а понякога те са доста похотливи.

– На нея ѝ харесва – отвърна графът. – Само я погледни. Виж как е

кръстосала очите, зяпайки право в Джеймс. Давай да ги оженим колкото се може по-бързо, преди да го е съборила на пода в кухнята, за да си прави с него, каквото поиска.

– Нужно ни е специалното разрешение за брак, за да не обявяваме имената си в църквата – припомни Джеймс. – Каж ми само какво трябва да направя, Маркът, и аз ще се погрижа за всичко.

– Докато ти и Джеси си облечете сухите халати, ние ще обсъдим какво точно трябва да се направи – му отговори Спиърс. След това ще ви кажем.

Джеймс метна една кърпа по Спиърс, който се направи на страшно обиден. Графът се разсмя:

– Аз съм гладен, Баджър. Не са ли ти останали от обяд малко от онези кнедли със стафиди?

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

И чистокръвният кон, и съпругът трябва да притежават необикновена издръжливост, безкрайно самообладание и смелост.

НАРОДНА МЪДРОСТ

– Съгласен съм – каза Джеймс и погледна с очакване Джеси, която изглеждаше невероятно бледа дори в разкошната, смарагдовозелена сватбена рокля, която правеше раменете ѝ да изглеждат толкова кадифени, че той не можеше да откъсне очите си от тях. Смарагдовозелено. Велколепен цвят за нея. Той правеше косата ѝ още по-ярка.

Беше ѝ купил чифт бели обувки, за да смени онези, които тя съсипа, бягайки от него в дъжда. Спомни си нейната реакция, когато ѝ ги беше подал, увити в станиол. Тя погледна красивите бели обувчици и безмълвно застина на мястото си. „Ще са ти точно но мярка, Джеси, беше казала дукесата. Маги и аз очертахме подметките на твоите обувки, за да ги дадем на господин Добс, обушаря.“ Въпреки това Джеси беше продължила да стои, безмълвно вторачена в белите обувки. Накрая вдигна поглед към него и той можеше да се закълне, че беше видял някакъв страх в очите ѝ, което изобщо не беше типично за Джеси. Страх от какво? „Благодаря ти, Джеймс“, беше му казала тя, след което се обърна и излезе.

Дукесата беше отбелязала с въздишка: „Тя пак отиде при Чарлз. Разбираш ли, той просто не я кара да се чувства несигурна или уплашена“. При тези думи Джеймс само се бе обърнал и излязъл.

Сега той гледаше към нея, докато епископът на Йорк, тази високопоставена персона, която се беше съгласила да води церемонията в услуга на могъщия граф Чейс, я поучаваше да се подчинява на съпруга си. Джеймс предпочиташе господин Бейгли, но Маркъс беше решил, че церемонията трябва да се води от някой от най-висшестоящите църковни сановници. Две капризни „палавничета“ се виеха надолу покрай ушите на Джеси. Изящни, бели уши. Никога дори не беше помислял, че Джеси можеше да има изящни, бели уши.

Толкова много и същевременно толкова малко се беше променило от онзи ден. Тя се беше превърнала в една особена Джеси, която не приличаше дори на новата Джеси. Просто беше станала съдържана. Не обелваше и дума, ако някой не я заговореше директно, а това определено

нямаше нищо общо нито със старата, нито с новата Джеси. Може би се опитваше да бъде като дукесата? Няваше успех, ако това ѝ беше целта. Тя непрекъснато избягваше Джеймс, откакто той ѝ беше дал обувчиците, и прекарваше по-голямата част от времето си с Чарлз и Антъни. Джеймс обаче не се притесняваше от това. Беше толкова зает с конете си в „Кандълторп“, че изпитваше истинско облекчение, заедно Джеси не му хвърляше обидени или укорителни погледи, когато накрая все пак се появяваше в Чейс парк през дните, в които получаваше специална покана за вечеря от дукесата. Не можеше да се вживее в ролята на влюбения жених, не и спрямо една отракана хлапачка, на която му се е приисквало да размаже фасона при всяко състезание, когато са били съперници. Смяташе, че и Джеси не би могла да си го представи в подобна роля. Тя просто не можеше да очаква от него, че той ще язди всеки ден чак до „Чейс парк“, за да ѝ гука стихове на ухото. Джеймс се беше почувствал като романтичния герой само веднъж в живота си – когато ухажваше Алиша. Господ му е свидетел, че той вече нямаше никакво намерение отново да влиза в тази роля. По онова време беше друг човек – толкова безумно влюбен, че едва успяваше да върже смислено изречение в нейно присъствие. Освен това безумно я желаше. Желаше я до болка. Това беше единственото, за което можеше да мисли, когато не беше близо до нея. Толкова пъти се беше чувствал неловко, защото мъжките му атрибути се втвърдяваха като камък дори ако само я докоснеше по ръката. Единственото, за което можеше да мисли тогава, беше да я види гола под себе си и да я чуе как простенва за него, защото тя също го беше желала не по-малко, отколкото той нея.

Джеймс си наложи поне за момент да се заслуша в мелодичния глас на епископа, който звучно се лееше и славословеше този съюз, осъществен чрез „Негова знатна светлост, граф Чейс“. Дали Джеси си даваше сметка, че всъщност епископът с безкрайните си словоизлияния просто казваше, че те са двама диваци, които са били сложени в ред благодарение на великодушieto на един висшестоящ благородник? Маркът сигурно тихичко сипеше ругатни за тези безсмислици или пък просто изчакваше всичко да приключи, за да се пръсне от смях. Джеймс престана да слуша, за да не се изкуши да забие един юмрук в дългия нос на епископа.

Всъщност, сега като се замисли за това, младоженецът си даде сметка, че както не можеше да си представи себе си да рецитира любовни стихчета, така не можеше да си представи и Джеси да се прави на копнееща девица, която седи в розовата беседка на дукесата и жадно

очаква да чуе влюбените му рецитации. Стресна се, когато Джеси внезапно каза „съгласна съм“ с плах гласец, изгънял като прекрасните ѝ чорапи. За миг той ги беше зърнал, когато тя беше вдигнала полата си, за да му позволи да завърже по-здраво панделката около левия ѝ глезен.

Никога преди в живота си не се беше замислял какво можеше да причини на един мъж гледката на дамски чорапи. При този спомен Джеймс усети как една негова част моментално се втвърди – повече дори от токовете на ботушите у.

Епископът на Йорк благослови младата двойка, след което се обърна към граф Чейс:

– Готово, милорд. Те може би имат желанието да се прегърнат, както много други новобрачни двойки правят след края на церемонията. В Божиите очи един скромнен израз на чувства след посвещението в Негово име е добър знак за бъдещия съюз. А и удоволствието на тези, които наблюдават ритуала, става още по-голямо.

Джеймс внимателно постави показалеца си под брадичката на Джеси и я повдигна нагоре. Приведе се и лекичко допря устните си о нейните. Те бяха студени като супата от моркови на Баджър, която той беше забравил да подгрее за вечеря предната вечер. Тогава обаче никой не му направи забележка за студената супа. Баджър се беше съсредоточил изключително върху сватбените блюда и затова бе доста разсеян през последните четири дни.

– Всичко ще бъде наред, Джеси – прошепна той и отново леко допря устни до нейните. – Имай ми доверие. Хайде, целуни ме. Нека да направим удоволствието на всички още по-голямо.

Тя не каза нищо, само го гледаше втренчено и се питаше как изобщо се стигна до всичко това. Беше омъжена за Джеймс – нещо, за което бе мечтала още от деня, когато го срещна преди шест години. Тогава, на надбягванията в Уеймът, тя го беше видяла да крачи уверено край своя кон, обяснявайки и на него, и на Ослоу, че е изключено някой да ги бие. Спомни си, че той я победи на второто надбягване точно както беше казал на Ослоу и на коня си. Небето беше ясно в онзи ден, но тя бе като поразена от мълния. Тогава си беше помислила, че тази мълния ще я остави поразена за цял живот. Така и стана.

Тя го целуна. Но не пламенно, както би искала, защото там имаше много хора и щеше да бъде доста смущаващо. Тя го целуна и още веднъж, като прибавка от нея. Той ѝ се усмихна и лекичко я потупа по бузата:

– Много добре. Хайде сега да кажем нещо на гостите си.

Господин Бейгли и съпругата му също бяха тук. Джеси го смяташе за много симпатичен мъж, след като се запозна с него и съпругата му на първото тържество, което дукесата беше дала в нейна чест. Горкичкият човек не трябваше да тормози тези свои оскъдни кичури от дълга руса коса, като ги сресва от едната страна на главата си чак до другата и ги залепва с брилянтин върху скалпа си. Джеси така или иначе го харесваше, но това явно не помагаше на косата му. Лекарят на Маркърс и дукесата, Джордж Рейвън, също беше тук заедно със своята млада съпруга от Йорк. Тъй като Джордж Рейвън, както обяви Маркърс, бил спасявал живота и на двамата толкова пъти, че вече не можело да ги преброи, той нямал нищо против те да са наблизко. Човек никога не знаел какво може да се случи дори на една сватба. Освен това Маркърс отдавна вече нямаше нищо против доктор Рейвън да идва да се грижи за дукесата, тъй като добрият доктор вече беше женен и нямаше да се заглежда похотливо по дукесата – така, както беше правил преди.

Епископът на Йорк със сигурност щеше да бъде безкрайно разочарован, ако разбере, че никой друг на сватбата не се чудеше как така бавачката на младия господар Чарлз и учителката по езда на Антъни се омъжва за американец Уиндам. Но тъй като все пак беше дискретен епископ, той беше споменал този печален факт само веднъж пред графа, който пък беше започнал внимателно да оправя шалчето си в продължение на цели десет минути, само и само да се въздържа и да не просне човека на френския си килим.

Франсис Хоксбъри, графиня Родърмир, поздрави Джеймс, след което се обърна към Джеси, дарявайки я с безценен съвет:

– След като вече си му сложила хамута, мила моя – каза тя, – трябва от време на време да му отпускаш юздите, когато рита и се бунтува, а после веднага му стягай поводите нежно, но решително.

– Джеймс – обади се Маркърс, който с нехайна походка се приближаваше към тях, – чух да те сравняват с кон.

– Струва ми се, че му пасва чудесно – каза Джеси и се усмихна на графиня Родърмир.

– Аз пък ще я пощипвам по врата да стои мирно – не остана длъжен Джеймс, – а може и да я смушвам в хълбоците, за да върви в посоката, която аз избирам.

Дукесата се изсмя с цяло гърло:

– И двамата сте отвратителни. Е, накрая всичко свърши, епископът вече е при бутилката с шампанско, а Баджър е приготвил такава сватбена почерпка, че ще накара всички просяци да се пренесат у нас.

– Или ще се пренесат у нас, или всички заедно ще се опитат да ни отвлекат Баджър.

– Аз просто се чудя как успявате да се запазите толкова слаби – каза Джеси.

– Това е от тези проклетите юзди – отвърна Маркърс. – Аз ритам ли ритам да се добера до нея, но тя само ми се усмихва и ми казва да продължавам да вървя, защото периодичното въздържание било полезно за мъжките ми атрибути.

След пет-шест тоста с много сухото шампанско от избите на графа, Джеймс погледна своята булка и подсвирна:

– Джеси, та ти вече си на градус! Ами да, досега никога не си пила алкохол, нали?

Тя хлъцна и поиска още една чаша.

– О, Господи! – възкликна дукесата. – Все още ли мислиш да ходиш да ношуваш в „Кандълторп“, Джеймс?

– Да. Искам да се прибера у дома.

– Хайде тогава, Джеси – каза дукесата с онзи неин ведър и спокоен глас, на който никой не можеше да устои, и я поведе нагоре по стълбите. Тъй като двамата щяха да яздят до „Кандълторп“, дукесата и Маги й помогнаха да се преоблече във великолепен костюм за езда, който дукесата беше направила специално за нея. Беше ушит от нежно златисто с по-тъмно златисто, вплетено по раменете. Имаше плътно пристегнатата талия, но чийто ръб обикаляше сложен трипластов колан. Този костюм правеше кожата й лъскава, а косата й изглеждаше като наситеночервен залез.

Когато Джеси беше напълно облечена и Маги нежно нагласи и последната висулка около лицето ѝ, дукесата постави шапката за езда на главата ѝ и се отдръпна назад. Щраусовото перо елегантно се зави под брадичката ѝ.

– Прекрасна си...

– Дали Джеймс пак ще каже, че приличам на уличница? – Въздействието на нейните две чаши шампанско отдавна беше изчезнало.

– Ако го направи, значи е идиот. А ако е идиот – продължи Маги, – тогава просто го ухапи. Мъжете обичат малките любовни ухапвания, или малките „коригиращи ухапвания“, както аз ги наричам. Милият Сампсън мърка като проклетата котка на Негова светлост, когато го хапвам по рамото, а после той...

Дукесата се прокашля:

– Маги, би ли проверила, ако обичаш, дали Джеймс е готов да

тръгва?

Маги, която не беше глупачка, само смигна на Джеси и се измъкна от стаята, подхвърляйки през рамо:

– Изглеждаш като истински бонбон, Джеси. Искам да погледнеш към всеки мъж, като слезеш долу. Ще видиш, че всичките ще откачат от страст, само като минеш покрай тях.

– Вярно е – каза дукесата веднага щом Маги излезе от спалнята и затвори вратата. – Е, Джеси, искаш ли да ме питаш нещо?

– Да ви питам нещо? О, искате да кажете нещо за секса?

– Ами, всъщност да. Просто ме приеми като твоя по-голяма сестра.

– Мисля, че знам всичко, дукесо. В края на краищата съм израснала сред конете. Джеймс ще ми се качи на гърба и ще си го намущка в мен. Това е цялата работа.

Дукесата мило й се усмихна:

– Е, не е изключено да ти предстои малка изненада. Но можеш да се довериш на Джеймс, че ще направи всичко, както трябва.

– Да. – Джеси се обърна и отиде до широката остъклена тераса, вторачвайки се към западната ливада. Къде ли бяха Фред и Клоринда днес, на сватбения й ден? После тихо каза: – Той е бил женен. Знае всичко за една съпруга.

– Джеси? Това притеснява ли те?

Тя махна с ръка, сякаш за да пропъди неприятните мисли, и отново се обърна с лице към дукесата.

– Не, би било глупаво. Просто сега се замислих. Джеймс е имал жена и затова знае всичко за всички неща. Тя красива ли е била, дукесо?

– Алиша ли? Красива беше, наистина. Много мъничка, с толкова руса коса, като на ангелите, дето си ги виждала по картините, и с най-сините очи, които можеш да си представиш. Но стига толкова за Алиша. Горкото момиче отдавна умря. Истинска трагедия наистина, но тя няма нищо общо с теб, Джеси.

– Тя помагала ли му е с „Кандълторп“?

– Ако имаш предвид дали му е помагала да обучава конете или дали е чистила тор от оборите, не. Тя изобщо не би се захванала с подобно нещо.

– Седяла си е в гостната и е сервирала чай? Не е яздила, нито е участвала в надбягвания?

Дукесата се усмихна на жлъчната нотка в гласа на Джеси.

– Забрави за нея. Хайде, ела сега да видим дали съпругът ти е готов да тръгва.

В своя пищен златист костюм за езда Джеси бе изгледана от епископа на Йорк така, сякаш беше екзотична птица от друг свят. Тя се почуди дали след цялото количество шампанско, което беше погълнал, все още можеше да разпознае в нейно лице булката.

– Предполагам – каза той с надебелял глас, – че един такъв златист тоалет за езда е типично американски. Но нима Нейно височество е одобрила това неочаквано зрелище?

– Да, одобрих го – отвърна сухо дукесата, след което бързо хвана Джеси за ръка и я отведе нататък.

Тя се сбогува с всичките гости, после се обърна към дукесата и я погледна в очите:

– Аз не го заслужавам, но въпреки това вие бяхте така добра с мен. Мога ли от време на време да идвам да виждам Чарлз и Антъни?

– Добре дошла си винаги, когато пожелаеш – отвърна графът и се приближи, за да притисне Джеси в обятията си. – Онези ужасни педанти стоят строени всички заедно, за да ви пожелаят, на теб и на Джеймс, всичко най-добро.

– Ела, Джеси. – Джеймс хвана ръката ѝ, обвита в ръкавица, и я преведе през големите, масивни врати на „Чейс парк“ надолу по изтърканиите стълби, където четиримата педанти стояха с широки усмивки върху лицата си.

Баджър подаде на Джеймс една огромна покрита кошница:

– Сложил съм ви малко агнешки котлети и краставици, парченце ябълков пудинг и едно от любимите неща на Джеймс – варен телешки джолан. Сигурно ще ожаднеете, докато яздите натам, затова съм сложил и малко от шампанското на графа. Много е студено, за това побързайте да го изпиете.

– Ето и едно бурканче крем за тебе, Джеси – каза Маги. – Не забравяй обаче, че вече не можеш да си го слагаш на лицето преди лягане. Това само ще размива или разплаква съпруга ти, в зависимост от настроението му в момента.

– Аз пък бих искал да ти подаря чифт обици, Джеси – приближи се към нея Сампсън. – Моята Маги ме уверява, че те ще изглеждат превъзходно на малките ти ушички.

– Боже мой, Сампсън, та това са сапфири!

– Да, моята Маги ги пробва, за да се увери, че ще ти отиват. Я ги вдигни до ушите си, за да преценим още сега. Какво ще кажете, господин Баджър?

– Мисля – бавно каза Баджър, като внимателно ги оглеждаше, – че

не се връзват със златистия цвят. Имат прекалено подчертан цвят, който не върви точно на този оттенък. Да, както аз никога не бих сервирал сладки картофи с боровинки, така и ти никога не би трябвало да носиш тези обици с това златисто.

– Аз пък мисля, че цветовете се допълват много добре – изкоментира Спиърс и лекичко отмести Баджър встрани, за да погледне сам. – Но съм съгласен, че сладките картофи никак няма да подчертаят вкуса си, ако бъдат сервирани заедно с боровинки.

– Е, аз така или иначе няма да ги нося, шом като скъпият ми Сампсън вече ти ги даде – успокои атмосферата Маги. – Какво ще кажеш за тях, Джеси?

– Аз пък харесвам ушите ѝ голи – изтърси Джеймс.

Баджър доби вид на готвач, чийто кейк току-що, беше хлътнал точно в средата. Спиърс заприлича на недоволен съдия. Сампсън погледна към ушите на жена си и се ухили безсрамно. А Маги само потупа Джеси по ръката и ѝ каза да прави с тях, каквото пожелае:

– Можеш да имаш доверие на Джеймс да подбере тоалетите, на които ще ти отиват най-добре.

Изражението върху лицето на Спиърс беше сурово и Джеси забеляза, че той гледаше към Джеймс. Целият беше облечен в черно.

– Благодаря ти, Спиърс – каза тя.

– Да се грижиш добре за Джеймс – каза той, а тя едва не се разсмя при тази мисъл.

– Ще се постарая.

– Да не му позволяваш да се отклонява от пътя си.

– От кой път, Спиърс? – попита Джеймс и премести кошницата с храната от лявата си ръка в дясната. – Тези проклетни котлети тежат колкото новото седло, което купих за Джеси.

– Какво ново седло?

– Това е тайна. Обещавах ли, че ще се направиш на изненадана, когато ти го подаря?

– Обещавам. От кой път, Спиърс?

Този път той се усмихна:

– Ще разбереш от кой път, когато му дойде времето, Джеси. Ако ти потрябваме за нещо, само ни изпрати съобщение. Ще дойдем при теб по възможно най-бързия начин. Обещавах ли?

– Обещавам – каза тя, надигна се на пръсти и сърдечно го целуна по бузата. – Миришеш хубаво, Спиърс. Да не използваш някой от кремове на Маги?

Баджър избухна в смях. Маги се изкиска. Сампсън се изкикоти. Спийърс не реагира. Булката и младоженецът се разсмяха и им помахаха с ръце, докато редом един до друг се отдалечаваха надолу по красивата алея на „Чейс парк“, оградена с дървета – Джеймс, яхнал Бертрам, сив жребец с бял нос от расовите коне на Крофт, а Джеси, възседнала Есмералда, червеникавокафява кобила от расовите коне на Родърмир.

Следобедът беше топъл, слънцето грееше ярко над главите им, а небето беше осеяно с бели облаци. След около петнадесет минути Джеси каза:

– Джеймс, може ли да отворим шампанското сега?

Той я погледна. Тя не беше казала и дума, откакто бяха напуснали „Чейс парк“. Яздеше Есмералда с някаква целенасочена напрегнатост – той знаеше това, защото я беше виждал такава по време на състезание, но защо тази напрегнатост сега? Бузите ѝ бяха зачервени от язденето, косата ѝ се вееше на дълги свободни кичури изпод тази толкова провокираща шапка за езда на главата ѝ, с това перо, което се завиваше около лицето и галеше брадичката ѝ.

Той посочи вляво от пътя, към една кленова горичка:

– Точно зад тези дървета има малка полянка.

Джеси го последва през кленовата горичка по тясна пътечка, която внезапно ги изведе на малка, кръгла полянка, пълна с буйно разцъфнали ружи, с диви теменужки и перуники. Джеймс обиколи наоколо, докато намери една покрита с мъх скала, достатъчно плоска и достатъчно широка и за двамата, после се поклони на Джеси с превзет жест и каза:

– Не бих искал да мачкам цветята. Но мъхът е нещо съвсем друго.

Те разстлаха една покривка помежду си и извадиха подаръка на Баджър. Джеймс гръмна шампанското, измъкна две чаши от кошницата на Баджър и започна да налива. Той се засмя, когато сипа прекалено много в чашата на младоженката и веднага побърза да отпие, за да не се разсипе нито капка.

– Ето, Джеси.

После наля една чаша на себе си и я чукна в нейната.

– Защо изведнъж ти се допи шампанско?

– Помислих си, че ако изпия цялата бутилка, тогава за тебе ще е лесно набързо да приключиш с всичко.

– С какво да приключа набързо?

– Не се прави, че не знаеш. – Тя гаврътна цялата чаша и протегна ръка за още.

– О, значи искаш да се докараш до пълно вцепенение. И докато си в

това състояние, аз ще правя неприлични неща с тебе, след което работата ще бъде свършена и ти няма да има за какво да се притесняваш повече.

– Точно така, макар че аз бих се изразила малко по-деликатно.

– Аз съм мъж. Рядко съм деликатен. Я ми кажи сега, защо се притесняваш от това, че ще правиш секс с мен? Ти ме познаваш от цяла вечност. Наясно си с всичките ми навици – е, поне с повечето от тях. Все още не знаеш дали хъркам или не.

Тя изобщо не вдигна очи към него. Разглеждаше купчината напръстничета точно до левия си ботуш. Изпи на един дъх още една чаша шампанско. Той учтиво ѝ наля още половин чаша, когато тя му я бутна под носа, без да сваля очи от цветята.

– Що се отнася до напръстничетата, не са никак лоши – каза Джеймс, докато я наблюдаваше как изпразни и тази половин чаша, след което пак му бутна чашата под носа.

– Не са – каза Джеси и си помисли, че напръстничетата изглеждаха чудесни така, като ту изчезваха, ту се появяваха пред погледа ѝ.

Той си даваше сметка, че дори за него беше достатъчно трудно. Беше осъзнал проблемите още преди да ѝ направи предложение за женитба. Винаги беше гледал на нея като на хлапачка, като на по-малка сестра, която го дразнеше и предизвикваше до такава степен, че му е идвало да ѝ насини задника от бой. А ето че сега беше негова съпруга и за него беше съвсем очевидно, че тя е напласена като Соубър Джон по време на балтиморска буря. Дали и тя гледаше на него като на по-голям брат? Като на човек, срещу когото се състезава?

В момента той просто не можеше да си представи как щеше да подходи към нея, за да правят любов. Да прави любов с Джеси хлапачката? Това направо го сащисваше.

Той си пое дълбоко въздух и се обърна към нея с умолителен глас:

– Джеси, познавам те от толкова отдавна. И все още познавам старата Джеси повече, отколкото новата. Но никога не съм мислил, че можеш да бъдеш страхливка. Какъв е проблемът?

– Никога не си ме познавал и като омъжена, нали. Ето, това е проблемът. Ти и аз, ние двамата сме женени само защото... – Тя замълча за миг и сви рамене. – Няма смисъл пак да си повтаряме ужасната поредица от събития. Те са еднакво болезнени и за теб, и за мен. Наистина ли искаш да ми се качиш, Джеймс?

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

– Да искам да ти се кача ли? – Очите му се кръстосаха, като си я представи как се е привела гола напред и го гледа през рамото си, докато той се приближава зад нея, докосва я и я намества така, че да може да влезе в нея. Джеймс беше изкарал прекалено дълго време без сексуална партньорка. Ако някоя жена му кажеше, че трябва да ѝ се качи, сигурно пак щеше да си представи същата последователност от конкретни действия.

– Може би – каза той накрая, след като отпи още малко от своето питие, – но засега още не. – Джеси беше права. Шампанското беше добра идея. Дори може би беше единственият начин да свършат с тази работа.

– Аз не съм Алиша. Съжالياвам, че не попитах по-рано дукесата за нея. Тя каза, че е била красива – мъничка, русокоса и синеока. Ти си я обичал. Аз не съм нито едно от тези неща, а и ти не ме обичаш. Не мога да си представя какво ще излезе от нас?

– Ще се оправим някак – увери я той, като гледаше чашата ѝ, докато тя я пресуши, след което ѝ наля още шампанско. Бутилката вече беше празна, а Джеймс изобщо не се чувстваше дори леко замаян. Молеше се обаче тя да си е пийнала добре. Той каза: – Баджър трябваше да се сети, че двама младоженци имат нужда от повечко алкохол, отколкото обикновените хора. Трябваше да ни сложи още една бутилка.

Джеси се разрови в кошницата.

– Сложил е – каза тя и извади още една бутилка, загъната в кърпа.

Джеймс отправи истинска благодарствена молитва към огромната кухня на „Чейс парк“.

– Чудесен е този Баджър. Хайде тогава да се нафиркаме на тази прекрасна полянка. Времето е топло. Когато си прекалено пияна, за да разбираш какво правя, ще ти вдигна полата, ще си разкопчаю бричовите и ще ти отнема девствеността. После всичко ще приключи и ние можем да продължим до „Кандълторп“, за да си поспим добре през нощта. Утре всичко ще бъде забравено и ние двамата заедно ще чистим торта от оборите. Сигурно ще се чувстваме толкова спокойно един до друг, че дори ще си подсвиркваме, а може даже да запеем и някоя от песничките на дукесата. Какво ще кажеш за това, Джеси?

Тя мълчеше. Той се беше надявал поне да му се усмихне – една

малка усмивчица щеше да го успокои, но тя не си направи труда да го направи. Джеси безуспешно се опитваше да махне корковата тапа на другата бутилка шампанско. Накрая се опита с устата си.

Джеймс се облегна на лакти и щастливо се разсмя – слънцето огря лицето му, а ароматът на цветята изпълни ноздрите му. Тя си беше старата Джеси: хлапачката, която дъвчеше сламки, облизваше остатъците от захаросани бадеми по пръстите си, отваряше бутилки с уста... Просто нямаше разлика между тези неща. Когато чу как тапата гръмна, той само вдигна чашата си и я бутна към нея.

След четвъртата чаша шампанско Джеси започна да се кикоти, слава на милостивия Бог. Тя махна с ръка да пропъди една пчела.

– Внимателно, Джеси, за малко щеше да събориш остатъка от ценната ни бутилка.

Тя със замах пхна бутилката между краката си:

– Ето, сега е на сигурно място.

Той започваше да осъзнава, че трябваше да действа преди да стане толкова пиян, че да може само да се оригва.

– Дали според тебе вече си достатъчно оглупяла, за да легнеш и аз да те целуна?

Тя се втрени в него. Изглеждаше притеснена, напрегната и по-уплашена дори от грешник в пълна стая със свещеници.

– Да – отвърна тя, – нека се целунем.

– Остави бутилката ей там. Точно така. А сега просто се отпусни.

– Само още една малка чашка, Джеймс – каза тя, наля си и я обърна наведнъж, а после му се усмихна с глупавата усмивка на момиче, което, ако беше трезво, сигурно щеше да си загуби ума от страх. Легна по гръб, изпъна се и постави ръце на гърдите си така, сякаш беше умряла. Прииска му се да откъсне едно нежно цветенце и да го постави между пръстите ѝ.

Той се приведе над нея, целуна я по затворените устни и се усмихна, молейки я:

– Отвори я, само мъничко. Представи си, че аз съм малко, но сочно парче от нещо вкусно за ядене, да речем парченце от гарнирания език на Баджър.

Джеси разтвори устата си под неговата и нещо сякаш прободеше Джеймс до дъното на душата му. Тя имаше вкус на шампанско – това го беше очаквал, – но имаше вкус и на нещо сладко, странно и екзотично, от което му се прииска да усеща още, и още... Тя определено нямаше вкус на хлапачка. Той се опита да си държи ръцете само върху нейните,

опита се да не пъха повече език в устата ѝ, опита се да се сдържи. Страхуваше се, че ако я целуне още веднъж, тогава вече наистина всичко ще започне. Точно тогава ти отново се превърна в четиринадесетгодишната хлапачка.

Той спря за миг и се отдръпна назад. Очите ѝ бяха отворени, устата – също. Тя го гледаше с втренчени очи.

– Какво има?

За негова изненада Джеси поруменя чак до ушите и обърна поглед встрани от него.

– Какво има? Хайде, стига, аз съм твой съпруг, а и ти ме познаваш още от времето, когато почти не можеше да яздиш кон.

– Шампанското е прекрасно, но аз имам проблем.

– Да, слушам те?

– Не се прави на тъпанар, Джеймс. Трябва да се облекча.

Опита се да не се размее, но не можа да се сдържи:

– Последствията от бутилката шампанско, а? Добре, ще те изчакам тук, Джеси. Ей там, точно зад онези кленове, има няколко хубави храстчета.

Тя се надигна с мъка, пооправи полата си и тръгна с повишено внимание към храсталака. Не го погледна нито веднъж.

Той се излегна върху нагрятата от слънцето скала и започна да си тананика една от песничките на дукесата. После запя втора, започна и трета. Изпи и още една чаша шампанско. Накрая, леко разтревожен, се изправи, сложи ръце на фуния пред устата си и извика:

– Джеси? Добре ли си?

Не последва никакъв отговор. Само листата на дърветата шумоляха тихо под лекия следобеден бриз.

– Джеси! – Той скочи на крака и се изненада, че не можеше да стои кой знае колко стабилно. Лисна остатъка от шампанското върху една лехичка с диви теменужки с надеждата, че няма да ги унищожи, и закричи към дърветата.

Намери я на земята, полегнала на една страна и сложила ръце под главата си. Беше изпаднала в пиянско вцепенение.

– По дяволите! – изруга Джеймс. Сега щеше да му се наложи да започва всичко отначало. Почуди се дали тя щеше да се разболе, когато излезе от това вцепенение. Беше готов да се обзаложи, че Баджър не бе предвиждал такива последствия от своя щедър подарък.

На Джеси ѝ се искаше да умре. Не желаше дори да се сбогува с никого. Копнееше само бавно, леко да си поеме въздух за последен път и да се възнесе в небитието. Отвори очи за миг, но от силната слънчева светлина главата ѝ затуптя така силно, а стомахът ѝ се сви на такива огромни топки, че тя разбра: краят ѝ със сигурност приближаваше.

– Това е махмурлук, Джеси. Ето, госпожа Катсдор ти направи специална отвара, която трябва да ти помогне малко. Аз само леко ще те повдигна, ето, така. Сега я изпий цялата наведнъж.

– Джеймс? Ти си тук, до мен?

– Да. Пий. – Той я накара да изгълта цялата течност, но се оказа доста трудна работа, защото от нея на Джеси ѝ стана още по-зле. Сместа не спираше да се стича надолу по брадичката ѝ, а тя започваше да се задушаваше. Отварата беше отвратителна, той знаеше това, защото сам беше изпил една чаша. Но накрая все пак тази гнусотия помагаше.

– Горката Джеси... – Той ѝ постави студена кърпа върху челото. – Не, остани със затворени очи и уста. Ти си в „Кандълторп“, в твоята стая. Успях да кача да двамата ни върху гърба на Бертрам, макар че той не изгаряше от желание да се нагърбва с това задължение мръсен егоист такъв, и през по-голямата част от пътя до вкъщи ме биеше през крака с дългата си опашка. Аз те държах безжизнена в ръцете си, а с лявата си ръка изпусках юздите на Есмералда. За нея целият път до „Кандълторп“ беше истинско удоволствие. Освен това от време на време се заглеждаше с типично женски интерес по Бертрам.

Джеси облиза устните си със сух език, но беше достатъчно благоразумна да държи очите си затворени. Чувстваше се готова за смъртта, защото знаеше, че човек не може дълго да издържи такава агония. Все пак успя да попита:

– Ти... направи ли ми го, Джеймс? Свърши ли вече всичко? Беше ли добре? Нали не съм станала за посмешище? Нали ще ме помниш с добри чувства, когато умра?

Той остана толкова изненадан, че само я зяпна ококорено и бързо смъкна кърпата надолу, за да покрие очите ѝ. Знаеше, че не можеше да я излъже, така, както и тя нямаше да го излъже, ако го гледаше в очите. Какво да направи?

– О, Боже, толкова зле ли е било? Можеш да ми кажеш истината. Ужасно ли беше за теб? Искаш ли да се махна? Не мисля, че бих могла, защото съм сигурна, че краят ми приближава...

– Не, не бих казал, че е било ужасно... дори обратното. Аз винаги ще те помня с мили чувства, Джеси.

– Това е лъжа. Ти винаги си ме ругал много по-често, отколкото дори конете си.

– Може би, но смъртта прави спомените по-приятни и по-неопределени. Обзалагам се, че докато минат някъде около... шест месеца от смъртта ти, вече ще имам само мили спомени за теб.

– Как си успял да ми го... с всичките тези дрехи по мене?

– Е, не бих казал, че ми беше трудно. Ти беше много податлива и предразположена. Не си ли спомняш как ме караше да приключвам по-бързо, за да може нещата между нас пак да се върнат към нормалното им положение?

– Последното нещо, което си спомням, бяха ружите, с най-ярките розови и червени цветове, които някога съм виждала. Не помня нищо друго. А сега вече е твърде късно. Ще умра девица по душа, но не и по плът.

– Ти си една много хубава девица, знаеш ли?

– Какво искаш да кажеш с това „си“?

– Ами, всъщност, мислех си, че душевно си такава.

– А девствената част от плътта ми приятна ли ти беше, Джеймс?

– Отново ти напомням, че ти беше необикновено податлива, Джеси.

От моя страна се изискваше само много умение и концентрация, за да приключа с всичко и да се върнем в „Кандълторп“.

Тя бавно вдигна лявата си ръка и докосна с пръсти нощницата си.

– Ти си ми свалил дрехите? Съблякъл си ме и си ми облякъл нощница?

– Нали някой трябваше да ти помогне да се почувстваш по-удобно? Ние сме женени, Джеси.

– О, Боже, Джеймс, аз не помня как си ми свалил дрехите дори там на поляната, а още по-малко си спомням как си го правил тук. Ти даже ботушите и чорапите ли ми свали? Как изобщо успя да ме накараш да стоя на ръце и колене, за да ми се качиш?

– Е, не винаги е нужно човек да сваля всичките дрехи на някого. Ботушите например могат и да останат. В някои случаи могат да бъдат дори съблазнителни, както например чорапи с жартиери. И още нещо, Джеси, мъжете не винаги се качват на жените. Хората, които правят секс, не са коне през цялото време.

– Предполагам, че трябва да съм ти благодарна, защото си го свършил така умело, че не си спомням абсолютно нищо.

– Ако си спомняш, Джеси, аз ти обещах, че можеш да ми имаш доверие.

Лицето ѝ внезапно придоби гаден зеленикав оттенък. Джеймс реагира моментално и сложи легена до нея точно навреме. Тя започна да се тресе, да се свива конвулсивно и да блъва, докато той я държеше и внимаваше да пази плитката ѝ от лицето. Когато накрая спазмите престанаха, той каза:

– Горкичката Джеси, съжалявам. Ето, изпакни си устата. Сега ще ти стане по-добре, ще видиш.

Тя се облегна назад върху възглавниците, като стенеше и притискаше с длани стомаха си.

– Остави ме сега да умра, Джеймс, моля те. Иди си. Искам сама да поема последната си глътка въздух. Кажете на Есмералда „сбогом“ вместо мен. Ще се грижиш добре за нея, нали?

– Да, кълна се.

– Сбогом, Джеймс. Съжалявам, че пак трябва да останеш вдовец, но така е по-добре. – Тя въздъхна дълбоко и му прошепна: – Ти да ме обикнеш само за шест месеца?... Това не е никак лошо.

Той отново сложи кърпата върху очите ѝ, нежно съгна ръцете ѝ върху гърдите и каза:

– Минаха толкова бързо, Джеси.

Тя изпъшка тежко, когато той се изправи. Изчака я, докато дишането ѝ стана равномерно и дълбоко. Госпожа Катсдор го чакаше в коридора:

– Как е тя, мастър Джеймс?

– Поиска да умре сама.

– Аха, най-тъмно е преди разсъмване. Отварата, която тя изпи, е отвара от моята баба. Тя винаги твърдеше, че дядо ми бил човек, който не носел даже и глътчица ром, но не можел хич да се удържа. Затова решила, че ако иска да има съпруг за повече от една година, ще трябва да измисли нещо, с което да го облекчава.

– Дядо ти изкарал ли е повече от една година?

Госпожа Катсдор придоби замислен вид:

– Да, мастър Джеймс. Той е вече на цели седемдесет и две, няма пукнат зъб в устата си и пие като коч. А баба ми я погребяхме преди двадесет години. В мазето намерихме десетки литри от нейната отвара. Той изпи последната чаша преди около пет години.

– Има нещо твърде странно в поуката от тази история, госпожо Катсдор.

Тя въздъхна:

– И аз винаги съм си го мислила, мастър Джеймс. Вашата нова

съпруга няма навика да си пийва, нали?

– Мисля, че не, макар че тази бутилка и половина шампанско, която пресуши днес, ще я пази от напиване поне за десет години напред.

– И моят дядо опяваше същото, когато се чувстваше най-гнусно след преливане. Но клетвите му не изтрайваха и до края на същия ден.

На Джеймс му се прииска да го види тоя колоритен дядо.

– Ще я оставим да поспи до сутринта, госпожо Катсдор. Ако все пак се събуди обаче, бихте ли направила нещо, което тя да може да изяде, без да го изкарва?

И на Джеймс не му се ядеше много, но харесваше как госпожа Катсдор приготвяше овесената каша с мед. Изяде си купичката, след което се съблече и си легна, до своята пиана до смърт съпруга.

Надвеси се за момент над нея и прилепи ухо до гърдите ѝ. Сърцето ѝ биеше бавно и равномерно.

– Все още не си умряла, Джеси.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Жива съм“, помисли си Джеси и изпита неопишуемо облекчение, когато осъзна: вече не беше така ужасно болна, че да ѝ се иска да умре. Нерешително вдигна единия си пръст, после – цялата си ръка. Носеше своята собствена нощница, онази, която Джеймс ѝ беше облякъл предния ден.

Все още ли беше предишният ден? Ярка слънчева светлина проблясваше през тънките муселинови пердета. Тя си спомни за отварата на госпожа Катедор и как си беше помислила, че ще умре с този отвратителен вкус в устата си. Но тя не умря и Джеймс сто на сто е знаел, че няма да умре. Така се беше изложила, а и той я беше оставил да се прави на посмешище. Беше утро. Едва сега го разбра.

Да-а, и Джеймс бе направил всичко, което се изискваше от един съпруг, а тя нямаше спомен за това. Чу хъркане и подскочи, а после се обърна и видя своя младоженец да лежи по гръб, отметнал едната ръка над главата си, а другата – поставил върху корема си, който едва-едва беше закрит с чаршаф. Джеймс изхърка още два пъти и притихна.

Цялата ѝ душа сякаш подскочи, когато го видя да лежи до нея. Имаше гъсти златисти и къдрави косми по гърдите си, под вдигната му ръка също се виждаше кичур златисти косми. Беше мускулест и жилив, с лек слънчев загар от това, че беше работил гол до кръста под слънцето. А на нея повече от всичко ѝ се искаше да смъкне този чаршаф съвсем малко по-надолу. Искаше ѝ се просто да види доколко там приличаше на жребец, за да се опита да си спомни какво беше правил с нея.

Тя раздвижи краката си. Нищо не я болеше. Спомни си как кобили-те залитаха дълго време след сношение и се зачуди. Тя се измъкна от леглото, докато все още можеше да устои на изкушението да издърпа онзи чаршаф малко по-надолу, и тръгна през стаята. Изобщо не залита-ше. Джеймс трябва да е бил много внимателен с нея.

Тя си подсвиркваше тихичко, докато си съблече нощницата, а после се изми в легена с хладка вода на тоалетната масичка. На всеки няколко минути поглеждаше назад към леглото. Джеймс не беше помръд-нал и сантиметър. Може би само онзи чаршаф се беше смъкнал малко по-ниско? Тя направи крачка към леглото, после се спря и се опита да поразкърши врата си. Чаршафът наистина се беше смъкнал. Тя видя тънката ивица златисти косми, която обаче се скриваше под този

проклет чаршаф много по-бързо, отколкото на нея ѝ се искаше. Джеймс имаше гладък корем, тя вече знаеше това, и все пак ѝ стана приятно да го види гол. Кожата му тук беше по-бяла и тя реши, че това бе очарователно, макар че не можеше да си обясни защо.

Облече се набързо, като продължаваше да си подсвирква, погледна Джеймс за последен път и излезе от стаята.

– Госпожо Катсдор?

– Мили Боже! Госпожо Джеймс? Та вие изглеждате точно като лятна китка цветя – така свежа и нетърпелива, готова да разцъфтите на слънцето.

Джеси се сети за онези напръстничета и се усмихна.

– Вашата отвара се оказа вълшебна. Много ви благодаря. Мислех си, че обичам шампанско, и наистина ми хареса много, но за малко не ме умори. Съжалявам, сигурно не съм била достатъчно учтива вчера, когато пристигнах тук. Божичко, сега направо умирам от глад.

– Сигурно е така – каза Катсдор и се ухили, като си спомни как Джеймс внесе булката си на ръце, а тя изглеждаше като умряла. Мъртво пияна май беше по-точната дума. – Елате да хапнете малко овесена каша. Господарят Джеймс ми призна, че това е най-хубавата каша в цяла Англия и в Колониите. Всъщност вкусът ѝ идва от меда, дето го слагам. Аз си имам много специални пчели и никоой друг освен мене не им знае кошерите. Цели три кошера – и всичкият мед е за мене. Вие само седнете тук, госпожо Джеймс, аз ей сегичка ще ви нахраня.

Джеймс се събуди стреснат. Беше сънувал как целуваше една жена, която стенеше под устните му, шепнеше му колко прекрасен бил, какво удоволствие ѝ доставял, колко много ѝ харесвало, когато я докосвал и влизал в нея, а „той“ пък бил толкова голям и толкова... Джеймс разтърси глава. Типичен мъжки сън. Нищо друго, освен един проклет мъжки сън.

Нещо не беше наред. Беше си в своето легло, но не спеше от лявата страна. Лежеше отдясно. Никога досега не го беше правил, защото винаги сънуваше странни сънища, макар че последният му сън не беше никак лош. После си спомни, че беше поставил там Джеси да заспи жестоко пияна, убедена, че ще умре, а той беше легнал до нея. Възглавницата все още беше сплесната, чаршафите – намачкани. Тя бе излязла.

– Поне не умря – каза той гласно на празната стая, измъкна се от леглото и се напъха в своя халат.

Час по-късно я намери да реши Есмералда и да говори на Зигмунд така, сякаш го беше познавала цял живот. Тя не носеше бричове като старата Джеси, ами беше облечена в бледосиня рокля от памук – семпла и практична. Значи това беше новата Джеси, но в работно облекло.

Беше силела косата си на плитка на върха на главата, а над ушите ѝ се спускаха и се виеха надолу от онези висулки. Почуди се дали си беше донесла в Англия нейната стара кожена шапка.

– Добро утро – поздрави той.

– Добро утро, мастър Джеймс – каза Зигмунд, като продължи да чопли предното ляво копито на Бертрам. – Тук има камъче. Ето, извадих го. Гадно нещо. Пипнал си го от тва твоего дълго пътуване, нали? Доброто ми старо момче, няма нищо, вече те оправихме.

– Добро утро, Джеси. Изглежда вече си се оправила след твоята невъздържаност.

Джеси беше умувала как точно ще го посрещне, когато той също се събуди. Джеймс ѝ беше казал, че щом веднъж се приключи с всичко, те могат да възстановят нормалните си отношения. Така да бъде тогава! Тя му се ухили:

– Не изглежда ли Есмералда великолепно? Готова за езда, Джеймс. Искаш ли да дойдеш с мен? Да опитаме да направим един дует, какво ще кажеш?

– Не, Бертрам, ти стой настрана от Есмералда! – извика Зигмунд.

– Тя така безмилостно го дразнеше вчера – припомни си Джеймс.

– Днес обаче изобщо не ѝ пука, тва е ясно – отвърна Зигмунд. – Минал ѝ е мерако. Тя вече без друго ухапа горкичкия стар Бертрам, само задето се държеше малко по-приятелски с нея.

– Ами жени, какво искаш – отбеляза Джеймс и поклати глава. – Джеси, не мога да дойда на езда с теб. Очаквам тази сутрин да пристигне господин Де Уит и да доведе кобила за Минотавър.

Тя сви рамене, оседла Есмералда и излезе. Той се загледа след нея.

– Хич и не се притеснявайте, мастър Джеймс. Госпожа Джеймс си знае работата. Аз я разведох навсякъде и пак ѝ показах сичко де що има. Тя им говори на секи поотделно, дава им захар, гали ги. Кълна се, че сичките я помнеха и се насъбраха около нея кат малки деца. Нивгаш преди не съм виждал жена да знае толкоз много за конете, а и тя е спокойна с тех, изобщо не ги нервира. Никой от конете не завъртя глава та така, както прават, когат немат доверие на некого.

– Трябва да я видиш как само се надбягва.

Зигмунд се изкикоти, като клатеше невярващо глава.

– Те тва вече е майтап. Надбегва се, значи, а? Тая малка женичка с червена коса и бела кожа може да се надбегва? Майтап си правите с мене, мастър Джеймс. Верно, че добре чисти конете, не се оплака изобщо, нито веднъж даже, ама да се надбегва? Тая малка сладка женичка?

– Ако знаеш само колко е малка... – промърмори Джеймс и потупа Зигмунд по мършавия му гръб, след което си тръгна, за да се погрижи за Минотавър.

– Имаме шест жребеца и три кобили за разплод – каза Джеймс и подаде на Джеси купичка с компот от цариградско грозде, един от специалистите на госпожа Катсдор. Баджър, в момент на слабост, когато четиримата заговорници бяха дошли да принудят Джеймс да застане пред олтара, беше разкрил рецептата на госпожа Катсдор и сега четири дни наред тя гощаваше младоженците само с това. – Минотавър оплоди кобилата на Де Уит, една малка симпатична кобилка, чийто баща е Томикинс от конефермата на Крофт.

– Четох „Наръчника за расови коне“. Божичко, Джеймс, там нещата са толкова добре организирани и подредени.

– Всъщност не е нищо повече от подробно представяне на родословията на конете, но е необходим. Говорил съм с много мъже от надбягванията в Балтимор. Никой от тях не смята, че това е толкова важно. За повечето от тях е съвсем достатъчно нещата да се предават устно, от човек на човек.

– Защо не накараш Ослоу да записва всичко, което знае?

– Добра идея. Харесва ли ти компотът?

– Чудесен е. Когато Баджър го направи за първи път и ни го даде да го опитаме, всички изпаднахме в луд екстаз.

Джеймс само се ухили.

– Радвам се, че не умря, Джес. Ти си ми била добър приятел, а и добър повод за раздражение толкова време, не е хубаво да хвърляш топа точно сега.

– Ти прекрасно си знаел, че няма да умра. Само ме остави да се направя за посмешище.

– Прости ми, но ти беше така ужасно убедена, че ти е дошъл краят. Кълна ти се, че не съм се засмял нито веднъж.

– Ти си спал до мен, Джеймс.

– Ами да. Това е моето легло.

– Котката на графа, Езми, спа веднъж до мен. Аз съм се обърнала и

без да искам, съм я затиснала. Тя изсъска в лицето ми, избяга от мен и повече не се върна.

– Езми обича да спи на гърдите на Маркъс и да си играе с косата му. И затова той винаги се буди с рев и ругатни.

Тя побутна няколко грахови зърна до чинията си, а после отново се зае с компота си.

– Какво ще правим сега?

Той повдигна едната си вежда:

– Днес следобед можеш да помагаш на мен и Зигмунд за конете.

– Разбира се, но не това имах предвид. Исках да кажа какво ще правим с, хм, с другото?

– Кое „друго“?

– Джеймс, няма да те оставя пак да се подиграваш с мен. Много добре знаеш за какво говоря. Аз нямам спомени да си ми се качвал. Когато се събудих тази сутрин, изобщо не ме болеше нищо. Нито пък се олюлявах на краката си така, както съм виждала да правят някои кобили, които току-що са били оплодени. Изобщо не изглеждах променена, когато се видях и в огледалото.

– А, това ли било? – Той съсредоточено взе да разглежда нокътя на палеца си. Имаше някакъв дебел мазол точно на пръста. Накрая вдигна глава и я погледна. В този момент тя много приличаше на новата Джеси и той усети прилив на силна страст. Когато обаче сутринта се беше върнала от езда, тя си беше хлапачката – косата, ѝ се вееше на сплъстени кичури около лицето, шапката ѝ за езда беше привързана за седлото, а тя самата не се кипреше върху елегантно дамско седло, ами беше яхнала по мъжки Есмералда. Говореше и се смееше едновременно, разказваше му за всичко, което беше видяла, за всяко умно нещо, което беше направила Есмералда... И докато се опитваше да се ориентира в този мишмаш от звуци, той съвсем сериозно си беше помислил, че ще му бъде невъзможно да се люби с момичето, което беше приемал като своя по-малка сестра вече толкова години. Но сега тя беше мълчалива като дукесата и имаше елегантен вид. Той не си спомняше някога да е изглеждала елегантно, преди да беше дошла в Англия. Прииска му се да свали от нея тази рокля.

– Всичко е наред, Джеймс – каза тя много тихичко. – Разбирам те. Ти си прекалено възпитан и мил, за да ми кажеш, че предпочиташ да стоя настрана от теб. – Тя внимателно сгъна своята салфетка и я притисна върху покривката до чинията си. После се изправи. – Отивам да прегледаме сметките за домакинството с госпожа Катсдор. Моля те, кажи на

Зигмунд, че ще дойда да му помогна за конете малко по-късно.

Тя беше вече почти до вратата, когато чу гласа му точно зад гърба си:

– Не си тръгвай, Джеси.

Тя усети ръцете му върху раменете си, почувства топлината му, силата му. Отвори уста, за да каже нещо, но я затвори, защото усети, че той вече не просто държеше ръцете си върху раменете ѝ. Пръстите му леко се впиваха в плътта ѝ, нежно я масажираха и я караха да чувства нещо наистина много приятно.

– Обърни се.

Тя го послуша, като се чудеше какво ще направи той сега.

– Погледни ме.

Тя го погледна, а на лицето ѝ открито беше изписано цялото любопитство, което усещаше в момента. Устните ѝ леко се разтвориха. Той се приведе и я целуна – истинска, дълга целувка, защото сега пред него стоеше новата Джеси, а нея той изобщо не помнеше като сестра или хлапачка, или като постоянен дразнител в живота си.

„Всъщност, мислеше той, докато облизваше долната ѝ устна, тя е моя съпруга. И това май е най-странното от всичко. А пък тя е убедена, че вече е приключила с консумацията на нашия брак. Докато е била в пиянско вцепенение.“ Насмалко не се разсмя на глас, но успя да се сдържи.

Тя вдигна ръце и ги допря до гърдите му. Усети как сърцето му бие силно и бързо под дланите ѝ, усети натиска на устните му. Просто беше прекрасно, тази негова уста... Усети и вкуса на компота от цариградско грозде, който бяха яли заедно. Никога не си беше представяла подобно нещо. Беше мечтала за това, беше се чудила какво ли ще изпита, ако Джеймс притисне устни към нейните, но да усеща езика му, да усеща как цялото му тяло се притиска към нея, това направо я побърка.

Тя се изправи на пръсти, сграбчи го и го притисна още по-силно към себе си. Той се засмя под устните ѝ:

– Спокойно, спокойно, имаме достатъчно време.

– Нямаме!

– Може би си права.

Той протегна ръка и затвори вратата на трапезарията зад себе си, а после превъртя ключа в ключалката. Обгърна Джеси с ръце през гърба и я завъртя, докато успя да види масата.

Прекрасна бяла ленена покривка. Можеше да бутне встрани всички съдове. Той я вдигна, без нито за миг да я отпуска, нито да спира да я

целува, и я занесе до масата. Постави я внимателно по гръб, краката ѝ увиснаха от едната страна, а стъпалата ѝ се отпуснаха върху седалката на нейния стол. Той леко се притисна отгоре върху нея и бързо отмести встрани една чиния със съомга.

Тя продължаваше да го зяпа ококорено – изглеждаше смаяна и заинтригувана, а онова любопитство все още светеше в очите ѝ:

– Джеймс, какво ще правим?

– Ще бъдем хора, не коне.

Този път в очите ѝ се промъкна тревога.

– Аз лежа на масата, Джеймс. До десния ми лакът има купичка със зеленчукова супа.

Той помръдна купичката и една чиния с хлебчета, която също беше прекалено близо.

– Така е по-добре. Хайде, сега ми позволи да преместя този стол. Просто остави краката ти засега да висят отпуснати. Точно така.

Той се пхна между краката ѝ, наведе се над нея и продължи да я целува. Тя веднага обви ръце около врата му и го притисна още по-силно към себе си.

– Нека да те смъкна още съвсем малко – каза той между две влажни, жадни целувки, сграбчи бедрата ѝ в ръце и я измъкна почти наполовина извън масата.

– Господи, Джеймс, вече започва да става много странно. Чувствам се като...

Тя не успя да довърши. Той се притисна в нея и тя блъсна ръцете си в масата от двете страни на тялото си така, сякаш току-що я беше застрелял и убил.

– Това съм просто аз, Джеси. Не, не се опитвай да се изплъзнеш от мен. Опитай се да свикнеш с усещането за мен. Стой спокойно. – Той се притисна още по-навътре. Затвори очи и впи пръсти в бедрата ѝ, като леко я повдигаше. Усещаше топлината ѝ. Пръстите му помръдваха и потреперваха. Искаше му се да я докосва, да я гали.

– Това ли си правил вчера?

– Не, не съм правил това. Вчера ние обядвахме на скала, не на маса. Не си го спомням дори това вчера. – Той изстена, когато тя леко се приповдигна към него. – Обвий краката си около кръста ми, Джеси. Не, не ме гледай така, сякаш съм се побъркал. Просто ми се довери. Точно така, склучи глезените си зад гърба ми. Много добре. – Тогава той се наведе над нея и пак започна да я целува. Славеше Бога, че прекрасната ѝ рокля се закопчаваше отпред. Продължи да я целува, докато

разкопчаваше всяко едно от онези проклети малки копченца. По дяволите, сигурно бяха поне двеста на брой. Накрая загуби търпение и разкъса последните няколко наведнъж. Надвеси се малко по-нагоре над нея и разтвори деколтето ѝ. „Маги и този път е улучила“, помисли си той, като усети необикновена възбуда от вида на долната ѝ сатенена риза с прасковен цвят, по която се виждаха най-кокетните и най-мънички дантелени отрязъци на този свят. Не че дантелата покриваше нещо, тя просто очертаваше нейните гърди, гърдите на новата Джеси, не на старата.

Ръката му потрепна възбудено над нея. Гърдите ѝ се надигаха и отпусаха. Изглеждаха така изящни и бели, както захарната глазура върху сватбената торта, която Баджър беше пекъл и украсявал почти до зазоряване в нощта преди сватбата им. Той лекичко докосна с пръсти лявата ѝ гърда. Затвори очи и остави пръстите му да се плъзгат по плътта ѝ, топлата ѝ плът, топлата плът на Джеси. Не беше изглеждала винаги така – толкова бяла и сочна, и нежна, както се повдигаше към него и го гледаше вторачено, сякаш беше Бог от някой древен и увлекателен мит, който е дошъл на земята, за да я вземе. Внезапно в съзнанието му изникна нейният образ такъв, какъвто беше през една нощ преди много време, когато той беше отишъл с бутилка портвайн в таванската стая на баща ѝ, за да го поздрави за победата в същия ден. Тогава тя седеше с кръстосани крака на един разнебитен стол до бюрото на баща си, облечена в най-опърпаната стара риза, която беше виждал, без обувки, само по дебели черни чорапи. Косата ѝ беше издърпана небрежно назад в груба плетка. Тогава тя му беше заявила с подигравателен, злонамерен хлапашки тон:

– Татко каза, че мога да остана малко, за да поздравя победения. Днес наистина здравата те тупах, Джеймс. Ти загуби цялата си концентрация при втората обиколка, а и насмалко не падна от гърба на горкия си кон, когато оня жокей се опита да те изрита. Аз се смях, толкова се смях и накрая, естествено, победих. – После тя се изправи, като не представаше да му се хили. – Ще продължавам да те бия, Джеймс. Такава е съдбата ти.

И тя бавно излезе от стаята, като безочлив хулиган. Баща ѝ пък щеше да се пръсне от смях заради това, което беше казала, а Джеймс само стоеше и вътрешно изгаряше от желание да я завърже с едно здраво въже и да я хвърли в река Патапско.

Пръстите му престанаха да галят нейната толкова бяла плът.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

– Джеймс? Какво има? Да не би да те притискам прекалено силно с краката си?

– О, не.

Тя пристегна още повече глезените си.

– Не, не чак толкова, Джеси. Така е малко прекалено, всъщност, но иначе не ги отпускаяй.

Той усети как петите ѝ притиснаха гърба му и го бутнаха още по-навътре към нея. Докосна леко с върха на пръстите си тази невероятна сатенена дантела. Тя беше мека и нежна почти като кожата ѝ.

– Никога не си ме докосвал там. Приятно е. Харесва ли ти долната ми риза?

– Не е много в твой стил – отвърна той. Гледаше вторачено кафяви-те си, мазолести пръсти, които отново галеха нежно гърдите ѝ.

– Може би сега, когато съм по-различна, вече е в мой стил.

– Или навярно това просто е Маги, която се опитва да те оформи по свой образ.

– Нейният образ е толкова хубав, че човек не би имал нищо против да стане като нея. Долната ми риза е сватбеният ми подарък от нея.

– Добре се е справила. Хайде, Джеси, стига си дрънкала. Не знаеш ли какво правя? Как можеш да говориш празни приказки, когато те галя по гърдите?

Тя обърна лице настрани и погледът ѝ се изравни с една малка чиния, пълна с телешки мозък. Докато гледаше този мозък, толкова мек и потънал в масло, тя спонтанно изрече:

– Страх ме е.

– Значи тебе те е страх, а аз пък си мисля, че ще извърша кръвосмешение, като се любя с теб. Ама че сме комбинация. Проклятие!

– „Кръвосмешение“. Какво искаш да кажеш с това?

– Шест години, Джеси, шест години ти си ми била като по-малка сестра. Дразнила си ме безкрайно. Безброй пъти съм се настройвал срещу тебе. Помниш ли как ти чорлех косата или ти дърпах плитката? В такива моменти, разбира се, ми се е искало да те напердаша, но това не ми беше позволено, за съжаление. Дори когато се просна върху мен в градината на Бланчард, не те възприех като жена. Ти си беше просто Джеси, хлапачката в бричове, която беше винаги на пътя ми.

– Аз не съм твоя проклета сестра, Джеймс! Вчера дори не се сещаше за тази работа с кръвосмешението, нали?

– Не, не се сещах, но днес е различно. – Той отново я целуна силно и каза в устните ѝ: – Вчера ти беше пийнала, кикотеше се и тези твои сладки висулки направо ме влудяваха.

– Значи за теб трябва да съм мъртво пияна, за да ме приемеш като твоя съпруга, не като сестра?

– Не е така. По дяволите, Джеси, ако искаш да знаеш, вчера не съм правил абсолютно нищо с тебе! Да не си мислиш, че един мъж може да има желание за интимни отношения с жена, която е в безсъзнание? Ти дори изхърка на два пъти, докато те влачех към конете. Да не мислиш, че това е много стимулиращо за някакви любовни чувства?

– Значи не си правил абсолютно нищо? Не си? – Тя го блъсна в гърдите и той залитна назад, застанал между краката ѝ – глезените ѝ все още бяха сключени около кръста му и гърдите ѝ все още бяха покрити.

Внезапно той разкъса долната ѝ риза и я разтвори широко настрани. Тя ахна, опита се да скрие гърдите си, но той я сграбчи за ръцете и ги вдигна над главата ѝ. Наведе се и започна да я целува, после смъкна ръцете ѝ и ги прилепи от двете страни на тялото ѝ.

– Никога не съм предполагал, че можеш да изглеждаш толкова хубаво, Джеси, или може би това е нещо, което си добила след пристигането си в Англия?

„Не просто хубави гърди – мислеше той и не можеше да отклони поглед от тях. – Прекрасни гърди. По-бели дори от краве мляко, а зърната им – толкова меки, с такъв топъл розов цвят...“ Искаше му се да я гали, да я целува, но се въздържаше.

– Само втривах крема на Маги по цялото си тяло след къпане, нищо повече.

– Вълшебен крем. Невероятно. Ти, ти нямаш никакви лунички нито по раменете, нито по гърдите.

– Като се изключи само линията през носа ми.

– Кожата ти е толкова бяла...

В гласа му се усещаше болезнено желание, но Джеси беше упорита, беше на ръба на побесняването:

– Наистина ли не си ми правил нищо вчера?

– Абсолютно нищо.

– Не си ми свалял дрехите, когато дойдохме тук?

– Не, госпожа Катсдор се погрижи за това.

– Значи сега за първи път ме виждаш гола?

– Да.

Той отпусна едната ѝ ръка, защото просто не можеше да не погали гърдата ѝ. В мига, в който се почувства свободна, тя сви дланта си в юмрук и го фрасна в челостта така силно, че главата му отскочи назад. Изливайки поток от ругатни, той сграбчи отново ръката ѝ.

Тя се опита да се измъкне изпод него, но той беше тежък и я притискаше здраво. Отпусна се на покривката задъхано и се развика:

– Копеле такова! Излъгал си ме, значи! Накарал си ме да си помисля, че всичко е приключено, за да не се притеснявам повече за това. И ето ме сега тук, все още девица в пълния смисъл на думата, а ти стоиш заврян между краката ми, разкъсал красивата риза, която Маги ми подари, и зяпаш право в гърдите ми. И всичко това – за първи път, не за втори, за да не бъда чак толкова притеснена. Мразя те, Джеймс! Дяволите да те вземат, пусни ме!

– Не – каза той, наведе се и целуна лявата ѝ гърда. – Не, ти не си малката ми проклета сестричка, не и с такива гърди като тези. – Той се нахвърли върху нея и тя взе да се съпротивлява, за да се измъкне. Отпусна глезените си и краката ѝ се свлякоха надолу през ръба на масата. Тя се плъзгаше надолу, така плътно притисната към него, че той си помисли, че ще умре, ако не влезе в нея още този миг.

Беше прекалено неустоима гледка за един мъж. Той не можа да се съдържи и целуна и другата ѝ гърда. После леко се отдръпна назад, вдигна роклята и фустата ѝ и се втренчи в нейните дълги крака, които сега бяха покрити с тънки памучни чорапи, прихванати в средата на бедрото с жартиери от сатен с прасковен цвят. Жартиерите бяха в тон с долната ѝ риза? Той потрепери, не можейки да откъсне очи от нея.

Чак след минута осъзна, че тя вече не се дърпаше. Лежеше и го наблюдаваше как я беше зяпнал точно между краката.

– Ти не носиш долни гащи? – изумено констатира той. Тя имаше върху себе си само сатенената си долна риза с прасковен цвят, която достигаше едва до началото на бедрата ѝ. Той беше слисан. Дори Кони носеше тънки муселинени гащи, които се връзваха с красиви панделки точно под коленете. По тях имаше много дантелени украшения, но те все пак бяха гащи и покриваха всичко. Винаги му беше доставяло неизразимо удоволствие да целува краката ѝ, да отвързва със зъби панделките, а после бавно да ги сваля от нея.

– Не – отвърна тя с толкова слаб гласец, като слабата пот, която беше избила по челото на Джеймс. – Маги ме посъветва да не нося никакви гащи тридесет дни след сватбата ни. Това щяло направо да те

влюдява, ако си знаел, че съм гола под полите за езда или под роклите ми.

– Защо само тридесет дни?

– О, тя каза, че след тези тридесет дни трябва да не нося гащи само от време на време, така че ти никога да не знаеш, когато ме гледаш, дали имам нещо под долната си риза, или не. Това също щяло да те влюдява поне още шест месеца.

– Ами след тези шест месеца?

– Тогава трябвало да ги свалям само като награда. Според Маги мъжът започвал да си показва истинското лице след шест месеца и тогава трябвало да се държи изкъсо, с малко повече хитрост. Аз ѝ обясних, че вече познавам истинското ти лице. Казах ѝ че съм те виждала как цапардоса един от помощниците ти, който беше изпил бутилка джин и беше заспал до един от твоите коне, че съм те чувала да крещиш като побъркан и да, сипеш всякакви мърсотии, когато някой по-добър от теб те победи на състезание. Казах ѝ даже, че съм те чувала да се оригваш, но че това беше само веднъж и ти не знаеше, че бях наблизо.

– Боже мили – въздъхна той, защото знаеше, че само едни панталони му пречат да влезе в нея, че гърдите ѝ бяха съвсем голи, а тя не спираше да му надува главата с нейните приказки. Трябваше поне малко да овладее положението. Ако ли не, щеше да направи голяма глупост.

– Джеси, замълчи вече. По-късно ще говорим за стратегиите на Маги по отношение на дамското бельо. Точно сега, докато ти изобщо не приличаш на старата Джеси, аз просто веднага ще вляза в теб и ще приключим с това. Какво ще кажеш?

– Ти ме разглеждаш.

– А как бих могъл да не го правя? – Женските ти косми са толкова червени, колкото и косата на главата ти. Направо е невероятно, наистина, с цялата тази бяла кожа, истински балсам за мъжката страст. Не зная къде първо да гледам. Е, ще ме фраснеш ли пак, ако ти пусна ръцете, за да целувам гърдите ти?

– Не, но по-късно мога и да го направя, когато ми остане време да размисля малко повече за тези неща.

Той пусна ръцете ѝ, наведе се към нея и пое зърното ѝ с уста. Ментално усети прилив на топлина и страстно желание. Той духна върху зърното ѝ, а после каза:

– Това харесва ли ти?

Тя не каза нищо, само сграбчи лицето му с длани и го притисна отново към себе си. Той дълго време не остави гърдите ѝ. Дори когато

плъзна пръсти нагоре по бедрото ѝ, пак не престана да ги целува. Тя се тресеше цялата. Това определено беше добър знак. Когато пръстите му докоснаха меката плът между краката ѝ, Джеси така силно подскочи нагоре, че едва не го събори от себе си.

– Божичко, трябва ли да правиш това, Джеймс? Никои никога не ме е докосвал там преди. Само аз, и то когато се къпя.

– Трябва да те докосвам тук всеки ден, може би дори по четири пъти на ден. На новата Джеси поне трябва да го правя. Обещай ми нещо. – Той лекичко я галеше с пръсти и я гледаше право в изцъклените ѝ очи.

– Какво?

– Трябва да останеш новата Джеси поне когато се любим.

Тя затвори очи, изви гръб нагоре и изстена. Старата Джеси никога не беше правила това.

Той леко мушна пръст в нея и усети как глезените ѝ отново се сключиха зад гърба му.

– Да – каза той, но вече пак само я галеше, усещаше нейната прекрасна топлина, отпускането на плътта ѝ, извивките на гърба ѝ. Когато докосна корема ѝ, а после потопаи пръст в червените ѝ къдрици, за да стигне до нея, тя насмалко не го събори пак от себе си.

– Ето, това е – каза той и се надигна към нея, за да я целуне. Дъхът ѝ беше горещ, тя дишаше тежко и той не изчака нито миг повече. Смъкна бричовете си и бавно влезе в нея.

– Джеймс! Това е онази твоя работа, като на жребците!

– Стой мирно, Джеси. Само стой мирно и аз ще вляза наистина съвсем бавно. Точно така, просто се отпусни. Нали не боли?

Тя го гледаше втренчено, наблюдаваше напрегнатото изражение на красивите му очи. Пристегна глезените си зад гърба му и го притисна още по-навътре в себе си. Внезапно тя извика задъхано:

– О, Боже, Джеймс, спри! Вече не е приятно.

– Това е твоята девственост, Джеси. – Той се задъхваше, а гласът му прозвуча като скърцаща врата, която трябваше да се смаже. Ръцете му трепереха и той беше в нея, но все още не достатъчно навътре. – Имай ми доверие, Джеси. Всяка жена го има. Искам да кажа не доверието, а че има девствена ципа.

Той втренчено се наблюдаваше сам как влиза на бавни тласъци в нея. Знаеше, че няма да спре, не можеше да спре, иначе щеше да умре. А ако спреше, без да умре, тогава така или иначе щеше да се самоубие.

Той я погледна и ѝ се усмихна, без да мърда, докато я усети, че се отпусна и също му се усмихна. Тогава тласна силно.

Тя нададе пронизителен писък. Той взе да се моли госпожа Катсдор да не започне да блъска на вратата. Молеше се и Джеси да не крещи повече. Беше тясна, беше ѝ причинил болка, но свърши. Да, накрая свърши и не се чувстваше така, сякаш беше насилил сестра си. Не, тя беше негова съпруга и той се докосваше до утробата ѝ.

– Не мърдам вече. Недей да ме блъскаш и моля те, недей да мърдаш. Аз съм мъж, а за мъжете тези неща са малко по-различни. Става ли, Джеси?

Той се приведе и я зацелува по устните, но гърлото, после по гърдите. Потърка зърното ѝ с брадичка, потри бузата си в тялото ѝ.

– Така по-добре ли е? Намалява ли болката?

– Съвсем малко. Дукесата не ми каза за никое от тези неща. Това ли е нормалният начин?

Дукесата ѝ беше говорила нещо за секс? Тя помръдна в този момент и той усети, че и за него идва краят. Надигна се над нея и се остави облекчението да премине през цялото му тяло, което го накара целия да се разтресе като човек с жестока треска.

– О, Джеси – каза той и се отпусна върху нея. Тя обви гърба му с ръце и го притисна плътно към себе си. Косата ѝ беше върху бузата му. Той усети как нейната горещина нахлува към него и потрепери от удоволствие. Не се помръдна, докато накрая не започна отново да диша нормално. Тя го стисна, а после го заудря с юмруци по гърба:

– Това ли беше всичко, Джеймс? О, Господи, трябва да бъдеш внимателен. Дясната ти ръка почти е влязла в телешкия мозък.

Телешки мозък? Той беше вътре в Джеси Уорфийлд, тази малка глупачка, която подслушваше и падаше през тавана на бащиния си кабинет. Той успя да се измъкне от нея и се изправи. Погледна надолу към себе си – беше станал част от нея, от тази толкова бяла плът, от порочните ѝ червени къдрици. Погледна нагоре към тялото ѝ, спря очи върху гърдите и чак тогава стигна до лицето ѝ. Тя се беше вторачила в него с объркано изражение.

– Какво има?

– С това ли се свършва всичко? – попита тя, а после разтвори глезени. Краката ѝ бяха изтръпнали, мускулите я боляха.

Той се усмихна и лекичко докосна с пръсти женската ѝ плът – мека и набъбнала, и влажна от неговите семена.

– Не, но поне засега свърши. Преди да те оставя, Джеси, искам да разбера какво не ти била казала дукесата?

– Тя ми каза да я приемам като по-голяма сестра и да я питам

всичко, което поискам, за секса. Аз ѝ отвърнах, че знам всичко. Тоест всичко затова как става качването на мъжа. Тя само ми каза, че това съвсем не било всичко, но че все пак засега съм знаела достатъчно, а за останалите неща си щял да се погрижиш ти. Тя обаче скри от мене, че ще боли. Че ти ще се държиш така свободно с женските ми части.

– Нали вече не те боли толкова много?

Тя се замисли, преди да му отговори:

– Сега вече не толкова.

– Само си лежи спокойно и ме остави да те поизчистя малко.

Докато закопчаваше бричовите си, той изведнъж осъзна какво беше направил току-що. Беше отнел девствеността на жена си върху масата в трапезарията. За миг затвори очи. Без много ласки, без да ѝ даде достатъчно време, за да се отпусне и наистина да стане готова да го приеме. Но тя насмалко не го събори от себе си, и то на два пъти. Значи сигурно е била готова. Той само поклати глава, намокри с вода една салфетка и я притисна към нея. Не беше и помислял дори, че салфетката може да бъде така мека и бяла като плътта ѝ.

Докато я почистваше, той погледна към нея и видя, че очите ѝ бяха плътно затворени, а лицето ѝ – обърнато настрани.

– Горката Джеси – промърмори той. – Съжалявам, че бях такъв дръвник.

– Чудя се – отвърна тя, без да отваря очи – дали жребците изобщо някога се извиняват на кобилите.

– Да, правят го.

Тя бързо отвори очи.

– Лъжеш. Нищо не разбираш. О, Джеймс, би ли ми помогнал да стана, моля те. – Изглежда се беше усетила, че гърдите ѝ са голи, и веднага започна да закопчава роклята си. Но тогава пък видя, че от кръста надолу също беше гола, и бързо заметна фустата и полата си.

– Дай да ти помогна. – Той се зае с непосилната задача да закопчава безкрайната редица копчета. – Не ми харесва тази рокля – каза той, след като беше закопчал едва две от тях. – Нека да закопчая само някои. Обещай ми, че ще се преоблечеш и после ще изхвърлиш тези ужасни дрехи на боклука.

Същия следобед Джеси се запозна с бащата на покойната съпруга на Джеймс, докато си плуваше гола в малкото езерце, което се намираще на около петдесетина метра от източната страна на къщата. Беше

оградено с водни лилии, плачещи върби и избуяла трева.

– Коя пък, по дяволите, си ти?

Джеси се нагълта с вода при звука на този мъжки глас и рязко се потопа, с надеждата, че водата я скрива до шията, след което каза:

– Аз съм Джеси. А вие кой сте?

– Ти си новата съпруга на Джеймс?

Да. Ами вие, сър?

– Линдън Фротинджил, барон Хюс. Аз съм бащата на Алиша. Джеймс е мой зет.

– О – беше единственото, което успя да каже тя. Стъпалата ѝ затъваха в калта и на нея ѝ се искаше да излезе от езерцето. – Не бихте ли могъл да си тръгнете, сър? Бих искала да изляза и да се облека.

Той замълча, но само за миг.

– Ти си американка. Става ми ясно само като те слушам как говориш. Като някое неграмотно нищожество. И само се погледни. Никоя млада английска дама не би и помислила да се къпе в езеро, камо ли пък да е гола. Моята Алиша не можеше даже да плува. Ти приличаш на уличница с тая червена коса. Бременна си, нали? Затова ли Джеймс се ожени за тебе? Не е имал друг избор, разбира се, защото той е джентълмен.

Джеси се зачуди дали само от онзи единствен път в трапезарията можеше да е забременяла. Мъжът прие замисления ѝ вид като доказателство за нейния грях. Направи още една крачка към брега на езерото и направо се разкрещя:

– Ти, малка проклета кучко, ти му сложи твоята примка преди още аз да мога да направя каквото и да е. Исках да му дам време да забрави Алиша, защото той я обичаше повече от своя живот! Страхувах се за него след смъртта ѝ и му оставих повече от три години, за да се съвземе. Щях да му доведа братовчедката на Алиша, детето на собствения ми брат – Лора. Тя трябваше да бъде тази, която да се омъжи за него, а не ти, проклета колониална уличнице!

– Сър, моля ви, стана ми студено. Ако обичате, можете ли да се махнете веднага?

Барон Хюс стоеше на затревения бряг, сложил ръце върху мършавите си хълбоци, и я гледаше вторачено е настървен поглед.

– Защо просто не излезеш още сега? Тъкмо ще видя какво си е взел Джеймс с втората съпруга.

Джеси виждаше пред себе си един сърдит, озлобен човек, който, сигурно не беше по-стар от собствения ѝ баща, но изглеждаше на

повече години. Очите му бяха зли, а устните му – тънки и проклети. Тя се зачуди как ли бе изглеждал преди смъртта на Алиша.

– Съжалявам за вашата дъщеря, сър. Знам, че Джеймс наистина я е обичал много. Не съм му поставяла обаче никаква примка, или поне не такава, за каквато си мислите. Не съм уличница. Аз съм конна състезателка.

За миг настървението в очите му изчезна и на негово място се появи пълно слисване, но после предишният му израз бързо се върна.

– Не можеш даже да лъжеш добре, а?

– Моля ви, сър. Наистина искам да изляза. Бихте ли си тръгнали?

– Не. Щом си бременна, сигурно няма да изкараш още много на тоя свят, макар че проститутки като тебе обикновено оцеляват, а си отиват такива ангелчета като моята Алиша. Ще се моля само да умреш при раждане, както бедничкото ми момиченце.

– Ако умра, вие пак ли ще чакате още три години, преди да домъкнете племенницата си на оглед?

– Няма да ми се наложи. Тебе Джеймс ще те забрави само за няколко месеца. Не се съмнявам, че ще поиска да се ожени пак още преди да израсте трева на гроба ти...

– Това не е много любезно от ваша страна, сър. Моля ви, отидете си сега. Държа се учтиво само защото си давам сметка, че все още сте разстроен от трагичната смърт на дъщеря ви. Но аз не съм виновна за това. Сега Джеймс е мой съпруг и вие трябва да свикнете с тази мисъл. Ако не ме оставите на мира веднага, ще бъда принудена да направя нещо, което едва ли ще ви хареса.

– И какво ще ми сториш, ти, малко, проклето нищожество?

– Ами...

– Всъщност, сър, мисля, че съпругата ми би предпочела да е сама.

– Джеймс! – Баронът се извърна рязко и видя бившия си зет да стои под провисналите клони на една върба.

– Тя не ви лъже. Не е уличница. Елате с мен, сър. Имате нужда от едно бренди. Джеси – добави той, като й кимна окуражително, – гледай добре да се подсушиш. Не искам да хванеш някоя настинка.

Баронът я изгледа злобно, сви презрително рамене и тръгна след Джеймс.

Докато завързваше панделките на обувчиците си, Джеси беше убедена, че не би искала да види втори път бащата на мъртвата Алиша.

Тя прекара следващите няколко часа в конюшните – разресваше и почистваше Селина, една от арабските кобили, които Джеймс беше

яздил в Йорк.

Оцапана и мръсна като всеки друг работник в конюшната, беше застанала на колене и омасляваше копитата на Селина, когато видя нечия сянка. Погледна нагоре и видя Джеймс, изправен в целия му ръст. Беше обут в черни ботуши, със стегнати тъмнокафяви бричове и бяла риза, разкопчана около врата. Изглеждаше здрав, загорял и апетитен – като ягодовия пудинг на госпожа Катсдор. Усети се, че го е зяпнала с отворена уста, и бързо я затвори.

– Това последното ти копито ли е?

– Последното ми какво? А, да, последното е. – Тя потупа Селина по крака. – Красавица е тя, Джеймс. На колко години е?

– На седем. Баща ѝ е Джейнъс. Тя се ожреби с две кончета, които се превърнаха в състезателни коне. Е, хайде, вече е късно и ти имаш страховтна нужда от баня. Изглеждаш като старата Джеси. Не искам повече да е така. Това ме кара да се чувствам като човек с извратен вкус. – Той замълча за момент, а после приклепна до нея и нави една от кърдрите ѝ около пръста си. – Даже по „палавничетата“ ти има пот.

– Старата Джеси нямаше никакви „палавничета“.

– Нямаше.

– Трябва да се постарая добре да запомниш това, Джеймс. Старата Джеси нямаше също и сатенена долна риза с прасковен цвят.

– Съжалявам, че я разпорих.

– Госпожа Катсдор каза, че ще я оправи вместо мен. Тя реши, че не съм била много сръчна с иглата, като ме гледала, че съм от Колониите и че съм живяла само с коне през целия си живот. Аз ѝ отвърнах, че и ти не се оправяш много с иглата пак по същите причини. Тя обаче само изцъка с език, потупа ме по ръката и ми каза, че съм имала нужда някой да ми покаже някои неща и че тя щяла да се погрижи за това.

– Права е, но пък ти си млада и ще можеш бързо да се научиш на доста неща.

– Той отиде ли си?

– Да. Баронът е сърдит и озлобен човек, Джеси. Съжалявам, че се държа точно така с теб. От друга страна обаче, какво, по дяволите, правеше ти гола в езерото!

Въпросът му беше толкова глупав, че тя не отговори. Само почисти докрай копитото на Селина. Когато се изправи, прокара ръце по краката, хълбоците и гърба на кобилката, после среса гривата ѝ с пръсти.

– Сега си красива, момичето ми, по-красива и от мен, а пък аз не мога и да тичам така бързо като теб. Ето ти един морков. О, недей да

хапеш пръстите ми. Само си гризни. Браво.

Джеси изгупа полата си – знаеше, че беше изпоцапана, но пък си имаше своите висулки, макар и плувнали в пот. Освен това не носеше никакви гащи. Тя погледна изкъсо Джеймс.

– Какво означава този поглед?

– Не съм си сложила никакво бельо – разсмя се тя, вдигна си полата и избяга, като му хвърли един поглед през рамо. Видя го да стои там, застинал като паметник, и да гледа втренчено след нея.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

– Джеймс?

– М-м-м?

– Много жени ли умират при раждане?

Той спря да се рови в шията ѝ, облегна се назад и затвори очи:

– Да, много. Но с теб това няма да стане, Джеси, кълна ти се. Казах ти, че след смъртта на Алиша аз прочетох всички книги за износването и раждането на деца, които можах да намеря. Говорих подробно за тези неща с Джордж Рейвън. Ако той беше тук, когато ѝ започнаха болките, тя едва ли щеше да си отиде. Не се притеснявай.

– Може би аз изобщо няма да забременея, защото съм яздила коне през целия си живот.

– Откъде ти хрумна тази невероятна глупост? Чула си го от майка ти, нали?

– Да. Тя казваше, че сигурно съм съсипала женските си органи.

– Но все пак имаше девствена ципа.

– Имах – каза тя с невероятно доволен вид, точно като Фред, след като причакваше Клоринда и си открадваше поредната целувчица. – Е, това поне е успокоение. Може би и всичко останало си е наред. Надявам се. Защото наистина обичам жребчета, а също и Чарлз и Антъни.

Мисълта, че тази малка бариера между тях беше рухнала, го накара да потръпне от страст. Направо усети как част от него отново се втвърди и желанието така безумно го налегна, че насмалко не пръсна семената си още в същия миг. Той я притисна до гърдите си и пак започна да я целува по шията. Тя седеше на скута му в едно голямо кресло в спалнята. Да, това беше тяхната спалня, така ѝ беше казал той, когато дойдоха тук след вечерята. Тя нямаше да спи сама в съседната стая.

Джеси, която не знаеше нищо за това как точно трябва да спят двама съпрузи, само важно кимна с глава:

– Да, всъщност предпочитам да спя с теб. Никога преди не съм спала с друг човек. Това си е такова преживяване. – Тя сбръчка чело. – Знаеш ли, Джеймс, мисля, че татко и мама не спят в едно и също легло.

– Пак започваш да дърдориш празни приказки, Джеси.

– Съжалявам. Нервно ми е, Джеймс. Аз съм по нощница и ти знаеш, че не нося гащи. Ти пък си по халат и под него нямаш нищо. Това направо ме влудява.

Той се усмихна и я целуна. Прегърна я плътно до себе си и каза:

– Права си – доста е изнервящо. Никога преди не съм и мислил, че може да ми се прииска да ти направя нещо друго, освен да те бия на състезание. А ето че току-що развързах тази толкова красива панделка и ми се иска да пхна ръка вътре, за да докосна гърдите ти. Та ти си мека и нежна като корема на Селина, след като си я сресала. Знаеш ли, Джеси, днес на масата в трапезарията не можах да те огледам цялата, видях само онези най-важните, най-стратегическите части от тебе. Позволи ми да разтворя тази нощница.

Той развърза още три панделки и разтвори тънкия муселин чак до стъпалата ѝ. Загледа се в нея, нищо друго, само я гледаше и не откъсваше очи дълго време. Нежно положи ръка върху ханша ѝ, обърна я към себе си и започна да я целува. Остана изненадан и страшно доволен, когато усети нейните ръце да развързват колана на халата му.

– Искам да усещам гърдите ти върху тялото си – каза той под топлите ѝ устни. – Боже мой, Джеси, това е невероятно!

Ето че пак, мислеше тя, усети същите трепети – онези странни, остри тръпки, които я прорязваха ниско в стомаха, дори и сега, когато само беше притиснала гърдите си в неговите. Тя се размърда малко и двамата изстенаха заедно.

Той се засмя. Не можеше да не го направи, защото, в края на краищата, той беше човекът с опит от тях двамата, той беше този, който не трябваше така лесно да се предава, да се лигави по нея и да вие като хрътка към луната само защото зърната ѝ докосваха космите по гърдите му.

– Харесват ми краката ти – каза той, докато с мургавите си ръце галеше бялата ѝ плът. Усещаше здравите ѝ мускули и се възхищаваше на дължината на нейните крака.

– Благодаря ти. Мога ли и аз да видя краката ти, Джеймс?

– Можеш. И без това така няма да издържа повече, Джеси.

Той я вдигна на ръце и я занесе до леглото. Смъкна нощницата ѝ и я притисна, докато тя легна по гръб. Тя го гледаше втренчено и притеснено – позна това по бузите ѝ, които бяха станали червени почти колкото косата ѝ. Той се измъкна от своя халат с намерението да я остави да го погледа до насита, но не успя да го стори. Приведе се и легна с цялата си дължина върху нея, а краката ѝ останаха разтворени под него.

– Няма вече девствена ципа, Джеси – сега ще остане само удоволствието за теб.

Той се надигна и застана на колене, вдигна я за дупето с големите

си ръце и я приближи към устните си.

Усети я как се сковава. Спря се за миг и погледна към лицето ѝ. Тя изглеждаше невероятно смутена. След миг облиза устните си с език.

– Не знаех, че има подобно нещо, Джеймс.

– Е, аз пък знам. А сега се наслаждавай на удоволствието.

– Не мога. Прекалено смущаващо е.

Почуди се дали щеше да провали всичко и насмалко не се разсмя на своето нетърпение. Това ѝ беше за първи път, а той не направи почти нищо, за да смекчи нейното ужасно смущение. Просто беше застанал между краката ѝ и лекичко я беше вдигнал с ръце. Искаше му се просто да я поеме с устни, и така беше направил. Сега обаче щеше да му се наложи да намали темпото. Той се измъкна встрани и легна до нея. Целуна я веднъж, втори път, после още веднъж.

Галеше я и я подготвяше, с надеждата да я поотпусне след първоначалната си директна атака. Когато тя сложи ръце на гърба му и започна да гали раменете му, да мачка гърдите му, той се почуди как беше възможно в един момент да бъде такъв разумен човек, а в следващия – истински хищен звяр.

Знаеше, че тя вече е готова за него, и вече не можеше да издържа само да я гали. Просто не можеше да издържа. Влезе в нея бързо и рязко, със силен натиск и усети как плътта ѝ се пригоди за него. Но все още беше стегната, така невероятно стегната, че той направо се побърка.

Изпразни се дори още по-силно от онзи миг, на масата в трапезарията. Беше си мислил, че подобно облекчаване е възможно сигурно само веднъж в един брак – когато мъжът отнема девствеността на своята жена – да, опияняващо нещо беше точно този момент. Но ето че това не беше съвсем вярно. Сърцето му биеше така силно, че той го усещаше по цялото си тяло. Усещаше ръцете ѝ – задебели почти колкото неговите, да се плъзгат нагоре-надолу по гърба му.

Не ѝ беше доставил достатъчно удоволствие. И този път.

Не му се искаше отново да ѝ се извинява, или поне не още. Трябваше да възвърне нормалната си мисъл и да поговори с нея. Да ѝ обясни, че не винаги е такъв егоистичен мръсник, че понякога мъжът просто губи контрол над себе си и излиза от рамките на нормалното си поведение и че точно това се беше случило сега. Не знаеше обаче как да започне да ѝ го обяснява, след като я познаваше още от четиринадесетгодишна и доскоро дори не се беше замислял как би изглеждала без дрехи. Да, ще ѝ обещае, че следващия път ще се погрижи за нея. Не че тя, започна той да осъзнава смътно, докато умората го налягаше, ще вземе да разбере за

какво изобщо ставаше дума. Та какво разбираше тя от удоволствие?

Нищо, абсолютно нищо. Той тихичко изруга, когато се смъкна от нея, после легна по гръб и веднага дръпна завивките върху себе си.

Джеси дълго време остана да лежи така, втрещена в тавана, който беше боядисан в приятен бял цвят. Корнизът около тавана беше красиво направен, с тези резби с плодове и лозови листа. Ето вече два дни, откакто беше омъжена. Джеймс лежеше до нея като отсечен пън, хъркаше и от време на време потрепваше, изтегнат върху по-голямата част от леглото. Той имаше хубави стъпала – и двете стърчаха изпод завивките. Тя бавно стана и отиде до легена, за да се измие.

Разходи се до прозорците, дръпна бледозлатистите пердета и погледна навън. Нямаше луна, която да осветява двора. Той изглеждаше мрачен и някак заплашителен. Тя се върна обратно при леглото и заста на там за момент, вторачена в своя съпруг. Почуди се къде всъщност трябваше да спи тя самата. За няколко минути, през които я нямаше, той се беше излегнал върху цялото легло, с разперени ръце и крака. Усети, че сама се усмихва. Беше му харесало това, което направи с нея.

Абсолютно сигурна беше, че е така. Почувства се щастлива от този факт. Леко докосна с пръсти брадичката му, носа, челото му. Той беше единственият мъж, когото тя истински познаваше, единственият мъж, който беше станал част от нея. Беше готова да му даде всичко, което поиска от нея.

– Джеси, какво правиш извън леглото?

Тя така силно се стресна, че подскочи.

– О, Боже, ти си буден, Джеймс? Не съм до теб, защото до теб просто няма такова място, на което да легна.

– Права си. Заел съм изцяло проклетото легло. Ела тук, Джеси. Искам да те целуна.

После щеше да поиска да ѝ прави и онези, другите неща. Е, така да бъде тогава. Тя го обичаше.

Беше тъмно като в рог. Джеймс веднага усети, че Джеси се отпусна малко повече в тъмното, не беше толкова смутена. Добре, този път щеше да изпира работата отвсякъде. Този път тя щеше да получи истинско удоволствие. Когато я целуна по корема, тя вече потръпваше, петите ѝ бяха впити в дюшека, а пръстите ѝ се ровеха в косата му. Той вдигна глава за миг и каза:

– Джеси, сега ще те целувам и ще те галя. Искам просто да се отпуснеш.

– Добре – послушно отвърна тя и подскочи, когато усети езикът му

да се плъзга навън и навътре в пъпа ѝ.

Когато накрая той я разтвори с пръсти, когато най-сетне положи език върху „нея“, тя вече съвсем беше забравила всичките си притеснения. Само повдигна бедра, усетила топлия му дъх върху себе си, и започна бясно да се огъва. Докато я целуваше, той ѝ говореше, шепнеше ѝ страстни думи. Тя не разбираше всичко, което ѝ казваше, но думите му я възбуждаха, и най-вече начинът, по който ги произнасяше. Когато пъкна пръст в нея, тя направо обезумя. Усещането беше страхотно, неочаквано, невероятно и на нея ѝ се искаше то никога да не свършва. Усети се, че извика. Продължи да вика и просто не можеше да спре. А онава нещо не спираше и не спираше... Тя не се усещаше, че дишаше заплата, че стискаше косата му, че впиваше нокти си в раменете му.

Джеймс ѝ достави всичкото удоволствие, на което беше способен. Когато усети, че страстта започна да затихва, той забави ритъма и взе да я гали, да я успокоява, да я отпуска. Беше прекрасно. Сега тя цялата беше негова, цялата, без остатък. Той ѝ се ухили в тъмното:

– Е, Джеси, какво ще кажеш за секса?

Тя изстена:

– Умирам. Не си чувствам костите. Никога няма да мога повече да стана. Няма повече да мога дори да помръдна.

– Добре, ето това иска да чуе всеки мъж от съпругата си.

После той се вдигна над тялото ѝ и влезе в нея, а тя беше хлъзгава и влажна, беше обвила ръце около него и движеше бедрата си, за да го усети още по-навътре в себе си, при което той свърши само за няколко минути.

– Аз съм добър съпруг – промърмори той, преди да заспи, сложил глава на възглавницата до нея.

– Това всъщност беше нещо, което никога не съм очаквала – отвърна Джеси в мрака.

Тя го целуна по ухото, по брадичката. Измъкна се изпод него и се притисна плътно до тялото му. „Беше хубаво, помисли си тя, беше наистина нещо много хубаво.“ Прегърнати, двамата се унесоха в сън.

Джеймс беше мислил, че дори оръдейни залпове не са в състояние да го събудят, заспи ли веднъж, но се оказа, че не беше прав. Писъкът на Джеси направо прониза мозъка му. Само след миг, с разтуптяно сърце, той се ококори. Джеси отново изпищя и този път, вече буден, той разбра, че това беше вик на болка и страх. Той поклати глава и се надвеси

над нея. Тя сънуваше. Започна да я разтърсва, докато накрая тя отвори очи и изкрещя:

– Не! Махнете се от мен! Господин Том, не ме пипайте така. Не, не, спрете! – тя отново изпищя, този път с доста слаб гласец, и рязко подскочи.

– Джеси, събуди се, ти сънуваш кошмар. – Той я разтърси, но тя не се събуди. Само изстена пак и взе да хленчи, без да престава да се дърпа от него. – Хайде, събуди се, това е само лош сън.

– Джеймс?

– Спри да трепериш така, ти просто сънуваше кошмар. Вече всичко свърши.

– Да, свърши. – Тя се отпусна омаломощена назад, върху възглавницата си.

Съмняваше се, че наистина беше успял да я събуди, но поне беше прекъснал съня ѝ. Той разплете плитката ѝ и прокара пръсти през вълничките, които останаха по косата ѝ. Тя не помръдна. Косата ѝ беше невероятно гъста и къдрава. Той я разтла върху бялата възглавница.

Да, тя имаше прекрасна коса за момиче, което познаваше прекалено отдавна, за да е възможно да я приема като съпруга, като партньорка, като жена, в която отчаяно искаше отново да проникне. И все пак знаеше, че ще трябва да изчака. Някъде около обяд щеше отново да я накара да крещи от удоволствие.

Докато се унасяше за втори път, Джеймс се питаше: „Кой, по дяволите, беше този Том? Какво ѝ беше направил той?“

– Джеси, събуди се!

Тя изпъшка и се дръпна от ръката върху рамото ѝ, от този настоятелен глас над нея.

– Хайде, събуди се. Едва ли някога през живота си си спала толкова до късно. Събуди се.

Тя дръпна завивките над главата си. Джеймс я отви пак. Тя усети как леглото потъна, когато той седна до нея.

– Джеси – каза той, като я целуна по бузата, по ухото и приглади назад от лицето ѝ буйно накъдрената ѝ коса.

Тя отвори очи и го погледна. Той беше толкова красив, беше ѝ толкова скъп, та ѝ се струваше, че няма да го понесе. Не, разбира се, че ще може. Припомни си удоволствието, което ѝ беше дал в тъмнината на нощта. Сега беше ден и ѝ беше трудно да го гледа, като знаеше, че и той

знае какво ѝ беше направил.

Джеймс обаче ѝ се хилеше над главата с чувството на солидно мъжко задоволство. Имаше дори победоносно изражение. Той се чувстваше чудесно, добре отпочинал и изпълнен с усещането за прекрасна ситост. Приведе се над нея и приглади веждата ѝ с върха на пръста си.

– Днес по някое време пак ще ти направя същото. Какво ще кажеш? Нищо? Добре, Джеси. Да те поставя в притеснено положение е удоволствие, което никога не успявах да постигна, докато накрая не прекарах език надолу по белия ти корем и още по-надолу...

– Джеймс.

Той се приведе и я целуна.

– Добро утро – каза той и я целуна по върха на носа, по лявото ухо и по брадичката. – Какво е станало с теб, че още спиш? Изтощих те, нали? Ти трябва да се чувстваш изпълнена с енергия, Джеси, не да се разлагаш в леглото до обяд.

Новата Джеси обаче взе връх и му се усмихна:

– След като ме научиш на всичко за тия брачни работи, тогава и аз ще мога да те тормозя.

– Има още много да учиш, Джеси. Ще ми трябва доста повече време, отколкото си представяш, за да мога да те науча на всеки нюанс, на всяко малко движеницие, което носи различен вид удоволствие.

Очите ѝ се разшириха:

– О – промълви тя.

– Излъгах те. Не е вече обяд. Просто исках да закусим заедно, за да можем да обсъдим какво ще правим днес. Едва седем часът е. Аз вече се изкъпах и облякох. Харлоу ще ти качи малко топла вода. Искаш ли госпожа Катсдор да ти помогне?

Тя не искаше да ѝ помага никой друг, освен Джеймс. Не знаеше обаче как да го помоли да ѝ изтрие гърба. На вратата той се обърна към нея:

– Джеси, кой е господин Том?

Тя се втренчи в него и повтори името така тихо, че той едва я чу:

– Господин Том?

– Да, кой е той?

Джеси изведнъж се затвори в себе си. Очите ѝ придобиха отнесено изражение и Джеймс усети, че нейните мисли, каквито да бяха в този момент, се рееха някъде много надалеч.

– Не знам – отвърна Джеси с хладен тон. – Спомням си, че преди много време сънувах този човек, но после сънищата престанаха.

Странно наистина, Джеймс. Не бях сънувала господин Том вече години. Защо ли го направих миналата нощ?

Той не знаеше какво да й отговори. Познаваше я от шест години, но никога не беше чувал тя или човек от семейството ѝ да говорят за някой си господин Том.

Денят се точеше безкрайно бавно, всяка една минута сякаш просто пълзеше. Джеймс почти не можеше да повярва, че все още не е обяд – времето, през което беше решил да я заведе отново в леглото.

Слънцето печеше над главите им. Джеси избърса потта от челото си. Тя поглеждаше съпруга си през няколко минути и когато той отвърщаше на погледа ѝ, веднага разбираше какво точно е намислил. Тя знаеше и друго – че няма дори грам бельо под дрехите. Тръкна с още по-голяма сила коня и той се опита да отскочи от нея. Джеймс се разсмя и тя размаха юмрук към него.

Те почистваха конете цяла сутрин в топла дружеска атмосфера, защото вече от толкова дълго време споделяха интереса си към конете и надбягванията. Дватама се чувстваха спокойно в конюшната, знаеха как да се държат, какво трябва да правят. Чувстваха се спокойно и един с друг. В края на краищата бяха станали другари по съдба много по-преди да станат съпрузи. Джеси започна да си тананика.

Не ѝ хрумваше да си помисли дори, че Джеймс би могъл да я обича само защото му харесваше да прави любов с нея. Не, за нея беше по-важно това, че те бяха приятели. В Йорк предстоеше състезание и Джеймс възнамеряваше да участва в две надбягвания с Бертрам.

Точно преди обяд Джеси поязди Селина, като изпита всичките ѝ умения. Тя остана изненадана от мекия бяг на кобилата и превъзходната ѝ издръжливост. У нея сигурно имаше и друга кръв, освен арабска. Никой чистокръвен арабски кон не можеше да притежава такава твърдост и жилавост като Селина.

Когато Джеси се върна в конюшните, тя разбра, че Джеймс нямаше да язди в събота. Той седеше на земята, държеше глезена си с една ръка и ругаеше като бесен Клотилд, една от червеникавокафявите кобили.

Два часа по-късно Джордж Рейвън пристигна в „Кандълторп“, по-викан от Харлоу, сина на госпожа Катедор.

– Здравей, Джеси. Какво се е случило с Джеймс? Харлоу не успя две думи да върже на кръст, за да ми обясни.

– Глезенът му. Не мисля, че е счупен, но не исках да рискувам в

преценката си. В края на краищата вие сте лекарят.

Тя му се усмихна с най-милата си усмивка, защото Джордж Рейвън, по-нисък от Джеси и много слаб, без съмнение беше най-красивият мъж, когото тя бе виждала през живота си. Нищо чудно, че Маркъс все се оплакваше от неговите посещения при дукесата.

– Кон ли го е ритнал?

– Да, Клотилд. Съвсем сериозно си мисля, че тя му се смееше, докато той седеше на земята и я ругаше.

– Хайде да видим как е той.

Джеймс беше отказал да отиде в спалнята си. Той се беше излегнал в едно красиво канапе от син брукат в гостната, а ритнатия си крак беше подпрям върху купчина възглавници. Беше нещастен и в ужасно настроение. Вече минаваше обяд, а ето че той седеше тук с адски болки в глезена, Джеси стоеше облечена с всичките си дрехи и за него нямаше никакви изгледи скоро да я заведе в леглото. Е, какво пък, по дяволите!

– Трябваше да се сетя, че Джеси няма да издържи и ще прати да те викнат. Защо не ми каза, че си направила тази глупост, Джеси? Мълчиш, а? Защото знаеш, че щях да ти заشيا една здрава плесница, да те вземат мътните!

– По приказките му личи, че вече е добре. Хайде, Джеймс, остави Джеси на мира. Женени сте едва от три дни. Тя е постъпила съвсем правилно. Хайде сега, дай ми да видя колко силно те е ритнала Клотилд.

– Проклетата кобила! Трябваше само да й дам очистително. Зигмунд я държеше, докато аз нахално извършвах неприятната процедура, но тя се отскубна от него и се нахвърли върху мен.

– Значи е била доста ядосана.

– Тя дори за миг не се замисли какво прави. Просто ритна с копито и здравата ме цапардоса. Зигмунд току-що изпрати да ме осведомят, че сега се чувствала просто чудесно. Изглежда, че освобождаването на злобата помага за другия ѝ проблем. Дяволска кобила. Ох! По-леко, проклетите мъчителю.

– Съжалявам. Джеси е права. Глезенът не е счупен, слава Богу, но, Джеймс, през следващите два дни ще трябва да оставиш всяка работа. Гледай да не стъпваш на този крак. Гледай да седиш колкото се може повече и дръж глезена си нависоко. Ето, тук ще оставя един мехлем, който Джеси трябва да втрива в глезена. Той няма да помогне кой знае колко за болката или за отока, но ще те накара да се почувстваш малко по-добре.

– В събота ще участвам в едно надбягване.

– Точно тази събота няма да участваш. Не, не, не ми се оплаквай и не ми хленчи. Гледай да не натоварваш глезена и си почивай. Джеси, ще се погрижиш ли да го държиш седнал през по-голямата част от времето?

– Разбира се, макар че той е в състояние да ни продъни главите с цветистите си ругатни.

Джордж Рейвън повдигна учудено едната си вежда. В този момент Джеси само си представи как Маркъс го е изгледал ядосано и му е казал да ходи „да се шиба“. Тази дума, както веднъж ѝ беше разказала дукесата, предизвикала страхотно сливане в къщата, когато тя гласно взела да се чуди какво ли може да означава. „Трябваше само да видиш изражението на Баджър в този момент, беше казала тя през смях. Помислих си, че направо ще хвърли супника със супата му от костенурка по главата ми.“

Доктор Рейвън невярващо заекна:

– Ти ругаеш пред булката ти, която е тук само от три дни?

Джеймс изсумтя:

– Трябвало е да я чуеш как тя ругаеше, когато беше само на четиринадесет години.

– Прав е – обади се Джеси. – Един ден безкрайно дълго го слушах, а накрая се възхитих на словесната му дарба и после за всяка мръсна дума разпитах поотделно всички коняри в Балтимор. Дори баща ми не можеше да се мери с него.

– Ами какво ще кажеш за майка ти?

– Не ставай такава гад, Джеймс, само защото не ти е добре. А, госпожа Катсдор, идвате тъкмо навреме.

Джордж Рейвън капна три капки лауданум в една чаша с лимонада и я подаде на Джеймс:

– Изпий това и спри да мърмориш. Няма да те приспи, но ще притъпи острата болка в глезена ти.

Джеймс изпи цялата чаша, избърса уста с ръка и каза:

– Ето, чакам. Все още боли.

Джеси реши просто да не му обръща внимание.

– Що се отнася до майка ми – продължи тя пред Джордж Рейвън, – тя ме е учила на други неща.

– Като какви например?

Лекарят изглежда първо единия, после другия. Двата се чепкаха като деца. Естествено, Джеймс не беше в състояние да предприеме каквото и да било в този момент, но Рейвън очакваше Джеси, младоженката, да чупи ръце притеснено, да се върти грижовно около него и да го дарява с нежни ласки – изобщо да се държи като много влюбена

младоженка. Но не, тя и той се държаха като хора, които се познаваха от много отдавна, като хора, които дори не бяха особено влюбени един в друг. Каква ли всъщност беше истината за цялата работа? Нито графът, нито дукесата бяха изтървали дори една единствена любопитна подробност пред него или пред неговата собствена нова съпруга, Роуина. Доктор Рейвън се усмихна и се изправи. Роуина щеше безкрайно да го утешава, ако той самият се нарани.

– Джордж, разкарай се вече оттук с твоите съвети.

– О кей, Джеймс. Джеси, ти само се погрижи той да не се движи много насам-натам. Дръж го само на стола и в леглото – е, не точно това исках да кажа. Но никакви валсове. Никаква езда. Ще дойда да те видя в събота, Джеймс. Но не на надбягванията в Йорк.

– Заповядайте за обяд, доктор Рейвън. Защо не доведете също и Роуина?

Когато Джеси се върна в гостната след няколко минути, Джеймс я изгледа от горе до долу и започна:

– Ще ти кажа нещо, Джеси, и повече няма да го повтарям. Забранявам ти да се обличаш като момче и да яздиш Бертрам в събота.

Тя му се ухили лукаво точно като грешник, който току-що е пребъркал джобовите на свети Петър.

– Не се съмнявам, че ще мога да спечеля някоя и друга гвинея за нас, Джеймс. „Кандълторп“ е много добре уреден, но на нас все пак ни трябват пари за „Маратон“. Отвътре той изглежда като стар хамбар. Колко бих могла да спечеля в Йорк?

– Не много, така че най-добре ще е да забравиш за това.

– Може би достатъчно поне за едни нови тапети в гостната.

– Джеси...

– Имаш много интересен вид, Джеймс, точно като някой меланхоличен поет – Шели, да речем, но той беше тъмен, нали?... С този вдигнат крак, с тази къдрица, дето е провиснала над челото ти, и така, както си се отпуснал в стола, ти...

– Обещай ми. Не искам Зигмунд истерясал да влети в стаята ми, след като открие, че ти си изчезнала заедно с твоите бричове и Бертрам.

– Предполагам, че ще взема Зигмунд с мен. Нали разбираш, просто няма да знам къде да отида и той ще ми бъде нещо като водач.

– Искаш да ме накараш да те вържа за този стол ли? И наистина ще го направя, Джеси, ако не ми дадеш тържествено обещание още в този миг. Кажи го, Джеси. Кажи: „Заклевам се, че в събота няма да отида в Йорк“.

Тя му се ухили безочливо, с онази безочлива физиономия на отдавнашната хлапачка. Прииска му се с такава сила да влезе в нея, че да я заболит дори повече, отколкото сега го болеше проклетият му глезен. Никога преди не си беше давал сметка, че под своите дрехи новата Джеси си оставаше пак старата Джеси.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Изкълченият му глезен й осигуряваше временен отпих. Джеси знаеше, че той искаше да прави секс с нея. Божичко, точно преди обяд, беше й го казал с такъв развратен смях... Но начинът, по който трябваше да го извършат, сигурно щеше да бъде такъв, че тя направо щеше да остане като гръмната. Погледна Джеймс и реши, че той едва ли ще има наглостта сега да я помоли за подобно нещо. Е, жалко за пропуснатата възможност.

И тъй като Джеймс я познаваше прекалено добре, той само въздъхна тежко, стисна й ръката и пак въздъхна. Джеси му се ухили.

– Глезенът ми ще оздравее съвсем скоро – успокои я той.

– Ще бъде чудесно, скъпи.

– Ето, това е моята Джеси.

Но той беше имал желанието да укрепи онова, което вече бе постигнал. Ако се минеше прекалено дълго време, можеше пак да види онова изражение на сливане върху лицето й. Не му се искаше тя пак да се отдръпне, да се скове върху или под него. Ех, по дяволите! Зигмунд и Харлоу му бяха помогнали да се качи по стълбите. Сам Харлоу го помоли да му бъде нещо като камериер и след като му свали дрехите, го сложи в леглото.

Джеси не беше изявила желание да направи това вместо него, пък и Джеймс не мислеше да я моли. Дори не знаеше дали изобщо й е минала подобна мисъл през главата. Да правиш любов след съответната подготовка беше едно, а да събличаш мъж с глезен, подут като пъпеш – нещо съвсем друго.

Глезенът му щракаше от болка, коремът му не се чувстваше особено комфортно от опита на госпожа на Катсдор да имитира граховата супа на Баджър, а той самият беше отегчен – вечерта бавно се точеше и разговорът между него и Джеси беше изтлял само до непрекъснати въпроси за крака му, следвани от неговите троснати отговори. Трябваше да си признае, че тя се грижеше за него, наистина, но изкълченото все още адски го болеше и това го правеше ужасен пациент.

Когато накрая си легна и се зави до гърдите, а Харлоу напусна спалнята му, той извика:

– Можеш вече да влезеш, Джеси. Целият съм увит в одеяла и чаршафи, всичко отблъскващо е покрито с изключение на проклетия ми

крак.

Тя влезе през страничната врата. Носеше съвсем семпъл халат, който вероятно беше принадлежал на старата Джеси. Дали се страхуваше, че той ще се нахвърли върху нея, ако е облечена в някой от копринените халати на новата Джеси? Сигурно.

Той я изгледа внимателно, за да види дали нямаше някакво очакване в очите ѝ.

– Тук до мен ли ще спиш?

– Притеснявам се, че мога да се обърна върху теб или неволно да те изритам по болното място.

– Мен това не ме притеснява. Искам да останеш тук.

Тя започна да клати глава и той бързо добави:

– Може да имам нужда от теб през нощта.

Тогавата Джеси бавно кимна. Той затвори очи, когато тя му вмъкна още една възглавница под крака, докосвайки леко с пръсти големия му пръст и питайки го:

– Сега по-добре ли е?

– Кое да е по-добре?

Тя въздъхна:

– Джордж ме предупреди, че ще ми бъде трудно да се оправя с теб. Когато преди няколко години един кон ритна татко в крака, аз бях единственият човек, който стоеше до него. Мама каза, че той така или иначе ще се отрови от собствената си жлъч, независимо дали се грижи за него или не.

– Аз не искам да бъда такъв. Защо си облякла този отвратителен халат?

– За да не те измъчвам, Джеймс. Ако облека някоя от дрехите, които ми подари Маги, ами ти тогава направо можеш да си счупиш глезена, за да се добереш до мен. Не искам да ми тежи на съвестта подобно нещо.

Той преглътна тежко.

– Искаш ли да ти разкажа една история?

– Не, много съм уморена. Предпочитам да си легна. О, насмалко да забравя. Доктор Рейвън каза, че трябва да изпиеш още една лимонада с лауданум.

Той реши, че ще е добре да не се противи. Не искаше да лежи буден с тези дяволски болки в крака и да слуша как Джеси диша до него толкова близо, че да може да я докосне, да я прегърне. Не, по-добре беше да потъне в забравата на съня.

Той спа непробудно през цялата нощ. Джеси се будеше често и се заслушваше в него. Той обаче не се събуди от болки.

На другия ден глезенът му беше в много по-добро състояние.

– Може би утре – отбеляза той на закуска между хапките от препечени филийки и яйца – ще съм в състояние да яздя Бертрам.

– Изобщо не си въобразявай, че това ще стане. Няма да ти го позволя, Джеймс.

– Ще остана тук до късно тази вечер и чак тогава мога да тръгна. Преди няколко години Франсис, графиня Родърмир, работеше с един архитект в Йорк и двамата изобретиха нещо като преносвач за коне. Чрез него конят може да пристигне съвсем отпочинал на състезанието, а не изтощен от изминаването на целия път дотам.

– Много умна идея, наистина. – Джеси остави вилницата си и се приведе напред. – Как изглежда това нещо?

– Един съвсем малък покрит фургон, който се тегли на смени от два коня. Ти само завързваш поводите на коня за страничните прегради, за да не мърда, и потегляш. Горната задна половина на фургона е открита, така че вътре влиза предостатъчно свеж въздух.

– Божичко, как само ми се иска да видя това нещо! Значи жена е дала идеята за него?

– Да. И противоположно на общите очаквания, нейният съпруг изобщо не остана ужасен, че точно на нея, на съпругата му, е дошла тази идея, а не примерно на него. На всички разказва за това изобретение. Вече видях няколко такива фургона да се движат по тукашните пътища.

– Искат ми се да бях по-умна, тогава може би и на мене би ми хрумнала тази идея.

– Ти си достатъчно умна. Стига говори глупости. Аз мислех да си направя един-два такива фургона, за да мога да участвам и в по-далечни надбягвания с коне, да речем в Северна Каролина или във Вашингтон сити.

– О, Джеймс, би било наистина чудесно! Спомням си, че някога водехме по надбягвания местните понита около Окракоук. Знаеш ли, чудя се защо, но не сме ходили в къщата в Окракоук още откакто бях малко момиче. Сигурно на татко просто му е писнало да слуша как майка мърмори, че там все я хапели някакви насекоми. Те хапеха също и Гленда, но не Нелда и мен. Не мислиш ли, че е странно?

– Чувал съм да казват, че разните там буболечки обичали да хапят само сочни месца.

– Дукесата сигурно би хвърлила чинията си с грах по Маркърс, ако

той ѝ изтърси подобно нещо.

Харесваше му как тези нейни висулки се къдреха отпуснато надолу и почти докосваха яката на бледожълтата ѝ рокля. Тази сутрин Джеси блестяше, свежа и сияйна.

– Носиш ли бельо под тази рокля сега, когато не съм в състояние да ти направя нищо?

Тя с трясък изпусна вилницата си в чинията. Сведе поглед към жълтеникавата купчина с яйца. После срамежливо си призна:

– Не.

Очите му почти се кръстосаха. Болезнените пулсации в глезена му бяха нищо в сравнение с внезапния страстен порив в слабините му.

– Значи ти изтезаваш един болен човек, така ли?

Тя наклони глава на една страна и му се ухили с такава закачлива усмивка, че ако Гленда би могла да я види, сигурно без колебание щеше да се опита да я имитира.

– Мислих с какво мога да ти доставя удоволствие днес. Реших, че ще те поразходя с каретата. Ще отидем на обяд у Маркъс и дукесата. Какво ще кажеш?

Той си представи как глезенът му ще се друсва цели два часа до „Чейс Парк“, а после още други два обратно до „Кандълторп“, но все пак кимна.

– Чудесно – каза тя, подхвърли салфетката си на масата и стана.

Само час по-късно Джеймс беше удобно настанен в каретата, а кракът му – подпрян върху възглавници, които бяха здраво привързани с въжета. Никакво друсане, значи.

– Тази идея ми хрумна от конския фургон на Франсис. Нали се сещаш, да завържеш поводите на коня, за да не мърда?

Той само поклати глава и се отпусна назад, а Джеси изцъка два пъти с език на Фантъм, неговия великолепен сив жребец, и той потегли в тръс.

Но тази сутрин така и не отидоха в „Чейс Парк“. След около тридесет минути път те забелязаха двама ездачи пред себе си. Това бяха дукесата и Маркъс, които идваха да видят покосения господар на „Кандълторп“.

Сред смеха, въпросите за глезена на Джеймс и коментарите за изобретателния начин на Джеси да държи болния крак неподвижен, Фантъм внезапно се изправи на задните си крака и се опита да отскубне поводите от ръцете на Джеси.

Джеймс рязко издърпа поводите от нейните ръце, едва-едва успя да

се изправи и започна да изпълнява някаква много странна серия от движения – първо накара Фантъм да отиде рязко вляво, после безмилостно го издърпа надясно. Направи това цели три пъти. Накрая конят въздъхна тежко и застана покорно по средата на пътя, извърнал глава към страничния жив плет.

– Какво беше всичко това? Как смееш, Джеймс, да ми взимаш така поводите! Защо? Какво стана?

Маркъс се протегна и потупа Фантъм по шията.

– Добро момче – каза той, а после се обърна към Джеси: – Джеймс постъпи направо като крадец. Той купи Фантъм за по-малко гвинеи, отколкото дукесата харчи за чифт ръкавици.

– Да – продължи мисълта му неговата съпруга. – Той почти го откарна, като го взе на безценица от оня земевладелец, дето щеше да го ликвидира, защото насмалко не премазал племенника му. Впрочем той беше едно противно малко хлапе, което май си заслужаваше да бъде премазано.

– Горкичкият Фантъм има този навик да вижда двойно – разсмя се Джеймс. – Когато Маркъс и дукесата спряха конете си точно пред нас, Фантъм е видял четири коня с четири ездача и е решил, че е време да тръгва. Опитвал съм най-различни хитрости, но чак накрая открих правилното решение. Държа главата му обърната или леко надясно, или наляво. Така той не може да вижда конете и да удвоява броя им.

– Явно има ефект – каза Маркъс. – Е, след като аз и дукесата изминахме целия този път, хайде да се върнем в „Кандълторп“ и там ние ще се опитаме да ви забавляваме.

– Значи сте знаели за глезена на Джеймс? – попита Джеси, като внимателно наблюдаваше мъжа си, докато той обръщаше Фантъм в обратна посока. Маркъс и дукесата не тръгнаха пред тях, ами застанаха с конете си от двете страни на каретата, и дукесата, с присъщото й чувство за хумор, започва да разказва:

– Джордж Рейвън идва вчера в „Чейс Парк“. Причината е в Антъни, който решил, че котката на Маркъс, Езми, става за чудесно другарче на Чарлз в леглото и я сложил до малкото си братче. Езми, която току-що била излапала цяла пъстърва за обяд, се сгушила до спящия ми син. Чарлз се събудил и се разпищял като бесен, когато видял физиономията на Езми само на сантиметър от лицето му. При тези кански викове бавчката му, Моли, се втурнала към него да види какво става, но паднала, ударила си лошо главата и загубила съзнание. Сега вече е добре, само дето има ужасно главоболие. Маркъс беше принуден да понакаже

Антъни.

– И ти какво му направи, Маркърс? – попита Джеймс.

Графът погледна изкосо жена си, след което смутолеви:

– Смачках му задника от бой, накарах го да се извини на Моли, а после го пратих в стаята му и казах на Спиърс, че поне четиринадесет часа не трябва да му разрешават нито да яде, нито да играе.

– После обаче излязохме, така че Спиърс би могъл да промени наказанието на Антъни по свое усмотрение – отбеляза дукесата. – Ти много добре се справи, скъпи. Струва ми се, че дори Спиърс остана поразен от твоята твърдост.

– Радвам се, че не съм там да гледам какво прави Антъни – каза графът. – А тая работа с теб, Джеймс, как точно се случи?

– Джеймс даваше очистително на Клотилд. Тя обаче не го хареса.

– Няма животно или човек, които да харесват тая гадост – намръщи се Маркърс. – Така ти се е падало, Джеймс.

Дукесата внимателно свали шапката си за езда – красива вещ с яркочервена панделка върху черна основа – и удари с нея съпруга си по ръката.

– Да не мислиш, че на една жена ще ѝ бъде приятно да пострада така?

– Аз имах предвид всеки, който дава такива лекарства, включително и жените.

– Ха!

След като последвалата словесна атака утихна, Джеймс усети, че глезенът му всъщност отдавна не се беше обаждал.

Дукесата и Маркърс не си тръгнаха от „Кандълторп“ същата вечер. След вечеря те накараха госпожа Катсдор просто да занемее при тяхната възхвала на варения джолан и сладкиша от сливи, които беше приготвила. Четиримата до късно пяха песничките на дукесата и играха вист.

Същата нощ, както Джеймс си лежеше по гръб в тяхното легло, подпрял крак върху три възглавници, а Джеси тъкмо се готвеше да угаши свещите, той изведнъж се извъртя, докдето можеше, и ѝ изтърси:

– Джеси, искаш ли да опиташ нещо малко по-различно?

– Какво?

– Може би няма да имаш нищо против да ме целунеш поне малко?

– Не знам, Джеймс – отвърна тя и застана над него, обзета от голямо любопитство. – Може би няма да е много разумно. Ти доста лесно губиш контрол над ръцете си, когато ме целуваш.

Гласът му прозвуча направо отчаяно:

– Знам, но се надявах, че може би ще имаш желание да следваш напътствията ми, за да направим нещо повече от едното целуване. Би могла, хм, ами да, с две думи казано, би могла да седнеш върху мен и...

– Да седна върху теб? Защо, за Бога, трябва да седя върху теб, Джеймс?

– Не просто да седиш. Това няма да свърши никаква работа освен ако не мислиш да си четеш книга. Не това искам аз от тебе. Не, ти просто ще ме хванеш с ръце и...

Тя го гледаше така, сякаш очакваше мъжът ѝ да я завърже на уред за изтезания и да започне да я измъчва. Той се опитваше да печели време, но вече губеше търпение.

Тя пък съжаляваше, че не знаеше какво точно трябва да направи. Той я караше да застане върху него? Никога не беше виждала кобила върху жребец. Все пак може би в идеята му се криеше нещо интересно, но не и с този негов подут глезен. Не, трябваше да се изчака, да му се не види дано! Тя започна да си подсвирква, духна свещите и се пхна до него. Прииска ѝ се леглото да беше малко по-широко. Така усещаше топлината му, усещаше всяко негово помръдване. Когато ръката му я докосна, тя леко изохка.

– Хвани ме за ръката, Джеси – помоли той и тя го направи.

Заспа, докато разтриваше мазола на палеца му.

Джеймс остана буден повече, отколкото му се искаше. Странно защо, но си беше мислил, че Джеси ще има по-голямо желание да опита нови начини в любовенето. Преди тя винаги беше нагла и безочлива, по-самоуверена, отколкото е редно за една жена, жадна за нови преживявания. Винаги го дразнеше, подиграваше му се, биеше го на надбягванията и го пазеше от Гленда.

Но ето че сега изобщо не изяви желание да седне върху него. А не беше глупава. Сигурно можеше да се досети какво трябваше да прави. Не беше му хрумвало дори, че ще му се наложи да се тормози и с една стеснителна Джеси.

Глезенът му пулсираше болезнено. Лауданумът постепенно започна да му действа и накрая го приспа, за което той беше безкрайно благодарен.

Около обяд на следващия ден Баджър пристигна с фургон, натоварен с храна, която спокойно щеше да стигне за цялото село на юг от „Кандълторп“.

Вместо този факт да притесни или ядоса госпожа Катсдор, тя изглеждаше така, сякаш сам Всевишният беше дошъл да я посети. Непрекъснато възкликаваше възторжено, притиснала ръце към едрия си бюст, и превъзнасяше ястията, които той беше приготвил и донесъл.

– О, господин Баджър, ами че това патешко рагу е просто невероятно! А пък чесновият сос, който сте направил за него, той пък какво чудо е! Само като помирише човек този прекрасен пресен босилек. О, и пудинг с боровинки, любимият на господин Джеймс. Вие сте толкова способен, сър, истински гений, просто цар, просто...

– Моля, моля, госпожо Катсдор – охлади емоциите й графът, – Баджър така или иначе вече е цар и господар на кухнята в „Чейс Парк“. Бих предпочел обаче да не бъде провъзгласяван и за цар на цялата къща.

В интерес на истината Баджър нямаше никакви претенции да бъде господар в цялата къща, макар че нямаше нищо против да даде някои предложения, върху които господин Криттейкър, секретаря на графа, би могъл добре да помисли. Що се отнася до възхвалата на госпожа Катсдор, той я прие съвсем философски. Когато Джеймс влезе, накуцвайки, в предверието, Баджър каза:

– Донесъл съм нещо много специално за теб, Джеймс. Една лапа, от която глезенът ти ще спадне до нормалното си състояние само за един час. Доктор Рейвън се справя прекрасно със счупени кости, със стомашни болки и с облекчаването на малките досадни женски неразположения, но не разбира нищо от отвари за спадане на отоци. Седни тук, Джеймс. Милорд, моля ви, бихте ли му свалили ботуша, за да мога да му сложа лапата...

Графът повдигна въпросително черна вежда към готвача си, но се подчини и каза:

– Виж само какво правя за теб, Джеймс... Ще трябва да си ми много благодарен.

Миризмата на тази гъста жълта смеска се оказа изненадващо приятна – нещо като захар, смесена с много яйца и сметана. Джеймс се облегна назад, затвори очи и направи следното предложение:

– След като остане един час върху глезена ми, Баджър, ще мога ли да те помоля да ми донесеш една лъжица?

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

На другата сутрин Джеймс накуцваше едва-едва и дори помогна на Баджър да намести във фургона остатъците от херкулесовата трапеза, която беше донесъл в „Кандълторп“. После помогна и на дукесата да се качи върху своята кобила, целуна ръката ѝ и ухилено я погледна, като изчакваше Маркър да изръмжи. Той естествено не пропусна да го направи и освен това му се закани, че направо ще го размаже в калта, стига само веднъж да го види, че е оздравял.

Той и Джеси им махаха с ръце, докато те се изгубиха в края на дългата алея. Джеймс потри ръце една в друга. Беше изпълнен с енергия, нетърпелив да свърши нещо, каквото и да е, и готов да навакса за загубените два дни. Той с изненада усети, че на закуска оглеждаше Джеси точно като вълк, който не беше ял цяла зима.

Тя обаче безспирно дърдореше, защото изглежда не си даваше сметка за непрекъснатото изострящото му се похотливо желание. О, не, той нямаше да издържи още дълго. Така си причиняваше истинска болка.

– ...не мислиш ли, че в такъв случай ще е хубаво да си имаме двойка пауни, Джеймс? Бих искала един такъв паун като Фред, който непрекъснато притиска своята любима към къщата или към някое дърво, за да си открадне целувчица.

– Джеси, ако искаш си вземи и четиринадесет пауна. Но сега просто мълчи и се храни, за да се погрижиш после за мен.

– Какво ще искаш да направя? – тя го погледна лукаво, като дяволче, и огнените ѝ висулки кокетно се поклатиха, когато кривна главата си на една страна.

– Ще видиш. Свърши ли вече?

Тя тупна салфетката си на масата и му се усмихна:

– Да, свърших.

– Ела тогава с мен.

Тя го накара почти да тича до господарската спалня, защото знаеше, че той ще се мъчи като грешен дявол с този наранен глезен, но, естествено, успя да го победи. Застана в средата на огромната стая и се загледа в него, когато той влезе, затръшна вратата и превъртя ключа в ключалката.

– Ето така – каза той и се обърна към нея с мрачно изражение.

Тя започна уплашено да размахва ръце пред себе си.

– Боже мой, Джеймс, сутрин е! Дори не вали, за да с поне малко по-тъмно. Слънцето грее с всичка сила. Нали нямаш никакви похотливи желаниа? Горкият ти глезен, не ти ли причинява ужасна болка?

– Да, вещице малка – каза той и хвана лицето ѝ с длани, – но какво от това?

Тя го погледна и се ухили точно като жена, която отлично знаеше какво прави, а беше наясно и с това, че го прави доста добре. Той я целуна само веднъж и я пусна.

– Джеси, ти си истински тормоз. Гленда изобщо не може да се мери с теб. Толкова си лукава, че непрекъснато ме докарваш до ръба на лудостта. Ето, сега много добре знаеш, че единственото, за което си мисля, откакто Клотилд ме ритна, е да смъкна тая твоя рокля, защото знам, че отдолу си гола, и да те целувам, докато не започнеш да крещиш и да думкаш с пети по дюшека. О, това май те улучи по слабото място, а? Ти все още не си чак толкова проклета, на колкото се правиш, нали? Вече два дни не съм ти доставял удоволствие и тази сутрин твърдо съм решил, че ще те накарам да стенеш до побъркване. Стига повече си ме дразнила. Сваляй си дрехите! Веднага!

Сърцето силно заби в гърдите ѝ. Тя го обичаше. И не я беше грижа, ако той още не я обичаше. Той я гледаше и тя усещаше онази топлина и онзи странен трепет, който се надигаше дълбоко в нея, някъде ниско около корема ѝ. За нея, като жена, която никога не си беше представляла подобно нещо, беше просто изумително, че изобщо можеше да съществува толкова голямо удоволствие. Тя винаги беше смятала мъжете за порочни, защото им липсваше добродетелност. Сега обаче се чувстваше по-порочна и от мъж с три любовници.

Той я желаше. Всичко останало – да върви по дяволите! Беше сутрин и той я искаше гола.

Така да бъде тогава. Тя се дръпна и трепна стеснително. Нека Джеймс да помисли, че се е смутила, че е свенлива. Пръстите ѝ трепереха, докато събличаше дрехите си, но това съвсем не беше от свенливост. Тя застана пред него, а той я придърпа към себе си, после започна да я целува и накрая я занесе в леглото. Ръцете му алчно обхождаха цялото ѝ тяло. Той погали гърди те ѝ, притисна длани към извивките на талията ѝ, погъделичка пъпа ѝ с език и накрая нежно я разтвори с пръсти, след което се загледа в нея. Дълго време остана да я гледа така, при което тя едва не примря от удоволствие. Повдигна бедрата си нагоре. Той се засмя, бързо се наведе и я целуна по устните, след което прилепи устни

между бедрата ѝ. Тя изпищя.

А това беше само началото. Той я разтваряше с два пръста и с всеки натиск проникваше все по-дълбоко и по-дълбоко в нея, а тя не можеше да спре неистово да се мята и огъва. Не можеше да престане и със стоновете, и с белезите, които оставяше по тялото му. Изцяло се беше отдала на екстаза от усещанията, които той вливаше у нея, и това безумно ѝ харесваше. Старата Джеси и новата Джеси – тя не знаеше вече къде е разликата. Но пък и кого ли го беше грижа? Накрая, когато вече дишаше така, сякаш беше пробягала целия път до „Чейс Парк“ и обратно, той се надвеси над нея и я целуна. Езикът му навлезе дълбоко в устата ѝ и тя усети собствения си вкус. За нейна безкрайна изненада пак я завладяха онези особени чувства. Тя инстинктивно повдигна бедра към него. Той тъкмо това и чакаше. Отмести се назад и само след миг вече беше дълбоко в нея. Джеси склучи глезени зад гърба му, защото така успяваше да го тласне още по-навътре. Искеше го толкова надълбоко в себе си, че да загуби представа къде започваше тя и къде свършваше той. Той продължи да се движи в нея, но този път не като обезумял. Беше по-сдържан, а това направо я влудяваше. Тя крещеше името му, стискаше го с все сила и го чуваше как се смее и стене.

Накрая Джеймс стигна до своята кулминация и провеси глава надолу, с тежко и запъхтяно дишане. След известно време я погледна в широко отворените ѝ очи.

– По дяволите, Джеси, та ти ще ме умориш още преди да съм стигнал тридесетте!

– Обещай ми нещо – прошепна тя, после се извъртя така, че той да легне по гръб и се притисна до него с глава на рамото му и с разтворена длан върху корема му. – Знаеш ли – каза тя и той усети топлия ѝ дъх върху тялото си, – беше толкова хубаво, Джеймс... Ти ме накара да се почувствам като звезда, която избухва в небесата. Ти ме направи жена, Джеймс. Сега съм удовлетворена и неистово щастлива.

Той я бутна отново да легне по гръб и започна да върти една от висулките около пръста си.

– „Звезда, която избухва в небесата“? Така ли каза?

– Да, с безброй искрящи светлини и буря от прекрасни порочни усещания. Аз те желяех толкова много, Джеймс, и ти ми даде всичко.

– Накарал съм те да се почувстваш жена? И сега си удовлетворена? „Неистово щастлива“, нали така каза?

– О, да. Ти си прекрасен любовник, Джеймс. Ти си повече мъж от всеки друг, когото познавам, не че познавам интимно някой друг мъж,

разбира се. Аз съм истинска щастливка. – Тя му се усмихна широко и се изсмя.

Джеймс приглади косата ѝ назад над челото. Леко плъзна пръсти по гърдите ѝ. Кожата ѝ беше копринено мека. Той погледна надолу, към стройното ѝ тяло, талията ѝ, плоския ѝ корем, дългите ѝ бели крака, тези прелестни червени къдрици между бедрата ѝ. Само за миг се сети за старата Джеси и се усмихна на себе си. После обви ръце около гърлото ѝ и леко я стисна:

– Ти си една отвратителна тормозителка, Джеси Уиндам. Истината е, че аз действително те накарах да пициш, да блъскаш с крака и да ми правиш разни хубави неща с ръце и уста, но това не е достатъчно. Ти все още си новачка. Ти си просто само една новачка в тая работа. Но се учиш. Божичко, дали наистина се учиш? Слушай, знам, че ти се иска сега да е нощ, защото си направо изцедена. Да, но е време да си изкараш прехраната. Хайде да отиваме в конюшните. Там винаги има предостатъчно работа за вършене.

Докато галеше своя черен жребец Хесиан, той вече беше измислил как ще накара сладкодумната си съпруга да си плати за своите хитрости.

– Още сол, ако обичате, госпожо Катсдор. Да, така е по-добре. Така ще ѝ хареса повече. – Джеймс остави лъжицата на масата. Супата от свински бут вече беше идеално подправена.

– Но, господарю Джеймс, аз...

– Просто искам лично да обслужа съпругата си, госпожо Катсдор. Вие с Харлоу вече можете да вечеряте.

На път към трапезарията Джеймс добави дори още сол към супата.

– А, ето те и теб, Джеси. Приеми ме за твой слуга тази вечер. Супа, скъпа? Госпожа Катсдор я прави много вкусна. Ето една хубава голяма купа за теб. И чаша от най-хубавия ми портвайн. Силен е, знам, но върви идеално със супата от свински бут. Рецептата е на Баджър.

Той я наблюдаваше как сръбна една лъжица супа.

– Доста е солена – леко се намръщи тя, взе чашата и си пийна от силния портвайн. – Баджър също ли слага толкова много сол в нея?

– Разбира се. Той казва, че така бутът почти подскача из устата с целия си аромат. Още вино, Джеси?

Петнадесет минути по-късно тя вече беше забравила, че той не бе опитал дори и една лъжица от тази вкусна супа, защото, както ѝ беше казал: „Свинският бут не ми понася. После ме боли коремът.“ Затова

пък за Джеси това беше най-вкусната супа от свински бут, която някога беше опитвала.

Джеймс си седеше облегнат на стола, с ръце, скръстени на корема, и я наблюдаваше как ту си хапва супа, ту отпива от това опасно червено вино. Той пък си сръбваше само водица и бавно унищожаваше едно дебело парче топъл хляб.

– Казвал ли съм ти как веднъж си откраднах целувка от Маргарет Титълмор? В обора на баща ѝ, точно когато едно теле мушеше глава в крака ми.

– Маргарет Титълмор? Джеймс, та тя сега е омъжена и има четири деца! Откраднал си си целувка?

– Ние и двамата бяхме на четиринадесет, а трябва да ти кажа, Джеси, че тя имаше най-сладката устица – една такава розова и вечно намусена. Както и да е, след като си откраднах целувката, тя ми зашлеви шамар – не много силен, защото и на нея ѝ беше вкусна тази целувка, – но аз не го очаквах, така че това ми беше достатъчно, за да загубя равновесие. Паднах върху телето, което измуча толкова силно, че докара майка ѝ. Тя така добре ме цапардоса, че ме прати право в купата сено зад мен. За нещастие някой от помощниците в обора беше забравил да махне греблото и аз се приземих право върху зъбите му. После цели два месеца си носих четири прекрасни дупки на задника.

Тя се разсмя и остави Джеймс да ѝ налее допълнително във вече празната ѝ чаша, след което го пресуши за миг.

– А какво правеше Маргарет, докато се случваше всичко това?

– Ами просто си стоеше там, държеше се за бузите и си умираше от смях. Аз доста харесвам Маргарет. Родила е хубави деца.

Джеси не спираше да се кикоти. Пийна още малко вино. Той я наблюдаваше със задоволство и броеше чашите ѝ, които тя пресушаваше. Не му се искаше обаче на другия ден да повръща. Той мина покрай масата, измъкна стола ѝ и сложи ръце на всяка от дръжките. Приведе се и допря устни до нейните:

– Как се чувстваш, Джеси?

– Великолепно. О, Джеймс, езикът ти погъделичка долната ми уста. Направи го пак. – Тя се изкиска и той усети как топлият ѝ дъх премина през него като мощна вълна. Тя въздъхна тежко, когато пак я целуна, но този път езикът му се плъзна между устните ѝ.

Когато я понесе нагоре по широкото стълбище, Джеймс беше убеден, че госпожа Катсдор ги наблюдава. Наведе глава и целуна жена си по ухото.

– Как се чувстваш, Джеси?

– Искам да те целуна! – Тя се повдигна към него и така го сграбчи за раменете, че насмалко не го събори по стълбите.

– Само след миг ще можеш да правиш с мен каквото си поискаш – отвърна той и се затича. Хитростта му започваше да се обръща срещу него самия.

Когато я съблече гола и я сложи да легне по гръб върху широкото легло, той смъкна също дрехите си и застана над нея, потръпвайки от нейната мекота и топлина, от допира на ръцете ѝ, които нежно пълзяха нагоре-надолу по гърба му.

– Джеймс – прошепна тя и се изви нагоре. Той я целуна и заедно с това се триеше в тялото ѝ, притискаше се към корема ѝ.

– Не бързай толкова – отвърна той и я облиза по устната, след което захапа възглавничката на ухото ѝ.

Хареса ѝ, когато започна я да целува и да масажира гърдите ѝ, да трие брадичка в меката ѝ плът. Тя вдигна глава и го захапа за врата.

Той ѝ се ухили, бутна главата ѝ обратно с брадичка и започна да я облизва и хапе по шията. Тя се смееше, гърчеше и подръпваше ухото му.

– Искам да виждаш светлини. Искам да крещиш, че си жена, че си щастлива, че си видяла небесата...

– Всичко това?

– О, Джеси, направи го!

Тя го гледаше немигащо, после започна да го целува с отворена уста, намери езика му със своя и му прошепна в устата:

– Знам, че може би не трябва да ти казвам колко си прекрасен, но то е вярно. Ти си невероятен, Джеймс, просто невероятен. Боли ме, някъде дълбоко в корема, боли ме, но не искам тази болка да минава. Накарай я да продължи, Джеймс. Направи същото като преди. Това бялата светлина ли е, което виждам?

– Викай, Джеси!

Когато пръстите му заопипаха, за да я намерят, тя наистина изкрещя така, че щеше да му пръсне тъпанчетата. Задъхваше се от страст, подскочаше и се извиваше към него. Той знаеше, че трябва да се сдържи. Тя ту го сграбчваше така, че и двамата не можеха да си поемат въздух, ту започваше да го удря по хълбоците, като се смееше и целуваше раменете и гърдите му.

Портвайнът беше чудна отвара. Но беше станал излишен. Сега в главата му нямаше вече никакви хитрини, беше останало само

желанието да дава, да взима и с цялата си душа да се наслаждава на това удоволствие.

Джеймс вече едва успяваше да се съдържи. Но нямаше да влезе в нея, докато не ѝ достави удоволствие. Целуваше я по устните, по гърдите и през цялото време ги гладеше, милваше, натискаше. Когато тя, вече почти в несвяст, се вкопчи в косата му, цялата извита нагоре, той знаеше, че трябва да бъде най-щастливият мъж на земята. Тя беше подивяла от удоволствие, усукваше крака около неговите, тласкаше се нагоре и го притискаше към себе си така, сякаш без него не можеше да съществува. Той все повече натискаше, даваше ѝ всичко, което може, и когато накрая проникна в нея, тя изстена леко и прошепна:

– Ти си направен за мен, Джеймс. Точно за мен.

Той беше съгласен. Но не му остана много време да помисли над думите ѝ. Само след секунди вихърът на страстта го погълна с цялата си мощ – той се тласкаше дълбоко в нея и над нея, стенеше като убит и се потеше като звяр. Когато най-накрая свърши, просто се свлече върху нея.

– Джеймс?

Беше почти като мъртъв. Не искаше да говори. Не искаше да мисли. Искеше да изкара жив поне още няколко минути. Беше се любил като бесен и на нея това ѝ хареса. И ето, сега гласът ѝ беше толкова нежен, че го накара да потръпне отново, точно както тя потреперваше под неговите тласъци и издаваше онези кратки, задъхани възклицания някъде дълбоко в гърлото си. Джеси не преставаше да целува раменете му и да притиска силно хълбоците му с ръце, за да го вкара още по-навътре в себе си, от което той просто обезумяваше. Всъщност и двамата бяха като обезумели. Беше по-силно от виното, по-силно дори от най-смелите му мечти.

Това, което Джеси изпита, надминаваше всичките му досегашни преживявания. Той ѝ беше доставил огромно удоволствие. Беше я накарал съвсем да загуби връзка с действителността. Беше просто един щастлив мъж.

– Джеймс?

Как изобщо тя беше в състояние да говори? Как изобщо намираще сили да произнесе дори една единствена дума? Той почти беше загубил разума си, а ето че тя изричаше името му така, сякаш това беше най-лесното нещо на света. Помисли си, че все пак е длъжен да ѝ отговори по някакъв начин. Успя обаче само да изсумти.

Тя се изсмя.

– Аз се чувствам прекрасно. Но на теб какво ти става? Дадох ти прекалено много удоволствие, така ли? Каж ми, Джеймс, ти видя ли белите светлини? Чувстваш ли се удовлетворен като мъж? Ще ме почиташ ли, докато си жив?

Той простена и се опита да се вдигне на ръце, за да я освободи от тежестта си, но пак се свлече върху нея.

– Мисля нещо. Остави ме само за малко.

Тя обви ръце около него и му призна:

– Чувствам се малко пийнала. Е, не чак толкова, колкото в сватбения ни ден, но достатъчно, за да разбере, че когато жребците покриват кобилите, те със сигурност не могат да изпитат такова удоволствие, каквото изживявам аз. Докато си вътре в тялото ми, х-м-м, е, да, всъщност ако бях пийнала още една чаша вино... или може би две... щях да мога да се изразя малко по-прилично.

– Та ти изобщо не си казала нищо благоприлично. Майка ти щеше добре да те подреди за подобно държание. Гленда би ти зашила плесницата. Що се отнася до моята майка, само Бог знае какво щеше да направи пък тя...

– О, той говори – каза тя и се разсмя, докато целуваше ухото му. – Той говори, при това доста. Значи сърцето му вече се е успокоило.

– Ще оживея. Бях почти на ръба, но сега съм сигурен, че ще ми се размине.

Най-накрая успя да се повдигне на лакти. Видя под себе си едно лице, което познаваше от шест години и което някога беше лице на младо девойче. Но не и сега. Сега тя беше жена и негова съпруга, а той беше в нея.

– Изражението на лицето ти, когато стигна до върха... то ми достави страхотно удоволствие, Джеси. Ти все още изглеждаш малко объркана и изпълнена с безкрайно желание това, което ти се случва, непременно да продължава все така да ти се случва. То стана, наистина. И винаги ще продължава да става между нас. Приятно ли ти беше?

– И ти не лежеше като пребито куче, Джеймс. На теб сигурно ти е доставило точно толкова удоволствие, колкото и на мен. Ти се потеше повече, а и издаваше повече звуци.

Той я целуна.

– Да, може би малко повече. Прекрасен любовник ли съм?

– Най-прекрасният. Ами аз най-добрата твоя любовница ли съм?

Тя съжали за думите си още в мига, в който, без да иска, ги изрече. Глупачка! Тя не беше нищо друго, освен глупачка и сега той трябваше

да я излъже или да ѝ каже истината, което сигурно щеше да бъде още по-лошо. Помисли си за Кони Максвел, за безбройните други жени, които беше познавал, включително и за първата му съпруга, Алиша. Защо просто не си бе държала устата затворена?

Той придоби замислен вид. Размърда се малко над нея, за да се намести по-добре. Все още беше вътре в нея.

– Трудно е да се каже – призна ѝ той накрая и се приведе, за да захапе възглавничката на ухото ѝ. – Ти все още не знаеш толкова много неща, но въодушевлението ти е направо оглушително. Тъпанчетата ми все още бучат. Хареса ми, като изпищя.

– Не си спомням да съм пищяла.

– Не си добър лъжец, Джеси. Я по-добре се откажи. Харесва ми да те усещам. Всеки ден, всяка нощ, може би след следобедния чай, може би точно преди обяд, а освен това...

„Това е чудесно начало“, помисли си тя.

– Нарочно ме накара да пия повече, нали?

– Ти изтрезняваш прекалено бързо. Да, исках просто да омекнеш напълно в ръцете ми, Джеси, и ти го направи. Фактът, че и аз се размекнах заедно с теб, този факт означава, че ние сме създадени един за друг. Обичам да те слушам как се смееш тихичко или с цяло гърло. Любенето трябва да е забавление. Искам винаги да ти доставя удоволствие.

– Ти си сложил солта в супата, нали?

– Позна.

– Утре пак ли ще ми се иска да умра?

– Не, сега не си пила толкова много. Този път внимавах колко алкохол ще поемеш.

– Ти си все още в мен, Джеймс.

Той потрепери, втвърди се отново и влезе по-навътре. Тя помръдна и вдигна бедра към него, като го пое още по-дълбоко в себе си.

– Джеси, пак ли ме искаш?

– Мисля, че да. Знаеш ли, утре ще те накарам да съжالياваш, задето си ми направил номер.

– Ако ще ме наказваш утре, тогава сега си ми дай моето. – Той приведе глава и я целуна точно когато се изнесе назад, след което проникна в нея – силно и надълбоко.

Сбуди се от писък. Скочи в леглото и разтърси глава. Нов писък. Джеси отново сънуваше кошмар.

Той леко разтърси раменете ѝ. Беше на зазоряване и виждаше лицето ѝ. Тя изпищя отново.

– Джеси, събуди се.

Очите ѝ останаха затворени. Тя мятеше глава наляво-надясно върху възглавницата. После каза съвсем отчетливо:

– Не, махнете се от мен. Не, спрете, господин Том! Божичко, не, не правете това!

В името на всичко свято, това не беше гласът на Джеси. Всъщност гласът беше нейният, но нейният глас отпреди много време, когато беше просто момиченце, явно уплашено до смърт. Какво ставаше тук? Гласът ѝ беше звучал така и първия път, когато Джеймс я бе чул че сънуваше този „господин Том“.

– Джеси!

Той я разтърси, докато тя отвори очи. Погледна го но не него виждаше, не и в този момент. Опита се да се отскубне от ръцете му.

– Джеси, недей, успокой се. Просто сънуваше кошмар. Вече всичко е наред. Аз съм тук. Аз съм Джеймс.

– Естествено, че си Джеймс. Ти да не мислиш, че съм откачила?

Това вече беше неговата Джеси, слава Богу.

– Пак сънуваше онзи сън. Трябва все пак да поговорим за това. Кой е този господин Том? Ти говореше с гласа на малко момиченце, така, сякаш той се опитваше да ти причини нещо лошо. Да те изнасили ли се опитваше, Джеси?

– О, Джеймс... – изстена тя и в следващия момент вече беше заспала.

Той се вторачи в нея, леко поглади веждите ѝ с пръст и целуна отпуснатата ѝ уста.

„Утре – обеща си той, – утре ще разбере всичко за моя кучи син.“

Но на сутринта Бертрам ритна Есмералда, която пък го ухапа по врата и двамата заедно събориха преградите на отделенията си. Джеймс скочи от леглото и се втурна към конюшните, оставяйки Джеси сънливо да си навлича дрехите.

Джеси не можа да повярва на ушите си.

– Кой, казахте, е дошъл, госпожо Катсдор?

– Барон Хюс, госпожо Джеймс. Довел е със себе си и една млада дама – изрече тя с предупредителен тон, което подсказа на Джеси, че

това нямаше да ѝ хареса.

– Мисля, че просто нямаме избор. Моля, поканете ги, госпожо Катсдор. Джеймс някъде наоколо ли е?

– Ще пратя Харлоу да го доведе, а междувременно ще донеса чай и малко от лимонения кейк на господин Баджър, който той ми остави.

Барон Хюс застана на вратата на гостната и изгледа Джеси така, сякаш му се искаше да я застреля още същия миг. Направи един подигравателен поклон и каза:

– Добър ден, госпожо Уиндам. Бих искал да ви запозная с моята племенница, Лора Фротингил, дъщеря на по-малкия ми брат.

Лора Фротингил се беше втреничила в нея и зорко я преценяваше, поне на Джеси така ѝ се стори.

– Вие сте от Колониите – направи тя извода си.

– Да, точно както и Джеймс.

– Джеймс е потомък на превъзходна английска кръв, и не е мелез с неустановен произход – отвърна баронът.

– Сигурен ли сте, че искате да бъдете в една стая с някакъв си мелез, сър?

– Не се опитвайте да ме вземате на подбив, госпожичке!

– Ще се опитам. Няма ли да влезете и да ми кажете защо сте отделили от ценното си време, за да дойдете в „Кандълторп“.

– Исках да покажа на Лора с какво нещо е заменена моята Алиша.

Баронът беше точно като чистокръвния кон на баща ѝ, Гален, на когото му кръвяха очите само като видеше друг състезателен кон на по-малко от метър до себе си.

Значи тя беше „нещо“, не някой. Добре, така да бъде. Усмихна се и подаде ръка на Лора Фротингил, която се втреничи в дланта ѝ така, сякаш Джеси беше болна. Домакинята отдръпна ръката си и каза кротко:

– Вие сте просто очарователна, госпожице Фротингил.

– Само ако Джеймс се беше запознал с нея, сега тя щеше да му бъде съпруга – изкоментира злобно барон Хюс.

– Съмнявам се – отвърна Джеси със същия кротък глас, – не и ако види изражението на лицето ѝ точно в момента.

– Какво искате да кажете с това? Та аз съм красива!

– Не, в момента не сте. В момента приличате на злата кобила, която видях веднъж. Тя ритна една ограда, счупи собствения си крак и после трябваше да я ликвидират.

– Замълчи, уличница такава!

– Просто се сетих – продължи Джеси със същия кротък, спокоен

глас, – че това е моят дом. Вие и двамата сте невероятно груби. Бих искала да напуснете дома ми.

– Не и преди Джеймс да се запознае с Лора.

– Вие все още настоявате да го накарате да съжали, че се е оженил за мен?

– Той наистина ще съжали, дяволите да те вземат! После просто ще се погрижи за теб така, както заслужаваш!

– Е, добре, да речем, че се окажете прав, сър. И какво ще направи тогава той с мен? Ще се разведе? Или може би ще ме удуши?

Баронът буквално изскърца със зъби. Лора Фротингил обаче внешне се почувства притеснена.

– Чичо Линдън – каза тя и го дръпна за ръкава, хайде да си тръгваме. Тя е права. Нищо не може да се направи.

– Той не може да бъде твой, жалка кучко такава! Аз няма да го оставя на теб, чуваш ли ме? Ще те убия със собствените си ръце!

Той скочи към нея с освирепял вид. Лора изпищя. Джеси се дръпна встрани, но не беше достатъчно бърза. „В собствената ми гостна, помисли си тя, когато ръцете му стиснаха гърлото ѝ, ще ме удушат в собствената ми гостна.“ Лора продължаваше кански да пици.

Джеси омаломощена се отпусна. Ужасният натиск върху гърлото ѝ леко понамаля. Тогава тя вдигна ръце и ги стовари с все сила върху ушите му. Той диво изкрещя и я пусна, залитайки леко назад, но веднага след това сграбчи Джеси за косата и я захвърли към камината. Главата ѝ глухо изкълъта в ръба на полицата.

Чул три ужасяващи писъка, всеки от който по-силен от предишния, Джеймс буквално се смрази от ужас. Миг след това госпожа Катсдор изкрещя откъм вратата на гостната:

– Млъкни, глупачка такава! Какво си направила с мъничката ми господарка?

Каква мъничка господарка? О, Боже, Джеси!

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джеймс влетя в гостната и завари госпожа Катсдор да удря шамар на някаква млада жена, която не беше виждал никога преди. После тя се нахвърли и върху барона. Какво, по дяволите, правеше неговият тъст тук? И коя беше тази млада особа, която си съдираше гърлото от писъци?

– Вие, сър – изкрещя госпожа Катсдор, – вие сте виновен за това! Не трябваше изобщо да ви пускам в къщата. Вие сте зъл, много зъл човек. Моята господарка няма абсолютно никаква вина за смъртта на дъщеря ви, но въпреки това вие продължавате да я тормозите и дори се опитахте да я нараните. О, мили Боже, само я погледнете!

Гневният глас на барона направо проглуши ушите му.

– Тая проклетата кучка! Тя ме удари по главата... Мръсен номер, който обаче трябваше да очаквам, като се има предвид, че не е дама. Ах, ако можех, бих я...

Джеймс видя Джеси да лежи просната до камината. Само след миг вече беше коленичил до нея и опипваше растящата подутина отзад на главата ѝ. Сложи два пръста върху пулса на шията ѝ. Беше силен и равенномерен, слава на Бога. После бързо опипа ръцете и краката ѝ. Май че нямаше нищо счупено.

Той затвори очи за миг, за да се успокои, за да запази самообладание срещу този нескрит изблик на омраза от страна на бившия му тъст и при положение, че съпругата му лежеше в безсъзнание до камината. После бавно се изправи. Катсдор, Бог да благослови преданото ѝ сърце, стоеше плътно до барон Хюс – делеше ги единствено изящният сребърен поднос за чай, който баронът беше подарил на дъщеря си като сватбен подарък, един от многото му подаръци, между които включително и „Кандълторп“.

– Млъкни, която и да си ти! – заповяда Джеймс на младата жена, която току-що отново изпищя, притискайки длан към бузата, по която я беше ударила госпожа Катсдор. Гласът му, нисък и сърдит, моментално прикова вниманието ѝ. Тя си затвори устата и се вторачи в него, пребледняла и уплашена.

– Но тя се опита да убие чичо Линдън...

– Нали не е успяла, тогава какво? Която и да си ти, сядай там и не мърдай!

Джеймс се приближи към барона.

– Госпожо Катсдор, благодаря ви, че така добре се справихте с тези двамата. Кажете, моля ви, на Харлоу веднага да тръгне към Йорк и да доведе доктор Рейвън. Госпожа Уиндам си е ударила главата. Пулсът ѝ е равномерен, слава Богу, а изглежда, че няма и нищо счупено. Но има подутина на главата, която бързо се разраства.

– Джеймс, аз няхах намерение да ѝ причиня нищо лошо – обади се барон Хюс и отстъпи леко назад при вида на ужасния гняв, който се четеше в очите на зет му. Никога преди не беше виждал Джеймс така бесен. Това го поразя, такъв гняв, и то само заради тая уличница, тая никаквица, тая гнусна американка.

– Разбира се, че сте искали да ѝ причините зло – каза Джеймс, доволен, че гласът му прозвуча така сдържано. – Чуйте ме добре, Линдън, знам, че все още скърбите за Алиша. Аз също. Знам, че Алиша ви липсва. На мен също ми липсва. Смъртта ѝ беше трагична, но не бяхме в състояние да я предотвратим. Тя е мъртва, Линдън, и пак нито вие, нито аз можем да направим нещо, за да го променим. Минаха повече от три години, сър, и аз се ожених повторно – за жената, която съм избрал по мой вкус, не по ваш.

– Чух какви слухове се носят, Джеймс – трябвало е да се ожениш за нея, защото те била прелъстила. Тази особа не струва нищо. Тя е уличница. Но аз доведох Лора за теб. Само я погледни, Джеймс. Тази красавица е дъщеря на брат ми. Името ѝ е Лора Фротингил. Ще ти донесе и зестра. И нея тая стара вещица удари, и на нея ти заповяда да мълчи. А аз я пазех за теб. Само я погледни, Джеймс. Тя е дама. С такава красива светлокестенява коса, с такава стройна фигура. Тя ще краси дома ти, ще ти даде наследници... А умът ѝ, той понякога направо светка. Може би писъците ѝ са малко пронизителни, но всяка дама прави това от време на време. Но тази, дето лежи тук, тя не те заслужава. Погледни я отново, ако можеш, Джеймс, след като вече си видял Лора. Само ѝ погледни червената коса. Толкова грозна и просташка е такава коса, пък и прекалено къдрава, не такава мека и дълга, като косата на Лора. И на всичкото отгоре тя плуваше гола в езерото. Не, не Лора ами оная там. Само една уличница може да прави това, само една уличница ще се сети да ме удари по ушите, за да я пусна.

Джеймс беше дълбоко натъжен.

– Мисля, че просто не ми остава нищо друго.

Той въздъхна тежко, пристъпи напред и заби юмрука си в лицето на барона. Барон Хюс се сгромоляса, без да издаде и звук дори.

Лора пак се разпищя, но моментално спря, когато видя госпожа Катсдор тичешком да влиза в гостната с вдигната ръка. После тихичко и невярващо изхленчи:

– Джеймс, но вие го убихте само защото е ударил жена ви...

– Стига глупости, Лора. Нали нямаш нищо против да те наричам „Лора“? Не мислиш ли, че „госпожице Фротингил“ ще изглежда прекалено церемониално при такива безумни обстоятелства?

– Разбира се. И без това щеше да ме наричаш Лора, ако се беше оженил за мен... Съжалявам, че се държах като глупачка. Но за мен беше такъв шок цялото това насилие. Не допусках, че може да се случи нещо подобно, кълна се. Чичо ми ме покани да дойда с него на гости в „Кандълторп“ и аз се съгласих. На Алиша не ѝ харесваше тук, но бях любопитна да видя къде сте живели, пък и да се запозная с теб, това е всичко. Не знаех, че е намислил да убива жена ти.

– Няма нищо. Надявам се, че повече няма да те виждам, Лора. – Той ѝ кимна, а после каза: – Благодаря ви, госпожо Катсдор, за помощта. А сега ще занеса Джеси горе и ще я сложа да си легне.

– Тези двамата ще ги изхвърля веднага, щом „благородният“ барон тук дойде на себе си. Вие, госпожичке, се погрижете за чичо си. Тъкмо ще има с какво да се занимавате, вместо да пиците като побъркана.

Докато носеше Джеси нагоре по широкото стълбище, Джеймс се питаше какво ли беше имала предвид Лора Фротингил, като каза, че на Алиша не ѝ харесвало тук? Тя винаги беше изглеждала щастлива в „Кандълторп“, докато не му съобщи, че носи негово дете. Не искаше обаче точно сега да мисли за това.

Джеси беше като мъртва в ръцете му, главата ѝ висеше безжизнено на рамото му, а косата ѝ се полюшваше половин метър надолу. Бяха минали поне десет минути, откакто си беше ударила главата. Защо ли вече не идваше на себе си?

Джеймс не преставаше да трие лицето ѝ с влажна, хладна ленена кърпа. Вече беше минал почти половин час, а тя все още лежеше в несвят. Имаше нещо лошо. Той си спомни за един жокей, когото преди около две години, го ритна кон в главата. Пулсът му беше бавен и отмерен, точно като на Джеси, и всички бяха сигурни, че не е нещо сериозно. Само дето той никога не се събуди. Джеймс усети как стомахът му се сви на топка, беше толкова уплашен.

Накрая стана от леглото ѝ и отиде до прозореца. От доктор Рейвън нямаше и следа. Тъмни облаци се струпваха на изток. Не след дълго щеше да завали. Обърна се и видя как Джеси помръдна лявата си ръка,

свивайки я в юмрук.

– Джеси? – Стори му се, че ще се пръсне от облекчение. – Джеси? – извика той отново и се надвеси над нея.

Очите ѝ останаха затворени. Главата ѝ се раздвижи натам-насам върху възглавницата. После тя произнесе съвсем отчетливо:

– Боли ме главата. Това, което стана, не беше никак забавно. Този човек е просто ужасен.

– Е, да, такъв е. – Тя отново притвори клепачи.

Той се надвеси над нея, разтърси я и изкрещя в лицето ѝ:

– Джеси!

Тя го погледна, но образът му беше някак неясен и странно трептеше над нея с размазани очертания. Русата коса ограждаше лицето му – лице на ангел, толкова нежно и хубаво, с къдрици, през които струяха лъчи светлина. Умряла ли беше? На небето ли се намираше? Но неговите очи със сигурност бяха зелени, като малкото, което се намираше точно до конюшната в конефермата на баща ѝ. Всички знаеха, че ангелите имат сини очи, а този ангел имаше зелени очи, които хипнотизираха този, който ги погледне, и го караха да се чувства невероятно щастлив, невероятно спокоен... Да, очите на този ангел бяха зелени, нежни и хубави, със зелената дълбина на безкрайно пространство от разлистени летни дървета. Тя попремигна, за да го види по-ясно:

– Джеймс? Това ти ли си? Не, не си ти, нали? Аз съм умряла и ти си ангел. Ето защо се рееш така над мен. Ти си толкова красив ангел... но аз не искам да умирам и да оставя Джеймс даже и заради теб. Ужасно ме боли главата...

– Щом те боли главата, значи не си умряла – отвърна ѝ един скучен глас, който със сигурност не можеше да принадлежи на ангел. – Разбиращ ли какво ти говоря?

– Да – тя се опита да вдигне ръка, за да пипне главата си, но не успя. Две сълзи се търкулнаха надолу по бузите ѝ. – Ти си тук, толкова красив и неясен, с тази руса коса и зелени очи... Просто не знам какво да мисля.

– Значи аз съм този, който сега знае повече. Не, не мърдай, Джеси. Знаем, че боли, сладка моя. Но просто се опитай да лежиш неподвижно. Сега вече по-ясно ли виждаш?

– Малко по-добре. Ти не си ангел, но ме нарече „сладка моя“. Изобщо не бях чувала, че на ангелите им е позволено да се държат така интимно. Харесва ми. Никой никога преди не ме е наричал „сладка моя“.

Той постави влажната кърпа на лицето ѝ и сърцето му се сви от

мъка. Никой никога не я бил наричал „сладка моя“? Това вече наистина не можеше да го проумее. Та тя действително беше сладка, чиста, невинна и любеща...

– Не, аз не съм ангел. Ако се съмняваш в думите ми, просто попитай моята майка. А точно в момента ти наистина си мила и сладка. Бих казал, че ако си останеш същата като сега, ще бъдеш сладка, докато си жива. Това облекчава ли ти главоболието?

– Да – прошепна тя и пак затвори очи.

Джеймс беше достатъчно умен, за да не я оставя отново да задряма.

– Джеси, хайде, събуди се. Не искам да си размътваш мозъка. Събуди се.

Той започна с лъжичка да налива чай в устата ѝ, за да я държи будна. След около половин чаша на нея ѝ стана страшно лошо. Той държеше главата ѝ, докато тя повръщаше.

– Изплакни си сега устата. Точно така. По-добре ли е вече?

Тя успя да кимне, но сега болката беше станала остра и нетърпима, сякаш някой блъскаше с чук в тила ѝ.

– Аз нараних ли онзи ужасен барон?

– Да, успяла си, все пак. Но той все още не си беше взел урок, затова трябваше и аз да го прасна по муцуната. Проснах го като мъртъв върху френския килим, който ми е сватбен подарък от семейство Хоксбъри. Надявам се, че госпожа Катсдор се е погрижила Зигмунд да ги изпрати далеч извън границите на нашето имение...

– Той е много нещастен човек.

– Може и така да е. Това обаче не му дава правото да се опитва да те убива.

– Започна да ме души, но аз използвах един трик, на който ме е учил Ослоу още преди много години. Първо се отпуснах като мъртва, после го ударих с всички сили по ушите.

– Добре си го подредила, Джеси, браво на теб. Съжалявам, че не дойдох по-рано.

– Той има ли съпруга?

– Да. Тя не беше много близка с дъщеря си. Видях я миналата пролет в Тътли, докато си купуваше някакви панделки в един шапкарски магазин. Мисля, че се зарадва, като ме видя. Винаги съм смятал, че е възпитана и приятна жена. Сигурен съм, че тя не знае нищо за тия негови подвизи. – Джеймс дърдореше глупости, но знаеше, че трябва да я занимава, за да я държи будна. – Мисля, че накрая си избра една зелена панделка, която била „почти като цвета на очите ми“, както тя самата

каза, когато я видя.

– Ти наистина имаш хубави очи, Джеймс. Дукесата ми разказа как с изключение на теб всички по-важни членове на фамилията Уиндам имали сини очи. Според нея твоите зелени очи внасяли нещо по-различно и забавно.

– Винаги съм мечтал да бъда по-различен и по-забавен. Ако ми позволиш, ще се опитам да те забавлявам до края на дните ни.

Чак пък такова постоянство ѝ се стори подозрително, но Джеси не можеше да разсъждава над думите му точно сега, след като главата ѝ беше толкова замаяна...

– Още когато госпожа Катсдор ги въведе в стаята, веднага разбрах, че не ми предстои среща с добре настроени посетители. Съжалявам, Джеймс.

– О, стига, Джеси, не си направила нищо лошо. Я ми кажи, мислиш ли, че ще можеш да останеш будна? Още не си много сигурна? Добре тогава, ще ти разкажа една история, която знам от Ослоу.

– Сигурно вече съм я чувала.

– Тогава ще я чуеш пак. Дръж очите си приковани в ангелското ми лице. Гледай ме как ще се рея пред очите ти. Та значи, по всяка вероятност първият чистокръвен кон, който тръгнал от Англия за Америка, бил Бул Рок. Знаеш ли това?

– За толкова невежа ли ме мислиш? Разбира се, че го знам.

– Аха, така значи, ами известно ли ти е кой е бил бащата на Бул Рок?

– О, Господи, главата ме боли ужасно, Джеймс, толкова ужасно, че ми е блокирана цялата памет.

Той я целуна по върха на носа:

– Знам, че те боли главата, но сега използваш това само като извинение. Не можеш да ме заблудиш. Бащата на Бул Рок не бил някой друг, ами самият Дарли Арабиан, роден през 1700, един от тримата родоначалници.

– Глупости. Измисляш си го.

– Не. Видя ли колко бързо те хванах? Не си затваряй очите, Джеси! Чакай да помисля. А, знаеш ли, че Чарлз I, преди да загуби главата си, е спечелил за Нюмаркет първата им златна купа през 1634? По дяволите, Джеси, събуди се!

– Златните купи са хубаво нещо. Аз имам повече златни купи, отколкото ти, Джеймс. Или поне баща ми ги има.

– Не са много повече, а освен това не мисля, че всичките са златни.

Всъщност... поне нито една от моите не е.

– Преди няколко години, когато богатството ни доста понамаля, ма-ма накара татко да претопи единствената от чисто злато.

– И кой му я претопи?

За съжаление паметта пак ѝ изневери. Вместо това тя каза:

– Може би тъкмо по тази причина Нелда се омъжи за Бреймън Карлайл. Тя се страхуваше да не обеднеем пак, а той е твърде богат.

Когато доктор Рейвън пристигна, Джеси броеше пръстите върху двете ръце на Джеймс, които той беше вдигнал пред нея.

– Зрението ѝ вече се избистри – обясни Джеймс. – Повърна, но стомахът ѝ е по-добре сега. Съзнанието ѝ все още се колебае, но вече не чак толкова.

– Отлично – каза Джордж Рейвън, направи знак с глава на Джеймс да се мръдне и зае неговото място. – Здравейте, госпожо Уиндам – каза той и повдигна нагоре клепачите ѝ. После леко опипа задната част на главата ѝ. – Доста добра подутина. Харлоу ми каза, че сте си ударила главата в полицата на камината?

Тя кимна.

– На този оток ще му трябва известно време, за да спадне, госпожо Уиндам.

– Моля, наричайте ме просто Джеси. Всички така ме наричат, дори и Антъни. Сигурно и конете биха го направили, ако можеха да говорят.

– Много добре – каза доктор Рейвън, като продължаваше леко да докосва с пръсти подутината. – Знаете ли, дребосъкът Антъни вчера съчини първата си песничка. Майка му просто не може да се нарадва. Всъщност доста остроумна песничка. Разказва за това как баща му изнася реч в Камарата на лордовете и всички заспали.

– Предполагам, че Маркърс не я намира за толкова остроумна, колкото дукесата – подхвърли усмихнато Джеймс.

– Трудно ми беше да преценя – отвърна доктор Рейвън. – Той грабна Антъни под мишница и му каза, че ей сега ще го хвърли в езерото. Виж сега, Джеси, ето какво ще трябва да правиш през следващите три дни...

– Гадно е, Джеймс.

– Знам. Изпий го.

Тя изгълта кафеникавата течност, приготвена по една от прочутите рецепти на господин Баджър, която им беше казала госпожа Катедор, и

се отпусна върху възглавниците.

– О, Господи, това ще накара и най-пропадналия грешник да се поправи. Та то е по-отвратително дори от оная течност за махмурлука, която тогава ме накара да погълна.

– Господин Баджър твърди, че давал това на Негова светлост винаги когато се чувствал зле – обясни госпожа Катсдор. – Това превръщало Негова светлост в кротко агънце, поне за около час. Щом обаче Негова светлост ставал кротък като агънце, всички в къщата започвали да се притесняват, даже и миячката в кухнята. Ето, сега ще ви дам да хапнете една вкусна и лека супа, госпожо Джеймс.

Джеси изяде супата, прозя се широко и заспа доста рано. Около час след това Джеймс, който си четеше до нея в леглото, внезапно се смрази, усетил докосването на нейните пръсти по корема му. Втрещен, той погледна към нея. Изглеждаше дълбоко заспала. И все пак пръстите ѝ мърдаха, вече се движеха надолу, през окосмяването по слабините му, и още по-надолу, докато не започна леко да го докосва с върха на пръстите си. Той изпусна шумна струя въздух и се усети, че за миг беше спрял да диша, след което се отпусна върху възглавницата. Сега тя го галеше, обвиваше го с ръка и на него му се стори, че ще издъхне от такова неопируемо удоволствие. И тя правеше всичко това в съня си? Докато беше ранена? Ами да, нали беше ударена по главата, ето я причината, тя не знаеше какво прави, тя изобщо не можеше да си даде сметка какво... Той изстена, когато пръстите ѝ го притиснаха малко повече и пак започнаха да се движат, да го докосват, да го гаят. Не можеше повече.

– Джеси, трябва да спреш, защото няма да издържа много. О, Господи, това е прекрасно... Не, не спирай, никога не спирай.

– Добре, няма.

Той насмалко не изскочи от кожата си. Просто невероятният шок от гласа ѝ рязко го изтръгна от неистовия напор, който вече го тласкаше към оргазъм.

– Джеси, ах, ти, проклета гадино!

– Да, може и да съм. От много време ми се искаше да ти направя това, Джеймс. Харесва ли ти?

– Ти си болна. Господи, толкова ми харесва... Ти трябва да почи-ваш. Не бива да ме подлудяваш по такъв начин. Не спирай, Джеси, не спирай... – Той стенеше.

– Не, няма да спирам. Харесва ми да те гледам в този момент, Джеймс. Главата все още ме боли мъничко, но не достатъчно, за да ме накара само да лежа. Искам да те докосвам. Нали нямаш нищо против?

– Но ти си болна. Много ми харесва, Джеси, ако обаче сега не спреш, само ще свърша напразно. Не ми се иска да спиращ, но пък от друга страна, ако спреш, тогава ще бъде отчаян само за една-две минути, докато вляза в теб. Тогава всичко отново ще бъде прекрасно и аз няма защо да се спирам.

– Добре, Джеймс.

Той я издърпа върху себе си, отметна нощницата назад през главата ѝ и каза:

– Сложи ме в себе си, Джеси. Точно така, бавно, бавничко.

Жена му преди броени часове си бе ударила главата, а ето че сега го яхваше – бавно, разбира се – и започваше да се движи, което явно ѝ доставяше удоволствие. Той погали гърдите ѝ, пристегна ръце около кръста ѝ, после продължи надолу, докато я напипа, и взе да я гали, а тя започна да диша тежко, да го придърпва още по-навътре в себе си, да се движи върху него, и той каза с ясен глас:

– Джеси, сега ти е време да стигнеш връхната точка, разбра ли ме?

– Сега?

– Да, сега.

– Добре.

Тя изглеждаше поразена, когато отметна назад глава, с тази нейна буйна червена коса, пишно разпиляна по раменете и гърба ѝ. Това отмятане на главата сигурно ѝ беше причинило болка, но той виждаше единствено удоволствието, което трептеше в нея, караше я да вика, да го язди все по-бурно и по-бурно и точно когато тя достигна своя връх, той се потопа във вихъра на собствения си оргазъм.

Тя лежеше върху него, топлият ѝ дъх галеше врата му, а той все още беше в нея.

– Ти беше болна – успя да произнесе той, когато накрая беше в състояние да върже две думи на кръст.

– Но сега съм много по-добре.

– Бих казал, че никога не си била по-добра. Това беше просто невяротно, Джеси.

– Да – каза тя, близна го по врата и се сгуши пак в него. Само след миг вече бе заспала, а той все още беше в нея.

Дълго време остана да лежи така, като галеше гърба ѝ, притискаше я към себе си, масажираше бедрата ѝ.

Старата Джеси, новата Джеси, имаше ли това вече някакво значение? Тя беше просто неговата Джеси.

Не знаеше кога точно заспа, но му се стори, че не бяха минали и

три секунди, когато подскочи от пронизителен писък.

Мили Боже, да не би Лора да се беше върнала?

Беше Джеси – тя се мятеше на всички страни, удряше с ръце и крака, пицеше, без да спира, а между писъците се чуваха хрипливи ридания – дрезгави, отвратителни звуци, които направо му изкараха акъла.

Беше се свлякла от него. Той я сграбчи за раменете и започна да я разтърсва, докато тя се поуспокои.

– Джеси – каза той, целуна я и я разтърси още веднъж.

Тя отвори очи, втренчи се в него и пак изпищя.

– Това съм просто аз, Джеймс. Всичко е наред.

– Джеймс?

Божичко, тя пак говореше с онзи детски писклив глас. Той усети как космите по врата му настръхнаха. Същият този детски глас каза:

– Не познавам никакъв Джеймс. Кой си ти? Защо си тук?

– Аз се грижа за теб. Ти падна лошо и си нарани главата.

– О, ти си доктор?

– Да, в момента съм точно това. – Не можеше ли да го разпознае? Нима у нея се беше върнало детето и възнамеряваше да се задържи там?

– Доктор Джеймс... Това ми звучи странно.

– Можеш ли да ми кажеш какво сънуваше? – Той се опитваше да й говори с успокоителния глас на баща, който утешава своето уплашено и объркано дете.

Внезапно Джеси рязко се дръпна от него. Блъсна го в гърдите и одра бузата му преди той да беше успял да прикове ръцете й от двете й страни. В очите й се четеше див ужас, от който, изглежда, не можеше да се освободи.

– Не, не – повтаряше тя отново и отново. – Пуснете ме! Не правете това, то е ужасно, спрете, спрете! – Той чуваше прочувствен детски глас и това го потрисаше, защото излизаше от устата на жена.

Очите му вече бяха привикнали към тъмнината и той още по-ясно видя и ужаса в очите й.

– Нещо ти се е случило, Джеси. Може би нещо, свързано с онзи господин Том?

Тя се дърпаше от него и го гледаше така, сякаш очакваше, че той ще й причини болка или дори че ще я убие.

Джеймс пусна ръцете й. Тя закри с тях лицето си, като че за да се защити, отметна се до самия ръб на леглото, сви крака към гърдите си и се стгуши на кълбо.

– Няма нищо, няма нищо – каза той тихо със същия онзи

успокоителен глас, знаейки, че има работа с детето, не с жената. – Ще се оправиш. Лягай сега да спиш. Аз ще бъда до теб. Спи.

Тя заспа, докато ридаше, напъхала юмрук в устата си. Той се боеше да я докосне, за да не я събуди. Чудеше се, ако все пак я събуди, дали пред него ще бъде истинската Джеси или пак онова ужасено дете.

Той я изчака да заспи дълбоко, след което я придърпа към себе си и я прегърна. Тази нощ тя нямаше повече кошмари. Мислейки върху преживяното чак до сутринта, Джеймс стигна до извода, че тя сънуваше този проклет сън всеки път, след като се бяха любили. Не, не след първите два пъти, когато тя не беше изпитала удоволствие, но след всеки следващ път оттогава насам. Те се любеха и после тя сънуваше този ужасен сън. Удоволствието ли го предизвикваше? Точно тази идея обаче никак не му допадна.

Когато Джеси се събуди на другата сутрин – мрачна утрин с дъжд, който плющеше по первазите на прозорците, и вятър, който блъскаше дъбовите клони в стените на къщата, – тя видя Джеймс да седи до нея. Но вече изобщо не приличаше на ангела, а имаше вид на много угрижен човек.

За първи път кошмарите бяха проникнали и до съзнанието на Джеси. Тя седна изправена в леглото, обърна се към съпруга си и разтревожено каза:

– Джеймс, Том беше много лош човек. Но не става дума само за него. Всъщност всичко е заради пирата Черната брада.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Граф Чейс попита своя камериер, който съзерцаваше ласкаво спящия Чарлз:

– Спиърс, имаш ли представа какво могат да означават всичките тия небивалици за Черната брада? Джордж Рейвън не успя да измисли почти нищо свястно. Той човекът си няма и въображение, така че колкото и да въртеше и да сучеше, накрая все стигаше до онзи ужасен тип, Черната брада, как той се бил върнал в съзнанието на Джеси след десет години.

Спиърс се прокашля и заобяснява с плътния си глас:

– Пиратът Черната брада е прякорът на мъж, носещ името Едуард Тийч. По всичко личи, че именно той е в предните позиции на цялата ситуация – ако ме разбирате какво имам предвид.

– Не, не разбирам, но това на теб никога не ти е пречело. Продължавай, Спиърс.

– Милорд, аз разговарях по-обстойно с доктор Рейвън. Изглежда, че Джеси не е имала просто халюцинации. Явно тя си спомня ужасяващи подробности от своето минало – подробности, които като момиче не е искала да запомни. Очевидно тя е легнала болна непосредствено след това ужасно преживяване, а на сутринта се е събудила и вече не е имала никакъв спомен. Господин Баджър е съгласен с мен, че едно дете просто трябва да забрави, за да оцелее. Госпожа Маги обаче смята, че треската с висока температура в детството на Джеси е причината тя да забрави всичко. Сегашният удар по главата, според госпожа Маги, е върнал паметта ѝ за случилото се.

– А какво мисли Сампсън? – попита дукесата и разгърна в скута си малката, изящно скроена ризка, която според съпруга ѝ щеше да бъде съсипана от лигите на Чарлз само час след обличането ѝ.

– Когато му поискахме мнението по този въпрос, господин Сампсън каза, че според него онова, което било важно, е госпожа Джеси да ни разкаже повече за този тип, Черната брада. И тогава, да го вземели дяволите, сме щели да разберем каква е неговата връзка с онази ужасна случка от детството ѝ. Както знаете, господин Сампсън обикновено не зачита каквито и да било странични обстоятелства и кара право към целта.

Внимателно заслушана в тези размишления, дукесата не трепна

дори когато котката Езми скочи в скута ѝ, сви се на кълбо в средата на ръкоделието ѝ и започна да се мие. Тя само спокойно погали Езми, която започна така силно да мърка, че събуди Чарлз, а той погледна първо към баща си, после Спиърс и сърцераздирателно се разрева.

– Предполагам, че младият господар е готов за следобедното си хранене – каза Спиърс.

– Той е едно истинско малко гадинче – отвърна Маркърс. – Дукесо, аз ще взема тая проклетница Езми, ако ти би искала да се погрижиш за него.

– Нямам друг избор – каза дукесата и се изправи. – Американските представители на фамилията Уиндам ще пристигнат съвсем скоро, Спиърс. Тогава ще получим отговори на всичките ни въпроси. – После добави, поглеждайки съпруга си: – Скъпи мой, боя се, че Езми изобщо няма намерение да лежи кротко, докато ти я галиш.

Сложил котката вече в своя скут, Маркърс я гледеше вторачено, докато тя съсредоточено драскаше краката му.

– Да-а, съпругата и котката... – отбеляза философски той, сякаш на стаята, докато потриваше Езми под брадичката. – Почти никога не мога да различа драскотините на едната от драскотините на другата.

– А пък ти, уважаеми – каза спокойно дукесата, докато се навеждаше да вземе ревящия, си син, – почти никога не успяваш да усетиш кога си на ръба да вбесиш някого.

Маркърс избухна в смях и избута Езми, която фучейки, се изправи върху краката му, впи за последно нокти в тях и леко скочи на земята.

– Аз има още да ти лазя по нервите, дукесо – каза той. – Единственото, което искам, е да смъквам тази твоя ведрa и спокойна фасада поне по веднъж седмично. Ще бъда доволен и само на една малка случка седмично.

– Дукесата, милорд – Спиърс се изправи изопнато и надуто, като гледеше под око седналия си господар, който се хилеше точно като чревоугодник в стая, пълна с лакомства, – сега ще даде на сина ви да бозае. Тогава...

– „Да бозае“, Спиърс? Мили Боже, та това звучи направо библейски.

– Маркърс – обади се дукесата, докато люлееше Чарлз в ръце, – много се съмнявам, че ти би познал нещо, цитирано от библията, даже и да ти го пъхнат точно под носа.

– Спиърс – каза Маркърс, – ти изглеждаш така надут от ярост, че още малко, и ще се пръснеш. Кога най-сетне ще разбереш, че дукесата

няма изобщо никаква нужда от твоето покровителство? Защо не вземете да се разкарате от тук? Оставете ме на спокойствие с тая проклетата котка.

Дукесата се разсмя, притисна своя син към гърдите си и излезе от стаята. Спийърс, все още с високо вдигната глава, се измъкна плътно зад нея.

Баджър подаде на Джеси изящна чиния от севърски порцелан. Тя погледна в нея и устата ѝ се напълни със слюнки:

– Твоите кифли, Баджър, със сметанов крем... О, Господи, това е прекрасно! Главата ми даже и да мисли да ме боли, сега вече със сигурност ще се откаже.

– Тези кифли са известни със своя възстановителен ефект – обясни Баджър, погледна Джеси в очите и ѝ кимна, след което се обърна да сервира и на останалите.

Дукесата наля чай. Джеймс погледна към Маги, която този следобед беше облечена в бледожълтеникава рокля – наистина твърде скромно за Маги, което обаче я правеше да изглежда апетитна като сметановия крем на Баджър. Сампсън стоеше зад нея, положил леко лявата си ръка върху рамото ѝ. От време на време Маги погалваше ръката на съпруга си.

– Всъщност – Джеси погледна към мъжа си с престорена скромност – Джеймс е много по-ефикасен като цар от каквато и да било кифла. Извинявай, Баджър, но ти казваш самата истина.

Джеймс се задави. Сампсън го тупна силно по гърба.

– Повече да не сме чули подобно нещо – отсече Спийърс, но не беше намръщен.

Днес Джеси изглеждаше като екзотично цвете до Маги. Косата ѝ беше разпусната, защото оплитането би ѝ причинило главоболие. Тя се спускаше гъста и буйна около лицето ѝ, което все още беше доста бледо и това притесняваше Джеймс. Тя обаче дълго време го беше молила да дойде с него до „Чейс Парк“, преди да била станала „мека и бездейна като пухената ѝ възглавница“, както сама се беше изразила.

– Е, след като всички се подкрепихме за предстоящите разкрития – каза Маркърс, като сладострастно дояде последната хапка от своята кифла, – време е вече да разберем повече за този тип Черната брада, Джеси. Ти не си казала абсолютно нищо на горкия Джордж.

– Негова светлост е напълно прав – отбеляза Спийърс с маниера си

на фин и изискан дук. – Доктор Рейвън е прекрасен лекар, но му липсва въображение.

Графът изсумтя.

Спиърс леко се прокашля:

– Той не събира достатъчно подробни сведения за нещата. Джеси, надявам се, че ти ще ни разкажеш всичко.

Джеси огледа един по един тези хора, които я бяха приели и се бяха държали толкова мило с нея, бяха я напътствали и се бяха отнасяли с нея като с близък човек, всъщност бяха я харесали и искаха тя да е щастлива. Тя не можа да се сдържи и избухна в сълзи.

– Джеси!

Джеймс, невероятно уплашен, че тя нямаше да може да понесе онзи ужас от детството си – какъвто и да беше той, – само след миг беше вече на крака. Той седна до нея, на стола, и я притисна към себе си.

– Недей, сладка моя, няма нищо. Това е само от главата ти и от всички онези ужасни спомени. Не е нужно да казваш нищо, ако не желаш.

– Джеси – предложи Баджър – има нужда от малко коняк. Господин Сампсън, бихте ли й сипали една прилична доза? Това ще я накара да се почувства по-леко и ще я стопли.

Джеймс пое от протегнатата ръка на Сампсън чаша, в която беше налято от най-хубавия коняк на Негова светлост, и нежно я притисна към бузата на Джеси:

– Хайде, изпий го. Щом Баджър казва, че имаш нужда, за да ти олекне, значи е така.

Тя отпи една прекалено голяма глътка. Стори й се, че течността направо прогори стомаха й и така се разкашля, че лицето й почервенея като косата й, а тя изрече хрипливо:

– Баджър, та това е опасно. Как мъжете изпиват огромни количества от него и пак оживяват, за да пият още?

– Мъжете – отвърна Спиърс и погледна бегло към графа – имат забележителни адаптивни способности. Това им помага да оцеляват дори когато мозъците им не функционират нормално. Отпий само още една малка глътчица, Джеси.

Тя отпи, усети как я облива топлина и въздъхна.

– Вече чувстваш ли се готова да разкажеш на всички ни за онова далечно лято?

Тя кимна и внезапно придоби смутен вид:

– Бях съвсем малко момиче, на не повече от десет години, ако не се

лъжа. Семейството ми имаше къща в Окраоук. Това е един остров върху оскъдно парче земя на север от бреговете на Северна Каролина, който е част от така наречените преградни острови, тъй като предпазват брега на континента от атлантическите бури. През лятото това е красиво място – много слънчево, с дълги и широки крайбрежия. Водата винаги оставаше хладна, но човек можеше да плува, ако му стигаше смелостта. Много диви коне скитаха навсякъде из преградните острови и повечето хора вярваха, че те са доплували до брега от един потънал испански галеон някъде през шестнадесети век. Хората, което живееха там, опитомяваха някои от тях.

През лятото на 1812 аз непрекъснато прекарвах дните си по крайбрежието, ровех се за миди и плувах, докато кожата ми съвсем почернееше. Майка ми все ме заплашваше, че ще ме завърже за леглото. Там беше и този човек, който обитаваше една колиба точно на самия бряг. Всички го наричаха „Стария Том“. Аз пък го наричах „господин Том“. Не знам дали наистина е бил чак толкова стар, но тъй като бях съвсем малка, на мен той ми изглеждаше не само стар, но и престарял.

– Ау, всичко това е адски интересно, Джеси – обади се гласът на Антъни иззад пианото в ъгъла на гостната стая, – но кажи нещо и за Черната брада.

– Антъни – спря го майка му с ведрия си и спокоен глас, – иди при баща ти, за да сложи ръката си върху устата ти. Повече няма да прекъсваш Джеси, става ли?

– Ръката на татко е много голяма, мамо.

– Той ще внимава да не закрива носа ти, за да не се задушиш. Нали ще внимаваш, Маркър?

– Щом не го удавих в езерото, макар че тогава имах доста по-сериозно предизвикателство...

Антъни отиде до баща си и чинно застана до него, след което се вторачи в Джеси с очакване.

– Антъни, оказа се, че Стария Том бил правнук на Черната брада. Черната брада бил зъл човек, непрекъснато ми го повтаряше с възхищение и страхопочитание Стария Том. Да, според думите на Стария Том той бил най-ужасният, най-грубият и най-безмилостният от всички пирати. Обирал, убивал и тиранизирал всичко живо в Карибско море, както и всички градове, които имали нещастieto да бъдат основани край реки или край океана.

– Чудя се дали това наистина е вярно, Джеси – изкоментира Спийърс. – Нали му дадохме амнистия на този мерзавец?

– Да, явно е било точно така, още през 1718 Черната брада подписва документ, с който се отказва от пиратството и се заселва в Окракоук. В селото имаше развалини, за които говореха, че били от замъка на Черната брада. Дали обаче на това място наистина е имало замък? Не знам. В Окракоук има също и едно място, което се нарича Дупката на Тийч – канал, който минава съвсем близо до селото. Години наред Черната брада докарвал корабите си там, за да ги каринира.

– Джеси, какво означава „да ги каринира“?

Маги съвсем делово започна да обяснява на любопитния малчуган:

– Мастър Антъни, когато един кораб се каринира, той се изкарва на брега и се обръща на една страна, за да му се направи ремонт и да се почисти заедно с всичко останало, което има да се прави по него.

Сампсън погледна изненадано съпругата си:

– Ти пък откъде знаеш това, скъпа?

Тя премигна с очи и каза с невинен като на монахиня глас:

– Имаше един моряк, с когото се запознах точно преди да спася живота на господин Баджър в Плимут. Та той, хм, ми беше разказвал най-различни неща за корабите и други подобни.

– Така си и помислих – каза Сампсън. – В моята съпруга – заяви той на цялата компания – откривам неподозирани дълбини.

– Их! – възкликна Антъни, докато гледаше как Сампсън се наведе и целуна ръката на Маги. – Разкажи ни и други интересни неща, Джеси.

– След като подписал документа, той живял известно време в замъка. Изпил всичкия си ром, непрекъснато тормозел своите хора, но скоро и това му омръзнало. Той толкова се отегчил, че отново хванал по лошите пътища. По това време в Окракоук живеели съвсем малко хора, само няколко кормчии, и той тормозел и тях.

Най-накрая с него се заели британците. Лейтенант Мейнард настигнал кораба му и се опитал да го залови. Казват, че цели няколко часа пиратът отчаяно се сражавал. Бил получил двадесет пробождания с нож, гърлото му било почти прерязано. Имал и няколко огнестрелни рани, но въпреки това продължавал да се сражава, докато просто вече не му останала никаква кръв. Моля да ме извиниш, Антъни, но британците отрязали главата му и я провесели през носа на кораба.

Спиърс се прокашля.

– Господин Даниел Дефо писал, че тялото му било хвърлено през борда и че обезглавеният труп три пъти предизвикателно обиколил кораба, преди да потъне в морето.

– Той ядял ли е хора, Джеси?

– Мисля, че не, Антъни, но е прерязал доста гърла. Има една история, която на теб сигурно ще ти хареса. Говори се, че веднъж техният кораб, „Отмъщението на кралица Ана“, попаднал в безветрие. Всички страшно се отегчили – наоколо не се виждали други кораби, които да плякосват и унищожават. Тогава Черната брада, пиян от изпития ром, извикал: „Слушайте, хайде сами да си направим наш собствен пъкъл и да видим колко ще издържим!“ Те занесли долу в трюма гърнета със сяр, затворили капаците и седнали върху камъните, които използвали за уравновесяване на кораба. Черната брада издържал повече от всички останали. Един от неговите хора му извикал, че имал вид на човек, който е слязъл направо от бесилото. Тогава Черната брада бил изръмжал, че следващия път ще си играят на бесилки, за да видят кой ще може да виси най-дълго на въжето, без да се задуши.

– Откъде знаеш тези истории?

Джеси примигна, втренчена в нещо, което единствено тя самата виждаше.

– Те бяха в дневника на Черната брада. Аз непрекъснато ги четях и препрочитах. Сега просто си ги спомних.

– Разкажи ни още истории, Джеси – каза Антъни, който се беше измъкнал от баща си, за да се стуши до нейното рамо.

– По-късно ще ти разкажа и други истории, Антъни. Най-важната от тях е за съкровището на Черната брада. Стария Том вярваше, че има съкровище и че ключът към съкровището е някъде из дневниците на Черната брада. Може би затова Стария Том ми разрешаваше да чета само откъси от двата дневника на Черната бра да, които имаше – онези части с историите, нищо друго. Той ми показва също и два други дневника, които неговият баща, Самюъл Тийч, бил писал, но не ми се доверяваше чак толкова, че да ме остави да прочета някой от тях. Имаше и още един дневник, толкова стар, че хартията му беше така пожълтяла, та се боях да я докосвам. Според Том той бил писан от прабабата на Черната брада, а щом бил писан от жена, и то много преди да се роди Черната брада и да зарови своето съкровище, той не бил важен. Аз обаче бях успяла да прочета половината от този дневник преди деня, в който се случи всичко. Беше изключително интересен, но нямаше нищо общо със съкровището. За това ще ви разкажа по-късно. Да, и после се случи другото. – Тя вдигна брадичка и каза с ясен глас: – Той се опита да ме изнасили. Аз се отскубнах от него и хукнах да бягам. Когато ме догони и ме повали на земята, вече бях стиснала камък в ръката си. Той рязко ме вдигна и ме разтърси, и тогава аз го ударих с все сила по главата. Това

го уби. Ужасена, събрах всичките дневници накуп, увих ги в една мушам и ги зарових. Сигурно все още са там. Спомням си, че го сънувах през първите няколко години, след като се случи това. После сънищата изведнъж престанаха, докато Джеймс и аз се оженихме и започнахме да...

Джеймс допълни с трудно скривана горчивина:

– Изглежда, че нашата брачна интимност е възвърнала сънищата й. Това е ужасно. Удоволствието да бъде последвано от такъв кошмарен спомен...

– Съкровище значи, а Джеси? – прошепна Антъни, с очи, потъмнели от вълнение. – Ама съвсем истинско съкровище?

– Да, съкровище. – Джеси усети, че всички в стаята са вторачили погледи в нея. Тя бавно поклати глава. – Има и още един дневник, написан от Черната брада, до който се е добрал някакъв човек на име Червеноокия. Стария Том се запознал с него в Монтего Бей в Ямайка. Червеноокия го бил търсил да се срещнат. Казал му, че притежава третия дневник на Черната брада и че ако ги съберат и трите заедно, ще научат къде си е заровил съкровището Черната брада.

Явно, че Стария Том не е носел никакви дневници със себе си, затова се споразумели Червеноокия да дойде в Окракоук, за да събере своя дневник с тези на Стария Том. Стария Том също беше убеден, че ако двамата съберат дневниците, ще намерят съкровището. Същата онази вечер Червеноокия дойде до къщата на баща ми и Окракоук и се опита да ме отвлече, защото очевидно ме е видял, че излизам от колибата на Стария Том до брега. Сигурно по някакъв начин е разбрал, че аз съм го убила. Навярно се е и сетил, че съм заровила дневниците. Трябвало е да ме отвлече, за да му ги дам. Моето куче, слава Богу, ме спаси, но тогава си ударих лошо главата и загубих съзнание. Когато дойдох на себе си след три дни, моите родители ми казаха, че съм имала ужасна треска с висока температура и че едва не съм умряла. Не си спомням нищо от това.

– Не мислиш ли, че Маги беше права? Че единият удар по главата те е накарал да забравиш, а другият ти е върнал спомените? – каза Баджър.

– Не, кошмарите й се върнаха, след като започнахме да се любим. Не искам това да продължава повече. Така Джеси ще загуби всякакво желание да ляга с мен – унило промълви Джеймс.

Антъни обаче си знаеше своето. Той подскочаше от крак и едва изчакваше възрастните да замълчат:

– Радвам се, че си убила онзи ужасен човек, Джеси, но това не е толкова важно. Важното е съкровището на Черната брада. Знаеш ли, че аз още не съм бил роден, когато мама и татко са намерили другото съкровище, наследството на Уиндам?

– Е, тогава това ще бъде твоето първо търсене на съкровище, Антъни. Мисля, че то съществува, може би някъде около Дупката на Тийч. Трябва само да се върнем там и да изровим дневниците на Черната брада, за да открием къде е заровена цялата плячка. Но дори и тогава може да не открием ключа към загадката, защото нямаме третия дневник. Моят баща ми каза, че мъжът, който се опита да ме отвлече, Червеноокия, щял да лежи в затвора, докато стане на деветдесет години. Затова си мисля, че ще трябва да се оправим само с двата дневника на Черната брада.

Спиърс се надигна:

– Аз попрочетох някои неща за този тип, Черната брада, и открих, че през 1811 един бостънски театър е представил спектакъла „Пиратът Черната брада“. Пълна измислица, естествено, не можах да откроя почти никакви правдоподобни описания за него, с изключение на това, че англичаните са го смятали за шотландец, а пък всички останали – за англичанин. Ние всички обаче сме съгласни с Джеси, че този тип, Стария Том, е бил пропаднал и гаден мръсник. Но той явно е притежавал дневниците. Джеси ги е видяла.

– Сега вече знаем какво точно да правим – включи се Маркъс. – Тъй като и дукесата от доста време вече иска някъде да пътува, това е идеалната възможност. Ще направим пътешествие до това място Окракоук и ще открием съкровището на Черната брада.

Маги с въодушевление допълни:

– Точно така. Не сме намирали съкровище вече повече от седем години. Време е да си размърдаме мозъците и да открием още едно. Мисля, че този път бих си пожелала една рубинена огърлица. Какво ще кажеш, Сампсън?

– Ще изглеждаш прекрасно с нея, скъпа моя.

– Аз мога да ви изненадам е някои ястия по местни рецепти – обади се Баджър. – Доколкото съм чул, Джеси, вашите готвачи, които живеят близо до крайбрежието, приготвят така наречената супа от рапани, в която се слагат картофи и моркови. Просто ястие, но може доста да му се услади на човек, ако е измайсторено както трябва. Аз ще ви го направя, когато стигнем в Окракоук.

– О, Маркъс – дукесата замечтано премрежи поглед, – още едно

търсене на съкровище и супа от рапани, приготвена от Баджър... Това някакъв вид риба ли е, Баджър?

– Не, това е вид раковина, дукесо, а месото на мекотелото отвътре е онова, което се вади и се прави на супа.

– Аз имам няколко такива раковини – каза Джеси на Антъни. – Можеш да ги вземеш, за да си играеш с тях.

Дукесата продължи:

– Ще пътуваме до Америка. Ще посетим „Маратон“ на Джеймс. Ще се запознаем с родителите на Джеси. О, Боже, ще трябва да видим и майката на Джеймс!

– Съжалявам, дукесо, но последното е просто неизбежно.

– Това си е вече жива неприятност – отбеляза Маркърс. Той се изправи и нервно крачейки, каза на съпругата си: – Това не е нещо, което може да стане за три дни, дукесо. Ще отсъстваме поне три месеца, в най-добрия случай. Пътуването по море винаги крие опасности. Какво ще правим с момчетата?

– Ще се грижим винаги да са в безопасност – обеща Спиърс. – Те обаче трябва да дойдат с нас.

Антъни нададе възторжен крясък и започна да търчи като обезумял из стаята.

– Мастър Антъни – каза Спиърс съвсем тихичко, – ушите на възрастните са прекалено чувствителни, за да бъдат подлагани на такъв тормоз.

Момченцето бързо отиде до мястото, където стоеше баща му – при камината, и се намести до него, без да мърда, точно както и баща му беше застанал съвсем неподвижен. След малко Маркърс пак започна нервно да крачи. Антъни се нареди до него, като упорито се стараше да върви точно в крак с баща си.

Дукесата каза:

– Ти нали миналата седмица се видя е Алек Карик, Маркърс? Можем да пътуваме до Балтимор на някой от неговите кораби. – Тя се обърна към Джеси: – Барон Карик се ожени за дъщерята на един балтиморски корабостроител точно преди три години. Алек имаше дъщеря от първия си брак, Хали, а сега той и Джени си имат син, Дев Джеймс. Може би фамилията Пакстън ти говори нещо?

– Разбира се. Спомням си, че съм чувала за това как Джени Пакстън се опитвала да управлява корабостроителницата на баща си. Сега, като се върна назад, се сещам, че се говореше и за някакъв англичанин при тях.

– Това е бил Алек. Те прекарват повече време в Англия, отколкото в Америка, но ходят при родителите й поне два пъти в годината. Джени е изключително способна жена. Вместо да пише глупави песнички като жена ми, които само тормозят моя слух на възрастен човек, тя знае как се строят кораби.

Дукесата мило му се усмихна:

– Търсене на съкровище, Маркърс...

– Не съм те виждал с такава мила усмивка откакто ти подарих онзи специален подарък за рождения ти ден миналата година. Помниш ли?

Дукесата не промени изражението си.

– Аз помня всичко, Маркърс. Можеш да не се съмняваш в това.

Графът огледа всички лица около себе си, които го наблюдаваха с очакване. Взря се надолу и към своя син, който беше вдигнал лице към него. Усети тръпката в очите на всички. Усещаше как тази тръпка го гъделичкаше отвътре и него самия.

Той бавно каза, вдигайки Антъни на ръце:

– Може би ще трябва да обмислим това още около година. Какво ще кажеш, Антъни?

– Татко! Не, моля те, недей да правиш така!

Той се разсмя и притисна силно своя син към гърдите си:

– Добре. Ако тръгнем следващата седмица, ще бъде ли достатъчно скоро за теб?

– Молях се да чуя същото и аз – обади се Джеймс.

– Вие всички ще бъдете заедно с нас в тази одисея. Аз също искам да намерим съкровището толкова, колкото и вие, но по-важното за мен е Джеси да се върне в Окраоук и да се опита да унищожи всичките си спомени за онзи Том. Искам тя отново да види старата колиба на брега, да я разгледа добре, да си спомни всяка подробност, за да може после да я забрави по естествен начин и да се справим с този проблем. Искане ми се Маги да е права, че последният удар по главата на Джеси е възвърнал спомените й... Аз сигурно ще успея да я предпазя от нови удари по главата, но сънищата и кошмарите, които я преследват, са извън моя контрол. Искам сънищата й да бъдат свързани с мен, не с онзи демон от миналото. Искам Джеси и аз да можем да се... – Той погледна към Антъни. – Е, разбирате ме какво искам да кажа.

– Естествено – отвърна Маркърс. – Проклетата работа! Не мислиш ли, дукесо?

– Редуването на удоволствието и болката? Проклетата работа, наистина.

– Макар че – каза Маркът и очите му лукаво просветнаха – някои хора доста харесват подобно съчетание и...

– Не продължавай, Маркът.

Графът погледна към сина си, който беше наострил уши, и въздъхна.

– Човек винаги трябва да е безупречен пред малките дивачета.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Балтимор, Мериленд Фермата „Маратон“ Началото на септември

– Съжалявам, Джеси. Ако знаех, щях да направя нещо. По дяволите, тая жена да не би да е вещица? Не, по-добре не ми отговаряй.

– Откъде се е взела тя тук?

Той нямаше време да ѝ отговори. Всички бяха уморени. Чарлз сърдито хълцаше през плач, Антъни пък хленчеше, че е гладен. Спийърс му хвана ръката и търпеливо му каза:

– Ти трябва да бъдеш храбър и издръжлив като мама и татко, господарю Антъни. Всички сме гладни. Всички сме уморени. Ако хленчиш така, ще си помислим, че ти си само едно малко момче, че изобщо не си по-голям от господаря Чарлз.

– Аз не съм Чарлз, но съм малко момче.

Спийърс се обърна към дукесата:

– Друг път това е помагало.

– А, Томас, добре че дойде преди да се появи майка ми. Здравей, мамо. Мога ли да попитам какво правиш тук?

Госпожа Уилхелмина Уиндам хвърли само един бегъл поглед към сина си. Но веднага се втрени в дукесата със злобни искри в очите.

– Ти, значи – остро изрече тя. – Тебе не съм те виждала седем години, но предпочитам да не те видя цял живот. Довела си и цялата къща, за да те защитават? Трябва да ти кажа, уважаема, че наистина ще имаш нужда от тях. Как смееш да идваш в Америка? В Балтимор? В дома на злочестия ми син? А ми водиш обратно и това момиче! Как съм се молила тя да се затрие и никога повече да не покаже жалкото си, опозорено лице, но ето я пак тук. О, имаш и две деца. Ти не ги заслужаваш. Клетият Джеймс загуби своята съпруга и детето си... Защо изобщо ви е довел със себе си? Вие нямате място тук и аз настоявам всички до един веднага да напуснете!

– Майко – произнесе Джеймс съвсем тихо. – Стига вече, чухме предостатъчно. Всички сме адски уморени. Пътували сме с кораб шест седмици и половина. Отне ни много повече време, отколкото очаквахме, за да стигнем до имението. Защо си тук?

– Просто разбрах, че пристигаш – пропя госпожа Уиндам с

патетичен глас ѝ разпери широко ръце. – Разбрах и веднага дойдох, защото знаех, че ще имаш нужда от мен, синко. И ето, че се оказах първа. Аз ще изгоня всички тия английски мерзавци, които нямат място тук, в Америка.

– Майко! – Този път Джеймс стисна здраво ръката ѝ над лакътя. – Искам да напуснеш веднага. Утре ще дойда да те видя. Томас, моля те, изпрати майка ми до каретата ѝ.

– Но, миличък...

– Утре ще ти се обадя, майко.

Тя хвърли последен злобен поглед към дукесата, изгледа малко подържано Маркът и изобщо не обърна внимание на Джеси. После закрачи войнствено след Томас и излезе от къщата.

– О, Боже – лекичко въздъхна дукесата. – Това наистина се казва добро посрещане. Тя беше права. Седем години между нашите срещи са прекалено малко.

– Сега ще оправя нещата, обещавам – каза Джеймс. – Джеси, ти си изтощена, изглеждаш съвсем пребледняла, а мисля, че долу нямам под ръка подходящо нощно гърне.

– Всичко е по твоя вина, Джеймс.

– Знаем – отвърна той и я потупа леко по бузата. – Баджър ми обещава да станеш дебела и да започнеш да се поклащаш като патица, но ти си оставаш все такава слабичка. Искаш нощното гърне, и то веднага, нали?

– Моля те, побързай – каза Джеси и започна да прави учестени и кратки вдишвания, точно както я беше учила дукесата.

– Дръж се, Джеси. Днес се справи много добре. Тая морска болест няма да трае още дълго. Ето го и Томас с нощното гърне.

Джеси дори не се почувства неудобно, че повърна пред всички, вече толкова беше свикнала с това. Да пътува повече от шест седмици с толкова хора в теснотията на една бригантина... Това почти лишаваше човек от собствено уединение, а пък и тя беше нечовешки болна през последната седмица. Баджър ѝ подаде чаша вода. Джеймс изтри лицето ѝ със студена, влажна кърпа, помогна ѝ да се изправи и я притисна в прегръдките си. После се засмя:

– Никога няма да забравя колко убедена беше, че ще умреш, когато беше легнала върху онова навито въже на палубата и сърцераздирателно стенеше. Сега отново изглеждаш почти здрава. Даже и висулките ти пак са започнали да щръкват наперено. А, ето го и Томас, който ще ни помогне да се оправим и да разопаковаме багажа.

– Мъжете трябва да се разстрелват – уморено махна с ръка Джеси.

Спиърс моментално пристъпи напред и подаде ръка на високия чернокож мъж:

– Аз съм господин Спиърс. А вие сте господин Томас, ако не се лъжа?

– Ами, господин Спиърс – каза бавно Томас, чудейки се дали светът нещо не се беше объркал, – струва ми се, че съм господин Такъри. – После се усмихна с широка и сърдечна усмивка, която разкри два реда равни бели зъби. Маги му смигна.

До десет часа вечерта всички камериери и членове на семействата бяха нахранени и настанени в леглата си. Спалните помещения обаче се оказаха недостатъчно на брой. За първи път, откакто беше купил „Маратон“, Джеймс действително си даде сметка колко запуснат беше домът му. По тапетите грозно се открояваха плесенявали петна, в потъмнелите ъгли се виждаха миши дупки, стаите бяха зле обзаведени. При това положение му оставаше единствено само да се извинява, което и правеше при влизането във всяка стая. Накрая дукесата приятелски го беше срязала:

– Стига, Джеймс. „Кандълторп“ не можеше да ме амбицира много. Но, между нас, казано, двете с Джеси ще направим „Маратон“ най-забележителното място по тези земи.

Когато Джеймс се извърна към жена си, тя изглеждаше готова да се свлече на мястото си, вторачена в него с изцъклени очи:

– Джеймс, аз в твоята спалня заедно с теб ли ще спя? Леглото е достатъчно голямо, нали?

– Няма къде другаде да те сложа, скъпа. Хайде да те заведа в леглото. Да, ще има достатъчно място и за двамата.

Джеси никога преди не беше виждала спалнята на Джеймс, но веднага забеляза, че беше неприветлива както цялата къща. Олющените стари тапети се белеха още повече около прозорците, където беше проникнала влага и стената беше добила мръсен кафеникав цвят. В стаята имаше само едно голямо легло с изподраскани дървени табли и гардероб, също толкова древен, колкото и леглото, и с врати, не по-малко изподраскани. По средата се мъдреше невзрачно плетено килимче с различни нюанси на кафявото. Но Джеси беше прекалено уморена, за да се замисля за тези подробности. Когато Джеймс разкопча копчетата на роклята ѝ и тя остана пред него само по долна риза и по чорапи, той ѝ каза:

– Чакай да ти намеря една нощница. – После замълча за миг, а

очите му се разшириха. – Не, по-добре ще е отново да се научиш да спиш гола до мен. Не може вечно да се чувстваш като нахапана зелена праскова. Според Спиърс това няма да продължи повече от две седмици, да се надяваме. – Той не добави, че Каролайн Найтингейл, прекрасна приятелка на английските Уиндам, беше болна вече почти пет месеца с второто си дете. Не, не беше нужно Джеси да знае това.

– Аз винаги нося нощница, Джеймс. Мислех, че ти харесва да я отмяташ над главата ми или да я захвърляш в средата на стаята.

– Добре тогава, но само тази нощ. Става ли? В Америка аз забравям всички норми на благоприличие.

Той прерови дрехите ѝ в отворения куфар на пода, метна ѝ една чиста нощница, съблече своите дрехи и бързо се пхна в леглото.

– Джеси, студено ми е и искам да ме стоплиш.

Всъщност беше доста топло, тъй като бе едва началото на септември. Слава богу, че не беше ваяло, докато пропътуваха разстоянието от доковете на Прат Стрийт до „Маратон“. Беше дълго и уморително пътуване, но поне не беше ваяло.

– Децата спят заедно с Маркърс и дукесата. Проклятие, просто бях забравил колко овехтяло и мизерно е всичко тук.

– Няма нищо – каза Джеси и се пхна до него в леглото. – Изчакай само да видят конюшните ти и къщите на твоите работници. Тогава ще разберат къде харчиш всичките си пари.

– Много ли си уморена, Джеси?

Тя се беше сгушила до него, положила длан върху сърцето му:

– Не, не чак толкова... – Всъщност беше смъртно изтощена и ѝ се искаше да затвори очи и повече да не ги отваря поне до края на седмицата.

Още не беше изрекла тези думи, още и той самият не ги беше осмислил докрай, и вече се обръщаше към нея, защото се усещаше по-корав, отколкото изобщо някога си е въобразявал, че може да стане за толкова кратко време. А тя вече го целуваше по рамото.

– Не – прошепна Джеси, като ближеше топлата му плът, – изобщо не съм уморена.

– Първата ни любовна нощ в Америка – каза той след известно време, когато вече беше в състояние да говори. Започна да я обсипва с целувки, докато я усети, че вече заспива. – Беше наистина страхотно. Чудя се дали Маркърс те е чул, когато нададе такъв силен вик. Ако го е чул, утре със сигурност ще разбере. Лека нощ, Джеси.

Тя спа до три часа и точно тогава се събуди с писък, като мятеше

ръце на всички страни. Този път обаче Джеси веднага дойде на себе си, плувнала в пот, със залепнали къдрици по челото, а гърдите ѝ се надигаха така учестено, че се уплаши да не ѝ се пръсне сърцето.

– Пак Стария Том, Джеймс! Но защо не престава да ме тормози? Нали вече си спомних всичко за него. Защо, по дяволите, просто не престане да идва в сънищата ми?

– О, Господи, мисля, че ще повърна.

В стаята беше тъмно като в рог, но Джеймс светкавично скочи от леглото и ѝ донесе гърнето точно на мига. Задържа я в ръцете си, после ѝ даде да пийне вода и избърса лицето ѝ.

– Не знам защо все още го сънуваш, Джеси – каза той накрая и я прегърна. – Опитай се да се успокоиш. Дишай бавно, точно така. Хайде сега, опитай се пак да заспиш.

Всеки път, когато ѝ доставяше удоволствие, този проклет сън отново се връщаше. Дори сега, след като си беше припомнила цялата истина, тя продължаваше да има неспокоен сън. Искаше му се още утре да тръгнат за Окракоук, но идеята му беше пълен абсурд. Всички бяха изтощени. Последното нещо, което някой от тях би поискал, беше отново да се качи на кораб. Той погали лицето ѝ с пръсти и нави една висулка около палеца си, после приглади назад косата от челото ѝ.

– Всичко ще се оправи, Джеси.

– Джеймс, мисля да отида в кухнята. Сигурно ще намеря нещо, което да ме отърве от това проклето гадене.

– Аз ще отида, ти все още не познаваш къщата.

Джеймс слезе долу и бързо прекоси тухления коридор до кухнята. Баджър сто на сто вече си беше подредил продуктите. Сигурно беше приготвил и нещо за хапване. Той никога нищо не забравяше.

Изненада се, когато видя, че изпод вратата се процеждаше светлина на свещ. Нима старата Бес имаше работа в този късен час? Той тихичко откряна вратата и се заслуша.

– Съгласни ли сте всички, че това е начинът, по който трябва да действаме?

Беше гласът на Спиърс. Но за какъв „начин“ ставаше дума?

– Старата вещица ще се нахвърли върху Джеси веднага щом разбере, че скъпият ѝ Джеймс се е оженил за нея – каза Сампсън. – Естествено, тогава пък няма да има възможност да излее цялата си канонада върху горката дукеса.

– Да, сигурно така ще стане – каза Баджър. – Искате ли още чай, Маги?

– Благодаря ви, господин Баджър. Сложили сте някаква успокоителна билка в него, нали?

– Да, Маги, така е. Това ще ви помогне да заспите, ще помогне на всички ни да заспим. Милостивият Бог знае, че ще трябва добре да си починем, за да се справим с безчетните проблеми, които просто изобилстват тук. – Той дискретно се прозя зад дланта си.

– Все още не мога да повярвам – каза Маги и отпи от чая си, – че вече сме в Колониите.

– Да – отвърна Спийърс, – и е три часа сутринта, а ние седим в кухнята и се опитваме да решим от кой край да подхванем всички тези проклетни проблеми.

– И какво решихте? – попита Джеймс, като влезе в голямата стая.

– Джеймс – Спийърс спокойно се надигна от стола си, – не трябваше ли да бъдеш при Джеси?

– Бях, но тя се чувства неразположена и дойдох тук, за да намеря нещо подходящо за стомаха ѝ.

– Омесих още малко безквасен хляб – каза Баджър, като стана, отрязва парче и го загъна в салфетка.

– Та какво решихте всички вие? – попита пак Джеймс и огледа всеки един поотделно.

Спийърс, елегантен както винаги, в халат от тъмносино кадифе, с широк жест му посочи един стол.

– Моля те, Джеймс, седни. Открихме, че никой от нас не може да заспи, с изключение на господин Сампсън, който има щастливата способност да задрямва и прав до стената, ако му се наложи. Затова решихме да дойдем тук, да пийнем малко чай и да си поговорим. Стигнахме до единодушно решение за, х-м, твоята майка.

– Да не би да сте намислили да я удушите и да я пуснете в река Патапско? А какво ще стане с горките риби?

– Това се казва досетливост – отбеляза Маги. – Твърде зле би било за рибите, наистина. – Тя изглеждаше превъзходно в тоалета си с нежния цвят на праскова. Червената ѝ коса беше разпусната. Както винаги Маги изглеждаше доста съблазнителна и напълно го осъзнаваше. – Как е станало така, че ти си толкова мил и симпатичен човек, Джеймс, а тя е такава страшилище?

– Това е истинска загадка. – Джеймс се настани при тях и остави Баджър да му налее чаша чай.

– Сега аз ще взема думата, вместо господин Сампсън. Твоята майка, Джеймс, ще направи живота на Джеси истински ад – каза Маги. –

Ние ще я пазим от нея. Когато тя идва тук, всеки един от нас ще се редува да бъде до Джеси, така че старата куч... х-м, възрастната госпожа да няма възможност да ѝ прави мръсни номера.

Джеймс огледа тримата прислужника около масата, които всъщност не бяха прислуга в истинския смисъл на думата. Той знаеше, че те вече обичат Джеси така, както обичаха дукесата, Маркърс и него самия, и усети безкрайна признателност към тях.

– Къщата не е като тази, с която сте свикнали. Съжалявам, че ще трябва да живеете при такива мизерни условия, но аз почти свърших парите, когато построих жилищата за прислугата и възстанових конюшните и пасищата около тях.

– Но къде са живели прислужниците преди? – попита озадачен Баджър.

– Те бяха роби – отвърна Джеймс. – Всички са чернокожи и бяха роби. Не бяха нищо друго, освен нечия собственост. Просто ги малтретираха. Разделяха жените от мъжете им, децата от родителите им. Мразя робството. Още щом купих имението, аз освободих своите роби и започнах да им плащам надници. Те обаче живееха в колиби, от които бяха дори най-мръсните гризачи. Трябваше да им построя и прилични жилища Просто бях длъжен.

– Разбира се – отвърна Спиърс. – Какво ще кажеш за това, Маги?

– Че Джеймс е човек със съвест. А само като си помисля, че той наполовина е американец, че не е изцяло англичанин, просто не мога да повярвам...

– Да, наистина не е за вярване – отвърна Баджър.

– Ще ви оставя сами да решите коя е по-добрата ми половина. – Джеймс се засмя, допи чая си, после взе загънатата салфетка от Баджър, пожела им лека нощ и на излизане отбеляза:

– Не е само майка ми. Другото зло е майката на Джеси. Те обаче никога не се изявяват в дует. Винаги ти идват на главата от съвсем различни страни. Сигурно ще са зарадвате да научите, че майка ми тормози също и майката на Джеси. Явно, че като момичета са отраснали заедно. – Той се усмихна на общото им смайване и се върна при съпругата си, която се беше сгушила по средата на леглото.

– Джеси ми обясни – каза Спиърс, след като Джеймс излезе, – че нейният баща бил длъжен да ѝ осигури зестра. Това ще бъде предостатъчно, за да се направи къщата на ниво.

– Значи имаме две майки, с които трябва да се оправим? – Маги въздъхна тежко и се подпря с лакти върху кухненската маса.

– Нищо, Маги – успокой я Спиърс, – ще измислим как да овладеем положението.

– Винаги сме успявали – добави Баджър. – Утре трябва да намеря рецепта за супата от рапани.

Печалното състояние на къщата беше съвсем очевидно на другата сутрин, когато всички се събраха в трапезарията с нейната стара маса и дванадесет стола, чиято тапицерия някога е била светлосиня. Стените имаха нужда от боядисване, а килимът на пода беше сравнително чист, но толкова стар, че направо се разпадаше.

Притеснен, Джеймс мънкаше някакви обяснения, докато настаняваше съпругата си на масата.

– Купих имението от Бумър Банкс. Той е бил вдовец дълги години и изобщо не се е занимавал с къщата. Много съжалявам...

– Предполагам, че всички ще оцелеем – оптимистично изрече дукесата, докато настаняваше Чарлз в средата на едно одеяло в ъгъла на стаята. Той беше захапал захарна пръчка, подадена му от старата Бес, която щом го видя, и се влюби в него. Бес непрекъснато му гукаше нещо, обясняваше му, че е най-сладкото бонбонче, което някога е виждала, че и неговата мама също е най-хубавата малка сладурана, която познава, е, не чак толкова хубава, колкото новата ѝ господарка, но все пак наистина чудесна. „Предаността, отбелязала дукесата пред съпруга си, е нещо прекрасно.“

– Стаята е просторна и хубава – каза Джеси. – Прозорците са големи, с приятен изглед.

– Не мога да повярвам – обади се Томас от прага, – че къщата пак е пълна. Ние всички сме толкова щастливи, че сега вие сте господарката, госпожо Джеси.

– Благодаря ти, Томас. О, Баджър, може ли пак да ми дадеш парченце от онзи хляб?

– Разбира се, Джеси – отвърна Баджър. – Господин Такъри, бихте ли подали хляба на госпожа Джеймс?

След закуска Джеймс взе със себе си Маркъс, за да го разведе из конюшните. За щастие Антъни, който просто прачеше от енергия, се лепна за тях. По време на закуска той беше възкликнал, че няма търпение да тръгне, за да търси съкровището на Черната брада. Дукесата му беше отговорила с обичайния си спокоен глас:

– Чудесно, Антъни. Можеш да отидеш с баща ти да ни потърсите

един кораб.

– Пак ли кораб, мамо?

– Разбира се. Няма да можем да стигнем дотам само по суша. Трябва отново да се качим на кораб, детето ми.

Антъни не беше обелил и дума повече. Всички искаха малко да си починат, но не прекалено дълго. Съкровището ги очакваше и те го знаеха.

След като стомахът ѝ се успокои, Джеси отиде заедно с дукесата в гостната стая.

– Джеси, преди ти и аз да започнем да правим планове, предполагам, че ще искаш да посетиш твоите роднини.

„Точно това не го искам“, каза си Джеси и потрепна при мисълта, че Гленда можеше отново да се втренчи в чатала на Джеймс. Не, сигурно нямаше да го направи сега когато той вече беше женен.

– Домъчняло ми е за татко.

– Томас предложи да напишеш едно кратко писъмце до родителите си, с което да ги уведомиш, че с Джеймс ще ги посетите за обяд. Чувстваш ли се достатъчно добре, за да направиш това?

– Ту ми минава, ту пак започва – отвърна Джеси. – В момента се чувствам прекрасно, но само след пет минути може да стане така, че да изкарам чудесния хляб на Баджър и конфитюра от ягоди на старата Бес, който ядох на закуска.

Дукесата внимателно я огледа:

– А пък и дрехите ти съвсем са провиснали. Когато се видиш с тях, ти трябва да си господарката на „Маратон“, Джеси, независимата, омъжена родственица. Нали не искаш пак да те приемат като тяхна дъщеря, тоест като човек, когото могат да тормозят и с когото могат да се разпореждат? Хайде да се посъветваме с Маги. Наистина трябва да се облечеш по-така...

– За съжаление, това няма да има никакво значение – отвърна Джеси, втренчила поглед в обувките си. – Моята майка и майката на Джеймс като момичета са отраснали заедно.

– О, Господи.

– Майка обаче поне ще бъде любезна към вас, дукесо.

Беше два часът същия следобед, когато Джеймс и Джеси потеглиха със старата му двуколка към фермата „Уорфийлд“. Всички цветя и дървета бяха все още обагрени в късните си летни цветове. Въздухът беше

топъл и земята ухаеше.

– Хубаво е да се върнеш у дома – каза Джеймс и леко подръпна юздите на Белини.

– Джеймс, дали Гленда пак ще те зяпа нахално в чатала?

Той се сепна, изопна за миг юздите на Белини и се засмя.

– Надявам се, че не, но навремето колкото повече опознавах Гленда, толкова повече разбирах, че тя е просто непредсказуема. Ако го направи, ти просто не ѝ обръщай внимание. Сигурна ли си, че си готова за това посещение, сладка моя?

„Сладка моя“. Звучеше прекрасно от устата на Джеймс като обръщение към нея, Джеси Уорфийлд, момичето, което шест години беше считал за противно хлапе. Дали още не мислеше така?

– Ще продължаваш ли да посещаваш Кони Максвел?

Той не я погледна, просто остана вторачен между ушите на Белини.

– Ще я видя, естествено, за да ѝ кажа, че съм се оженил.

– О...

– Какво означава това? Да не си мислиш, че пак ще се любим? По дяволите, Джеси, ние с теб сме женени! А аз съм човек, който държи на брачната клетва. Няма да те изоставя. Нито пък ти някога ще ме изоставиш, защото няма да ти го позволя.

– Добре – каза тя и усети как очите ѝ се напълниха със сълзи. Просто не можеше да разбере сама себе си. Ту ѝ се приискваше да се разсмее, ту в следващия момент започваше да плаче като отчаяна жена. Това страшно я разстройваше. Маги само я беше потупала по ръката и ѝ беше казала, че бебето я кара да се държи по такъв непредсказуем начин. Но Маги нямаше деца. Откъде тогава знаеше?

– Така. Ето че пристигнахме. Готова ли си за това посещение?

Тя вирна наперено брадичка. Той се ухили:

– Изглеждаш прекрасно. Роклята ти ми харесва. На дукесата ли е?

– Да. Маги малко я подгъна. Тя ми взми също и косата. Нали нямам много лош вид, Джеймс?

Той не можеше да понесе тази глупава неувереност в гласа ѝ.

– Даже и чудесните ти висулки са си на мястото.

Тя не изглеждаше никак лошо, като се имаше предвид, че в едната си ръка стискаше хляба на Баджър. Видя я как си отхапа малко, след което набута останалата част в джоба си. Той хвърли поводите на Белини към един от помощниците в конюшната, приведе се да целуне съпругата си по устата и тихичко ѝ каза:

– Ти си моя съпруга. Вече си независима от семейството си.

Разбираш ли? Щом приключим със семейните ти задължения, щом поръчаме ново обзавеждане за къщата, щом всички са готови отново да се качат на кораб, тогава веднага ще потеглим за Окракоук, за да прогоним Стария Том от съзнанието ти и от нашия живот.

– Дукесата ми каза същите неща както за Стария Том, така и за родителите ми. Каза ми да не забравям, че сега съм омъжена жена и съм свободна от тях. В противен случай щяла да напише песничка за мен, която никак нямало да ми хареса.

– Браво на нея. Хайде да вървим. – Той я свали на ръце от двуколката, прегърна я и каза:

– Ослоу само глупаво се ухили, когато му каза, че сме женени. Баща ти сигурно ще направи същото.

Поршия Уорфийлд изблъска Поли, чернокожото момиче с провиснало парцаливо боне, което отвори вратата, и се изпгчи на прага:

– Е? – каза тя, като оглеждаше дъщеря си. Всъщност така и не можа да измисли какво друго да добави, защото Джеси изобщо не приличаше на онова, което беше, когато напусна Балтимор преди близо четири месеца. Тя изглеждала елегантна. А това я смуги и обърка, накратко – направо я вбеси.

– Разбрах всичко за този твой непозволен брак, Джеси Уорфийлд. Джеймс, твоята майка ме посети тази сутрин и ми разказа за това безобразие. Причината за нейното възмущение обаче е съвсем различна от моята. Ти не изглеждаш нормално, Джеси. Не изглеждаш така, както трябва, така, както винаги си изглеждала още от дете. Изобщо не ти отиват всичките тия глупави труфила, пък и косата ти е направена като на лека жена. Настоявам веднага да смениш всичко това. Искам пак да станеш такава, каквато си беше.

– Не мога, мамо – отвърна Джеси и се притисна към Джеймс.

– Може ли да влезем, госпожо? Джеси би искала да поседне. Пътуването беше дълго и тя все още е уморена.

– Хубаво, влезте. Клетата Гленда беше съсипана месеци наред. И защо? Защото откри, че ти си й отнела мъжа, за когото тя щеше да се омъжи, Джеси. Станала е направо като сянка, не прилича на себе си. Толкова е нещастна... Днес почти не се докосна до закуската си.

– Помислих, че госпожа Уиндам е идвала тук, за да ви каже за нашата женитба – каза Джеси объркана. – Сигурно не го е направила преди закуска?

– Не се прави на остроумна, госпожичке. Клетата ти сестричка не мигна миналата нощ. Сигурно е имала предчувствие за подлостта, с

която ще се сблъска. Тя не пожела да закуси, после дори не обядва, чак до мига, когато дойде майката на Джеймс. Може би ще е по-добре да седнете. Аз ще отида да извикам злочестия ти баща от конюшните.

– Да не се е случило нещо с татко? – попита разтревожена Джеси.

– Не се прави на глупачка. – Госпожа Уорфийлд се изниза от гостната.

Джеймс се обърна към Джеси и се ухили:

– И тя те посреща така прекрасно, както майка ми. Не ѝ обръщай внимание, Джеси.

Джеси облиза устните си.

– Ще се опитам. Но тя не спира да излива яда си и върху теб.

– Хич да не ти пука. Ето, хапни си малко от хляба на Баджър.

Тя направи точно така и все още дъвчеше бавно, когато баща ѝ влезе забързан в стаята и извика радостно, когато ги видя:

– Момчето ми, ти си се оженил за моето малко момиче! Това е щастлив ден за мене. Джеси, Боже мой, какво си направила със себе си? Та ти изглеждаш като принцеса, да, точно така, като принцеса, с тази слънчева рокля, а и косата ти е така лъскава и добре направена... Я гледай какви сладки малки къдрички... А, ето я пак и майка ти. Е, не може всичко да е идеално, нали така? Скъпа, би ли донесла малко чай и кейк? – Той изчака, докато жена му величествено изплува от гостната, после прегърна дъщеря си и се здрависа с новия си зет. Държеше ръцете и на двамата, когато каза: – Вие ме правите по-щастлив, отколкото изобщо мога да го опиша. Не знам дали все още го осъзнавате, но вие двамата наистина си подходите много.

– Искрено се надявам да се окажеш прав, татко, защото вече съм бременна.

– Какво? Ти носиш дете? Но вие сте женени само от няколко месеца... Значи ще ставам дядо?

– Татко, престани с емоциите. Ще ми стане зле.

Чак след около час Джеси отново седна до своя съпруг в гостната стая на майка си. Косата ѝ беше сресана, а роклята – оправена. Все още беше твърде бледа, макар че бе пощипвала бузите си, но поне стомахът ѝ се беше успокоил. Джеймс ѝ беше давал да пие слаб чай с хляба на Баджър, докато тя отново се бе отпуснала спокойно върху старото си легло.

– Кога трябва да се роди моят внук? – попита баща ѝ, като потриваше ръце.

„Изглежда по-развълнуван, помисли си жена му, като го гледаше

вторачено, дори от времето, когато бях бременна с първото ни дете. Мътните да го вземат, оглупял дъртак! Толкова щастлив трябваше да бъде, ако Джеймс се бе оженил за сладката Гленда, не за разпасаната ѝ сестра,“

– Следващия април, според нас – отвърна Джеймс.

Майка ѝ се втренчи в нея. Джеси, бременна? Това направо блокира мисълта ѝ. Дълго време тя не можа да каже нищо. Но ето че накрая се посъвзе, потоци се отново във възмущението си и каза:

– Съмнявам се, че ще бъде внук, Оливър. Щом като Джеси се чувства толкова зле, сигурно ще бъде момиче. Поредното в семейството. Изглежда, че Уорфийлд могат да наплодят само това.

Джеймс хвана провисналата ръка на Джеси и спокойно отбеляза:

– Ще бъда безкрайно щастлив да имам в дома си дузина момиченца, госпожо, всичките с такава прекрасна коса и красиви очи като Джеси.

– Тя никога не е имала прекрасна коса! – изграчи госпожа Уорфийлд. – Такава беше косата на баба ѝ. Джеси е наказана да има същата коса, баба ѝ поне я криеше под всевъзможни шапки и шапчици, за да не се зазяпват подир нея.

В този момент в стаята се дотътри Гленда. Изглеждаше бледа като Джеси, очите ѝ бяха зачервени от плач, роклята ѝ – омачкана. Джеймс се изправи и ѝ се усмихна. Погледът ѝ моментално се прикова върху чатала му.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Усмивката на Джеймс остана непроменена – нещо, което той отчете като истинско постижение от негова страна.

– Здравей, Гленда. Както винаги, ти изглеждаш очарователно. Сега аз съм твой зет. А ти си нещо като моя нова сестра.

Гленда изгледа отровно първо Джеймс, после Джеси и каза със стиснати устни, а гласът ѝ трепереше от мъка:

– Аз съм изоставена, захвърлена в калта. И всичко – заради теб, Джеймс, защото не обърна внимание на единствената жена, на мен, която щеше да те дари с изисканост, красота и ум. А виж сега какво си взел... И тя ще ти нареди още такива като нея.

– Какво искаш да кажеш, Гленда, с това, че ще наредя още такива като мен? Това е пълна безсмислица.

– Ти ми открадна Джеймс, ти, мръсна изменнице! Ти беше само едно грозно момиченце, което приличаше на момче, и аз нито за миг не съм се притеснявала от теб. Можех само да ти се надсмивам, защото ти имаше такъв глупав вид и се държеше като пълна идиотка. Но сега си се променила. Станала си по-различна и това не е честно. Мразя те, Джеси! Децата ти ще приличат на онова, което ти самата беше преди, не на това, което си сега. Ти пак ще си останеш същата, Джеймс ще види това и ще те намрази, точно както те намразих аз.

Никой не можа да каже нищо след този словесен изблик. Гленда със залитане излезе от стаята. На прага се спря, рязко се извъртя и изкрещя с несдържан гняв:

– Ще те убия за това, Джеси! Ти се опозори и принуди Джеймс да се ожени за теб. Но това няма да трае дълго. Той ще се отегчи от теб още преди края на следващата седмица. Ти да представляваш интерес за мъж? Какво от това, че изглеждаш различно? Ти никога няма да бъдеш интересна за никой мъж. Ха! Защото не знаеш как да го направиш.

Оливър Уорфийлд се прокашля:

– Скъпа – обърна се той към жена си, – ще те помоля да поговориш с нашата дъщеря. Поведението ѝ е отегчително, ако трябва да си говорим истината. Освен това Джеймс никога, нито за миг, не ѝ е давал каквито и да било надежди.

– Той и на Джеси не беше давал никакви надежди, но ето че тя е бременна от него.

– Това е по-различно – отвърна Оливър съвсем спокойно и се изправи: – Хайде, Джеси, да идем в конюшните. На конете им беше мъчно за теб. Джеймс, ела и ти с нас.

– О, татко, така искам да ги видя. Джеймс?

Докато Джеси поздравяваше всичките помощници, докато потупваше всеки кон поотделно и му даваше морков и захарче, Оливър дръпна Джеймс с него в кабинета си. После седна зад разклатеното си писалище, извади бутилка портвайн отнякъде и напълни две чаши.

– Наздраве, синко. Как хубаво звучи само! Да прием за твоята женитба с най-добрата ми дъщеря.

– Съгласен съм – отвърна Джеймс и чукна чаша в чашата на своя тъст.

Двамата мъже пиеха бавно, без да говорят. Накрая Джеймс се облегна назад в стария разнебитен стол, в който някога бе сядал, и каза:

– Помниш ли, когато Джеси излапа цяла диня само за да не ти даде да хапнеш нито едно парче?

– Трябва да е било най-малко преди пет години. Сега не би погледнала диня.

– Сигурно има някакъв смисъл във всичкото това, Оливър.

– Единственото важно нещо е, че ще я направиш щастлива, Джеймс. Но защо всъщност тя вече не яде диня? Нямам представа.

Джеймс се усмихна над чашата си при внезапната строгост в гласа на бащата:

– Знаеш ли, че английските Уиндам заедно с двамата си сина и четиримата си прислужника дойдоха дотук с мен?

Оливър Уорфийлд го погледна ужасен:

– И всички те са в „Маратон“? Всички заедно в онази къща?

– За съжаление, да. Дукесата – тя е графиня Чейс, нали знаеш – ме увери, че не трябвало да се притеснявам и че всички са във възторг от това как съм похарчил парите си.

– Аз пък смятам, че ти малко попрекали. Онези роби сега живеят по-добре дори от много обикновени граждани.

Джеймс усети познатата гневна тръпка в стомаха си, но си замълча. Отпи малко портвайн и зачака.

– Като стана дума за пари, Джеймс, ще трябва да поговорим и за зестрата на Джеси.

Джеймс се размърда на стола си. В новата си роля на съпруг на Джеси Уорфийлд той се чувстваше направо неловко. Оливър – човекът, чийто коне години наред се беше опитвал да побеждава на

надбягванията, същият този човек сега му обясняваше, че трябва да му даде нари.

– Искаш ли още портвайн?

– Да, налей още малко – отвърна Джеймс и подаде чашата си.

Един час по-късно Джеймс и Джеси си тръгнаха от фермата „Уорфийлд“ обратно към „Маратон“. Въодушевена от конете на баща си, Джеси се разприказва като момичето, което беше преди – весела и бърлива като сврака.

– Риалто ще задмине Тинпин без проблеми на надбягванията в събота. О, Господи, ами аз за кого трябва да викам?

Джеймс се прокашля:

– Добре ли се чувстваш?

– Прекрасно. Кажете ми какво да правя, Джеймс? Ами Фрайър Тък и Мис Луиз? Аз сама съм ги обучавала. Тя вече е почти на три години и е готова за надбягвания. Тя...

– Джеси, когато баща ти умре, аз и ти ще станем собственици на фермата „Уорфийлд“.

Тя се опули към него.

– Значи ни дава всичко? Нищо не ми е говорил за това.

– Не, не всичко. Каза ми само, че през последните няколко години е бил голям късметлия. А пък и аз реших да не го разпитвам как е натрупал богатството си. Имал зестра за Гленда, и то големичка, защото не бил сигурен, че тя ще си намери съпруг, ако няма доста пари настрана.

– Но Гленда е красавица. Тя изобщо не е като мен, тя...

– Compliment ли си просиш, Джеси?

Тя го изгледа продължително и замислено.

– Аз знам какво представлявам, Джеймс.

– Добре. Моето мнение е различно от твоето. Освен това искам моята съпруга да знае първо, че каквото и да е тя, то е мое.

Джеси не беше убедена, че изобщо го разбра, но предпочете да се съгласи с него.

– Ами къщата? Ами мама?

– Тя ще живее в къщата до смъртта си. После и къщата също става наша. Което е проблем, защото нашите именения не са съседни, така че не можем просто да съборим оградите и да ги обединим.

– Все ще измислим нещо. Не се притеснявай за това, Джеймс.

Той познаваше това изражение в очите ѝ, пълно с искри на жизненост и интелект. Ако сега и бебето им само престанеше да я огъва на колене пред нощното гърне...

Тя погледна ръката си в ръкавица, смръщи се и каза:

– Ще имаме ли пари, за да оправим „Маратон“?

– Ще имаме, и то много.

Джеси го погледна с доволна усмивка.

– Добре – каза тя и го хвана под ръка. – Татко ме попита какво искам и аз му обясних, че двете с дукесата сме решили да оправим вътрешността на къщата и че ни трябва пари, за да успеем да свършим добре работата си. Странно, че той не ми спомена, че ще ни даде също и фермата.

– Това е тема, която по правило се обсъжда от мъже, Джеси. Баща ти е бил съвсем прав, като не ти го е казал преди да поговори с мен. Изненадан съм, че изобщо даже те е питал за парите.

– Той ме увери, че сама съм си изработила всичко това, защото съм била най-добрият му жокей през последните шест години. Отвърнах му, че е съвсем прав. Тогава той ме целуна и ме прегърна. Обожавам баща си, Джеймс. Не искам никога да умира.

– Как може ти да си толкова свестен човек, а майка ти да е такава досадница?

Тя се разсмя и се смя, и се смя до задъхване.

Когато се върнаха, в „Маратон“ не се вдигаше кой знае каква врява, което беше истинско облекчение за тях. Там обаче беше майката на Джеймс в бляскавия си тоалет от лилава коприна. Тя се беше разположила в гостната заедно с графа. „Дукесата сигурно е избягала“, помисли си Джеси, изправи рамене и влезе в гостната редом до Джеймс.

– Синко мой – каза Уилхелмина Уиндам, като му показа с протегнатата си длан, че го приканва да прекоси стаята и да целуне ръката ѝ.

– Майко. – Той се наведе над дланта ѝ с изпъкнали вени. – Изненадан съм, че си тук. Аз трябваше да дойда да те видя. Не си ли спомняш? Казах ти, че днес аз ще мина да те посетя.

– Нямах търпение да чакам. Толкова време мина, откакто те видях вчера... Казах на Ърсюла, че тя може и да чака, но аз ще дойда да вечерям с теб. Тя и Джифорд могат да те видят и утре.

„Великолепно, просто великолепно“, мислеше си потресена Джеси и се чудеше дали ще може да издържи цяла вечер със своята свекърва, без да ѝ се наложи да излезе от стаята, за да повърне.

Когато дукесата влезе в гостната с величествения вид на графиня, каквато всъщност си беше – стройна, елегантна и красива в бледожълтата си всекидневна рокля, Уилхелмина Уиндам цялата настръхна:

– Ти все още си тук? Толкова се надявах да се махнеш. Нямам

нищо против чудесния ти съпруг, защото неговата единствена грешка е в това, че просто не е имал друг избор, освен да се ожени за теб. Той е прекрасен човек, независимо от факта, че двамата ми отнехте всичко, което трябваше да ми принадлежи. Не, няма да го бъде. Дано да пукнеш в съня си!

Джеси я зяпна с отворена уста:

– Какво казахте, госпожо?

– О, че пожелавам на дукесата да се отпусне до събота. Тук всичко е толкова объркано, нали виждате.

– Права сте, госпожо. – Дукесата ѝ се усмихна с чаровна и ведра усмивка. – Баджър искаше да ви предам, че се надява храната, която е приготвил, да разгорещи цялата ви злост.

– Как смее? Какво, значи, е казал?

– Но защо така реагирате, госпожо, Баджър? Че за него ще бъде истинско удоволствие да ви сервира храна, която да ви донесе повечко настроение...

– Изобщо не си се променила – процеди Уилхелмина Уиндам, а гърдите ѝ бързо се надигаха и отпускаха под тъмнолилавата коприна. – Не трябва да имитираш и да правиш на глупаци по-възрастните и по-добрите от тебе, госпожо. Няма значение, че си графиня. Ти не го заслужаваш, защото си само една авантюристка, която търси съкровища. Всеки го знае, даже и клетият ти съпруг, но въпреки това той се ожени за теб.

– Точно това си мислех и аз – обади се Маркърс. – Много добре казано, госпожо. Аз обаче вече съм женен за тази никаквица и тъй като не мога да я изритам в някой кладенец, съм длъжен да я защитавам докрай с моите жалки способности. Ето защо, госпожо, ще ми бъде много драго, ако вземете да се хвърлите от някоя скала.

– Бихте ли повторил, милорд?!

– Просто казах, че ще ми бъде много драго, ако вземете да се хвърлите от някоя скала.

Госпожа Уиндам го зяпна ужасена. В гостната беше настъпила мъртва тишина и всички втренчиха погледи в Маркърс, който обаче седеше с невъзмутимо и благо изражение – точно като пудинга на старата Бес.

– Вие... вие дори не се престорихте, че не сте го казал – изрече тя накрая. – Не се прави така. Трябва да се престорите, че не сте казал точно това и да си измислите някакво глупаво съчетание от сходни думи.

– Колко непохватно от моя страна – отбеляза Маркърс и издърпа едно мъничко влакънце от ръкава си.

– Да – каза Уилхелмина Уиндам и се приведе към графа, – можехте да кажете, например, че ще ви бъде много драго, ако взема да хапна от тази...

Маркъс се намръщи.

– Не, точно това не ми допада особено, госпожо. Е, явно ще трябва да поразмърдам мозъка си. Когато измисля нещо по-подходящо, ще ви го кажа, за да ме разкритикувате.

– С удоволствие – отвърна Уилхелмина Уиндам и потупа графа по ръката. – Това е такава прекрасна материя – изгука тя с копринен и кокетен глас. – И такъв чудесен цвят, това тъмносино...

Дукесата ококори очи. Нима този малък негодник, съпругът ѝ, пак щеше да се отърве без никакво провинение?

Джеймс, който страшно се забавляваше от всичко това, продължи да си мълчи – беше намислил да остане така поне докато скъпата му майка реши да сложи Джеси на своята мушка. В същия момент тя го направи:

– Все не мога да проумея защо твоят красив съпруг не те изостави. Ти не заслужаваш и да живееш.

– Моля, госпожо? – ахна Джеси потресена.

Графът се разсмя с гърлен смях:

– Много добре, госпожо. Я сега го довършете.

– Разбира се, мило момче. Ами да, Джеси, просто казах на дукесата, че обожавам песните ѝ и нейния глас.

Джеймс се прокашля и привлече вниманието на всички към себе си.

– Мамо, нека да насоча мислите ти в друга посока, може би по-приятна. Някъде през следващия април ти ще станеш баба.

Джеси усети какъв невероятен шок беше това за нейната свекърва, след което видя как гневът ѝ изригна право върху нея:

– Значи – каза Уилхелмина Уиндам, като сочеше Джеси с дългия си кльощав пръст – ти наистина си прелъстила клетия ми син и той просто е бил длъжен да се ожени за теб. Нямаше да имам нищо против, ако се беше оженил за Гленда, защото тя е само една невежа кокошка и щях да въртя на малкия си пръст и нея, и ужасно смотаната ѝ майка, която ми беше най-добрата приятелка едно време. Изобщо не мога да разбера как Поршия е могла да роди такъв чудат екземпляр като тебе. Сигурно е заради съпруга ѝ. Оливър винаги е проявявал някои черти които изобщо не са типични за семейството ви. Горката Поршия сега се побърква от мисълта, че ти си отнела съпруга на клетата Гленда. Тя обаче няма

умението и досетливостта да направи каквото и да било, освен да хленчи и да се оплаква.

– Вие какво бихте сторила на нейно място, госпожо? – информира се Маркъс със спокоен и невъзмутим глас.

– Ами какво, ще се погрижа да направя живота ѝ толкова ужасен, че да я принудя да замине за Италия и там да изкара остатъка от мизерното си съществуване в някое рибарско село.

– Но, госпожо – обади се Джеси и се изправи, като се чудеше дали няма да повърне върху обувките на своята свекърва, – аз изобщо не знам италиански.

– Това, уважаема, мен изобщо не ме засяга. Говори с майка си. Тя е тази, която не ти е дала свястно образование. Моят Джеймс говори перфектен френски. Той даже чете тяхната непонятна литература.

Преди да се кръстосат шпаги или пък някой да избухне в смях, Джеймс стана и протегна ръка:

– Майко, струва ми се, че вече трябва да си тръгваш. Ще дойдеш при нас на вечеря някой друг път. Вземи си довиждане с Маркъс.

– Искам да те видя още по-добър – усмихна се Уилхелмина Уиндам на графа. – Можеш да целунеш ръката ми.

Графът се съгласи.

– А що се отнася до теб – каза тя на дукесата, – няма да те забравя.

– Благодаря ви, госпожо.

– Томас, моля те, доведи каретата на майка ми. Благодаря. Аз лично ще те изпратя, майко.

– Вие двете сте виновни за всичко – заяви Уилхелмина Уиндам на дукесата и Джеси, след което се измъкна от стаята, подпряна върху ръката на своя син.

Джеси не можеше да повярва, че тя върви със залитаща походка, точно като Гленда. Чу я как в малкото антре каза на Джеймс:

– Графът е такъв чудесен човек... Само тя – онова същество с толкова нелепата титла! Дукеса – ама че глупост! Само тя не му е позволила да ни даде онова, което ни се полагаше. Вземи графа и елате при мен някой ден, скъпи Джеймс. Двете жени ги остави. За тях е най-добре да си стоят тук. Повярвай ми.

Джеси погледна към дукесата, която разглеждаше тапицерията на канапето.

– Знаеш ли, Джеси, мисля, че утре ще трябва да отидем до Балтимор и да видим какви мебели има по магазините. Но в интерес на истината, по-добре ще е първо да се посъветваме с Джеймс.

– И аз мисля така. Доколкото познавам Джеймс, той има мнение за всичко. – Джеси въздъхна. – Не мога да повярвам на очите и ушите си. Маркъс направо я унищожи и въпреки това тя го преглътна.

– На мен никой не може да ми устои – скромно вметна графът.

Жена му го погледна, а по устните ѝ заигра усмивка:

– Съжалявам, че го казвам, но Уилхелмина е истинска вещица и най-злата жена, която някога съм виждала. Благодаря ти, че ме защити от гадостите, които бълваше. Що се отнася до Джеймс, забелязах, че той мълчеше и се държеше на разстояние, докато тя не се насочи към теб, Джеси.

– И много добре постъпи. Какво друго можеше да направи? Да я изхвърли през прозореца? Или да я метне от някоя скала? – Маркъс се разсмя, изправи се и лениво се протегна. – Ще изляза малко да се поразходя с някой от конете на Джеймс. – Той целуна съпругата си и потупа Джеси по бузата. – Роднините понякога са истинска напаст – заяви той и излезе от гостната.

– Неговата майка – каза дукесата – също залага големи надежди на него. Тя направо го обожаваше. Все говори колко бил невинен, колко бил чист по душа. Тя обаче, за разлика от Уилхелмина, е решила, че ние двамата си подходим, което е огромно облекчение. Иначе безобразно глези момчетата.

Джеси дълбоко въздъхна:

– Можеш ли да си представиш госпожа Уиндам да гледа до безобразие някое от моите деца?

– Честно казано, не.

– Но какво можем да направим, дукесо? В края на краищата тя е негова майка.

– Горкичкият Джеймс...

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Джеймс остана толкова изненадан, че се спъна в трикракото столче пред креслото, залитна и за малко не се просна на пода. Той размаха ръце, за да запази равновесие, после застана на място, като си търкаше пищяла, ругаеше столчето и гледаше втренчено към жена си. Джеси седеше по турски в средата на голямото легло и разресваше косите си, като разливаше водопад от червени къдрици почти до корема си.

Беше чисто гола.

Гъстата ѝ коса закриваше бялото ѝ тяло като голям шал. Когато тя вдигна ръка, той успя да зърне през косите ѝ едно прекрасно пространство от бяла кожа точно над лявата ѝ гърд.

Джеймс се разтрепери. Тези мимолетни появявания на бяла кожа, която зърваше само за миг тук или там, биха подлудили всеки мъж, и особено мъж, който бе станал съпруг само преди три месеца и който не беше докосвал жена си цели два дни от страх да не предизвика някой от онези кошмари с проклетия Том. На Джеймс му се прииска да скочи върху нея веднага, още в същия миг.

– Боже мой... – Той направи крачка напред.

– Здравей, Джеймс – отвърна Джеси с широка усмивка. – Каква приятна топла вечер, нали?

– Да, и съм много доволен от това. – Той направи още една крачка към леглото.

Тя отметна едно гъсто валмо коса назад от тялото си, за да може старателно да разреши накъдрените краища точно над пръстите си. Докато се занимаваше с това, тя попита:

– Джеймс, ще ме любиш ли, ако ти обещаеш, че няма да сънувам Стария Том?

– Ами – започна той бавно, – просто се питам дали не е голям риск отново да ти доставям удоволствие. Мисля, че са свързани – удоволствието и твоите кошмари. Макар че ти нямаше никакви лоши сънища първите два пъти, когато правихме любов. Не, не бива да рискувам. А пък и как можеш да ми обещаеш, че няма пак да сънуваш онзи ужасен сън? – Джеси не отговори. Джеймс направи още една крачка, после още една. Не можеше да свали очи от нея. – Мога ли аз да разреша косата ти?

– Щом искаш – отвърна тя и му подаде четката с дръжката напред,

сякаш му подаваше шпага. – Желая те, Джеймс. Няма да сънувам онзи мъж. Аз също искам своя дял удоволствие.

Той седна до нея. Белите ѝ бедра се притиснаха в неговите. Тя все още седеше по турски. Той можеше да плъзне ръце нагоре по бедрата ѝ и да ги обвие около кичурите огнени къдрици. Нямаше нищо, което да му попречи да направи това, да я докосва нежно, да я подготвя за интимната им близост. Тя наклони глава към него. Той се загледа в цялото това море от лъскава коса и ѝ предложи:

– Защо още сега не си я вържеш на кок?

Тя се засмя, обърна се към него и нежно докосна с пръсти лицето му:

– Седя тук вече цели петнадесет минути и се разресвам. Ръцете ми са уморени от държането на това проклето нещо. Наистина ли я искаш на кок, Джеймс?

– Да, искам да я прибереш от тялото си. Изобщо не съм си представял, че имаш толкова много коса. Тя покрива прекалено голяма част от теб. Вържи я високо отзад на главата си.

– Ако ми подадеш фуркетите от тоалетката, ще го направя.

Той беше толкова близо до бялата ѝ плът, толкова близо до нейните красиви устни, корем и бедра, че не му се искаше да помръдне. Но все пак го направи, донесе дървените фуркети и ѝ ги подаде. После се съблече за отрицателно време, подскачайки нетърпеливо на един крак, за да се измъкне по-бързо от ботушите си.

Когато отново погледна към Джеси, нейните ръце бяха вдигнати над главата и придържаха огромната ѝ коса, а тя беше съвсем, съвсем бяла и гола. Стори му се, че ще се изпразни само при тази гледка.

– Гърдите ти са станали по-големи – каза той и се приближи към леглото.

– Така е – отвърна тя гордо. – Знаеш ли, че винаги си уголемен, когато решиш сам да свалиш дрехите си? Само се погледни: толкова твърд и толкова огромен... Ако вече не знаех, че си добил форма специално за случая, щях направо да се уплаша.

Джеймс не можеше да се удържи повече. Той почти скочи върху Джеси. Виждаше меката плът между бедрата ѝ, която беше разтворена, разтворена само за него – червените къдрици я покриваха и в същото време го подканяха.

– Нали нямаш нищо против, че съм такъв космат и толкова различен от теб?

Тя се подсмихна лукаво и започна да върти косата си около лявата

ръка.

– Аз съм като козе мляко – дълги и широки равнини от козе мляко и гърди, които не представляваха нищо, преди да зачена от теб. Но твоето тяло, Джеймс, е с по-сложен пейзаж – толкова долини и била, и красиви валма от косми тук и там, а краката ти са здрави и силни. Виждам мускулите ти, когато се движиш с гъвкавата си походка. Аз нямам такива твърди коремни мускули като теб. Толкова обичам да докосвам тяло то ти и особено стомаха ти, е, също и други места.

– Много други места – уточни той.

– Да, много други...

Той притвори очи. Значи тя обичаше да го докосва? Той потръпна отново. Опипа стомаха си с пръсти. Стори му се, че беше права за мускулите, макар че никога не се беше замислял за това. Тя харесваше да го докосва точно там. На него му се прииска да ѝ даде целия си живот, за да го докосва навсякъде, където пожелае.

– Зърната на гърдите ти са потъмнели. Преди бяха бледорозови. Сега са с по-наситен цвят. Искам да ги усетя с устни, Джеси.

– О, не мислех, че си толкова наблюдателен.

Тя беше възбудена поне толкова, колкото беше и той. Колко време трябваше, за да се върже една коса на кок? Във всеки случай не толкова, за колкото го правеше тя, досети се той, докато беше опрял крака в страничната част на леглото.

– Джеси, ти просто ме измъчваш. Откога си го намислила всичко това?

– Още откакто стомахът ми се успокои преди вечеря. Тогава се досетих, че ти ме лишаваш от удоволствие само заради кошмарните ми сънища. Баджър ме погали по главата – беше доволен, че не изповръщах вкусните овнешки бърбери, които беше приготвил.

– Не си връзвай косата на кок, Джеси. Просто я разпусни по гърба си, точно така. Хайде сега легни по гръб. Искам да те гледам.

Знаеше, че ѝ отне властта над положението, но просто не можеше другояче. Така неудържимо я желаше, че щеше да се пръсне, ако не влезе в нея колкото се можеше по-бързо. Но преди това трябваше да ѝ достави друг вид удоволствие. Засега реши да прогони от съзнанието си призрака на Стария Том. Тя беше негова съпруга и го желаше. Той нямаше да ѝ откаже. Скоро, много скоро щяха да тръгнат за Окракоук. Усети се, че мислеше повече за това как да я отърве от онова привидение, отколкото за съкровището на Черната брада. Но беше необходимо да проникне до самото дъно на мистерията, която я тормозеше.

Той протегна ръка и нежно я положи върху корема ѝ. После започна да я поглажда. Коремът ѝ все още беше плосък, но тялото ѝ бе толкова меко и той продължи да я гали, разтвори пръсти, за да докосне тазовите ѝ кости и се наведе да целуне едно местенце, което беше оградил с пръсти. Плъзна ръце малко по-надолу, докато дланите му се спряха върху къдравите червени косъмчета. Целуна я, после я погали с език. Чудеше се колко ли време щеше да издържи така, без да умре. Пръстите му я помилваха и разтвориха едновременно. Той вдигна глава и се загледа в тази нежна, набъбнала плът.

– Ти си най-красивото женско създание на света – призна ѝ той, а топлият му дъх погали плътта ѝ. И макар че едва бе започнал да я докосва, тя цялата се изви нагоре.

Той се засмя тихичко и прилепи устни към нея.

– Джеймс!

– Х-м-м – отвърна той, без да вдига глава.

Тя имаше толкова сладък вкус – вкусът на Джеси и на ухания сапун, който използваше. Страстта вече го побъркваше, но той знаеше, че трябва да се въздържа още малко. Ами ако все пак влезе в нея точно сега, само този път? Не, трябваше да изчака, трябваше да направи всичко както трябва. Не разбираше обаче как беше възможно сега да я желае дори повече, отколкото я желаше преди три месеца.

Гърбът ѝ се изви нагоре, той усети как пръстите ѝ се вкопчиха в косата му, в раменете му и тя шепнеше с тих, пресипнал глас:

– О, моля те, Джеймс, моля те, моля те...

Тогава той натисна по-силно и започна да я дразни с език, прониквайки все по-навътре. Когато плъзна средния си пръст в нея, тя извика. Този вик го накара доволно да изстене. Тя беше тясна и пръстът му започна да я разпъва. Той стенеше, а тялото му се повдигаше на резки тласъци.

Когато усети как удоволствието я взриви цялата, на него му се прииска да извика от радост. Той продължи да я тласка, като се наслаждаваше на нейното удоволствие и знаеше, че скоро, съвсем скоро ще влезе вътре в нея и тогава тя ще бъде тази, която ще му дава и ще се наслаждава на страстта му.

Когато накрая тя попритихна, той вдигна глава, усмихна ѝ се и каза:

– Ето сега, Джеси.

В следващия миг беше между краката ѝ и я държеше вдигната нагоре. Искаше му се да влезе в нея изведнъж, целия, но се постара да не

избързва и с всеки следващ внимателен тласък навътре усещаше огромно съпротивление, което сигурно означаваше болка за нея. Но не можеше, не искаше да спира, вече не, за нищо на света. Накрая проникна в нея целият. Най-сетне. Легна върху нея, подпрян на лактите си, и я попита:

– Джеси, как се чувстваш така?

Тя отвори очи.

– Много хубаво, Джеймс. Винаги ми е много хубаво да те усещам. Сякаш си част от мене. Всъщност, ако това наистина е така, тогава искам винаги да си част от мене.

Тя повдигна бедра, обви крака около гърба му и той се отдаде на страстта си. За негова безкрайна изненада, резките му и силни тласъци я накараха да потрепери под него и той усети тези вибрации около собствения си орган – те го всмукваха още по-навътре, притискаха го още по-плътно. Той протегна ръка между телата им, докато все още беше в състояние да мисли, и отново я докосна там. Тя извика силно и той продължи да я масажира с пръст, за да може отново да ѝ достави огромно удоволствие. Когато тя стигна до своята кулминация, той също се изпразни.

– О, скъпи... – целуна го Джеси по рамото и го притисна към себе си. – Скъпи, скъпи мой...

Той я целуна по ухото.

– Джеймс, преживях удоволствието два пъти. Това сигурно не е много нормално.

– Добре, повече няма да правя така.

Тя го захапа по носа.

– Не съм се смутила чак толкова.

Тя се намръщи шеговито, склучи ръце зад гърба му и го притисна с все сила до себе си. Той беше много тежък и ѝ беше доста трудно да диша нормално, но сега това нямаше значение.

– Всички ли жени могат да получат такава награда, каквато получих аз тази нощ?

– Не.

– Значи съм по-специална?

Той я близна по възглавничката на ухото.

– Един мъж трябва да прави нещата както трябва – каза той и пак я гризна по ухото. – Някои мъже просто не ги интересуват усещанията и желанията на партньорката им, други пък не знаят какво да направят, а тъй като жените рядко са наясно с това какво точно им доставя

удоволствие, не се получава нищо. Можеш ли да си представиш да прекараш всичките ти останали нощи с мен, без да ти доставя абсолютно никакво удоволствие? Или то да бъде непълно?

– Не. Можем ли вече да правим това всяка нощ? – Тя го целуна по рамото и в същото време го притисна към себе си. – Знам, че се отдръпваше от мен през последните две нощи заради кошмарите, но, моля те, Джеймс, не го прави повече. Ако ли пък продължиш да го правиш, ще настоявам да тръгнем незабавно за Окраоук, а смятам, че компанията ни все още няма готовност за това. И все пак скоро... Ами съкровището на Черната брада? Само си представи! Скъпоценности, цял тон скъпоценности, и всичките ще бъдат наши. Ще станем толкова богати, че ще можем да купим цял Мериланд. – Тя прихна да се смее и той ѝ се ухили.

– Хареса ми как се изсмя сега. Искам до го чувам всеки ден този смях, става ли?

– Става, Джеймс. Ами какво ще правим с нашите майки?

– Просто няма да им обръщаме внимание.

– Твоята майка винаги ли говори такива ужасни неща, а после използва сходни думи, за да излезе, че уж е казала нещо друго?

– Само пред някои хора. Когато преди време всички бяхме в „Чейс парк“, дукесата и Маркъс тъкмо се бяха оженили. Тогава майка ми придоби гадния навик да ги дрънка точно такива на дукесата. Но един ден дукесата започна да ѝ го връща по същия начин. И трябва да ти призная, че доста сполучливо се справяше. – Той въздъхна, а в следващия момент настръхна като ловджийско куче при вида на фазан. Ръцете на Джеси галеха гърба му. После помилваха задните му части. Усети как му се приисква отново да я напълни. Пръстите ѝ се пъзнаха между бедрата му и на него му се стори, че направо ще хвърли топа.

– Знаеш ли какво правиш?

– Мисля, че да, Джеймс. Да, много добре знам какво правя. О, Господи, ти пак започна да се уголемяваш...

– Необходимост, Джеси, просто необходимост.

– Има още една загадка.

Джеймс беше толкова изтощен, че дори не можеше да поеме достатъчно въздух в дробовете си, а само я гледаше с изцъклен поглед. Чудеше се на самия себе си как все някак успяваше да се задържи на лактите си. Този път направо я беше изцедил, но тя не се оплака. А ето че сега в очите ѝ проблясваха възбудени пламъчета, заменили онзи преситен, замъглен поглед, който тя имаше само преди пет минути. Да, жените са невероятно по-различни от мъжете. Тя просто трябваше да му пошепне

любовни думи, да потрие изпотеното си тяло в неговото и после веднага да заспи, даже и той да беше вътре в нея и още да не беше спаднал.

Но Джеси преливаше от бодрост. Сякаш цялото това женско удоволствие я зареждаше с нова енергия. На него пък му се искаше да заспи и да не се събужда поне една седмица.

– Каква загадка? – Всъщност изобщо не го интересуваше. Нито пък можеше да издържи буден и минута повече. Той се измъкна от нея и се свлече на леглото, като я притисна до себе си. – Каква загадка? – сънливо попита пак той, като в същото време се опитваше да си спомни за друг момент в живота си, когато е бил толкова преситен, толкова доволен, толкова щастлив. И причината за всичко това беше не някой друг, а Джеси Уорфийлд, предишната хлапачка. Невероятно!

– О, съжалявам, забравих за какво точно мислех. Съзнанието ми се насочи към това, което току-що усетих, Джеймс: как се изплъзваш от мен и как цялата ми вътрешност потръпна.

– Стига вече, Джеси. Аз съм вече на ръба на умирачката. Каква загадка?

– Нали си чувал за изчезналата колония на остров Роаноук?

– Разбира се. Сър Уолтър Роли бил собственик на корабите и главен поддръжник на експедицията. Той оставил колонизаторите недалеч от крайбрежието на Северна Каролина, на остров Роаноук. Било е някъде в края на шестнадесети век.

– Да, през 1587 година. Имало е повече от стотина колонизатори от Англия, включително жени и деца. Всъщност първото дете, родено на американска земя, била Вирджиния Деър, внучка на Джон Уайт, ръководителя на експедицията. Когато дошло време сър Уолтър да замине от остров Роаноук, колонизаторите помолили Джон Уайт да се върне в Англия, за да се увери, че там не са ги забравили, и за да възстанови запасите им от храна. Малко след това обаче Испания нападнала Англия и така към остров Роаноук не могли да потеглят никакви кораби с помощи и храни. Уайт успял да се върне едва през 1590 година. Когато той и хората му стъпили на острова, там нямало никой. Нито една жива душа. Нямаło никакъв знак от тях, нито следа, че са били там. Ако хората са били избити, щели са да останат кости, отломки и развалини, а там нямало нищо. Колонизаторите просто били изчезнали. Та, значи, какво се е случило с колонизаторите от остров Роаноук? Това и до ден-днешен остава загадка. Много мъже са се опитвали да я разрешат и са предлагали какви ли не смахнати теории, но напрасно.

– За какво ми го обясняваш всичко това, Джеси?

– Защото аз съм жена, но успях да разреша загадката.

– Какво?!

– Е, все още не съм я разрешила съвсем, но докато успея да го направя, няма да ми се наложи да изучавам всичко така, както са го правили горките мъже през последните триста години. Само ще ми трябва да дочета дневника на Валантайн – това е нейното собствено име, предполагам. Просто навсякъде, където говори за себе си, тя споменава това име. Разбира се, трябва първо да открием всички онези дневници.

– Коя, по дяволите, е тази Валантайн? И откъде изобщо е взела това глупаво име?

– Тя е била една от колонизаторките. А така също и прабаба на Черната брада. Да, добре си ме чул. Очевидно точно тя е предала традицията да се записва всичко в дневници. Щом тази жена е била прабаба на Черната брада, това означава, че е оцеляла, а следователно е възможно да са оцелели и всички останали колонизатори. Когато намерим дневниците в Окраоук, ще прочета докрай нейния дневник и ще разбера какво точно се е случило с колонизаторите. Бях забравила за нея, както бях забравила и за Черната брада. Нейният дневник навярно няма да ни помогне да открием съкровището на Черната брада. Умряла е много преди той да се роди. Но си мисля, че тя веднъж и завинаги ще сложи край на загадката за остров Роаноук. Не е ли вълнуващо, Джеймс?

– Пълни измислици. Този път сексът ти дойде в повече, Джеси. Ти изобщо не мислиш с главата си, щом като се сещаш за такива щуротии като тази допотопна родственица на Черната брада. Просто ти се иска пак да те погаля, да вляза в теб и да те накарам да викаш й да стенеш.

– Е, да, всъщност може и да си прав за последното. – Ненаситницата го обгърна с ръка и той насмалко не скочи от леглото:

– Спри вече, че после ще съжаляваш!

– И как точно мислиш да направиш това, Джеймс? – Тя се приведе над него и го целуна по гърдите.

– Толкова съм уморен, че не бих могъл да те накарам да съжаляваш за нищо точно в този момент, Джеси, но винаги има и утре. Всъщност до утре остават още цели два часа. Просто ми е нужна малка почивка, само за няколко минути. Значи прабабата на Черната брада, казваш? Това вече надминава всичко. И, тя била член на изчезналата колония на Роаноук? Ти съвсем си загубила представа за реалността, момичето ми. Явно твърде дълго вече не си се качвала на кон. Прекалено дълго ти се събра да носиш дамски чорапи и красиви рокли. Тези висулки съвсем са ти разбъркали мозъка. – Не се чу никакъв отговор.

Той едва не се изсмя на глас. Джеси беше дълбоко заспала, все още обвила ръце около него.

Тази нощ кошмарът, свързан със Стария Том, не се появи. Джеймс не спомена нищо за това на другия ден, нито пък Джеси. Може би кошмарите си бяха отишли завинаги. Може би. Но Джеймс не желаше да рискува. Искаше да отидат до Окраоук, за да може Джеси да си припомни къде се беше случило всичко. После искаше да намери онова проклето съкровище, каквото беше желанието и на всички останали в къщата му.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

– Дълго обсъждахме нещата и стигнахме до конкретно решение.

Нито Маркъс, нито Джеймс показаха с каквото и да било, че са изненадани от съобщението на Спиърс. Джеси обаче попита:

– И какво е това решение, до което сте стигнали?

– Господин Баджър, ако обичате, бихте ли обяснил вие как стоят нещата?

Баджър подаде на всички по още едно парче от вкусния си плодов пай, докато Сампсън наливаше портвайн. После се прокашля и каза, докато се настаняваше на масата в трапезарията:

– Става дума за онази жена, Валантайн, и за изчезналата колония на остров Роаноук. Ти възбуди мисловния ни апетит с доста пикантни подробности към цялата бърканица, Джеси, и ние смятаме, че тази история с изчезналата колония всъщност е много интересна. Може би истински интересното ще дойде едва по-късно, но човек трябва да го открива още в началото. Ние точно това и правим.

– Само като си помисли човек – каза Маги и деликатно отхапа парченце от своя пай, – че една млада жена, живяла преди толкова време, сега ни изпраща послание през вековете. И при това тя е прабаба на онзи зъл пират.

– Това определено доказва, че изчезналата колония е оцеляла – обади се Маркъс. – Щом като тази Валантайн е родила деца и потомците ѝ са оцелели, другите, или поне част от тях, може също да са останали живи.

Вниманието на дукесата беше приковано от креслото в стаята, което, както беше заявила, сигурно е стояло в стаята на Джеймс – огромно, удобно кресло с облегалки за главата, но дяволски погрозняло с този парцалив и избелял брокат. Ушите ѝ обаче се наостриха, когато чу да се говори за Окраоук и за някаква изчезнала колония.

– Какво за тази Валантайн, Баджър? Не чух добре.

– Джеси ни напомни, че била забравила за дневника на Валантайн, така както беше забравила всичко за дневниците на Черната брада. Стария Том ѝ разкрил, че дядо му бил докопал отнякъде с мръсните си ръце всички тези книжа. Бил запазил дневника на Валантайн само защото го намирал за доста чудат, а пък и нали все пак му била родственица.

– Точно така – каза Джеси. – Стария Том ме оставяше да му чета на

глас част от дневника на Валантайн. Благодарение на него знам доста за това как са живели в тази колония. Сигурна съм, че онова, което им се е случило, трябва да е описано някъде към края на дневника. Мисля си, че мога дори да се прочуя, ако публикувам нейния дневник и представя своите изводи.

– Това също го обмисляхме, Джеси – отвърна Спийърс. – Дори само заради него си заслужава да се направи нещо. И все пак – всичко по реда си. Онова, което искаме да направим сега, е първо да стигнем до остров Окракоук и да изровим всички дневници. После ще открием местонахождението на съкровището. Ти пък можеш да продължиш с проучванията си, а ние ще ти помогнем да ги огласиш пред обществото. Мисля, че вече всички сме почти готови да тръгнем на път с някой кораб. В края на краищата не става дума за кой знае колко голямо разстояние.

Маги се развесели и Сампсън лекичко я потупа по красивата ѝ ръка.

– Има още четири парчета плодов пай. Кой би искал да ги изяде? – предложи Баджър.

– Аз съм съгласна с идеята да тръгнем на път – каза дукесата, като се приведе да си вземе още едно парче. – Е – добави тя, – може би не точно утре, но съвсем скоро. Първо аз и Джеси трябва да поръчаме всички мебели, които са необходими за къщата. Когато се върнем, всичко вече ще е почти готово. О, забравих, че някой трябва да се погрижи и за розите. Вече помолих Томас да поразпита, за да ти намери градинар, Джеймс. Не мога да гледам цветята ти така раздърпани и неугледни, а се боя, че няма да имам достатъчно време, за да се погрижа сама за тях.

– Не се притеснявайте, дукесо – взе думата Джеси. – Сега, когато Джеймс и аз получим моята зестра, ще можем да си наемем дори трима градинари. Непременно ще се погрижа, когато следващия път дойдете в Америка, всичко да е така, както сте свикнала да го виждате във вашето име.

– Джеймс – обади се Маркърс и косо погледна към последното парче плодов пай, – има ли изобщо някаква нужда от нас? Нямах ли усещането, че за нас двамата ще е най-добре да си вземем багажа и да се върнем в Англия? Че дамите ще могат съвсем сами да се погрижат за всичко?

– Джеймс е много необходим за моето щастие – лукаво изрече Джеси и погледна към съпруга си, който ѝ се усмихна дяволито.

– Мила Джеси, не точно това имах предвид, но може би аргументът ти е достатъчно сериозен.

– Какво ми остава тогава, Маркърс? – Джеймс успя да откъдне

последното парче пред погледа на графа. – Явно моята съпруга ще залинее без мен, ако само тя и дукесата се отправят на пътешествие.

– Никога не бихме ви оставили да се оправяте сами. Прекалено опасно ще бъде за вас – обади се дукесата, приведе се напред и подпря нежните си лакти върху бялата покривка.

– Поръчайте тогава всичко, дукесо – каза Джеймс, и после ще тръгнем. Но първо утре вечер ще отидем на бал при семейство Бланчард, организиран в чест на нас двамата с Джеси. Там всъщност започна всичко, когато Джеси се стовари от едно дърво върху мен... след като, разбира се, вече беше простреляла Мортимър Хаки в крака.

– О, Боже! – възкликна Джеси. – Как мислиш, Джеймс, дали този ужасен тип също ще бъде там?

– Ако е там – отвърна Джеймс, протегна крака напред и ги кръстоса, като междуременно сладострастно сдъвка последното парче и го преглътна – и ако пак ме поглежда заплашително, ти, скъпа моя, можеш направо да го застреляш в градината на Бланчард.

За изненада на всички Джеси не се размя заедно с тях. Тя съвсем сериозно кимна с глава и успокоително потупа мъжа си по ръката.

– Няма защо да се притесняваш от Хаки. Той сигурно ми има страх още откакто го прострелях в крака.

Джеймс само завъртя очи. Спийрс каза:

– Точно така, Джеси.

Маркът също се обади:

– Баджър, сигурно не си се сетил да скриеш поне още едно парче от плодовия най? Джеймс се оказа доста лош домакин. Той напъха последното парче в устата си.

Баджър дари графа със същия умилителен поглед, с който често се обръщаше към Антъни, повдигна крайчето на някаква салфетка и извади изпод нея още едно последно парче.

Бланчард много обичаха Джеймс, но не и неговата майка, така, както изпитваха дълбоки симпатии към Оливър Уорфийлд, но не и към съпругата му или към дъщеря му Гленда. Те с удоволствие решиха да приемат Джеси, още повече когато госпожа Бланчард се увери, че тя вече не носеше панталони и не миришеше на коне. Всъщност съпрузите бяха истински зарадвани, че в дома им се появиха някакви по-интересни хора, и за това господин Бланчард нареди от избата да се изнесат повече бутилки с шампанско.

Той потри мускулестите си ръце:

– Джеймс, тя е чудесно момиче, само погледни тази красива коса. Никога преди не съм забелязвал даже, че има коса. Ами нейните, така де, другите ѝ женски части изглеждат толкова съблазнително, което е огромна промяна, трябва да ти кажа.

Джеймс прие всичко просто развеселено – само се усмихваше и кимаше с глава.

На госпожа Бланчард ѝ се искаше да излее неудържимо целия си възторг, но изпитваше страхопочитание пред дукесата – тази великолепно английска графиня, която спокойно би могла да бъде и кралица, с цялата си грация и изящество. А пък беше и така болезнено красива, че джентълмените в града щяха направо да се избият кой да застане поблизо до нея. Да не говорим пък за съпруга ѝ – истински граф! И той беше братовчед на Джеймс. Бланчард бяха слушали за английските Уиндам, разбира се, но да ги видят сега тук, в собствения им дом в Балтимор, това наистина надминавани всички очаквания. Госпожа Бланчард беше сложила длани на гърдите си и прехласнато слушаше изискания и фин глас на дукесата. Домакинята на бала преливаше от гордо самодоволство, защото знаеше, че всяка жена в Балтимор и околностите щеше да разбере за нейното блестящо постижение – да посрещне в дома си такива изискани гости. Което всъщност си беше и истинската причина да уредят това парти.

Госпожа Бланчард горещо се молеше Уилхелмина Уиндам да закъснее. Всъщност в молитвите ѝ за миг се прокрадна пожеланието Уилхелмина просто да си изкълчи глезена, когато се качва в каретата си, или може би дори да... си го चुпи.

Нямаше обаче чак такъв късмет, защото чу звучния глас на Уилхелмина да отеква още от входните стълби. Изглежда беше пристигнала почти по едно и също време със семейство Уорфийлд. Дано обаче Гленда да не бъде с тях. Дано.

Джеймс изобщо не се изненада, когато видя Гленда, изправена скочено до своята маминка. Роклята ѝ, както и по-рано, определено разкриваше прекалено щедра част от бюста ѝ. Ако трябваше да си признае истината, тя изглеждаше доста хубавичка, но не с онази хубост, която го привличаше него. Отдавна беше открил, че сега го привлича красотата на Джеси. Той пое дълбоко въздух, напъха студената длан на Джеси под лакътя си и каза:

– Добър вечер, Оливър, госпожо Уорфийлд, Гленда. – Това бяха най-ведрите и учтиви думи, които можеше да изрече, поне засега.

– Дойдохме тук, защото баща ти настояваше да го направим.

– Всъщност – обясни Оливър уж тихичко, но все пак достатъчно високо, че да го чуят всички присъстващи – аз исках да дойда сам. Убеден бях, че така ще прекарам по-приятно.

– Ти можеш да дойдеш с мен, татко, и да си налееш пунш с шампанско. – Джеси хвана баща си под ръка и двамата се измъкнаха по посока на купата с алкохол. Джеймс се ухили след нея, а после погледна как дукесата снизходително прие неговите тъща и балдъза. Гленда дори направи реверанс. Дукесата лекичко кимна с глава в знак на одобрение.

Засега всички се оправяха идеално с положението. Що се отнася до Маркърс, той държеше под око майката на Джеймс, която с устрем влята в огромния салон, подмина госпожа Бланчард само с едно хладно кимване и се насочи право към дукесата.

Маркърс веднага побърза да застане на пътя ѝ:

– Чарът е нещо много полезно, ако човек умее да го използва. Не сте ли съгласна с мен, драга госпожо?

Уилхелмина се закова на място, рязко придърпа полата си по-настрана от дукесата, която стоеше на по-малко от метър от нея, погледна графа в очите и кокетно му се усмихна:

– Моят скъп баща често ми казваше, че съм надарена с повече чар от когото и да било друго сред хората, които познавал.

„О, това вече, помисли си Маркърс, загледан във все още красивото ѝ лице, в което имаше нещо от чертите на Джеймс, наистина е възможност, за която не съм се сещал.“ Сигурно обаче и на никой от нейните познати не му беше хрумвала подобна идея.

– Надявам се да се насладя на целия ви чар и на невероятното ви обаяние тази вечер, госпожо. Ако ли пък това не стане, тогава ще се замисля дали изобщо съм достоен да ви проговоря повече.

Уилхелмина беше сразена. Тя добре разбра, че той не се шегуваше, а заплахата му беше доста тежка. Искаше ѝ се да се надуе пред всичките си съседи заради това, че всъщност беше родственица на тази знатна двойка, но в същото време имаше желание да удари в пода проклетата дукеса. Явно нямаше да стане. Освен това всичките ѝ съседи тук се смятаха едва ли не за най-щастливите хора поради това, че са в обкръжението на тая проклетата авантюристка и на графа. Тя дълбоко пое въздух, решена тази вечер да не обижда дукесата. Нямаше да обижда и новата съпруга на сина си, макар че това щеше да ѝ бъде още по-трудно. Не искаше обаче да загуби очарователния граф и приятните си разговори с него.

– Ще изтанцуваме ли един валс, милорд? – усмихна се Уилхелмина и приглади глупавите, дебели къдрички пред ушите си.

– Разбира се – отвърна галантно Маркъс. – Но всеки джентълмен танцува първо със съпругата си.

– Ти си един любезен дявол с лицемерен нрав – прошепна дукесата на съпруга си, докато той я въртеше в прегръдките си под звуците на бързата музика, която се изпълняваше в строг три-четвърти такт от малък оркестър в дъното на залата.

– Ще бъда разочарован от себе си, ако тя не си наложи никакви задръжки тази вечер и отпусне езика си да бълва всякакви глупости. – Графът целуна съпругата си по нежното ѝ ухо, като продължаваше да я върти в големи, широки кръгове. – Ще се окаже, че не е имало полза от моята, хм, съдържана заплаха. Моли се това да не стане, дукесо. Ще пострада имиджът ми на голям дипломат в собствените ми очи.

Дукесата едва си поемаше въздух, когато прихна да се смее на съпруга си. Нито един от двамата не забелязваше, че всички гости ги бяха заобиколили в кръг и ги наблюдаваха с интерес.

– Е – отбеляза госпожа Бланчард самодоволно, – те са почти кралски особи. Съвсем естествено е, че трябва да танцуват перфектно. Не мислите ли, че дори смехът на графинята е съвършен? Ах, пък двамата са и толкова красиви... Тя – в тази тъмносиня коприна, и той – с неговото великолепно вечерно облекло. Чудя се какво ѝ е на Уилхелмина. Тя има невероятното щастие, че е свързана с тях, а изглежда така, сякаш е глътнала бастун.

– Тя винаги изглежда така – отвърна господин Бланчард. – Що се отнася до графа, той е дяволски добър мъж, въпреки че е англичанин. Но мисля, че човек не може да не си признае, когато види превъзходството на някой друг.

Госпожа Бланчард изгледа съпруга си така, сякаш си беше загубил ума. Тя беше безкрайно благодарна, че Уилхелмина Уиндам не беше организирала бала в чест на английските аристократи и новата ѝ снаха. Така че тази привилегия сега беше нейна. Тя се обърна да поздрави Комптън Фийлдинг и неговата майка, Елайза.

– А – каза Фийлдинг, след като вече се беше поздравил със семейство Бланчард, – виждам, че Джеймс и Джеси са тук. Радвам се, че те се ожениха. Доста изненадващо наистина, но хубаво събитие.

– Аз също бях много изненадана – намеси се Елайза Фийлдинг. – Винаги съм си мислила, че Джеймс я приема единствено като сестра. Джеси е такава сладурана! Спомням си, че когато беше малка, се

опитвах да я убедя да взима уроци по цигулка при мен, но нея я влечаха само конете. Колко красива е станала сега...

Джеймс и Джеси танцуваха по-спокойно. На Джеймс не му се искаше да рискува с по-бърз ритъм, защото можеше да я види позеленяла и накрая всичко щеше да свърши в градината на Бланчард, където тя щеше да повърне цялата си вечеря. Не изгаряше от желание да вижда и онова ужасно дърво, което навремето беше изсипало Джеси право върху него.

Почти половината от празненството беше минало, когато Джеймс успя да обърне внимание на сестра си Ърсюла, Джиф и Алис Белмонд. Той прегърна сестра си, потупа силно зет си по широките му рамене и ласкаво каза на Алис:

– Изглеждаш чудесно. Как се чувстваш?

Алис му се усмихна уверено и мило. Тя се радваше, че се е оженил за Джеси и сподели това с него.

– Само я погледни, Джеймс. – Тя посочи Джеси, която разговаряше с Комптън Фийлдинг. – Тя е красива и толкова по-различна от онова девойче, което беше. Странно, че никой от нас не е забелязал какво се крие под онези стари оръфани шапки, които тя имаше навика да носи. Или всичко е станало по магически начин, когато си сложил венчалната халка върху пръста ѝ?

– Джеси си е все същата, Алис, само външно е малко по-различна. Тя е просто прекрасна.

Алис остана изненадана, като чу Джеймс да говори с такава гордост за жена, независимо че ставаше дума за собствената му съпруга. Джеси се беше променила, беше станала истинска красавица. Алис се надяваше, че по душа тя си бе останала все същата.

– Според мен, Джеймс – каза Джиф, – твоят избор на съпруга е много добър. Надявам се, че тя все още може да язди коне, независимо от промяната, която е настъпила в нея.

Ърсюла попита:

– Вярно ли е, че Джеси е бременна? Мама непрекъснато говореше за това, но доста злобничко, както си я знаем.

– Да. Можете и за това да ме поздравите.

– Значи тогава все пак си успял да я обезчестиш – укори го Алис.

– Не, Алис, Джеси не е бременна чак толкова отдавна, а само някъде отпреди два месеца, по наша обща преценка. Трябва да се обади на доктор Хулахан да дойде в „Маратон“, за да я прегледа.

– О, ето я и Нелда – каза Алис. – Извинете ме, Джеймс, Ърсюла. Но

аз и Нелда трябва да се уговорим за утре, когато заедно ще прием чай. – Алис им помахаш с ръка и се отдалечи.

Джеймс погледна към сестра си:

– Искаш ли да направим едно кръгче, Ърсуола?

Когато излязоха на дансинга, Джеймс спокойно я завъртя в ритъма на танца и я заприказва:

– Знам, че се чудиш защо се ожених за Джеси. Но както винаги, искаш да изчакаш подходящ момент, за да зададеш въпроса си. Ти си невероятно търпелива, Ърс. Никога и не си се оставяла мама да ти налага волята си и да те тормози. Искрено се надявам Джиф да те е оценил добре.

– Джиф е умен човек, Джеймс. Естествено, че ме цени. – Сестра му дяволито се усмихна. – Я ми кажи сега, ти защо се ожени за Джеси Уорфийлд, твоята съперничка в надбягванията?

– Ако трябва да бъда откровен, ожених са за нея, защото го исках. Съвсем проста и обикновена причина. Тя е прекрасно момиче. А и двамата споделяме много общи интереси, както сама отдавна си разбрала.

– Аз не се притеснявам даже и да не науча цялата истина, Джеймс. Но на майка от това направо ѝ присяда, не може да си намери място. Искрено се надявам да не се нахвърли върху Джеси, разярена и от това, че красивата дукеса се е върнала от Англия заедно с не по-малко красивия си съпруг.

– Ако го направи, ще ми се наложи да те извикам на помощ, за да ѝ затворим устата.

Ърсуола се разсмя с плътен, звучен смях, точно както се смееше и съпругът ѝ.

– Ще трябва и двамата да си пожелаем голям късмет – отвърна тя и се надигна на пръсти, за целуне брат си по бузата.

– Хей, Комптън – каза Джеймс, след като върна сестра си на Джиф, – хайде ела да пийнем по едно бренди и да си поговорим за „Сид“. Прекрасна пиеса. Ти обаче си ученият тук, кажи ми доколко е достоверна.

По настояване на Джеймс двамата разговаряха на френски.

– Ако от време на време не упражнявам френския си, говорните ми мускули престават да функционират както трябва – каза той и се разсмя. Известно време те си поговориха за пиесите на френските драматурзи и това им достави безкрайно удоволствие. Накрая, след кратка пауза, Джеймс попита: – Комптън, случайно да знаеш дали нашият съдия, господин Дикенс, е открил нещо за смъртта на Алън Белмонд?

Комптън поклати отрицателно глава.

– Не, само се мотае насам-натам, след което бърза да се мушне в леглото при новата си съпруга. Никога преди не съм виждал по-влюбен човек. Е, може би и ти влизаш в същата сметка, Джеймс. Наблюдавах те как поглъщаше с очи Джеси тази вечер. Но пък жена ти наистина изглежда прекрасно.

– Влизам в сметката на безумно влюбените? – попита Джеймс с лека изненада. – Аз действително държа на Джеси и Бог ми е свидетел, че се наслаждавам на всички удоволствия, които може да получи един мъж от брака.

– От тебе би могло да стане добър дипломат – засмя се Комптън. – На Джеси хареса ли й последният дневник, който й дадох?

– Да. В действителност с тези дневници се получи едно много странно стечение на обстоятелствата. Няма да ми повярваш, ако ти кажа какво си спомни тя. – Джеймс замълча за момент, замисли се леко намръщен, после спокойно продължи: – Е, това няма значение. Ще ми разкажеш ли за твоя последен цигулков концерт, Комптън? Съжалявам, че го изпуснах.

Джеймс любезно се заслуша в обясненията му. Когато обаче мерна Джеси през стаята, той й се усмихна. Тя оживено спореше за нещо с Маркъс, но щом видя мъжа си, радостно му помаха с ръка.

Когато Комптън свърши с описанието на своя концерт, Джеймс пак го върна на темата за Алън Белмонд:

– И Гордън все още няма никакви предположения? Няма човек, когото да подозира?

– Така е, вече ти казах.

– Мортимър Хаки не е досаждал на Алис, нали, Комптън?

– Поне аз не съм чувал за такова нещо. Но разбрах, че Джиф го държал под око. Нали знаеш, че той се занимава с всичките банкови дела на Алън.

Джеймс се почуди какво ли беше намислил Мортимър. От собствен опит беше наясно с това, че хора като него не се отказваха лесно. Същото каза и на своя зет няколко минути по-късно, когато успя да го хване насаме:

– Много ти благодаря за тази закрила, Джиф. Аз самият чувствам някакво задължение да покровителствам Алис. – Той поклати глава замислено. – Значи Гордън и пред теб не е споменал абсолютно нищо?

– Нищо, което да е пряко свързано със смъртта на Алън. Но ми каза например, че един от неговите пристанищни плъхове, както той ги

нарича, му подшушнал, че Белмонд стоял зад онази злополука с Джеси – когато един тип се опитал да я прегази. Очевидно Белмонд е наел някакъв престъпник да свърши тази работа. Не мога да разбера защо, но явно е било така.

Джеймс се опули изумено към Джиф. За първи път чуваше за тази злополука.

– Какво било станало с Джеси? Някой насмалко не я бил прегазил? Никога не ми е споменавала нито дума за това, да я вземат мътните! – Той се извърна, откри с поглед веднага къде беше съпругата му, но този път изобщо не ѝ се усмихна. Джеси премигна към него изненадано.

– Мислех си, че знаеш. По някакъв начин Гордън разбрал, че Алън бил наел човек за тази работа. Той ме попита дали мога да се сетя някаква причина, поради която Алън да желае смъртта на Джеси – вие вече бяхте заминали за Англия. Аз му отвърнах, че не мога да се сетя за нищо друго, освен за факта, че тя винаги го биеше на състезанията. Беше спасила и Суийт Сузи от онези крадци. Доколкото си спомням, той изглеждаше доста доволен от нея тогава, докато тя не го заплаши, че ще го заколи, след като той пък те беше заплашвал теб.

– Това са глупости, а аз ще ѝ дам да разбере! – Джеймс прокара пръсти през косата си и рязко се обърна. – След малко пак ще си поговоря с теб, Джиф.

Защо, по дяволите, тя никога не му беше споменавала и думичка за това? Защо и никой друг не му беше казвал нищо? Той се спря на педя разстояние от своята съпруга, а тя го посрещна с широка усмивка и нежен поглед в изумруденозелените си очи.

– Джеси!

– Джеймс, искаш ли пак да танцуваш с мен? Ще ми бъде много приятно. Ти си толкова галантен и...

– Млъкни! Не искам да танцувам с теб. Иска ми се да те удуша. Ела с мен в градината.

– О, Господи... Да не би Мортимър Хаки да е тук? Този път не си нося пистолета, Джеймс. Съжалявам, но го забравих. Сигурен ли си, че искаш да отидем в градината?

Той скръцна със зъби, хвана я за ръката и я затегли през дългата тераса с остъклени врати, която извеждаше на балкон, чиито стълби се спускаха надолу в градината.

– Ще останем тук. Не зная какво ще вземеш да направиш, ако пак отидеш при онова дърво.

– Сигурно пак ще се скрия в клоните му, за да падна върху теб. С

удоволствие бих го повторила пак. Защо се мръщиш? Какво, за Бога, става с тебе?

Той я хвана за раменете и я разтърси, но не прекалено силно, защото не му се искаше да ѝ става зле и да повърне вечерята си.

– Защо, по дяволите, не си ми казала?

– За какво става дума, Джеймс? Видях те да говориш с Алис, с Комптън, с Джиф и с толкова още други хора. Какво имаш предвид?

– Джиф ми каза, че Гордън Дикенс, съдията...

– Много добре знам кой е Гордън. Един надут идиот, чийто баща успя да го уреди за областен съдия. Това си е направо за смях и...

– Оказва се обаче, че същият този „надут идиот“ разбрал от негов информатор, че Алън бил наел човек, който да те прегази. Да те прегази с какво? И кога изобщо някой се е опитвал да те прегазва?

– А, това ли било. – Тя сви небрежно рамене. – Истината е, че просто бях забравила за случая. А пък и не мога да твърдя със сигурност, че онзи човек е искал да ме убие. Навярно е бил пиян. Или пък може да е искал да прегази Комптън. Сега пък ти ми внушаваш, че зад цялата работа стоял Алън. Това определено не е за вярване.

– Какво точно се е случило, Джеси?

– Беше миналата зима, Джеймс... или по-точно, миналият март. Вървах надолу по Прат Стрийт и не обръщах внимание на нищо, защото току-що бях видяла Кони Максвел, а знаех, че тя ти беше любовница... е, това всъщност няма значение. Влязох в книжарницата на Комптън Фийлдинг и си купих някаква книга. После той ме изпрати до тротоара и тогава върху мен връхлетя един фургон, теглен от два коня. Ако не беше Комптън Фийлдинг, боя се, че онзи човек сигурно щеше да ми види сметката.

– Какво е направил Комптън?

– Страбчи ме, без изобщо да се замисля, и ме захвърли обратно към вратата на магазина си. Колата премина на косъм от входа на книжарницата. Според Фийлдинг това едва ли е било по случайност. Човекът шибна конете и след секунди изчезна. Тогава най-вече побеснях от яд, че онзи тип се отнасяше така ужасно с конете. Нито аз, нито господин Фийлдинг разпознахме човека или конете. Всъщност той изобщо не разбира от коне – според него те всички изглеждат еднакво, – но аз мога и въпреки това не ги разпознах. Поне десетина човека видяха случилото се, но никой от тях не успя да си спомни нищо конкретно.

– Защо, по дяволите, Комптън никога не ми е споменавал за това?

– Но откъде изобщо би се досетил, че това може да те интересува?

– Много добре е трябвало да знае, че подобно нещо сигурно ме интересува. Трябваше да ми го каже, да го вземат мътните дано! Все пак онзи с колата не ти ли се стопи поне малко познат?

– Не. Татко изпрати един от слугите ни да доведе Гордън във фермата. Отнасяше се с мен като с пълен идиот. Добре че господин Фийлдинг и онези другите хора бяха там, иначе сигурно щеше да си помисли, че си съчинявам цялата история. Каза на баща ми, че може би става дума за човек, когото съм победила в надбягвания, и адски се е озлобил от това.

– Джеси, кажи ми нещо повече за онзи проклет човек, който е карал фургона.

– Носеше кърпа върху половината от лицето си. Очите му бяха тъмни и имаше рунтави черни вежди, спомням си това. Носеше стара черна шапка, смъкната точно до веждите му. Беше с работни дрехи. Нищо повече, всъщност.

– Каза ли всичко това на Гордън?

Тя кимна.

– Значи Алън Белмонд е искал да ме очисти? Това е невъзможно. Няма никаква причина. Пък и не съм сигурна, че онзи действително искаше мен да убие. Може да е преследвал Комптън, вече ти казах. Джеймс, хайде да се поразходим из градината.

– Какво? О, не, Джеси. Трябва непременно да говоря с Комптън.

– Значи не искаш и да танцуваш с мен?

– Не. Танцувай с Джиф или Маркъс. Била ли си обект на някакви други нападения, или това е единственото?

Тя поклати отрицателно глава.

Джеймс подпря лакти върху каменния парапет, който ограждаше балкона.

– В това все пак има някаква логика, нали? Ако Алън е стоял зад цялата работа, тогава всякакви опити за покушения върху теб трябва да приключат с неговата смърт. Помисли малко, Джеси. Защо Алън Белмонд е могъл да иска твоята смърт?

– С Алис бяхме много добри приятелки. Може това да не му е харесвало, но пък достатъчна причина ли е да го подтикне към убийство?

– Белмонд винаги си е бил мръсен долен глупак!

– Така е. Що се отнася до това, че съм го биела на конните надбягвания, та аз пет години наред все това съм правила, така че би трябвало да е свикнал.

– Проклятие! Ти все пак трябва да си направила нещо, за да поиска

да те убие. Иначе просто няма логика.

– Може би информаторът на Гордън е сбъркал. Това ми се вижда най-правдоподобно като обяснение.

– Възможно е. Хайде сега да влезем вътре. Искам пак да поговоря с Комптън. Ти можеш да танцуваш с безброй мъже тази вечер, защото сега си доста апетитна, с този твой бюст, който се подава така снежнобял като пресен сняг... или пък с тези твои висулки, които направо изкушават човек да си ги навива и навива на пръста, докато не те привлече плътно до себе си... А пък и устните ти са така меки и приканващи...

– Ами твоето внимание не го ли привличам, Джеймс? – Тя има наглостта дори да не се смути от думите му, ами само кокетно взе да примигва срещу него.

Той се приведе и жадно я целуна, после леко погали веждите ѝ с палци.

– Някои жени те гледат доста злобничко тази вечер, забеляза ли?

– Навремето бях свикнала да ме гледат предимно със съжаление. Но сега злобничките погледи ми харесват повече. Дукесата е великолепна. Защо и нея не я фиксират така, както мене?

– Защото е англичанка. Защото е графиня. Защото всички гледат на нея почти като на кралска особа. Тя е екзотична. А ти си Джеси и всички очакват да си раздърпана и небрежна. Но тъй като вече не си, това ги смушава и съвсем обърква представите им. Никой не обича да вижда промени у другите, особено пък от такъв вид. – Той леко потри кокалчетата на пръстите си в откритата част на нейните гърди. Очите му потъмняха.

– Мисля, че си прав – отвърна тя с въздишка и подръпна една от кърриците си. – Майка ми пък твърди, че с този си вид съм ѝ приличала на лека жена.

– Майка ти първо трябва да види накъде е насочен погледът на Гленда, когато забележи мъж пред себе си, и тогава да говори за леки жени. Хайде сега да влизаме обратно вътре, преди дясната ми ръка да е започнала да шава надолу по роклята ти.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

В деня преди да отплуват към острова сутрешното гадене на Джеси изведнъж престана.

– Няма го вече, свърши се – каза тя с безизразен поглед, вперен в нощното гърне, с което доста се беше сприятелила през последните седмици. – Чувствам се чудесно.

– Слава Богу – отвърна Джеймс. – Станала си кожа и кости, бих могъл да те вдигна над главата си само с една ръка. Искам да виждам и малко месце по кокалите ти.

– Мисля, че желанието ти ще бъде удовлетворено. – Джеси се засмя и го прегърна с две ръце. – Толкова съм развълнувана – допълни тя, – че ще намерим онова съкровище.

Джеймс обаче не беше много сигурен в това. Спомените ѝ за четирите дневника бяха само далечни детски спомени. Дали изобщо вече тя беше в състояние да ги изрови от съзнанието си, от съзнанието на детето Джеси? А и дали някой междуременно не беше попаднал на тях през изминалите години? Няколко силни урагана и безброй бури бяха минавали през тези острови. И естествено, бреговете са били наводнявани, може би дори цели острови... Възможно беше морето да си е направило нов пролив на това място и така да е погълнало дневниците и всичко останало във водата.

Шансовете да открият дневниците не бяха никак големи. Никой обаче не смееше да изрече това гласно.

Същата вечер, когато цялата компания се събра, Джеси използва възможността да им каже още някои неща за Окраоук:

– Нека да ви предупредя всички. Вие идвате от Англия, където животът е уреден и където човек знае точно откъде да си купи или да си набави нещо. Но на онези острови всъщност няма абсолютно нищо. Те са бариерни острови и защитават континенталната част на Северна Каролина от морските бури. Представете си ги като някаква огърлица. Там е диво и голо, а селото Окраоук трудно може да се сравни дори с малко английско селце. Сега то е обитавано от около триста и петдесет човека, повечето от които са кормчии и рибари.

– Какво значи „кормчии“? – попита Антъни, който в този момент, със своите сини очи и черна като катран коса, повече от всякога приличаше на баща си.

– Островът Окракоук е в края на тази дълга верига от острови. По море се идва откъм южния край и после през пролива Окракоук. Точно там корабите наемат местни кормчии. Преминването през пролива Памлико по посока на континента е доста трудно и опасно. Теченията и приливите почти винаги са насрещни, а пък и пясъчните наноси изникват точно там, където най-малко можеш да ги очакваш. Единственото нещо, на което можеш да разчиташ, е да изчакаш нова фаза на луната и промяна в прилива. Само местните кормчии знаят къде се намират новите течения и пясъчни натрупвания. Да опитваш да се справиш без тяхната помощ е направо безразсъдно. Така че не си представяйте, че ще попаднете на нещо като Хайд Парк. Всъщност тези места са много по-нецивилизовани, отколкото изобщо бихте могли да си представите. И тъй като бариерните острови са подложени на непрекъснати морски набежи, хората, които живеят там, са силни, жилави и невероятно издръжливи. Исках просто да ви предупредя. Ще ни бъде трудно. Там няма да ни чака никой, който да ни помага. Навярно бихме могли да наемем един-двама мъже и една жена, за да ни помагат в къщата, но ви моля да разберете, че цялото това наше приключение няма да бъде като да отидеш в Брайтън да видиш регентската беседка. В селото има една методистка църква и няколко магазина, в които се продава всичко – от напръстници до четки за дъски, но няма нищо общо с онова, на което сте свикнали. Всички се хранят предимно с риба, която впрочем, е много вкусна. Антъни, на теб ще ти хареса така наречената „сребърна риба“, която, изпържена в масло, направо те кара да запееш.

– Не забравяй и барбуна, Джеси – обади се Баджър. – Вече съм намерил няколко рецепти за приготвянето ѝ.

– Чух и за една риба, която наричат „свинска риба“ – добави Спиърс. – Вярно, доста странно име, но трябва да я опитаме.

– Моята любима риба пък е червената скианида – каза Джеси и облиза устни. – Нека сега пак да се върна на думата си за Окракоук. Макар че ще ви липсват много от придобивките на цивилизацията, ще се насладите на невероятната природа – морето там е красиво, въздухът е кристално чист, слънцето ще бъде все още топло и вие ще можете да видите как е изглеждал светът преди хиляда години. А най-хубавото е, че още не е дошъл сезонът на бурите.

Спиърс се прокашля и каза:

– Ние вече обсъждахме това, Джеси, и добре разбираме какво ни предстои. Аз дори разговарях, както впрочем и Маги, с онзи човек, Комптън Фийлдинг, за Окракоук и неговата среда. Той ни даде да

прегледаме няколко монографии. И много добре разбираме, че това пътешествие, с цялата си отдалеченост и необичайност, ще бъде равнозначно, за нас поне, на пътешествие до луната. Но всички решихме, че едно по-примитивно съществуване за известно време само би внесло малко приятно разнообразие в нашия живот. Няма да умрем, ако не намерим симпатична пекарна за кифлички на Хауард Стрийт, която всъщност била „истинска улица в селото“, както ни каза господин Фийлдинг.

Баджър добави:

– Нали тъкмо за това си носим всички хранителни запаси, които ще са ни необходими поне за две седмици. Негова светлост ще може да ходи на лов за дребен дивеч, който, доколкото разбрах, там се намирал в изобилие. Оливия ще дойде с нас, за да гледа мастър Чарлз. Бес ще ми помага и ще се грижи за домакинството. Както Джеймс знае, Джипсъм пък ще поеме грижите за конете, които, надявам се, ще можем да наемем. Така че няма защо да се притесняваме. Ще се оправим някак.

– Ние дори обсъждахме как точно се стъкмява лагерен огън – каза Сампсън, – просто в случай, че къщата, в която отиваме, се окаже необитаема. Имаме си и дъждобрани. Подготвили сме се за всичко.

Дукесата се прокашля и внесе допълнително успокоение със своя ведър глас:

– Маги, Джеси и аз дори си ушихме съвсем простички рокли и си купихме бонета, които да ни предпазват от крайбрежното слънце. Освен това си имаме и здрави ботуши. Антъни и баща му ще изглеждат точно като картинките с онези странни мъже, облечени в еленови кожи и с катеричи шапки на главите. Смятам, че всеки един от нас е успял да се погрижи за всички необходими неща.

Джеси погледна към съпруга си:

– Ами ти какво си направил, Джеймс?

– Помолих баща ти да наглежда „Маратон“, докато нас ни няма. Ослоу е недоволен от мен, защото винаги досега е бил човекът, който се е грижил за имението в мое отсъствие. Баща ти обаче сега настоя той сам да се грижи за всичко, така че какво друго ми оставаше да направя.

– Е, всъщност – каза Джеси в заключение. – Окракоук не е чак толкова нецивилизовано място. Там има пътища, да де, всъщност по-скоро нещо като изровени от коловози пътеки, както и много къщи, малки и примитивни, но на хората там им харесва. Надявам се и на всички вас да ви допадне – така, както тогава ми допаднаше на мен.

Отплаваха на борда на малък балтиморски клипър с ниски гладки палуби. Това беше най-бързият плавателен съд, с който Джеси беше пътувала някога през живота си. Всяка сутрин капитан Маркли благославяше все още спокойните води, а вечер, преди да си легне, събираше молитвено длани над морето и се молеше това да продължи. Той насърчаваше и всички останали да правят същото. Беше нещо като ритуал. Антъни бе във възторг от това. Той се опитваше да се моли точно като капитан Маркли. Неговият баща обаче отбеляза, че молитвата ще загуби част от своята сила заради мръсотията под ноктите на молителя.

Беше една ясна, слънчева утрин, когато капитанът им посочи Дупката на Тийч – мястото, където ужасният пират Черната брада оставил кораба си на поправка и прекарал няколко месеца в Окракоук, след като бил помилван от Кралицата, докато накрая толкова се отегчил, че пак започнал да ограбва кораби. Точно зад Дупката на Тийч се намираще нос Спрингър.

– А пък ей там – и капитанът посочи точно над нос Спрингър – идната година ще построят фар. Толкова много кораби и хора изчезват, когато някоя странна буря се разрази изневиделица. Антъни, ти помоли ли се тази сутрин?

– Даже си изчистих мръсотията под ноктите – отвърна гордо хлапето.

Топлото време се задържа. Въздухът беше наситен с най-разнообразни морски аромати, с кръсъците на чайките и на шестте корморана, които летяха над носа на кораба през целия път чак до Окракоук. Капитан Маркли започна сериозно да се замисля над техния брой, в един момент дори обяви, че се чудел дали това не е някакво предзнаменование за лоша буря, и накрая реши, че една допълнителна следобедна молитва няма да бъде излишна. Човекът беше доста притеснен, докато накрая не откри, че просто Антъни всяка сутрин храни кормораните с остатъците от хляба. Шестимата членове на екипажа само тайничко се подсмихнаха, когато веднъж чуха капитанът да отправя следобедната си молитва към... кормораните.

Три дни след като отплаваха от Балтимор, пътешествениците преминаха между островите Окракоук и Портсмут и навлязоха в залива на Окракоук. Джеси обясни, че била виждала карти, на които е показан пролив между островите Окракоук и Хатирас, но че вече нямало такъв, защото някъде през седемнадесети век бил унищожен от силен ураган.

Селцето Окракоук беше истинска забележителност за всички английски пътници, които в интерес на истината бяха очаквали да видят само порутени палатки и разнебитени дървени постройки, посивели и плесенявали от морските бури.

– Ти малко ни позаблуди, Джеси – обърна се Спиърс към нея. – Та това е процъфтяващо село. Виж само тези спретнати рибарски лодки, виж и добре поддържаните мрежи.

Имаше три дървени дока, които бяха солидни и здрави на вид. Постройките не бяха скупчени една до друга, ами бяха живописно пръснати между буйни дъбови и кедрови дървета, а някои от тях достигаха дори до самия бряг на залива. Капитан Маркли обясни, че заливът бил дълбок и затова с кораба можели да акостират почти до самия бряг. „Това е чудесно прибежище за пиратите“, предупреди ги той и се разсмя.

– Вече обаче ги няма тия мерзавци – успокои Спиърс дамите. – Молитвите и английската флота ги унищожиха напълно.

– Аха – обади се Антъни, – нали лейтенант Мейнард убил Черната брада. Той първо го застрелял, а после го промушил десет пъти.

– Да, горе-долу е било точно така – съгласи се Спиърс и погледна момчето си със светнала усмивка. Маркълс си помисли, че през последните дни Спиърс много по-рядко му се усмихваше така, както на малчугана.

– Колко жалко, че морските ни вълнения свършиха – с въздишка произнесе Маги и пусна такава усмивка на капитана, че на него му се подкосиха краката.

Той обясни, че предпочитал да остане в Окракоук заедно със своите пътници, вместо да пътува към Пуерто Рико с товара си от тютюневи листа, но дългът понякога притискал човека.

– Може би селцето наистина е малко недовършено, както Джеси ни беше обяснила – каза Баджър, – но иначе господин Спиърс е съвсем прав. Само погледнете цялата тази суматоха – тук цари оживление, не е запустяло място.

– Има няколко малки магазинчета. – Джеси посочи надолу към черния път. – По-рано господин Гаскил държеше магазина, в който моите родители винаги пазаруваха.

Този господин Гаскил все още държеше малкото магазинче, в което се продаваше всичко – от „напръстници до четки за дъски“, както им беше казала Джеси, та дори и повече, като се започне от кофи с овес за конетите и се стигне до мрежи за рибарите.

– Я гледай! – възкликна побелелият старик и се усмихна широко на

Джеси. – Ти не си ли Джеси Уорфийлд? Ти си, няма кой да е друг. Беше такъв сладко момиченце по онова ми ти време. Баща ти добре ли е?

Скоро Джеси беше заобиколена от Бъроусови, Джаксънови, Фулчерови и Стайронови. Всички те непрекъснато възкличаваха колко е пораснала. Местните само оглеждаха английските ѝ спътници, но почти не ги заговаряха.

Синът на господин Гаскил, Тими, сам предложи услугите си и своята каруца, за да закарат гостите багажа си до къщата на Оливър Уорфийлд.

Тиодор Бъръс, младеж на възрастта на Джеси, насмалко не си глътна езика, като видя дукесата и Маги. Той само махна на Джеси, която вече се беше преоблякла в удобни панталони, ботуши, памучна фланела и кожен елек.

Спиърс беше човекът с най-невъзмутим вид. Той изглеждаше като кралска особа, която е повела със себе си своите любими слуги. Цялото му поведение беше така безупречно, както черните му вълнени панталони и сако. А шалчето му грееше ослепително бяло. Накратко – Спиърс изглеждаше просто великолепно.

Един от местните жители тръгна да му се покланя, но се усети навреме и само плю на земята до себе си.

– Бих предпочел да имам кон – каза Маркъс, оглеждайки задната част на талигата, където всички заедно щяха да се накамарят като купчина вързопи.

– Все ще се наместим някак – отвърна философски Спиърс, когато господарят му се качи в каруцата, и пое Чарлз от Сампсън.

– До къщата на баща ми е само една миля – обясни Джеси, а Джеймс удари с камшика кротката сива кобила, която изпъвайки жили, повлече тежката каруца.

– Къщата се намира откъм океанското крайбрежие. Татко искаше да е малко по-отделен от останалите жители на селото. Това беше нещо като неговото „отделяне от света“, както сам той се изразяваше.

Когато излязоха от селото, черният път значително се стесни. Скоро беше валил проливен дъжд, защото колелата минаваха през дълбоки коловози, пълни с вода.

– Чувствам се така, сякаш съм пренесена в друг свят – каза дукесата, като вдишваше дълбоко соления морски въздух и гледаше нагоре към чайките, кайрите и стридоидите.

– Какво е онова там, Джеси?

– Кое? А, това е бял ибис. Виждате ли какви са му червени краката?

Той няма да ни допусне близо до себе си. Точно зад онези купища от морски отпадъци има мочурище.

– Никога не съм си представяла подобно място – каза Маги и нахлупи бонето си по-ниско над челото. – Една жена може много бързо да си съсипе кожата тук, при това ярко слънце и тези солени пръски.

Джеймс спря конете пред една потъмняла, обкована с дъски къща, която изглеждаше точно така, както повечето от къщите в Окракоук. На портата висеше табела, която почти не можеше да се разчете.

– Изглежда съвсем изоставена – с тъга отбеляза Джеси, докато обхождаше с поглед захабените и посивели дъски, няколкото счупени прозореца, бурените, които стигаха почти до кръста ѝ. Един залянял дъб растеше в предния двор. – Господин и госпожа Потър трябваше да се грижат за къщата. Но защо тревата изобщо е неподдържана? И защо има паднали дъски наоколо? – чудеше се Джеси. – След като се възстанових от онази треска, татко не искаше никога повече да се връщаме тук, но семейство Потър поеха ангажимент да се грижат за нещата. През всичките тези години татко им изпращаше пари за поддръжка и ремонти.

– Изглежда – каза Маркърс, като засенчи с ръка очите си от яркото следобедно слънце, – че семейство Потър са се изнесли някъде другаде с парите на баща ти в джобовете си.

– Но защо никой не ми е казал нищо? – недоумяваше Джеси, разстроена и възмутена.

– Стига сме се туткали – обади се бодро Спиърс и внимателно мина през нападалите дъски. – Ще си мислим, че времето е освежаващо, а пък къщата е просто едно интересно предизвикателство. Подготвени сме за всичко.

Чарлз плачеше, но Антъни тичаше натам-насам и се опитваше да разгледа всичко наведнъж. Накрая Спиърс му извика да застане мирно и въпреки възмущението на баща си, Антъни моментално се подчини.

Вътрешността на къщата наистина разплака Джеси.

– Толкова подреден и удобен дом за живеене беше преди. А сега, само го погледнете. Всичко се разпада, мирише на плесен и на всякакви други гадости, които дори не искам да определям. Нашите със сигурност са знаели, че семейство Потър са се махнали. Не може да не са знаели. Защо не са ми казали?

– Няма значение – каза Спиърс и я потупа по ръката. – Бес е готова за работа, както и всички ние. Не се притеснявай. Утре ще проучим нещата. Сигурно ще намерим някакво логично обяснение. Хайде, Джеси, сега ти трябва да си починеш.

Но Джеси не можеше просто така да си почива и да бездейства. Всички заедно запретнаха ръкави и започнаха да жулят и да чистят, при което така ужасно се изтощиха, че същата вечер храната, поднесена от Баджър – прясно опечена риба, салата от дребни лукчета, сладко вино, варени картофи с магданоз и масло, пресен грах от градината на госпожа Гаскил и коледни пирожки – веднага им повдигна настроението. Нахраниха се в трапезарията, където Потър бяха оставили дългата маса, сигурно защото, както отбеляза Сампсън, беше прекалено тежка за носене. Столовете не достигаха, но това нямаше значение. Не бяха достатъчни и леглата, естествено, но Маги и Бес се бяха сетили да вземат огромен куфар, натъпкан с одеяла и чаршафи. Тъй като спалните бяха само четири, и то много малки, всички доста се постесниха, но всеки се оправяше някак си. Безупречните кулинарни произведения на Баджър потискаха всякаква раздражителност.

Същата нощ, след като се любиха с Джеймс, Джеси отново сънува онзи ден, когато Стария Том се беше опитал да я изнасили. Този път споменът беше някак смътен и неясен, ужасът беше затихнал, сякаш ставаше дума за нещо много далечно. И все пак Джеймс притисна жена си към себе си и не престана да я гали по гърба, докато дишането ѝ не се успокои.

– Утре – каза тя сънливо, – утре сутринта ще отидем до онзи бряг и ще изровим всичките дневници на Том. Тогава ще разберем.

– И твоите проклети кошмари най-после ще престанат – отвърна Джеймс.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Последната от четиринадесетте съпруги на Черната брада била едно изключително очарователно дванадесетгодишно създание.

Утрото беше слънчево и топло. Всички се облякоха и се нахраниха набързо, нетърпеливи да стигнат до крайбрежието и да изровят онези дневници.

Джеси се беше екипирала с панталони, стари ботуши, износена риза и най-овехтялата шапка, която Джеймс беше виждал – а през последните шест години той беше видял не една и две от нейните стари шапки.

Те отидоха с каруцата до крайбрежието, което се намираше на около половин миля от къщата. През цялото време Антъни радостно крещеше, докато накрая баща му сложи ръка върху главата му и започна да го гали.

– По-тихо, малък дивако. Майка ти ще ни се разсърди и на двамата, ако не престанеш да викаш. И още преди да си ме попитал, ще ти кажа, че когато стигнем до брега, можеш да пошляпаш във водата. Но първо гледай добре да си навиеш панталоните и да сложиш обувките си по-надалеч от вълните. И никакво влизане навътре, ще се натопиш само до коленете. Ясно?

– Да, мастър Антъни – продължи Спиърс със своя спокоен и плътен глас, – добре е да въздържиш буйствата си, докато не дойде подходящ момент, в който да им се отдадеш на воля. А ако се натопиш над коленете, ще бъда изключително сърдит и дори ще подшушна на баща ти да те...

– Кълна се, че няма да се натопя повече от това, Спиърс, кълна ти се.

– Той е убедителен като вас, милорд – обърна се Спиърс към графа.

– Антъни няма да се приближава до водата, докато първо не открием дневниците на Джеси – заключи дукесата и сама погали сина си няколко пъти по главата.

– Ето тук! – изкрещя внезапно Джеси. – Точно тук! Спри каруцата, Сампсън.

Разнебитената колиба на Стария Том вече не беше там. Все още се виждаше някакво подобие на врата, но малката дървена постройка се беше разпаднала на съставните си части. Високи бурени стърчаха от

всеки процеп на прогнилата дървесина.

– Тук ли е живял Стария Том? – попита Спийърс безизразно.

– Ти да не очакваше нещо като „Чейс парк“? – попита Джеси и го смушка с пръст в ръката, при което прислужникът бавно се обърна и погледна Джеймс така, сякаш никога преди не го беше виждал. Това беше жест, който подхождаше между приятели, не между господар и слуга. Джеймс само се усмихна и кимна с глава.

– Изненадана съм дори, че е останало толкова много от нея – каза Джеси, докато разритваше с крак дъските пред себе си. – Но това няма значение.

– Да, наистина няма значение – отвърна Джеймс. – Аз съм доволен, че изобщо нещо има тук. Извинете ни за момент. Искам с Джеси да погледнем какво е останало от тази барака.

Хванати за ръце, двамата отидоха до съборетината. Само част от една стена все още паянтово се крепеше, заобиколена от пясък и прогнила дървесина. Тук вече нямаше болка, нямаше страх, целият ужас от давна беше изчезнал. Беше така спокойно, както красивото синьо небе над главите им.

– Наистина не е останало абсолютно нищо – каза Джеси, като оглеждаше наоколо. – О, ето един рак, който се опитва да избяга от нас.

– Искаш ли още сега да потърсиш онези дневници, Джеси?

– Да. Тук иначе няма нищо интересно за нас, Джеймс, абсолютно нищо.

– Браво, така те искам.

Всички мълчаливо стояха на брега, с погледи, реещи се някъде над водата. Дълги ивици морска трева, която задържаеше пясъка, се стелеха ту по-широки и по-гъсти, ту по-рехави и изтънели. Десетки пясъчни дюни се дилеха вълнообразно, докдето стигаше погледът. Вълните се плискаха ритмично и спокойно. Слънцето блестеше, а от лъчите му водата искреше като посипана с малки звездички. Морски чайки закръжаха над групичката хора, с надеждата да им подхвърлят някой и друг остатък от храна, но щом усетиха, че няма да получат нищо, нададоха силен крясък и се стрелнаха към водата да си търсят дребни рибки. Във въздуха се усещаше остър полъх, но в никакъв случай не беше студено.

– Никак не бих искала да се потопя в тази вода, независимо от яркото слънце – каза Маги и зиморничаво обви тялото си с ръце.

– Къде, Джеси? – внезапно попита Джеймс. Прииска му се да си свали ботушите и да усети топлия пясък под стъпалата си.

– Нека да помисля първо – отвърна тя и се отдалечи по посока на

водата, на около десетина метра от колибата на Стария Том. – Спомням си, че много старателно увих дневниците в мушамата и зарових вързопа под един малък дъб. Вече са минали десет години, така че дървото трябва доста да е израснало. Ако гледам право във вратата на колибата, а после леко обърна главата си надясно, тогава... Ето го! Това там е дъбът. Господи, каква странна форма е придобил... Но все пак е там, слава Богу.

Джеси хукна към дървото, а Антъни се втурна плътно след нея, като надаваше бойни викове, по-силни дори от крясъците на гларусите над главите им.

„Твърде лесно го намерихме, помисли си Джеймс. Прекалено лесно и това не е на добро.“

Дървото наистина изглеждаше много чудато – беше почти приведено до земята на една страна от суровите морски ветрове, дънерът му беше някак странно смачкан и посукан. Навсякъде по него имаше вдлъбнатини, буци, дупки. Може би беше най-грозното дърво, което Джеймс някога бе виждал.

– Донеси лопатата, Сампсън! – извика Джеймс и забърза към Джеси, която вече беше застанала на колене и дълбаеше с ръце в пясъка, а Антъни, клекнал до нея, мятеше малки шепички с пясък зад гърба си. Един син краб побягна от хвърчащите песъчинки. Трипръсти пясъчници започнаха да се спускат надолу и да се примъкват по-наблизо, надушили храна. Няколко морски чайки се приближиха почти до копаещите ръце на Джеси, но после, когато Антъни развълнувано извика, дърпайки един от корените на дървото, се разхвърчаха с крясък.

– Татко!

– Внимавай, Антъни – каза Джеси и отдръпна ръцете му. – Не е нужно да унищожаваме дървото. Само разрови внимателно около корените. Точно така.

Но не намериха нищо. Петнадесет минути по-късно всички бяха заобиколили в кръг дъба, който сега се издигаше самотен, като крепост, оградена с ров.

Джеси клатеше глава.

– Не може тогава да съм изкопала повече от това. Къде е тогава?

Джеймс я прегърна утешително през рамото и я притисна до себе си:

– Минали са десет години, скъпа. Ти толкова пъти си ми казвала, че пейзажът тук можел изцяло да се променя само за един ден. Десет години са много време, имало е толкова силни бури оттогава.

– Неприятно наистина – каза Маги, която стоеше отстрани. Великолепната ѝ коса блестеше на слънцето, а полата ѝ се издуваше от соления вятър. – Джеси, една от висулките се е приклешила под яката ти. Да, точно там, издърпай я и я остави да се вее свободно. Така е по-добре.

– Надявах се, че ще намерим съкровище, Джеси – въздъхна Антъни. – Не знаеш ли къде може да го е скрил Черната брада и без тези дневници?

– Не. Съжалявам, миличък, но не знам какъв е ключът към неговата тайна.

– Моето първо съкровище, а аз няма да го намеря. – Момченцето поклати глава и седна на пясъка, като започна да събува чорапите и обувките си.

Тогава Сампсън се обади:

– Джеси, това дърво изглежда по-подходящо за гората на някоя вещица. Толкова е чепато и усукано, я само погледни тази странна буца тук. Никога не съм знаел, че дърветата могат да имат чак такива издутини. Прилича на някой старец с гуша.

Тя пристъпи напред и прокара ръка по грапавата издутина на дървото.

– Слушала съм да разказват – изрече тя, при което очите ѝ светнаха, – че водата, носена от бурите, може направо да разпори дърветата до корен. Представете си, че нещо е било заровено плътно до дървото, точно над тези корени. Ами да, тогава вързопът може просто да е бил блъснат от водата и да е заседнал в тази цепнатина. А после е продължил да се издига нагоре заедно с растежа на дървото.

– Искаш да кажеш – обади се невярващо Джеймс, – че тази необичайна издутина тук би могло да е мушаменият вързоп? И че той се е враснал в самото дърво?

– А защо не? О, Господи, ще трябва да пожертваме дървото. Но пък то е ужасно грозно.

– Аз ще донеса брадва – изкрещя Антъни и се втурна като хала към каруцата, а Спиърс веднага се завтече по петите му.

Един бял ибис с яркочервени като залез крака стоеше на около петшест метра от тях и ги наблюдаваше как отсичат дървото.

– Чувствам се толкова виновна за това – каза Джеси.

Дървото с трясък се пречупи на две. Антъни, който наблюдаваше като настръхнало таралежче, изврещя:

– Виж, татко, кухо е!

Джеймс се ухили на Джеси:

– Дневниците са си твои, твое е и съкровището. Бръкни сама и дано излезеш права. Успех!

Джеси предпазливо провря ръка нагоре в дънера. Напипа люспести подутини, нещо гъбесто и мазно, за което предпочете да не се замисля какво е, а после напипа и нещо... по-плътно. Мушамата! Тя само погледна ококорено Джеймс.

– Опитвам се да го издърпам, но не ще да излезе.

Джеймс успя да издърпа загнилия вързоп от дървото. Мушамата се разпадна в дланите му. Вътре имаше пет книги, които бяха в доста окаяно състояние, но все пак не бяха и съвсем унищожени.

– О, Боже! – възкликна Антъни със страхопочитание.

– Джеси – внимателно попита Джеймс, – това ли са дневниците на Черната брада?

– Да. Тези двата е писал сам. Тези пък ги е писал внукът на Черната брада, Самюъл Тийч. Той е бил баща на Стария Том. А пък ето този, дето изглежда толкова овехтял, че още малко, и ще се разпадне, е дело на Валантайн.

– Но, Джеси, тук няма логика – обади се дукесата. – Ако внукът е имал дневника на дядо си, защо тогава той не е изровил съкровището? Ами синът на Черната брада? Защо той не е открил съкровището?

– Може би защото – започна да разсъждава Маркърс – синът и внукът не са били достатъчно умни да открият тайните знаци на Черната брада.

Баджър имаше своя версия но въпроса:

– Аз се обзалагам, че и синът, и внукът сигурно са ги обесили още преди да успеят да потърсят съкровището. Изглежда и двамата са били пълни непрокопсаници.

Джеси добави:

– Не забравяйте Червеноокия и господин Том, праправнука на Черната брада.

Макар и да му беше трудно, Антъни успя да запази донякъде спокойствие, докато Джеймс откарваше каруцата обратно към дома на Уорфийлд. Всички се скупчиха в малката гостна, а Джеси седна на овехтелия килим, с мушамения вързоп, разтворен на пода пред нея. Баджър донесе чая, който беше приготвила старата Бес.

– Е, добре – започна Маркърс. – Защо значи синът на Черната брада или пък неговият внук не са изровили съкровището? Просто не е имало съкровище, това е единственото логично обяснение. – Той млъкна. Джеси бясно клатеше глава.

– Сега си спомням, че господин Том ми разказваше нещо за това как синът на Черната брада не намерил съкровището, защото англичаните го арестували малко след като открил дневниците на своя баща на майчиния си таван. Успял само да ги предаде на своя син, Самюъл Тийч, бащата на Стария Том. Значи Баджър е прав. Защо Самюъл Тийч не е открил съкровището, просто не мога да си обясня. Но със сигурност ще разберам, когато прочетем дневниците.

– Червеноокия... – каза Джеймс. – Какво се е случило с него, Джеси? Не ми ли спомена, че бил отишъл в затвора?

– Да, така е. Казаха ми, че нямало да излезе оттам поне деветдесет години. Това страшно ме успокои.

– Да речем – произнесе Джеймс замислено, взе дланта ѝ в своята и започна да я гали с палец, – че той все пак го е направил. Да речем, че Червеноокия е човекът, който е убил Алън Белмонд, когато е открил, че Алън пък се опитва да те унищожи теб. Нищо чудно той да е и твоят спасител, и твоето проклятие. Да речем, че той те е следил, но ти си имала късметът никога да не оставаш сама. После си отишла в Англия, а когато се върна от Англия, около тебе вече има цяла тълпа хора.

Джеси потрепера.

– Не искам да си спомням за онази вечер, когато се появи Червеноокия, Джеймс. Той беше направо бесен. Искаше му се да ме убие, но знаеше, че все още не трябва да го прави, не и преди да го заведе до мястото, където съм заровила дневниците. Очевидно съм извадила невяротен късмет.

– Ако Джеймс е прав – обади се Маркърс, – това означава, че Червеноокия може все още да се навърта наоколо. Възможно е дори да е тук, в Окракоук, и да ни е проследил, защото се е досетил за какво сме тръгнали.

– Ще трябва добре да наглеждаме околността – каза Джеймс. – Някой от вас сети ли се да вземе пистолет?

Спиърс отвърна непринудено:

– Естествено. Аз никога не отивам далеч от своите владения без подходящи средства за защита. Ако си спомняте, милорд, носех пистолет и в Париж, когато ви насърчавахме да се ожените за дукесата. Ех, какви времена бяха... – Спиърс се прокашля и за най-голямо удивление на Джеси, придоби леко смутен вид. – Ей сега ще го донеса. Но един пистолет няма да е достатъчен. Ще трябва да се въоръжим. Можем ли да се снабдим с огнестрелно оръжие от селото, Джеси?

Тя кимна с глава като вцепенена, защото ѝ се струваше, че светът

се беше обърнал с главата надолу. Червеноокия бил убил Алън Белмонд, защото знаел, че Алън се опитвал да убие нея? Невероятно! Пък и освен това защо Алън ще е искал да я убива? Накрая тя промълви отнесено:

– Господин Стайрън има чудесна оръжейна колекция. Ако не иска да ни продаде от оръжието, то поне със сигурност ще ни го даде на заем.

– Това ще ни дойде добре като предпазна мярка срещу Червеноокия – отбеляза Джеймс.

– Хайде сега да погледнем в дневниците. Време е.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

– О, Господи! – въздъхна Джеси и започна да прелиства дневника отначало. – Това е последната глава. Толкова е кратка, а и никъде изобщо не се споменава за онези английски негодници или за това как са се наливали с ром, нито пък къде Черната брада е скрил съкровището си. От това, което чета, разбирам, че той се е женил четиринадесет пъти, а чуйте как нарича последната си жена: „особено очарователно дванадесетгодишно създание. Името ѝ е Валантайн, точно като на моята прабаба. Взех я само заради това. Но ще видим дали не е прекалено малка, за да ми роди едно бебче. Харесвам ги тия малки мръсници. Карат те да се чувстваш безсмъртен даже и ако вече си пред казана на дявола.“ – Джеси вдигна смаяно поглед. – Валантайн не е много популярно име. Това наистина е интересно. Аз разказвах на Джеймс за една Валантайн, която е живяла в колонията на сър Уолтър Рали на остров Роаноук. Това е колонията, която безследно изчезнала някъде между 1587 и 1590 година. Никой не знае какво се е случило с нея. Но ние ще разберем. – Джеси вдигна в ръка дневника на Валантайн. – Това ще ни разкрие не само какво се е случило с Валантайн, но и с цялата колония. – Тя остави дневника в скута си. – Знаете ли какво мисля? Според мен последната съпруга на Черната брада, тази втората Валантайн, е била всъщност прабабата на Стария Том. Има логика, нали?

– Така сякаш кръгът се затваря напълно – каза Маркърс.

– Толкова много прароднини – обади се Баджър. – Човек може съвсем да се обърка. Добре, Джеси. Значи първата Валантайн, която е била на остров Роаноук, е прабабата на Черната брада. Втората Валантайн е била прабаба на Стария Том, а пък Черната брада е негов прадядо.

– Така излиза.

– Дотук много добре – обади се Маркърс, – но както Маги, аз също искам да знам къде е проклетото съкровище. Черната брада изобщо не споменава за него, мръсникът му с мръсник.

– Може би ще разберем нещо повече за това, което се е случило със съпругата на Черната брада – горкичката дванадесетгодишна Валантайн, – когато прочетем дневника на внука на Черната брада – каза Спийърс. Той се приведе и потупа Джеси по рамото. – Все още недей да губиш надежда, Джеси.

Тогава се обади Антъни, който стоеше разкрячен, кръстосал ръце

на гърдите си.

– Имаме дневниците на трима души. Засега сме прочели само тези на Черната брада. Мисля, че ще трябва да прочетем и дневниците на неговия внук. Може би баба му, Валантайн, жената на Черната брада, все още е била жива по това време и му е казала нещо. Няма да се предаваме, докато не изгълтаме и последната думичка във всеки един от тези дневници.

– Прав си, Антъни – каза Джеймс, но не личеше да е много убеден в думите си.

– Този пират е бил наистина хитър негодник. – Баджър поклати прошарената си глава. – Струва ми се, че за да възвърна мисловните си способности, ще трябва да опека за обяд онази красива риба – да, много красива риба, с шест черни вертикални ивици от едната си страна, брoих ги. Джипсъм я е хванал рано тази сутрин близо до доковете. Ще опека рибата, а ще си хапнем малко и от онези вкусни зелени грахчета, които Бес донесе от госпожа Фулчър. Тази симпатична женица накарала Бес да опита от ябълковото ѝ вино. Ако бяхте видели Бес с каква занесе-на усмивка се върна...

Баджър се отправи към порутената кухня на Уорфийлд, която беше толкова стара и разнебитена, че Джеси се чудеше как изобщо той може-ше да приготвя такива вълшебни ястия в нея.

След като се нахраниха същата вечер, всички отново се пренесоха в гостната, заедно с Бес и Джипсъм. „Защо не? – беше заявил Маркъс. – Те са част от всичко това, както и ние.“

Джеймс каза:

– Тази вечер ще четем двата дневника, написани от внука на Черната брада, Самюъл Тийч. Маги, ти и Антъни ще започнете първи. Дневника на Валантайн ще оставим настрана и ще се запознаем с него по-късно.

Антъни, Сампсън и Маги бяха един отбор. Внезапно в пълната тишина на вечерта се разнесе крясъкът на Антъни. Маги го перна с ръка и се засмя.

– Хайде, Антъни, прочети им на какво попаднахме.

– Чуй само това, татко. – Момчето леко повдигна книгата от ръцете на Маги. – Дядото на Стария Том, Самюъл Тийч, пише така: „Мисля, че моята баба, мис Валантайн, е една смахната стара сладурана. Днес не спря да ми разказва за някаква си златна огърлица, която ѝ бил подарил

нейният скъп съпруг Едуард. “Едуард Тийч е пиратът Черната брада – допълни Антъни и продължи с отчетливия тон на ученик: – По-нататък Самюъл обяснява, че ще опише всичко точно така, както тя му го била разказала, защото никой не знаел какво можело да излезе от всичко това:

...Той излезе навън в нощта – една бурна нощ, когато вълните се блъскаха в черните скали край залива, а дъждът плющеше в усуканите клони на дърветата, – и ме остави заедно с трима от неговите хора в онзи негов малък каменен замък, който беше толкова студен и влажен дори при най-горещо време, че на мен от време на време ми идваше да му кажа нещо. Никога не се осмелих да го направя, разбира се. А, тази нощ значи... Да, казах му да изпрати някой от своите хора навън, ако му трябва нещо, но той само ми нареди да му стопля малко ром, но да не е прекалено горещ, ами точно какъвто той го обичаше. Когато се върна, изглеждаше направо страшен. Черната му брада беше цялата сплъстена и мокра, от дрехите му се вдигна пара, когато се приближи до огъня, високите му черни кожени ботуши жвакаха по пода от вода и бяха покрити с гадна черна кал. Аз му подадох рома. Той го изгълта наведнъж и ми се ухили, а после извади изпод ризата си един дълъг златен наниз. Разсмя се с онзи негов ужасяващ смях и го омота веднъж, после втори, трети път около шията ми. Този наниз тежеше почти колкото мен самата. Това вече не е лошо, помислих си аз, и му дадох още ром, защото не съм глупачка. Той го обърна на една глътка, оригна се, изръмжа, че след малко ще започнат да му излизат пламъци от устата и извади още една огърлица изпод ризата си. Тази беше цялата от разноцветни камъни – имаше кристално бели като лед, червени камъни, тъмни и загадъчни, също и сини, на чиито цвят дори небето би завидяло. Имаше дори няколко зелени, но те не бяха така лъскави като другите. Той ме потупа по лицето с големите си мръсни, мазолести ръце и ми каза, че и двете огърлици случайно ги бил намерил в едно малко ковчеже, което се носело по водата до някакъв потъващ кораб.

...Аз само кимах сериозно с глава, макар че нито за миг не му бях повярвала. Той беше зъл и коварен като онзи пиратски флаг, който издигаха на кораба си „Отмъщение“. Аз не съм глупаво момиче. Винаги съм знаела, че той държи някъде скрито съкровище, а сега вече имах и доказателството. То беше тук, на

Окракоук. Беше се върнал само четиридесет и пет минути, след като излезе. За мой късмет случайно бях засякла времето. Бях обърнала внимание и на това, че ботушите му бяха покрити с кал. Искам това съкровище! Аз съм си го заслужила. Моят баща ме продаде на този негодник. Заслужавам съкровището.

...Същата вечер аз навърших тринадесет. Но пък после, след не повече от месец, скъпия ми съпруг го застреляли и го намушкали на десетки места, а пък английският лейтенант му отрязал главата, завързал я за мачтата и отплавал с нея. Той ме остави бременна с баща ти. А и баща ти си беше негодник, още от ей такава дребосъче. Заклех се, че на него никога няма да му кажа за огърлиците. Когато порасна, той ме заряза и се върна чак след години, за да ми донесе теб, Самюъл. Аз разпродавах онези огърлици парченце по парченце и си живеех добре, а баща ти започна непрекъснато да ме разпитва как съм успяла да се сдобия с такава хубава къща и дори да имам прислуга. Накрая му казах, че съм станала лека жена. Той пък, негодникът, веднага ми повярва. Самюъл, съкровището наистина съществува. Ти не си глупав. Искам да стана богата, преди да умра. Намери това съкровище, Самюъл.

Маги удивено продължи нататък:

– Самюъл пише, че била смахната, макар че сам е видял няколко невероятни скъпоценни камъка. Той вярва в историята за огърлиците, но не мисли, че са от скритото съкровище на Черната брада. Твърди, че баба му била стара и че главата ѝ вече съвсем била изветряла. Но иска да намери останалите камъни. Когато тя умре, непременно щял да ги намери. Не можел обаче да я зареже приживе, защото ѝ бил задължен заради това, че го приела и се грижила за него добре. Разполагали са с двама слуги, а той пък е имал и домашен учител.

– Благодарение единствено на онези огърлици – отбеляза тихичко дукесата.

– Ама че очарователен негодник – вметна Джеймс.

– Самюъл е бащата на Стария Том – обади се Джеси. – Стария Том също беше „очарователен“ негодник, Джеймс. – Тя потрепери. Точно в този момент в съзнанието ѝ се върна, остър и ясен, споменът за онзи ден. Джеймс я придърпа към себе си и я целуна по ухото.

Антъни вдигна глава от дневника, а тъмносините му очи радостно просветваха. Изглеждаше така, сякаш му се искаше да скочи до тавана.

– Сега вече знаем, че съкровището съществува. Знаем го със

сигурност.

– Съпругата на Черната брада... – произнесе бавно Джеси. – Дванадесетгодишната Валантайн. Дал ѝ е две огърлици от своето съкровище. А то е скрито на четиридесет и пет минути път от неговия замък, може би дори на още по-малко, ако му е трябвало време да го разкопае.

– Къде ли се намира тоя проклет замък? – запита сякаш сам себе си Сампсън, докато помагаше на Баджър да налее чай на всеки. Към чая имаше, естествено, лимонови кейкчета.

– Толкова време е минало оттогава – каза Джеси. – Когато бях малко момиче, често се ровех с другите деца из развалините, които още тогава бяха само купчини от камъни. Много хора казват, че по тези места изобщо не е имало никакъв замък. Кой знае? Даже и да е имало, хората от Окракоук отдавна вече са разграбили всичко през изминалите десетилетия. Но поне горе-долу знам мястото, където слуховете твърдят, че се намирал някакъв замък. Какво значение има обаче? Четиридесет и пет минути? В коя посока?

След като погълна едно парченце вкусно лимоново кейкче, Джеймс затвори очи и се прокашля:

– Същата онази вечер е валило. Ботушите му са били кални. Ще опитаме във всяка възможна посока от мястото, където някога се е намирал замъкът.

Маркът беше доста по-скептичен:

– Четиридесетте и пет минути в повечето случаи ще те доведат до плуване във водата. Има вероятност обаче, просто има вероятност да попаднем на нещо.

– Аз пък мисля, че първо трябва да продължим да четем – съвсем трезво погледна на проблема Маги, като съзерцаваше последното парченце кейк и поклащаше глава. – Ако не намерим нищо повече, тогава ще опитаме с този преход от замъка.

– Местните селяни със сигурност ще ни помислят за смахнати – каза Джеймс и се ухили на съпругата си. – Можеш ли само да си представиш как всички ние се разгръщаме в кръг около онези купища с камъни?

В старата къща настана тишина. Вече не се чуваше досадното скърцане на дъски, защото всички бяха по леглата си и спяха. Дано да беше така, надяваше се Джеймс, защото никак дори не се съмняваше, че и най-слабият звук, който той или Джеси издадат, щеше да се разнесе и до

най-затътените ъгли на всяка стая. Тя лежеше до него по гръб, а тънката ѝ ленена нощница покриваше всеки сантиметър от тялото ѝ чак до пръстите на краката. Панделките с цвят на праскова бяха вързани точно под брадичката ѝ. Той нямаше търпение да развърже тези панделки.

Тя тихичко каза:

– Маркъс е прав. В повечето посоки разстоянието от четиридесет и пет минути пеш ще води до океана, или в Памлико Саунд.

Той се надигна на лакти над нея:

– Тази вечер има пълнолуние.

– Какво? Ах, да, виждам дяволските огънчета в очите ти.

– Това не са дяволски огънчета. Това е страст.

Тя нежно го погали по бузата.

– Не знам защо не съм ти казвала, че те обичам, но сега ще го направя. Обичам те, Джеймс. Обичала съм те винаги, още когато бях на четиринадесет.

Той усети силно смущение, невероятно паническо смущение. Любов? Разбира се, че я харесваше, обожаваше тялото ѝ. Тя толкова често и го размиваше. Страшно държеше на нея. Но пък точно любов?

Усмивката ѝ остана непроменена, но той забеляза тъгата в очите ѝ под меката лунна светлина, която се лееше през прозореца.

– Няма значение – каза тя, но той знаеше, че не е вярно. – Аз имам толкова любов, че ще стигне дори за двамата. Ти нали ще обичаш детето ни, Джеймс? Независимо от това, че то ще бъде мое дете?

– Не ставай глупава, Джеси. Аз държа на теб. Страшно много. Ти си моя съпруга. Просто...

– Знам. Ти никога няма да забравиш, че и двамата обичаме конете, нали? Все още не знам дали обичам деца или не, но със сигурност ще обожавам нашето дете.

– Няма съмнение. Ти ще бъдеш чудесна майка.

– Ами ти, Джеймс?

– Аз ще бъда най-добрият от всички бащи, обещавам ти. Джеси, вече съм сигурен, че всеки в тази проклета къща е заспал. Ако обещаеш, че няма да викаш, ще те любя. – Той леко докосна гърдите ѝ. – Огорчена ли си?

– Да, но ти винаги си толкова нежен. – Тя притвори очи, докато пръстите му бавно шареха по гърдите ѝ под тънката ленена нощница. После провлечено каза във възбудата си: – Не мисля, че Маркъс и дукесата спят. Трябваше да видиш какви погледи ѝ хвърляше той в гостната.

– Маркъс обаче няма да има късмет. Забрави ли? Антъни спи в

тяхната стая. – Дланта му се разтвори върху корема ѝ. Той усети издути-ната. Неговото дете беше вътре в нея.

– Грешеш. Антъни е при Баджър и Спиърс. Чух как Маркъс уговаряше Спиърс да го вземат. Чарлз е при Маги и Сампсън.

Джеймс се размя високо, след което бързо напъха края на чаршафа в устата си. Когато отново си пое спокойно въздух, той каза:

– С такава съпруга като дукесата се съмнявам, че Маркъс може да я остави на мира ден дори, да не говорим пък за цели два.

– Искане ми се да съм красива като нея, но не съм, Джеймс. Съжалявам, аз просто съм си аз.

– Ти комплименти ли си просиш, Джеси? Ако е така, не го правиш много сполучливо. Прекалено трогателен е тонът ти. Хайде сега да помълчиш. – Той се приведе и я целуна по връхчето на носа. Очите ѝ бяха отворени и когато се доближи до лицето ѝ, те се кръстосаха. Той пак се размя, но този път, без да се спира.

Те продължиха да си играят един с друг, да се гъделичкат, да се целуват по най-различни странни места от телата си, да се наслаждават на удоволствието си, до като изведнъж ръката на Джеси се обви около него, при което той забрави смеха си, забрави всичко, включително и съкровището на Черната брада, забрави собственото си име даже. Остана единствено усещането за нейната топла ръка, която го галеше. Той стенише сладостно. Тя последва ръката си и не след дълго той усети топлия ѝ дъх и език върху корема си и по-надолу... Това вече беше прекалено, помисли си той, но се молеше тя само да не стига до същото заключение.

Едва не изля спермата си в устата ѝ. Беше въпрос на секунди, но той успя да я отгласне назад по гръб и се изпразни върху нея. В последните частици на този миг той я вдигна към устата си и ѝ достави такова удоволствие, което я докара до състояние на истинска самозабрава. Когато отново влезе в нея, мощно и дълбоко, тя изпъшка, изви се нагоре към него и прошепна.

– Ти си великолепен, Джеймс. Целуни ме, за да опитам вкуса на моето тяло в устата ти.

Той обаче вече не беше на себе си, прехласнат от удоволствието.

Бяха минали поне пет минути, когато накрая с мъка успя да каже:

– Джеси, за малко да ми видиш сметката.

– Ако си мил с мене – прошепна тя и го целуна по обляното му в пот рамо, – друг път пак ще се опитам да ти видя сметката.

Джеймс изстена, а енергията му започна да се възвръща с бързи

темпове. Малко по-късно той пак проговори:

– Ти ми каза, че си ме обичала още от четиринадесетгодишна. Джеси. Та ти винаги заставаше против мен, непрекъснато ми беше съперник, обиждаше ме, дори ме удряше всеки път, когато се състезавахме. Това със сигурност не е любов.

– Предполагам, че това е било нещо като зов за близост от моя страна – отвърна тя, ухапа го лекичко по рамото и се изкиска. – Не знаех какво друго да правя. Ти ме мислеше за противна хлапачка, имаше навика да ме поглеждаш с онези твои снизходителни погледи, които всъщност съвсем ясно показваха, че ти се иска направо да ме смачкаш. А аз просто не можех да понасям това. Трябваше да те накарам да реагираш по някакъв начин и затова правех всичко възможно, за да те изкарвам извън нервите ти.

– Та ти си ме подлудявала толкова пъти, че дори не мога да си ги спомня всичките. – Той започна да се смее. – Най-сполучливо обаче беше, когато се продъни през покрива на бащината ти конюшня и се стовари в хранилката със сено, а цялото ти лице беше покрито с намачкани краставици. И това беше само три месеца преди да се ожена за теб...

– Нямах намерение да падам – каза тя и го мушна с юмрук в корема, след което наведе глава и го целуна по мястото, където го беше мушнала.

– По-добре си помисли какво правиш в момента, Джеси. – Той изстана. Тя прошепна върху твърдата му плът:

– О, аз винаги знам какво правя, когато те обичам, Джеймс.

Ръцете ѝ бяха меки и нежни, а устните – топли.

– Този път вече няма да издържа, Джеси.

Тя обаче добре се постара, за да се убеди, че той не казваше истината.

Тази нощ нямаше никакви кошмари, а на сутринта Джеймс каза:

– Знаех си, че ако наистина видиш това място с очите си на голям човек, тогава страхът ти безследно ще изчезне. – Той ѝ се усмихна глуповато, целуна я по носа и излезе, като си тананикаше една от песничките на дукесата.

– Е – каза тя на празната стая, – явно е бил съвсем прав.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Храбрец е бил онзи, който пръв е хапнал стриди.

ДЖОНАТАН СУИФТ

По изражението на лицето, което дукесата имаше на следващата сутрин, Джеси разбра, че и те с Маркъс също бяха прекарвали една превъзходна нощ.

Малко преди обяд обаче всички бяха вече дълбоко натъжени. Бяха изчели още веднъж и двата дневника на Самюъл Тийч, при това съвсем подробно.

– Нищо – каза Маркъс. – Проклятие! Нищо друго, освен че ме отегчи до побъркване.

– Да го вземат дяволите! – обади се и Джеси. – Той повече изобщо не споменава за съкровището. Дали наистина не си е направил труда да го потърси?

– Явно, че не е – отвърна дукесата, въздъхна и поглади Чарлз по гръбчето. Той послушно се оригна, а тя му обясни какво добро човече бил.

– Тогава ни остава само замъкът – каза Джеймс. – Прекалено далече от целта. Безнадеждно далече всъщност, ако трябва да си говорим истината.

Даже Антъни беше помръкнал.

– Нека забравим за всичко това засега. Предлагам да се разходим край океана – философски отбеляза Баджър и всички излязоха.

Беше прекрасен ден, малко хладничък може би, но това съвсем не попречи на Антъни да тича като диво зверче по брега и да надава писъци всеки път, когато го застигаше някоя вълна. Дукесата седеше под един самотен дъб, който правеше поне някаква сянка от яркото слънце над главите им. Баджър беше взел лимонада и малко вкусни солени кейкчета, за които никой не знаеше кога ги беше направил, след като постоянно беше с тях, а пък през нощта сигурно спеше, но дали, наистина?

Мъжете бяха навили своите крачоли и си играеха волно, като Антъни – мятаха камъчета един но друг, смееха се радостно, тичаха и скачаха.

– Не е честно – каза Джеси, сви колене към себе си и ги обгърна с

ръце. – Точно така правех и аз като дете. А сега се боя дори да подскокна, за да не нараня бебчето.

– Мъжете – отвърна Маги – си остават винаги деца.

– Да, но те се забавляват, Маги. На теб не ти ли се иска да тичаш с викове наоколо, да гониш вълните, да търсиш рачета, да се буташ с другите в пясъка и разни други такива неща?

Маги само потръпна ужасено и приглади една немирна къдрица, която се развяваше на всички посоки под силния океански бриз.

Дукесата се засмя:

– Безсмислено е, Джеси. На мен обаче може би мъничко ми се иска да повървя по края на водата. Такава невероятна красота, и всичко е толкова по-различно от мястото в Англия, където живеем ние...

Тя вдигна Чарлз, който току-що се беше събудил с прозявка, и започна да му гука, като му обясняваше какво голямо момче бил и как бебешките му прозевки били дори интелигентни. После го постави на едно одеяло и той веднага изпълзя към пясъка.

– О, Господи! – каза майка му и се спусна след него. – Трябваше да се сетя, че в момента, в който се събуди, ще ми се наложи да си направя доста добра гимнастика.

– Милият ми Сампсън има една идея – обади се внезапно Маги, но после само махна с ръка, сякаш ѝ се прииска да не го беше казвала.

– Каква идея имал Сампсън? – полюбопитства Джеси.

– Той ми каза да не споделям с вас още нищо, защото искам първо да го обмисли малко повече. Но според мен той е страшно умен. Смята, че ключът за откриването на съкровището е свързан по някакъв начин с дневника на първата Валантайн, онзи, който все още не сме прочели.

– Но как би могло да стане това? – попита дукесата, като вдигна Чарлз от пясъка. – Първата Валантайн е била пра-прабаба на Черната брада.

– Може точно тя да е дала идеята на Черната брада къде да зарови плячката си – отвърна непринудено Маги. – Така поне мисли Сампсън. Тя, разбира се, не е знаела, че ще има съкровище някъде в далечното и неясно бъдеще, но просто е назовала някое идеално място, в което да се изкопае дупка, ако ме разбирате какво искам да кажа. Нали точно ти ни беше информирала, Джеси, че първата Валантайн била част от онази колония Роаноук и че заселниците в тази колония се придвижвали заедно с местните индианци? Може пък тези индианци да са били тук. Кой знае?

– Да – произнесе бавно Джеси, втренчила поглед в Чарлз, който

беше успял да си изрови едно раче и то панически бягаше от него. – А и тя самата може би също е била тук. Много е възможно. – Джеси скочи на крака. Втренчи се с ококорени очи в Маги и дукесата, но всъщност изобщо не ги виждаше. – Да, дори е повече от възможно! – Тя внезапно се втурна с луд бяг към брега, където мъжете се замеряха с мокър пясък, смееха се и с цяло гърло ревяха една от песничките на дукесата. Джеси неистово им изкрещя:

– Сампсън е гениален! Идвайте, идвайте всички, чака ни работа, а и цяло съкровище!

Тъй като идеята беше на Сампсън, на него му беше оказана изключителната чест сам да разчете невероятно избледнелия и тънък почерк от шестнадесети век, с който беше писала първата Валантайн. Той дълго време чете мълчаливо, без да вдига глава, докато накрая ги погледна, усмихна се и прочете на глас:

Вече почти месец сме заедно с индианците от племето кроа-тоа. Без тях нямаше да оцелеем, защото няхаме храна и мнозина от нас бяха болни. Тези индианци ни помогнаха да си съберем багажа и ни отведоха в тяхното село. Лекуваха нашите болни с местни билки и смески, които се използват тук от стотици години.

Мантоа ми е приятел. Днес той ме взе с него да ловим риба в онова заливче, което се намира в края на редицата от острови. След като препълни до краен предел малката си лодка, той започна да гребе през един тесен пролив, от двете страни на който растяха дебели магнолии. Виждаше се и един висок връх от сушата, който стърчеше над дърветата. После проливът се вля в някакъв много по-голям залив. Мантоа ми каза, че вече плуваме по посока към континента, не към океана. Обясни ми също, че тесният пролив го нямало там преди двадесет години, че тук всичко непрекъснато се променяло.

– Мислите ли, че това може да е Дупката на Тийч? – попита дукесата, докато изваждаше юмурука на Чарлз от устата му.

– Твърде вероятно е – отвърна Джеси. – Чувала съм че преди много, много години тя е изглеждала по съвсем друг начин. Днес там били останали съвсем малко магнолии, а и онзи висок връх бил изчезнал.

...Според Мантоа пясъчна дюна можела да изчезне само за една нощ. Бурите можели да издълбаят пролив през цял остров или направо да го разцепят на две, ако там вече е имало пролив. След буря понякога изчезвали цели малки горички – корените им оставали разкъсани, а дърветата били завличани в морето. Според Мантоа самият той никога не криел нищо под земята, защото нямало да се задържи. Напомни ми да не забравям това.

...Днес Мантоа ми показва едно от многото тресавища й ме предупреди никога да не газя в него, нито да си топя ръката в гадната вода, даже и при прилив, защото там гъмжало от змии точно под повърхността, които, ако ме ухапят, веднага ще умра. Разказа ми и други неща за това проклето блато. Един ден някакъв техен съселанин дотичал при тях и взел да им обяснява, че тресавището било празно. Това не се било случвало никога дотогава. Всички останали тресавища се пресушавали или в тях почти не оставала вода при отлив, но не и точно това. Хората предполагали, че под него имало някакъв подземен извор, който непрекъснато го захранвал, но никой не знаел нищо със сигурност. Мантоа ми разказа как всички отишли да видят това чудо на чудесата. Там, в черната кал, се виели змии, пълзели раци, а дъното било покрито с тънък слизест слой от морска растителност, която воняла ужасно. Хората решили, че това или е чудо, или съдбоносно знамение. Никой обаче не знаел какво точно. Един от приятелите на Мантоа бил нагазил в онази черна кал и открил огромни купчини камъни на дъното. И всичките били кръгли. Той се ужасил. Аз бях единствената, с която Мантоа сподели това. Страхувал се да каже на някой друг от племето. Можели да пропъдят приятеля му за такава глупава постъпка, ами ако било някакво злотворно прегрешение? Чрез подобно свое действие той можел да предизвика проклятие върху цялото племе. Мантоа ми каза, че тези камъни били здрави и големи и че нямало да помръднат оттам независимо от всички бури. Обясни ми, че те били на дъното на онова тресавище от много, много отдавна. Щом като досега не били изчезнали, едва ли някога това щяло да се случи. Каза ми още, че според него тези скали са единственото нещо на тукашните острови, което ще оцелее завинаги.

– За какъв вид камъни става дума? – попита Джеймс.

– Камъните, които са останали от замъка на Черната брада, са

варовикови, изкопани са от континента близо до Чарлстън – отвърна му Джеси. – Спомням си как веднъж дочух господин Гаскил да обяснява това на господин Бърс. Що се отнася до скалите в онова тресавище, за тях не знам. Кръгли, значи? Колко странно...

– Никак даже не е странно – отчетливо произнесе Маркъс, като изтупа някаква пращинка от ръкава си и се ухили като пират, загубил превръзката над околото си. После скочи на крака и разпери важно ръце. – Баласт, Джеси. Това просто са били камъни от баласт.

– Точно като онези камъни, на които Черната брада и някои от неговите хора са седели, докато са горели сярата в трюма – досети се Баджър. – Мили Боже!

– Валантайн наистина е дала идея на своя правнук, Черната брада, къде да зарови плячката си, без да я излага на опасност от изчезване в подвижните пясъци – каза Сампсън. – Та това е просто великолепно.

– И ти си този, който го измисли, скъпи мой – погледна го Маги разнежено. После взе дланта му и целуна всеки пръст поотделно. – Ти си превъзходен!

Антъни изглеждаше възмутен. Чарлз пък триеше юмруче в новото си зъбче.

– Джеси – каза Джеймс със спокойния и отмерен глас на владика, но в същото време ръцете му човъркаха някаква дантела върху ръкава й, – къде обаче се намира това тресавище?

Вече се здрачаваше. Тримата разузнавачи застанаха до тресавището и се втренчиха в мътните му води. Бяха само трима, за да не привлечат вниманието на хората. Последното нещо, което някой от тях искаше, беше жителите на Окракоук да започнат да ги разпитват какво точно правеха. Разузнавачите. – Джеймс, Джеси и Баджър – стояха на ръба на тресавището, което се намиреше на около половин миля път от селото, на брега на острова. То беше препълнено с миризлива черна вода, която накара Джеси да потръпне само при вида й.

– Изглежда зловещо – изкоментира тя.

– Воня, това поне е сигурно – добави Баджър, Той приклепна и се вторачи в неподвижната повърхност. Внезапно водата леко се накъдри и на повърхността щръкна главата на една отровна змия, при което Баджър се хвърли назад по гръб, а дъхът му направо пресекна.

– Как Черната брада е извадил двете огърлици за Валантайн, ако водата е била толкова дълбока? – попита Джеси. – Със сигурност не е

бъркал с ръце там, долу.

– Естествено – отвърна бавно Джеймс, като хвана Баджър за ръка и го вдигна. – Използвал е дълъг прът, може би, с лъжичка накрая. Или пък нещо подобно.

Баджър каза:

– Изглежда, че господин Сампсън е прав в своите заключения. Той смята, че съкровището трябва да е поставено в нещо метално, така че гадната блатна вода да не достигне до него, и че това метално сандъче е здраво прикрепено с верига към баласта.

– Аз и Джеси също сме на това мнение – кимна с глава Джеймс. – Трябва да дойдем по време на отлив. А междувремеменно пък ще трябва да си направим един много здрав и много дълъг прът, с който, щом напипаме металното сандъче, ще можем да го измъкнем без проблеми.

– Е, стигнахме поне до началото – каза Джеси, прегърна Джеймс и тримата поеха обратно към къщата на Уорфийлд, която вече не им изглеждаше чак толкова разнебитена. – Наистина е вълнуващо.

– Да, почти колкото и това, че ти носиш моето дете – отвърна мъжът ѝ. После погледна към окосената ливада. Входната врата стоеше отворена и вече не изглеждаше никак враждебно, ами имаше дори гостоприемнен вид. – Мисля си, че няма да е никак чудно, ако на баща ти пак му се прииска да дойде насам за известно време. Тук е красиво, не съм виждал подобно място на това.

– А и да яздиш кон по брега е голямо забавление – подхвана любимата си тема Джеси... – Може би сега, когато съм с теб, ще бъде дори нещо повече от забавление.

– Дано да е така. Трябва да опитаме, преди да си станала толкова дебела, че да не можеш да седиш зад мен с ръце през кръста ми. Не искам да те гледам как ще се изгърсиш от гърба на коня.

Тя се засмя, смушка го с юмрук в ръката и те влязоха в къщата, където навсякъде се носеше миризмата на стридите, които Баджър беше сложил да къкрят във вино, розмарин и чесън.

– Надявам се, че той добре знае какво готви – сбърчи нос Джеймс – Стриди! Слизести, гадни стриди... Кой нормален човек би сложил подобно нещо в устата си?

И вее пак те всички го направиха. Когато в началото Джеси и Спирс се колебаеха дали да ги опитат, Марксъс и Джеймс със завидно красноречие взеха да им обясняват как се били плъзгали надолу в гърлото. Тогава дукесата хвърли една стриди по съпруга си, който хладнокръвно я отлепи от гърдите си, избърса мястото със салфетка и тържествено

подаде стридата на Джеймс. Стридите все пак, както повечето от тях заключиха накрая, не бяха никак лошо нещо, „но само ако, беше допълнил Спийърс, Баджър е този, който ги приготвя“.

На другата сутрин Джеси стана от леглото, пълна с енергия. Тя срещна Баджър, който излизаше от кухнята и тихичко си ругаеше нещо под носа.

– Какво се е случило?

– Счупих си специалната дървена лъжица. Отивам в магазина на господин Гаскил, за да видя дали той няма нещо, с което мога да я заместя.

– Аз ще направя това. Ти си нужен тук, за да сглобиш пръта с останалите мъже.

Баджър само кимна, макар че явно беше объркан, и се отправи към буренясалата градина зад къщата, където се бяха събрали всичките мъже. Ръцете им бяха пълни с инструменти, а главите им – с идеи, коя от коя по-различна. Джеси чу как Маркърс изкрещя:

– По дяволите, Спийърс, ти въздух ли имаш в главата си! Едно подобно разклонение няма да го направи достатъчно здрав и ще се счупи от най-малкия напън.

Тя се провикна:

– Защо двама от вас не отидат до тресавището, за да забодат пръта и да видят колко е дълбоко до баласта? Мисля, че ще е най-добре да направите два пръта, за по-голяма сигурност.

Тя чу ожесточено мърморене и се усмихна, доволна като дете, което си е откраднало забранен бонбон.

– Мъже – чу Джеси зад гърба си гласа на Маги и се обърна. – Това е разумно предложение, но тъй като никой от техните въодушевени височества не се е сетил за него, тогава значи, не е подходящо.

– Но ще отидат – каза Джеси, – защото в идеята ми има логика, нали?

– Може би, не се знае – отвърна Маги. – Косата ти се е разбъркала, Джеси. Чакай, не мърдай малко. Трябва да се научиш да се пооправяш, след като Джеймс те е любил. Той е доста буйничък, нали? Това е хубаво.

Десетина минути по-късно Джеси си взе слънчевия чадър, защото само след един час слънцето щеше да прежурия жестоко, и тръгна към селото, което беше на не повече от миля разстояние. Тя си тананикаше,

защото знаеше, че, така или иначе, съвсем скоро щяха да научат дали старият мошеник Черната брада наистина беше заровил някакво съкровище в онова тресавище. Тя поне искрено се надяваше да е така.

По пътя Джеси си пееше една от песничките на дукесата за вълненията във флотата на Негово величество. Ставаше дума за всичкия факулт и всичкия скорбут, с които моряците трябва да се примиряват. Тази песничка се пеела буквално навсякъде, беше й казал Маркъс. Във Външното министерство не можели да я понасят, защото били принудени да купят лимони, което им струвало доста разходи. С усмивка на уста тогава графът й беше признал, че жена му била агитатор-демагог, а това било забавно.

Тя остана безкрайно изненадана, когато Комптън Фийлдинг, собственикът на книжарницата в Балтимор, внезапно й се изпречи на пътя.

– Господин Фийлдинг! Ама че изненада! Какво правите тук, в Окракоук?

Той се усмихна и й подаде ръка.

– Радвам се на моята напълно заслужена едноседмична почивка. Искаш ли да те придружа до селото, Джеси? Тъкмо бях тръгнал да ви видя вас двамата с Джеймс. А ето, че ти се появяваш точно пред мен.

Тя го хвана под ръка и му се усмихна.

– Ти си много щастлива с Джеймс – каза той, дълбоко замислен, като човек, който трябва да плаща две сметки, но има пари само за едната. – Изненадан съм – вие двамата непрекъснато се заяждахте. Беше наистина забавно. Всъщност – продължи той и погледна нагоре към една малка чайка, която кръжеше над главите им – по едно време бях убеден, че ти си от онзи тип странни жени, които възхваляват Сафо, гръцката поетеса.

– Коя е била тази Сафо? Сигурно не е писала дневник, иначе щяхте да ми я дадете. Никога не съм чувала за нея.

– Не, не си, пък и не би могла. Ти си от Колониите, ти си жена, луда по конете, и не ти е нужно да знаеш, че преди толкова много столетия жените са възхвалявали любовта си една към друга. Тя е живяла в шести век преди нашата ера, на един остров на име Лесбос. Казват, че на този остров имало само жени. Днес са останали само отделни фрагменти от поезията на Сафо. Доста страстни стихове всъщност, не такава, каквито една нормална жена би написала. Престани да ме гледаш така глупаво, Джеси. Не ти говоря просто за духовна любов, каквата е любовта между майка и дъщеря или пък между две сестри, става дума за плътска любов – жена гали жена, целуват се една друга, телата им се притискат едно

към друго...

Джеси, пребледняла, усещаше, че господин Фийлдинг се опитваше да я провокира, но не можеше да проумее защо.

– Не ви разбирам – каза тя бавно. – Защо ми говорите такива неща?

– Защото, мила ми Джеси, сега съм те пипнал и нямам намерение да те пусна, докато не получа своя дял от съкровището на Черната брада. Не цялото, естествено, че не. Сигурен съм, че няма да успея да го похарча цялото, но поне едно прилично количество от него ще ми е достатъчно, за да мога да замина за Европа и да доживея дните си там като истински цар.

В същия момент тя се закова на място и го погледна облещено. Винаги беше харесвала господин Фийлдинг, беше прекарвала часове в неговата книжарница, дори още повече, когато научи, че Джеймс остава дълго време там, а тя беше готова на всичко, за да го види. И книжарят винаги е бил внимателен с нея, никога не я беше пренебрегвал, предлагаше ѝ книги за четене – предимно дневници, да, сега тя ясно си спомни това.

– Вие не можете да ме отвличете, господин Фийлдинг. Това тук е Окраоук. Няма къде да ме скриете. Пък и защо ще ви е нужно това? Каква е цялата тая измишльотина за съкровището на Черната брада? – В момента, в който произнесе името на Черната брада, тя се отскубна от него, вдигна си полите и хукна обратно към къщата „Уорфийлд“.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джеси беше в добра физическа форма, но фустите ѝ се посукваха около краката, от което тя се препъваше и залиташе. Започна да се проклина, че остави Маги да я убеди да не носи бричовите си. Той я хвана много бързо. Скочи върху нея и я събори напред. Тя се задъха, усети силна болка в разранените си колене. Сега вече наистина се уплаши. Защо излезе сама? Защо поне за миг не се замисли? На никого всъщност не му беше направило впечатление. Всички бяха толкова развълнувани и улисани около съкровището, че никой не се беше сетил да я спре, нито Баджър, нито който и да е.

– Какво искате?

Той я вдигна грубо на крака и я обърна с лице към себе си. После силно я удари – първо по лявата, после по дясната буза.

– Повече да не си посмяла да ми бягаш, Джеси, иначе направо ще те убия! Точно от тебе нямам никаква нужда. Трябва само да изпратя една бележка на Джеймс, за да му кажа, че те държа и че искам своя дял от съкровището. Подчинявай ми се, Джеси, иначе ще те удуша още сега, тук, на това място. Както виждаш, аз изобщо нямам какво да губя вече.

Тя бавно кимна с глава, а мислите трескаво се въртяха в главата ѝ – опитваше се да проумее всичко това, опитваше се да намери обяснение, да...

– Ела с мен. Моето убежище ще ти хареса. Там съм вече от два дни. Слава Богу, че още не са започнали зимните бури. Проучих всичко за тукашните места, преди да тръгна насам. Не исках да стане така, че накрая да се удавя само защото корабът ми е заседнал върху някоя от онези вечнодвижещи се плитчини.

– Тук бури се появяват по всяко време.

– Да, но сега няма да се появят. Просто имам вътрешно усещане. Поне късметът още не ми е изневерил.

Тя тръгна до него. Скоро двамата се отклониха от издълбаната с колзови пътека към селото и се отправиха към океана. По пътя той ѝ заговори съвсем естествено:

– Толкова дълго си мислех, че си била любовница на жени. Много мъже познават страстта към други мъже, но не са чак толкова жените, за които съм чувал нещо подобно. Наблюдавах те и бях сигурен в предположенията си – заради това, че все подражаваше на мъжете, носеше

бричове, онези смешни стари шапки, пък и косата ти беше разчорлена и вързана на плитка. „Да, мислех си аз, тя е ученичка на Сафо.“ Тъкмо тази е причината, Джеси, заради която Алън Белмонд се опита да те убие.

Джеси, която никога не си беше представяла дори, че две жени биха могли да се целуват така, както тя се целуваше с Джеймс, само го гледаше втрещено и клатеше глава в недоумение.

– Алън Белмонд? Какво говорите? Този път съвсем нищо не мога да разбера.

– Той сам ми каза, преди да го очистя – е, трябваше съвсем малко да го принудя, – че се е опитал да те убие, защото бил сигурен, че Алис щяла да се разведе с него, за да живее с теб, да ти бъде любовница. Не че беше отвратен точно от тази възможност. Беше отчаян, мила моя, защото не можеше да си позволи да загуби нейните пари, а щеше да стане точно така, ако тя го напуснеше. Баща ѝ, който не е глупак, се беше погрижил добре да осигури богатството ѝ в нейна полза. На Алън често му се налагаше да се унижава пред него само и само да получи достатъчно пари, за да си плати хазартните дългове. Ето защо той се опита да те убие. Ако си спомняш, аз те дръпнах от онази каруца и ти спасих живота. Това беше чиста случайност, но съм благодарен, че точно тогава бях там. Разбираш ли, вече знаех, че ти ще ми потрябваш, и затова, когато открих, че Алън Белмонд е този, който иска да те убие, трябваше веднага да отстраня тази заплаха. Ти ми трябваше жива и аз го убих. Спасих теб. На мен трябва да си ми благодарна за това.

– Благодаря ви, господин Фийлдинг. – Тя все повече се учудваше. – Нищо обаче не разбирам.

– Колкото и да е странно, Алън се оказа прав. Жена му щеше да се разведе с него, но не заради теб. Не теб е обичала Алис, ами твоята сестра. Те двете сигурно ще си паснат идеално един ден, когато старият Бреймън хвърли топа.

– Нелда? Тя е ученичка на онази жена, на Сафо?

– Да. Предполагам, че тя и Алис ще се преместят в Ню Йорк, по-надалеч от скандала, който ще предизвика тяхната връзка тук, в Балтимор. Но това всъщност не е важно. Естествено, Бреймън ще подsigури Нелда достатъчно добре в завещанието си. Те двете ще си живеят добре. Просто исках да знаеш, че ти си ми длъжница, Джеси. Дължиш ми част от онова съкровище, защото аз те предпазих, защото спасих живота ти.

– Вие сте ме искал жива, но защо? Откъде изобщо сте научил за Черната брада? Аз самата едва допреди няколко месеца не знаех, че съм забравила всичко за Стария Том и за неговите дневници.

– Свий тук, миличка, точно така, в този дъбов гъсталак. Тук гъстите листа осигуряват добър подслон, слънцето не може да проникне през тях. Но иначе тези дървета са толкова грозни, не намираш ли? Толкова усукани, превити и чепати, като старици, които се тътрят нанякъде.

– На мен пък винаги са ми приличали на старци.

– Мини сега оттук, Джеси.

Тя му се подчини, макар все още да не проумяваше нищо, но разбираше, че на него му доставя удоволствие да ѝ разказва за всичко, което беше направил. Беше горд от себе си. Тя усещаше необузданото му въодушевление, което той не си правеше труда да прикрие. Беше излязла от къщата толкова щастлива и ентузиазизирана, а сега всичко изведнъж се срина. Тя беше в ръцете на убиец. Какво да прави?

– Седни, Джеси. Харесва ли ти моето малко убежище? Виж само как съм усукал клоните, за да образуват нещо като покрив. Още не е валило, затова не съм сигурен дали ще предпазва от дъжда. Но е удобно местенце. Нощите не са чак толкова студени. Седни и ще ти разкажа останалото. Имаме предостатъчно време. Аз няма да изпратя съобщение на Джеймс по-рано от днес следобед. Искам да разбере, че си изчезнала, да се притесни и накрая да обезумее от страх.

Той леко докосна бузите ѝ с върха на пръстите си. Тя рязко се дръпна, а очите ѝ се разшириха от ужас.

– Няма да те изнасилвам. Всъщност, като те гледам сега, след огромната промяна, която стана с тебе, направо се чудя как съм могъл да бъда толкова сяп. Моята майка винаги ми е казвала, че съм надарен с голяма прозорливост. Но спрямо теб съм бил наистина сяп. А ти носиш и дете в утробата си, детето на Джеймс. Кой би помислил, че вие двамата ще се ожените, че Джеймс ще поиска да легне в едно легло с теб? Е, станалото, станало, и не то е най-важното сега... Ти навярно си спомняш Червеноокия?

Тя го погледна облещено.

– Откъде знаете за този човек? О, Боже, ние всички смятахме, че трябва да се пазя точно от него. Сега си го спомням съвсем ясно, също и онази вечер, когато се опита да ме отвлече от къщата на татко. Тогава моето куче ме спаси, а татко ми каза, че той щял да остане в затвора поне до деветдесетгодишната възраст.

– Оливър е сгрешил. Червеноокия дойде да тършува в магазина ми един прекрасен ден миналия декември. Каза ми, че търсел дневници, дневниците на Черната брада. Попита ме дали имам някакви. Разбира се, че няхах. Никога не бях чувал, че она злодей изобщо е могъл да

пише, камо ли пък да пише дневници. Но ми стана интересно да разбера защо онова покъртително същество се опитваше да научи нещо за Черната брада. Взех, че го напих. И накрая той ми разказа как той и Том Тийч – ти го наричаш „господин Том“ – били съдружници, и как той трябвало да се срещне с Том тук, в Окракоук, за да могат двамата на съберат на едно всичките дневници и да намерят съкровището. Той имал последния дневник на Черната брада, но не му вършел работа без останалите. Червенокосия беше убеден, че Черната брада бил потаен и затова сигурно е разпръснал указания за съкровището из всичките си дневници. Така че той нямал намерение да убива Том, докато не пипне съкровището. Почти се беше просълзил. Каза, че в крайна сметка разбрал, че ти си убила Том – бил те видял как се измъкваш от колибата му на брега. Явно обаче не те е видял да заравяш дневниците. А ти наистина си ги заровила, нали, Джеси?

– Да. Намерихме ги преди два дни.

– Знам. Наблюдавах всичко и изчаках удобния момент. Имахте голям късмет, че дневниците са били наблъскани в онова дърво. Но да се върнем на Червеноокия. Той те е проследил до дома ти и още същата вечер се е опитал да те отвлече. Ти си му избягала, а по-късно си забравила всичко по време на онази болест, която си прекарала след това. Децата притежават удивителни механизми за самосъхранение. За теб всичко това е било толкова ужасяващо, че за да оцелееш, ти просто си го забравила. Що се отнася до Червеноокия, клетият човек действително попаднал в затвора. Но избягал и дошъл в Балтимор, за да те пипне. Аз реших да го направя мой съдружник. Скрих го в дома си на Пауел Стрийт, а майка ми я изпратих да погостува на сестра си във Филадельфия. Всичко вървеше добре, докато Алън Белмонд не реши, че иска да те убие. Аз разбира се, бях наясно с това, че ти нямаш никакви спомени нито за Стария Том, нито за Черната брада и дневниците. Просто обясних на Червеноокия, че ще трябва да изчакаме и че няма да има никаква полза, ако те отвлече, защото ти не помниш нищо. Казах му също, че ще се опитам да стимулирам по някакъв начин паметта ти. Ето защо непрекъснато ти давах да четеш дневници, Джеси, при това всичките – от онзи период. Сигурно сега си спомняш как се опитвах да те разпитвам по-подробно, дори и за детството ти тук, в Окракоук.

Сега вече й стана съвсем ясно защо през последните няколко месеца, малко преди тя да избяга в Англия, Фийлдинг непрекъснато й даваше най-различни дневници, повечето от тях поне отпреди двеста години, защо самият той четеше откъси от тях. Той е искал тя да си

спомни.

– Да, вие непрекъснато ме карахте да прелиствам дневниците в магазина ви. Не ми е и хрумвало да се усъмня във вас. Пък и как бих могла? Известно време имах ужасни кошмари за онази далечна нощ, но те бяха твърде неясни, а на сутринта всичко се изтриваше от паметта ми. Спомних си нещата едва след като заминах за Англия. Там веднъж си ударих лошо главата и на сутринта успях да си припомня всичко.

– Знам. Онази красавица, Маги Сампсън, ми разказа всичко за това. Нея я бяхте натоварили със задачата да ме накара да си припомня някакви подробности за онзи човек с каруцата, който насмалко не те смачка. Очарователно създание е тази Маги. Да ти призная, беше ми трудно да се държа непринудено в присъствието на двама ви с Джеймс. Бях толкова възбуден и напрегнат, защото знаех, че нещата сега започват. Междувременно вече бях убил Червеноокия – видях, че просто не мога да се оправям с него. Този недоелян глупак упорстваше, че не трябвало да ме слуша, че трябвало да те отвлече и да те накара да си спомниш всичко, като те пребие от бой. Така аз те спасих и този път, Джеси. Не виждах защо да не очистя този нещастник, след като вече бях прочел последния дневник на Черната брада. Там пишеше, че отговорите са в дневника на неговата прабаба. И още нещо, ако си спомням точно. *„Дълбоко в един трап лежи скрито съкровището ми, на сигурно място, за вечни времена.“* Не можеш да си представиш колко дълго съм размишлявал върху това, но не намерих отговор. Трябваше ми дневникът на неговата прабаба, а не другите два дневника на Черната брада. Стария Том трябва да е бил голям глупак. Но ето че вие се досетихте за мястото и без жалкото указание на Черната брада, нали така?

Тя кимна. Нямаше смисъл да лъже, вече не. Това не би й помогнало с нищо.

– Това указание наистина не ни беше нужно. Името на неговата прабаба е Валантайн. Вярно е. Всичко се изяснява от нейния дневник. Ще ме убие ли, господин Фийлдинг?

– Не искам да те убивам. Затова не ме принуждавай.

– Тогава вървете при Джеймс, разкажете му всичко, което разказахте на мен, и той ще ви даде някаква част от съкровището. Кажете му как два пъти сте спасил живота ми. Той ще ви бъде благодарен. Сигурна съм, че ще подели част от съкровището с вас.

– Искаш ли да разбереш още нещо, Джеси? Всички говорят, че макар вече да си истинска красавица, Джеймс не те обича. Бил длъжен да се ожени за теб, защото те прелъстил.

Тя преглътна.

– Може и така да е, но Джеймс е почтен човек. Той ще ви даде част от съкровището, за да ме върне при себе си.

– Ще видим. Искам още малко да обмисля нещата. Има ли още нещо, което желаяш да знаеш, Джеси?

– Откъде сте разбрал, че Нелда е ученичка на онази Сафо, която е живяла в древна Гърция? Откъде сте разбрал, че тя и Алис Белмонд се обичат по такъв начин?

– Видях ги – отвърна той съвсем просто. – Бях отишъл да изразя съболезнованията си на горката Алис. Не изпитвах нищо друго освен съжаление към това момиче, което се беше омъжило за онзи мръсен негодник Алън. При нея вече имаше хора. Реших да изчакам, чаках дълго. Накрая остана само една карета. Не можех да разбера защо последният посетител още не си тръгва. После си помислих, че Алис може да е била доста потайна и да си е имала любовник. Прокраднах се до прозореца и надникнах вътре. Видях Алис и сестра ти да се прегръщат. Не, те не се утешаваха взаимно, като приятелки, бяха завладени от страст. Това ме шокира, но трябва да си призная, че силно ме възбуди. Не е ли странно? Оттогава насам много пъти си представям две жени заедно...

И тогава, дълбоко в себе си, Джеси разбра, че той нямаше да я остави да живее. Хладнокръвно беше убил двама души. Нямаше и да й разкаже всичко това, ако имаше намерение да я оставя жива. Ами Джеймс? О, Господи, трябваше да предпази Джеймс, защото Фийлдинг със сигурност можеше да убие и него, без дори да му мигне окото, а нищо чудно да се отърве и от останалите. Тя трябваше да пази и нероденото си дете. Джеси неволно притисна корема си с ръце.

– Имаш нужда да се облекчиш ли? Знаем, че бременността кара жените да използват тоалетната по-често. Аз обаче трябва да дойда с теб, Джеси. Не бих рискувал да те оставям без наблюдение. Няма да гледам, обещавам.

Тя наистина имаше нужда да се облекчи. И все пак й трябваша усилия, за да го направи, като знаеше, че похитителят ѝ е само на около метър зад нея. Когато свърши, той отново я заведе в своето скривалище.

Мълчанието помежду им се проточи безкрайно дълго. Тя беше уплашена откогато и да било друг път в живота си. Страхът, който овладяваше всяка частица от тялото и ума ѝ, беше бавен и мълчалив страх, което го правеше още по-ужасен, защото направо я вцепеняваше, караше я да се скрие от истината за положението на нещата. Времето сякаш бе спряло, всяка минута сякаш бе станала час. Но накрая все пак той

щеше да я убие. Щеше да убие и нейното бебе. Какво да прави? Тя каза:

– Не знам какво се е случило с изчезналите колонизатори от остров Роаноук. И ако ви интересува...

В бледосивите му очи просветна любопитство, но само миг след това той се овладя и се разсмя:

– Та това е загадка от двеста години насам. Никой не знае отговора, макар че много хора са се опитвали да го намерят. – Той пак се изсмя. – Просто е невъзможно да знаеш каквото и да било за това, Джеси.

– О, не, знам. Разбирате ли, прабабата на Черната брада – Валантайн – е била един от колонизаторите на остров Роаноук. Записала е всичко в дневника си, а аз съм чела този дневник.

– Член от колонията Роаноук е кръвен прародител на Черната брада? Боже мой, това е направо изумително! И се е наричала Валантайн? Странно име за момиче, родено в Англия.

– Аз знам какво се е случило и с нея, и с останалите колонизатори. Вие също искате да го узнаете – виждам го в очите ви.

– О, Джеси, ти си толкова умна. Разбира се, че съм любопитен. Но чуй какво ще ти кажа: забогатее ли веднъж, тогава хич и няма да ме е грижа за тези глупости, да, точно така, това са просто глупости. Това е начин за бедните, но умни хора, да се реализират пред света, да се докажат и пред себе си и всъщност да се убедят, че все пак имат някаква стойност. Скоро обаче аз няма повече да бъда от тези хора. Ще стана богат. – Той въздъхна дълбоко, облегна се върху чепатия ствол на едно дърво и сложи ръце на кръста си.

Въпреки тирадата му Джеси продължи:

– Колонизаторите гладували, сред тях се ширела някаква страшна епидемия. Няколко начина да оцелеят...

Тя видя нарастващия интерес в очите му, но не промълви и дума повече. След малко той посочи с пръст до нея и каза:

– В онзи пакет точно до тебе има малко храна. Гладен съм. Сигурно и ти си гладна. Скоро Джеймс ще се почуди къде си и ще отиде до селото, за да разпитва за тебе. Тогава ще разбере, че си изчезнала. Хайде да хапнем, Джеси.

– Добре – отвърна тя и обви пръсти около дръжката на един тъп нож.

– Не се и опитвай, умнице. Защото иначе ще пробода малкия ти кръгъл корем и тогава ще видим какво ще излезе от тебе и тая твоя издънка.

Тя не можа да се насили да хапне нищо, даже и студените

резенчета пържена риба, поставени между парченца тъмен ръжен хляб. Вътрешно беше се молила той да се съгласи на някакъв компромис, ако тя му каже за остров Роаноук. Определено беше възбудила интереса му, но явно трябваше да измисли и нещо друго. Остана изненадана, когато малко по-късно той се обади:

– Знам какво се е случило с колонизаторите. Много от учените надлежно са описвали, че в най-отдалечените части на западна Вирджиния живеят група индианци със сини очи и бяла кожа.

– Страшно се заблуждавате.

– Предполагам, че се заблуждавам, особено пък ако тази Валантайн действително е била прабаба на Черната брада, както по всичко личи, че е. Тя идва от Англия. Е, тогава значи всичко е пълна мистерия.

Вече личеше, че апетитът му е възбуден, и то не за храна. Джеси обаче нямаше да му каже нищо повече. Накрая Комптън Фийлдинг ѝ предложи:

– Добре тогава. Хайде да си играем. Аз ще ти задавам въпроси за колонизаторите, а ти ще ми отговаряш.

– Не, няма да произнеса и думичка, докато не ми обещаете, че няма да причините нищо лошо на Джеймс и на бебето ми.

Той замахна към лицето ѝ, без да престане за миг дори да се усмихва.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Тя стреснато се отдръпна и се претърколи на една страна, хванала с ръце корема си. Фийлдинг обаче не я удари. Само се разсмя.

– Съвсем скоро ще открия всичко за Валантайн и за изчезналата колония – каза той. – Седни на мястото си, Джеси. Исках само да видя дали си даваш сметка, че изобщо не се шегувам. Доволен съм, че си разбрала. Освен това изглежда, че държиш на бебето си. Предполагам, че това още повече ще те накара да ми съдействаш.

– Какво мислите да правите сега? – попита тя и се изправи, като се подпря върху ствола на едно дърво, притиснала с ръце гърдите си. Сърцето ѝ думкаше така силно, че той сигурно го чуваше.

– Нали вече ти казах. Ще... – Той млъкна, защото на не повече от пет-шест метра встрани се чува викове.

– Мис Джеси! Къде сте? Мис Джеси!

– А си издала звук, а съм го гръмнал този, независимо кой е той.

Джеси изобщо не се усъмни в думите му. Това беше Джипсъм. Тя остана на мястото си, без да хукне.

Джипсъм свърна право в малката горичка. Той се закова като гръмнат при вида на Джеси и господин Фийлдинг, който беше насочил пищов право срещу него.

Джипсъм каза безпомощно:

– Мис Джеси, видех ви да вървите с тоя човек, ама май сте си изпуснала шапчицата.

– Нарочно ли я изпусна, Джеси?

– Не – отвърна тя с възможно най-убедителния си глас. – Няма нищо, всичко е наред, Джипсъм.

– Всъщност не всичко е наред, Джипсъм. – Гласът на господин Фийлдинг преливаше от любезност. – Мис Джеси дойде с мен в моята очарователна малка бърлога. Защо не седнеш? Ти си един от помощниците на Джеймс в конюшната. Много добре умееш да се оправяш с конете, той ми е казал. Да, седни ето там. Е, събрахме се почти цяла компания, нали? Джеси, ти какво ще кажеш? Да го убия ли, или да го изпратя обратно при Джеймс, за да може планът ми да започне да действа?

– Не го убивайте. По-добре го върнете при Джеймс.

– Мислех да му напиша съобщение, но може би ще е по-добре да те изпратя теб, Джипсъм. Да, обаче ти знаеш къде се намира тя. Какво да

направя тогава?

– Защо изобщо ви е притрябвало да ме криете? Просто двамата с вас ще отидем до мястото, където е съкровището. Джипсъм пък ще доведе Джеймс. Тогава ще си отделите от съкровището такава част, каквото поискате, и ще ни оставите на мира.

– Правиш нещата да изглеждат толкова прости, момичето ми. Но дали наистина е така? Е, добре. Джипсъм, слушай ме сега внимателно, защото животът на твоята господарка зависи от идеалното изпълнение на моите заповеди.

Пет минути по-късно Джипсъм се шмугна под клоните на дъбовете и се изгуби от погледите им.

– Джеси, какво ще кажеш за това най-последно да ме заведеш до мястото на съкровището?

– Комптън Фийлдинг? Собственикът на книжарницата? Онзи учен мъж, който свири на цигулка и говори френски не по-зле от мен? Същият Комптън Фийлдинг?

– Да, сър. Той реши да не ме убива, а да ме изпрати обратно при вас.

– Значи така – каза бавно Джеймс, благодарен за момента, че той и Джипсъм бяха сами, както сам Джипсъм беше поискал. – Аз и ти взимаме своите прътове и отиваме при тресавището. Той ще доведе Джеси там. Ще извадим съкровището и той ще си вземе, каквото поиска. После ще ни остави на мира.

– Аха. Той ми каза да ви предам колко сте му бил задължен, дето бил спасил два пъти живота на мис Джеси. Господин Джеймс?

– Да?

– Този човек твърди, че ви харесва, ама аз на него му нямам вяра. Май нещо му хлопа. – Джипсъм се потупа отстрани по главата и завъртя очи.

– Значи Джеси била добре? Сигурен ли си?

Тя се беше забъркала в някаква ужасна каша, но Джипсъм не искаше повече да тормози господаря си, затова бързо каза:

– Тя е съвсем добре, господин Джеймс. Съвсем добре.

– Хайде тогава да тръгваме. И нито дума – на никого.

Преди да излезе от къщата, Джеймс мушна един малък пистолет в ботуша си. Нищо друго не му оставаше. Колкото и да беше странно, той не забеляза никого наоколо, затова успя да се измъкне, без да му задават

въпроси. Не му беше приятно да върши това зад гърба на останалите, но просто не виждаше друг избор. Не можеше да рискува живота на Джеси, нито пък живота на бебето. Джеймс знаеше какво е страх, беше го изпитвал в доста солидни дози, но никога не беше изживявал такъв страх като сегашния. Ако Комптън Фийлдинг поиска, Джеймс беше готов да му даде цялото проклето съкровище. И какво от това, по дяволите, нима то беше толкова важно! За него единствено Джеси имаше значение сега. Тя имаше дързостта и безстрашието на най-добрите му чистокръвни жребци, а това го притесняваше дори още повече. Ами ако се опита да избяга от Комптън Фийлдинг? Той си я представи дори как се нахвърля върху него. Това направо смрази кръвта във вените му.

Тази работа, мислеше си той, докато крачеше редом до Джипсъм надолу по издълбания от коловозите път, беше действително твърде неочакван къч. Честно казано, той вече не можеше да си представи своето съществуване без Джеси. В живота имаше наистина странни завои и превратности. Но не това го притесняваше. Най-много се ужасяваше, когато нещата излизаха извън неговия контрол, както сега например.

– Здравей, Джеймс. Джипсъм все пак те доведе, а? Наблюдавах те, докато идваше насам. За късмет в момента ей там има една височинка – поне докато бурите не я заравнят – и щях да видя, ако водеше някой от останалите с тебе. Ти обаче не го направи. Така просто спаси собствения си живот и живота на Джеси.

Джеймс погледна към жена си.

– Добре ли си?

– Да, Джеймс.

– Чудесно. Чуй ме сега, Комптън. Можеш да вземеш и цялото съкровище на Черната брада – все ми е едно. Трябва да разбереш обаче, че тук може и да няма нищо. За двеста години се случват много неща. Възможно е съкровището, ако действително е било прикачено за баласта, да се е откъснало и да е потънало. Възможно е някой вече да го е извадил преди нас. А възможно е и никога всъщност да не е било тук.

– Съвсем скоро ще разберем. Ти и Джипсъм, натопете вашите прътове в тая гнусотия. И внимавай, Джеймс. Аз наистина мога да я убия. Нямам какво да губя, помни това.

– Възнамерявам само да проверя дали тук изобщо има съкровище – отвърна Джеймс. – Ако има, вземи си сам, каквото поискаш, и ни се махни от главите.

– Винаги съм те смятал за разумен човек. Ти си млад, но умееш добре да премисляш нещата. Джеси пък е тъкмо твоята

противоположност. Намери ми това съкровище, Джеймс, иначе няма да остана никак доволен.

Джеймс хвана дългия прът с кука накрая и го потопа в тъмната, воняща тиня. Почти веднага напипа първия камък.

– Камъните са тук.

Опипа около първия камък, после премести кукичката към следващия, след това – към другия до него. Имаше огромно количество камъни, пръснати на безразборни купчини по дъното. Трудно му беше да разбере дали опипваше всички поред, а беше наясно с това, че Комптън Фийлдинг губеше търпение и сигурно смяташе, че Джеймс се опитва да го измами по някакъв начин.

– Ето! – извика той. – Май напипах нещо. Да, верига, която е омотана около един от камъните.

Той се молеше металните връзки на веригата да се окажат здрави, като се имаха предвид всичките ужасни приливи и бурите, които минаваха над острова и променяха целия пейзаж само за часове.

Джеймс усещаше такова облекчение, че му идеше да крещи.

– Ела тук, от тази страна, Джипсъм. Сега е моментът и двете куки да се включат заедно. Ако намерим метално сандъче на края на тази верига, то ще бъде тежко. Надявам се прътовете да се окажат достатъчно силни, за да го измъкнат.

Двамата натопиха прътовете още по-дълбоко, внимателно опипвайки навътре в тинята. Джеймс вече започваше да се чуди дали онзи злодей Черната брада не беше завързал веригата за камъните само като една грандиозна подигравка, когато неговата кукичка удари на нещо метално.

– Намерих го!

Беше бавна и досадна работа. Трябваше да наместят добре куките си под металното сандъче и бавно да го измъкнат на повърхността, като се молят прътовете да са достатъчно силни, за да не се строшат на две под тежестта на сандъчето и на блатната кал. Не можеха и да рискуват, като освободят веригата от камъка, защото ако загубеха опора, съкровището щеше да потъне вдън земята. Бавно, много бавно и внимателно, те измъкваха ковчежето нагоре. Беше по-тежко дори от коня, който падна върху Джеймс по време на едно надбягване. Тогава той бе имал късмета да се отърве само с три счупени ребра. Ако сега обаче се провалеше, нямаше да има такъв късмет. Щеше да бъде мъртъв. Джеси и бебето – също. Нито за миг не се съмняваше в това.

Внезапно сандъчето се изплъзна от пръта на Джипсъм, после се

измъкна и от куката на Джеймс ѝ отново се свлече в тинята. Джеймс изруга, после веднага се извърна:

– Не прави нищо, Комптън. Ей сега пак ще го измъкнем. Чакай, Джипсъм. Напипвам нещо. Да, веригата е усукана поне три пъти около още един от камъните. Добре че имаме по-голяма дължина на веригата, иначе никога няма да можем да изгребем тая тиня върху сандъчето.

– Знам, че не ти се подхлъзна, Джеймс, ами Джипсъм. Страх ли те е, момче? – Комптън Фийлдинг много внимателно се прицели и гръмна. Когато куршумът гръмна в калната земя под краката му, Джипсъм отскочи назад и падна в тресавището, размахвайки ръце. Само миг след това тинестата вода се затвори над главата му.

– Дяволите да те вземат, Комптън! – За част от секундата Джеймс реагира, сграбчи човека за ръката и моментално го измъкна от тресавището. – Той ми трябва, глупако проклети!

Джипсъм застана прав, с провиснали рамене, целият разтреперан и покрит с тиня.

– Там има поне стотина змии, господин Джеймс... – шепнешком каза той. Беше толкова уплашен, че почти не можеше да говори. – Едната ми се увърте около ръката. Боже!

– Това да ти е за урок друг път да бъдеш по-внимателен, Джипсъм. Хващай се на работа преди да съм ти се ядосал още повече. Следващият път може и да накарам Джеймс просто да те остави вътре.

– Ако убиеш някой от нас двамата – отбеляза хладно Джеймс, макар че му идеше да вкопчи пръсти във врата на Фийлдинг и да го удуши на място, – тогава кой ще ти извади проклетото съкровище?

– Просто ще завържа Джеси, за да не ми избяга, и ще се хвана като втори човек. Предпочитам обаче да не го правя, затова – повече никакви грешки. Хайде, започвайте. Искам си онова, което ми се полага.

Докато си вършеха работата. Джеймс чуваше как Комптън говори тихичко на Джеси, като ѝ обясняваше, че щяло да бъде най-добре нейният безценен съпруг да не му губи съкровището, иначе щял да остане с обезглавена съпруга. Да, просто щял да гръмне главата ѝ на парчета. Това вече вбеси Джеймс до полуда. Той погледна към Джипсъм. Макар че го познаваше от толкова години, никога не беше виждал такава неистова концентрация. Той вонеше ужасно, целият беше покрит с черна тиня, която се беше втвърдила като маска върху лицето му. Но се бореше храбро. Още преди Джеймс да го купи и да го освободи от робство, очевидно той се беше научил как да оцелява и в най-непоносими положения.

Сега вече не трябваше да изпускат безценното сандъче. Джеймс беше освободил от камъка три халки от веригата. Най-сетне.

Джеймс попита съвсем тихо:

– Има ли дръжки сандъчето, Джипсъм? Напипваш ли нещо подобно?

– Не смея да търся дръжка, господин Джеймс, иначе ще взема да изпусна сандъчето откъм мойта страна и той пак ще ме прати в тоя трап.

– Точно така го нарича и Черната брада – обади се Фийлдинг, – „Дълбоко в един трап“. Е, Джеймс, колко още има, докато сандъчето се покаже на повърхността? – Докато говореше, той избута Джеси напред и я докара до самия край на тресавището.

Земята там беше мочурлива, смрадта от гниещата растителност и от блатните газове беше направо непоносима. Тя обаче беше толкова уплашена, че не смееше дори да повърне.

– Успяхме да освободим три халки от веригата, усукана около камъка. Тази дължина би трябвало да е достатъчна, за да измъкнем сандъчето на повърхността, но не мога да бъда сигурен. Имай малко търпение. И за Бога, внимавай Джеси да не падне вътре.

– О, няма да я загубя така лесно, Джеймс, не се притеснявай. Изненадан съм, че не поиска да узнаеш малко повече около тази история. Възхищавам се на твоята сдържаност и на умението ти хладнокръвно да разсъждаваш. Знаеш кое е най-важното в даден момент. По-късно, Джеймс, ако всичко върви, както аз искам, ще разбереш всяко нещо, което пожелаеш.

Сандъчето се подаде на повърхността. Чу се силен всмукващ шум, когато двамата с Джипсъм успяха да го извлекат върху земята на края на тресавището. Джеймс се втренчи продължително в него, давайки си сметка, че всъщност никога не беше вярвал в съществуването на това нещо.

– Слава Богу – произнесе той накрая. – Извадихме го.

– Отлично! – заяви Фийлдинг, обзет от такова вълнение в момента, че едва дишаше. Също като Джеймс, и той седя няколко мига втренчен в това старо метално сандъче, покрито с воняща тиня. Ключалката беше все още непокътната. – Моето съкровище. Най-сетне онова, за което положих толкова усилия...

– Вие не сте положил изобщо никакви усилия за него – обади се Джеси. – Вие не го заслужавате.

На Джеймс му се прииска да й натъпче устата с нещо, за да я накара да млъкне.

– Няма значение – прекъсна я той бързо. – Твое е, Комптън. Сега обаче ще трябва да го отворим.

Джеймс успя да хване калната, ръждясала дръжка отстрани на сандъчето и с усилия го повлече по хлъзгавата, тинеста трева. Беше си направо голям сандък.

– О, не! – изкрещя Фийлдинг и размаха бясно пищова си. – Проклятие, погледнете само! По него има дупки. Та това е метал. Как изобщо са се появили тези дупки отстрани?

Той грубо дръпна Джеси на колене до себе си, докато опипваше заключалката в предната част на сандъка. Но не успя да я отвори. Тогава се отдръпна назад и гръмна в нея. Тя се раздробиха на множество дребни късчета, които се разхвърчаха в тресавището и безшумно потънаха в тинята.

Той се разкикоти ликуващо и бутна назад металния капак.

– Господи, всичко е покрито с тиня, но ето вижте – скъпоценности и толкова много монети! Слава Богу, че не са изпаднали от тези проклети дупки. Скъпоценностите не ръждясват и не гният. – Той остави пистолета си и зарови до лакти ръце в сандъка.

И тогава изпищя пронизително.

От вътрешността на сандъка изскочи една змия, най-отвратителната змия, която изобщо можеше да съществува... Тялото ѝ беше почти с дебелината на човешки врат, а устата ѝ имаше студен, някак си подпухнал бял цвят – бяло, което приличаше на гранясало, покрито с личинки месо. Змията разтвори уста. Наниз от перли провисна от нея и се проточи от двете ѝ страни подобно на юзда в устата на кон, чиито краища се влачеха. Змията впи поглед в очите на Комптън Фийлдинг. За по-малко от миг отблъсна ръката му с тялото си и впи зъби дълбоко в ризата му. От сандъка светкавично изпъзля и втора змия. Когато тя разтвори уста, от нея провисна огърлица от изумруди – змийската отрова така беше излъскала скъпоценните камъни, че те просто светеха с дълбок и наситен зелен цвят. Влечугото се уви около ръката на Комптън – движенията му изглеждаха така бавни и леки, и толкова плавни... Змията изплю изумрудите и впи зъби дълбоко в задната част на ръката му.

– Комптън, извади си ръцете от този сандък! По дяволите, размърдай се!

Фийлдинг не се помръдваше. Той само пищеше, просто не спираше да пищеше. Нова змия, която изпъзля през една от страничните дупки на сандъка, се изви нагоре по гръдния кош на Комптън, леко се промуши под ръката му и злостно го ухапа веднъж, два, три пъти под мишницата,

преди да се смъкне надолу и да се скрие обратно в сандъка.

Нещастникът продължаваше да пиши, но пак не се помръдна. Не можеше ли да се движи? Джеймс не знаеше. Той му изкрещя още веднъж да се помръдне, но безрезултатно. После дръпна Джеси по-надалече от този прокълнат сандък, защото една от змиите се насочи към тях с още по-широко разтворена пасть. Джеймс смътно осъзнаваше, че са минали само секунди, но те му се сториха цяла вечност.

– По дяволите, Комптън! Махни се от този сандък!

Фийлдинг извърна съвсем леко глава, колкото да може да вижда Джеймс. После каза с тих, уморен и примирен глас:

– Не мога. Само ги погледни, Джеймс. Та те са прояли сандъка само защото са искали да се доберат до съкровището. Виж я тази с перлите, които са се омотали през устата ѝ. Тя дори не ги изплю, преди да ме ухапе. О, Господи, само ги погледни, толкова са много...

Още две змии изникнаха от дълбините на сандъка. Тези нямаха никакви скъпоценности в устите си. Бавно пълзехи, те пролазиха по коленичилия нещастник и все така бавно и спокойно го ухапаха по ръцете и по врата. След това отново се пъкнаха в сандъка, измъкнаха се навън през страничните му дупки и виейки се върху хлъзгавата трева, накрая се шумгунаха обратно в тресавището.

Джеймс трескаво се оглеждаше за пишова на Фийлдинг, когато изведнъж си спомни, че беше напъкнал своя в ботуша си. Измъкна го и стреля. Една от змиите, все още омотана около ръката на Фийлдинг, се свлече и потъна обратно в сандъка. Джеймс гръмна пак, макар да знаеше, че от това няма полза, но просто се чувстваше вбесен и безпомощен. Защо Фийлдинг изобщо не помръдваше?

Змиите направо го изяждаха жив. От няколко минути той вече даже не шепнеше, нито пък дори потрепна, когато още една змия излезе и го ухапа. Просто стоеше там, на колене, пред онова прокълнато ковчеже, заровил ръце до лакти във вътрешността му, и се беше оставил змиите да го довършат.

– Джипсъм, бързо отведи Джеси оттук. Може да има още змии. Заведи я на по-безопасно място.

– Аз ще го направя – чу се гласът на Баджър и в следващия момент самият той вдигна Джеси на ръце.

– Да, Джеймс, ние всички сме тук – обади се Маркърс. – Не се ли усъмни в нещо, когато не видя никого от нас, докато ти и Джипсъм напускахте къщата с онези два пръта? Този тип тук май е почти мъртъв. Кой, по дяволите, е той?

– Не бяхме виждали истински злодей от толкова години – каза дукесата, но не направи нито крачка напред. – Не мога да понасям змии. Господи, толкова са отвратителни! Внимавайте, пазете се всички.

– Какво ще правим с този човек? – попита Спиърс.

– Аз също не мога да понасям змиите, дукесо.

– Радвам се, че Маги не дойде с нас – каза Сампсън. – Нямаше да й стане много приятно при вида на тези отвратителни гадини.

– Отдръпни се назад, Джеймс – посъветва го Маркъс. – Остави ме да видя дали не мога да се справя с останалите змии.

Той стреля няколко пъти в сандъка и кимна на Спиърс, който гръм-на след него два пъти.

Джеймс изчака. Вече не се виждаше никакво движение, никакви вълнообразни повдигания под онази купчина от скъпоценности и монети. Той успя да отмести Фийлдинг от сандъка. Лицето му изглеждаше страшно – гадно, подпухнало бяло.

– Комптън?

– Да, Джеймс – отвърна той с прегракнал шепот. – Не мога да те видя, но те чувам, макар и слабо. Къде е Джеси?

– Тук съм.

– Моля те, кажи ми какво се е случило с онези колонизатори от Роаноук?

– Когато останали съвсем без храна, отишли при индианците кроатоа. Предполагам обаче, че след това са се самозабравили и са започнали да се държат като господари към същите тези индианци, които им спасили живота. За отмъщение индианците ги продали на испанците. Валантайн била отведена в Испания. По-късно тя се върнала в Англия и се омъжила за някакъв търговец от Бристол. Що се отнася до другите колонизатори, навярно повечето от тях са останали в Испания.

– Благодаря – прошепна умирацията. – Джеси, надявам се да не кажеш на мама, че аз съм убил Алън Белмонд. Тя винаги го е харесвала, защото просто не знаеше, че беше негодник.

– Ще запазя тайната ви – отвърна Джеси.

– Благодаря ти. – Фийлдинг потрепна веднъж и после остана съвсем неподвижен.

Една змия се плъзна нагоре по брега и запълзя с невероятна бързина по мочурливата трева.

– Той е мъртъв – тихо изрече Джеймс. – И всичко – заради това дяволско съкровище.

– Какво ще правим сега? – попита Джеси, като гледеше сандъка с

погнуса. Още не беше изрекла тези думи, когато друга змия подаде глава на повърхността, а от дебелата ѝ глава се посипаха монети.

Сампсън вдигна пистолета си и стреля. Влечугото се свлече обратно в сандъка.

– Ужасно е, Джеймс, просто ужасно – повтаряше като в транс Джеки и не можеше да откъсна поглед от сандъчето. – Тези скъпоценности и монетите, всичките са били откраднати от хора, които Черната брада е убивал, за да напълни този сандък. Това е просто нетърпимо...

– Съгласен съм – каза Джеймс и погледна първо Спиърс, после – Баджър, след това – Сампсън, и накрая – Маркъс и дукесата. Всички те бавно кимаха с глави.

– Нека отново да бъде на тинята и на змиите – каза дукесата. – Нека да потъне вдън земята.

Джеймс и Джипсъм заедно подпряха обутите си в ботуши крака върху сандъка и силно го ритнаха. Той се катурна обратно в тресавището и бавно започна да потъва, докато напълно се изгуби под черната повърхност. Една змия от сандъка за миг се издигна над водата, след което отново потъна заедно с него.

Дебели, белезникави мехури бавно се вдигнаха нагоре, разпукаха се и се изравниха с повърхността. Никой не промълви нито дума – всички само гледаха мълчаливо, докато водата отново стана неподвижна.

В дълго проточилата се тишина Джипсъм внезапно се обади:

– Цялото ми тяло ме сърби. Божке, мислех си, че искам да съм богат... Ама не по тоя начин, никогаж по тоя начин.

Внезапно дукесата се наведе и вдигна нещо от мочурливата трева край тресавището.

– Я вижте това – каза тя и без да се замисля, го избърса от полата си. Беше огърлица – изящен наниз от злато. Точно в средата му светеше рубин с тъмночервения цвят на зимен залез. Дукесата отърка рубина в дланта си, след което го вдигна към тях: – Но това е необикновена рядкост...

После го подаде на Джеймс.

– Тук има някакъв надпис. – Той приближи огърлицата към очите си, за да го разчете.

– Какво е написано? – попита Джеси.

– „Валантайн Суон, 1718, Едуард Тийч.“

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

За кой кон да викам? На мен всичките ми изглеждат еднакво.

НЕИЗВЕСТЕН АВТОР

– Давай, Джиг! Ти можеш, момче, давай! – Джеси се протягаше напред, за да гледа как нейният любим шестгодишен състезателен кон напруга сили, за да излезе напред още в началото.

– Лоша постъпка от твоя страна, Джеси – изкрещя нейната свекърва достатъчно високо, за да бъде чута сред останалите викове. – Ти вече си Уиндам, не Уорфийлд. Онзи кон е на баща ти.

– О, Господи, каква луда надпревара! И то само на четвърт миля. Давай, Консол, Давай, момче!

Баща ѝ се намръщи и я подръпна за ръката:

– Преди малко викаше за Джиг. Сега крещиш за коня на Уиндам. За кого си всъщност, Джеси?

– Давайте и двамата! Давайте! По-бързо, Джиг! Дръпни напред, Консол, точно така, ти можеш!

Джеймс яздеше Консол, но изоставаше. Другите жокеи тежат една торба мокри дрехи, би казал Джеймс и би изругал, след което обикновено допълваше, че може да победи само ако ги разстреля. Но въпреки това се стараше, приведен плътно над гърба на Консол и обгърнал шията му с ръце.

Джеси не можа да се сдържи и изкрещя с цяло гърло:

– Джеймс, ти ще успееш! Смушкай силно Консол с шпорите! На него това му харесва!

Консол получи две остри смушквания и полетя напред като гуле от оръдие – за най-голяма изненада на поне двеста човека, които бяха заложили против него. Джеймс просто беше прекалено едър, за да спечели бързо надбягване като това. Неговите приятели винаги потриваха ръце, когато яздеше той, защото знаеха, че спокойно могат да зложат срещу него.

Този път той спечели, но благодарение на Джеси. Консол се втурна през финалната линия с цяла дължина пред Джиг от конюшните „Уорфийлд“. Облян в пот и ухилен като грешник пред пълна стая с пуритани, Джеймс скочи от коня, подаде юздите му на Ослоу и закрачи триумфално към своята съпруга, която стоеше там, пребледняла като платно,

и го гледаше втрещено.

– Какво, по дяволите, е станало? Чух те, Джеси, и посмушках малко Консол. Виж, че се получи! – Той я целуна силно и така я притисна в прегръдките си, че тя остана без въздух, а после се обърна и не пропусна да потупа баща ѝ: – Е, Оливър, мисля си, че след като Маратон победи и на останалите три надбягвания днес, ще трябва да се разходиш до нашата къща с голяма бутилка шампанско под дясната ти ръка и с много поклони и любезности към мен, победителя. Можеш да поздравяш и Джеси – съпругата на победителя.

Джеси го подръпна за ръкава.

Джеймс се обърна към Консол, който дишаше тежко, но изглеждаше доволен от себе си.

– Само го погледнете. Какъв храбрец!

– Джеси беше права – на него наистина му трябваше малко смущаване с шпорите. А после насмалко не ме остави зад себе си, така бързо полетя напред.

Ухилен до уши, той потриваше доволно ръце и продължаваше да се въодушевява от неочакваната си победа. От устата му неудържимо се лееха красноречиви описания за това колко прекрасен бил конят му и как Оливър просто трябвало да почерни Джеймс с полагащата му се бутилка шампанско. Джеси пак го подръпна за ръкава. Той се извърна към нея:

– Какво има, любов моя? Може би искаш да целунеш твоя всепобеждаващ герой?

Тя каза много бавно, като отчетливо произнасяше всяка дума:

– Джеймс, мисля, че нашето бебе е тръгнало.

Той се втрени в нея с празен поглед:

– Но, Джеси, на бебето му остава поне още една седмица. Не си ли спомняш? Ти ми каза, че за теб ще бъде добре да дойдеш на състезанията днес, че имаш нужда да излезеш на чист въздух и да тренираш малко дробовете си, като викаш за нашите коне. Не, сигурно нещо си сбъркала. Нали ти не беше тази, която се дереше за конете на баща ти? Ти не би направила подобно нещо.

– Направи го обаче – осведоми го веднага майка му, – но аз побързах да ѝ напомня как трябва да се държи.

Внезапно Джеси изпъшка тежко и обви ръце около големия си корем.

– О, Боже! – извика Оливър Уорфийлд. – Джеймс, тя не може да роди първото ми внуче тук, на състезанията. Дяволите да те вземат! Какво

си направил с моето малко момиченце?

Джеймс знаеше съвсем точно всичко, което трябваше да се направи, но не му позволиха да свърши абсолютно нищо. Още щом постави Джеси на тяхното легло в „Маратон“, доктор Хулахан, който вече ги чакаше, го дръпна настрана:

– Ти не си лекар... ти си съпруг. Разкарай се оттука, Джеймс! Това не е място за тебе.

Но Джеси прошепна с изсъхнали и напукани устни от виковете, които вече не можеше да съдържа:

– Джеймс, не ме оставяй... Ти ми обеща, че няма да позволиш да ми се случи нищо лошо.

Джеймс погледна доктор Хулахан и седна на леглото до своята съпруга:

– Няма да продължи дълго, Джеси. Просто се хвани за ръката ми и я стискай, когато болките започнат. Всичко ще свърши бързо, кълна ти се.

– Откъде можеш да знаеш колко време ще продължи, Джеймс? – вбесен го попита доктор Хулахан. – Ти не си никакъв лекар. Може и да помагаш на кобилите, когато се жребят, но това е нещо много по-различно. На Джеси това ѝ е първо дете. Поне още двадесет минути няма да е започнало. А може да трае часове, дори дни. Ами че аз съм имал първо раждане, което продължи цели четири дни.

Джеси изпъшка, като чу това.

– Не говори такива неща, да те вземат дяволите! – извика Джеймс и се обърна към него. – Ти ще ни изкараш акълите и на нея, и на мене. Най-добре ще е просто да си вършиш работата. Не го слушай, Джеси. Слушай ме мен. Аз съм твой съпруг и знам какво говоря. Данси го бива да прави шевовете, но иначе не разбира чак толкова много. Той просто се перчи с онова раждане, което продължило четири дни. Ти обаче ще родиш съвсем лесно и всичко ще свърши бързо.

– Това хич не ми е приятно – изплака Джеси и затвори очи, когато усети как ръцете на доктор Хулахан я опипаха между краката и по корема.

Тогава започнаха контракциите и сега вече тя нямаше да се трогне даже ако цялото население на Балтимор се изсипеше в нейната спалня и започнеше да коментира позата ѝ със свити и разкрасени крака. Болката беше ужасна, невъобразима. Беше сигурна, че направо я разпори надве.

Четири дни? Не, това не можеше да бъде възможно. Никое човешко същество не би могло да изтърпи подобни болки четири дни.

– Няма да мога да издържа това, Джеймс – каза тя задъхано през стиснати зъби. – Мама не ми е казвала, че ще бъде толкова ужасно. Искане ми се ти да си на моето място, Джеймс, не аз. Защо, по дяволите, не може да си ти?

Доктор Хулахан изсумтя, както беше застанал между краката ѝ:

– Джеймс няма да издържи, Джеси. Само след една серия от контракции той ще бъде жалка гледка. Жените са много по-добри за тази работа. Мисли си за красотата на това изживяване, мисли си как Бог е отредил тъкмо вие, жените, да бъдете носителки на живота и продължителки на поколенията, мисли си колко си благословена...

Тя така изпищя, че насмалко не се преобърна от леглото.

– Затвори си проклетата говорилня, Данси! – Джеймс почти се развика. – Не, не ти, Джеси. Ти можеш да си крещиш, колкото пожелаеш. Справяш се много добре. С каква честота са болките ѝ, Данси?

– Очевидно стават все по-честени. Аз правя други неща, Джеймс, не измервам честотата на болките ѝ. Ако чак пък толкова те интересува, измервай си ги сам.

– Вече почти е излязло, любима – започна да я насърчава Джеймс, – почти е излязло. Точно така, напъвай, колкото можеш по-силно.

За най-голямо удивление на доктор Хулахан точно двадесет минути по-късно Джеси роди момченце.

– Просто не мога да повярвам – каза лекарят, като хвана новороденото за петите и му удари една здрава плесница по малкото задниче. То се развраща, при което Джеймс и Джеси се усмигнаха. – Това изобщо не съм го очаквал. Сигурно си поставила някакъв рекорд, Джеси. Ще пиша до медицинските издания, за да ги уведомя. Разбира се, те ще си помислят, че ги лъжа само за да си увеличи репутацията. Джеси, ще имаш ли нещо против да дойдеш с мен и да свидетелстваш, че действително съм изродил детето ти само за двадесет минути?

– Не, не бих дошла, Данси – отвърна тя, вторачена в голото бебе, което той държеше в ръцете си, и сякаш изобщо не го чуваше какво ѝ говореше. – Ако нямаш нищо против, искам да кажа.

– Не, мисля, че не – отвърна доктор Хулахан и погледна към бебето, което точно тогава се разрева.

– Гласът му е точно като твой, Джеймс – разнежи се Джеси.

– Аз пък си помислих, че току-що чух твой глас, скъпа.

– Всъщност – каза доктор Хулахан, докато почистваше бебето и го

увиваше в една мека хавлия – на мене поне ми се стори, че умее да вре-щи точно като майката на Джеймс.

Час по-късно Джеси вече беше изкъпана и облечена в чиста бяла нощница, а косата ѝ беше сресана и прибрана на плитка. Бебето спеше в люлката до леглото. Тя гледаше как Джеймс наблюдава техния малък, скъпоценен син, а после се навежда и лекичко го целува по челото. След това той се обърна към нея с широка усмивка:

– Ти наистина го направи точно за двадесет минути! Както го гледах, още малко, и Данси щеше да се разплаче, но когато после го подсетих, че сигурно току-що е присъствал на нов рекорд, физиономията му светна. Помоли ме, когато си възвърнеш силите, да обмислиш по-внимателно неговата молба. Боя се, че намеренията му са съвсем сериозни. Той ще остане доволен, ако може да те представи пред колегите си. – Джеймс се смееше и клатеше глава. – Казах му да отиде да се напие по случай този негов успех. – Той се приведе и я целуна по устата. Седна до нея и взе ръката ѝ между своите длани: – Исках да ти го кажа много по-рано, Джеси. Обичам те.

– Боли ме – каза тя, без да поглежда към него.

– Ще се оправяш. Ти не се разкъса, а това е добре. Толкова се гордея с теб! И наистина те обичам. Много те обичам. Усещам любовта си към теб още откакто Джипсъм ми каза, че Комптън Фийлдинг те е взел като заложница. Тогава всъщност осъзнах, че няма да го понеса, ако някога те загубя.

– Казваш ми го само защото ти родих син. Всеки мъж иска да има син, независимо дали говори обратното. Това е предизвикало някакви чувства на благодарност у тебе.

– Откъде ти дойдоха в главата тези глупави мъдрости?

Тя има благоприличието да се изчерви. Все още обаче не поглеждаше към него.

– От твоята майка.

Той се плесна по челото.

– Но аз по същия начин щях да обичам и една дъщеря. Откога, по дяволите, си започнала изобщо да вярваш на приказките на майка ми!

Тя го погледна замислено и прокара ръка по рамото му, по врата, по бузата, където накрая го погали с върха на пръстите си.

– Това ми е за първи и последен път. Кълна се.

– Гледай наистина да е така.

– Той е точно копие на баща си – заяви госпожа Уилхелмина Уиндам на всеослушание в гостната, като гледаше към своя едноседмичен внук. – Брадичката му е красива като тази на Аполон.

– Аз пък мисля, че прилича на моята малка Джеси – каза Поршия Уорфийлд. – Само погледнете тези зелени очи и тази сладка трапчинка. Джеси имаше точно такава трапчинка, но после ѝ изчезна, когато беше някъде около петгодишна.

– Хич не си го измисляй това за трапчинката – пресече я Уилхелмина с нескрито презрение. – Тя никога не е имала трапчинка. Моят Джеймс е този, който действително има трапчинка. Що се отнася до очите, те винаги си сменят цвета, но това миличко детенце няма да си ги промени. То ще има зелени очи – точно като Джеймс, а тяхното зелено е много по-красиво и по-дълбоко, отколкото зеленото в очите на Джеси.

Джеймс гледаше ту майка си, ту тъща си и накрая каза:

– Аз пък мисля, че прилича най-вече на Белини, моя тригодишен жребец, когато току-що се беше родил. – Той избухна в буен и продължителен смях, когато двете баби се обърнаха към него. Гневно възмущение беше сковало всичко онова у тях, което все още не беше сковано от възрастта. – В края на краищата синчето ми също потреперваше така, беше мокро и почти плешиво, но пък имаше най-сладката устица, която непрекъснато отваряше, за да покаже ей такъв език, почти като дланта ми. Също като Белини, когато дойде на бял свят.

– Джеймс, това е пълна глупост! – заяви неговата маминка. – Ще престанеш повече с подобни сравнения.

– Да, Джеймс, моят внук определено е красив. Просто няма съмнение, че е съвършен.

– Вие само почакайте да се разпиши. Тогава ще излезете от стаята със запушени уши – усмихна се Джеси на спорещите. – Всъщност – каза тя замислено, – струва ми се, че вече му е време да си даде сметка, че е страшно гладен.

Всички се загледаха в белия вързоп в ръцете на Джеймс.

Само след миг Тейлър Джеймс Уиндам нададе такъв рев, че кристалните чаши на полицата потрепераха.

Декември, 1825 Йорк, Англия

Денят, в който Джеси Уиндам победи всички

Само след минута Джеси осъзна, че всички жокеи около нея я

пазеха от неколцината жокеи от други конюшни. Отпърво ѝ се прииска да им се разкрещи, да ги наругае с всички мръсни думи, които беше научила още като дете в конюшните. После обаче се разсмя. Е, добре, нека тогава да я настигнат. Тя ритна Дорсет по охранените му хълбоци и полетя напред. Вятърът развяваше косите ѝ, въздухът жулеше лицето ѝ и тя усещаше как близо половинтонният кон под нея с все сила блъска копита по пистата. Обожаваше този момент. Господи, толкова ѝ бяха липсвали надбягванията! Тя бързо задмина целия шпалир от жокеи около себе си. Тогава забеляза един от тях с крайчеца на окоото си. Знаеше, че никой самоуважаващ се жокей нямаше да я остави така лесно да спечели състезанието. Но тя го победи без усилия и се засмя, когато Дорсет прелетя задъхан през финалната линия. Останалите коне се струпаха в кръг около нея, а жокеите започнаха да мятат шапките си във въздуха и да я приветстват с възторжени викове. Джеймс единствен се приближи към жена си с ядосано изражение.

О, Господи, да не би да беше сляп? Нямаше нищо опасно, освен, може би, ако някой от нейните пазители случайно се беше блъснал в задната част на Дорсет. Тя обаче нямаше да позволи да се случи подобно нещо. Просто защото беше несравнимо по-добър жокей от всички тях.

– Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш? – Той я прихвана през кръста и я смъкна от коня. – Само се погледни! Косата ти стърчи на всички страни. И тая ужасна шапка – приличаш на някой просяк. Изобщо не знам какво ще правя с тебе, да те вземат мътните!

– Няма ли все пак да поздравяш победителя, Джеймс?

Той изведнъж млъкна, издърпа една от висулките иззад врата ѝ и отстъпи крачка назад.

– Милостиви Боже, дари ме с повече търпение – промърмори той, после свали шапката на Маркърс от главата си, хвърли я във въздуха и извика високо: – Дано нашият син да е такъв чудесен ездач като майка си!

– Я виж, я виж – обади се насърчително дукесата. – Много добре, Джеймс.

– Ще те удуша, само да останем насаме, Джеси. Ти задмина твоите пазители. Остави ги назад да ти гълтат прахта и пет пари не даваш за собствената си безопасност. Ти... – Той се вторачи в нея с влюбен поглед. – Ти, Джеси Уиндам, си великолепна! – После грабна сина си от ръцете на Спиърс. – А ти какво мислиш? – попита той момченцето и го погледеличка по вратлето. – Според тебе дали трябва да удуша майка ти?

Тригодишният Тейлър произнесе с ясен и висок глас:

– Мама ми е казвала, че е най-добрият жокей на света. Дядо ми обясни, че е истина. Тя каза още, че ти също си добър жокей, татко, но си прекалено голям. Мама се надява аз да не ставам толкова голям като тебе.

Джеймс само изпъшка и прегърна Джеси.

– Явно нямам никакъв шанс.

Тя се обърна със светнало лице към него:

– Не е ли прекрасен животът, Джеймс?

– Няма нищо по-прекрасно от него – отвърна той, наведе се и я целуна. Двата чуха радостни възгласи около себе си. Тейлър нададе такъв рев, че насмалко не повали баща си.

– Доктор Хулахан беше прав – каза Джеси. – Неговото гърло е точно като на майка ти. А с годините то ще става и още по-мощно.

ЕПИЛОГ

Маркър Уиндам, граф Чейс, не само че стана баща на четири деца (всичките от дукесата), ами дори се изяви и като активен член в Камарата на лордовете в парламента на Мелбърн. През 1837 той беше назначен за съветник на кралица Виктория. Говори се, че, ако би могла, тя щяла да се омъжи за него, защото бил „ужасно честен и почтен и ужасно ужасявал всички с ужасния си език“. Това бил остроумният ѝ коментар за него.

Дукесата, графиня Чейс, стана най-известната авторка на песнички на своето време, макар и кралица Виктория да се оплаквала, че „някои от песничките се движели по ръба на простонародното“, на което пък един журналист нагло отвърнал в своя вестник: „Ами тогава не си ги подсвирквайте, Ваше величество, а ги оставете на Вашите простосмъртни веселяци“. В английската флота днес известната „Моряшка песен“ е все още любима гуляйджийска мелодия.

През 1837 Антъни Годуин Рутвен Уиндам, виконт Радклиф и най-голям син на Маркър и дукесата, се ожени за Сесилия Дъруент Найтингейл, най-голямата дъщеря на Норт и Каролайн Найтингейл, чиито невероятни странности и лудории очаровали Антъни и ужасявали нейните родители. Той я наричал „моето дяволче“. Кралица Виктория била убедена от граф Чейс да стане кръстница на неговия внук Маркър Джеймс Бентфорд Уиндам, роден през 1838. Говори се, че много любопитни хора тогава броили дните до раждането на детето им, което за щастие дошло на бял свят само с около седмица по-рано.

Чарлз, вторият син на Маркър и дукесата, се ожени за руска дукеса, чиято майка беше англичанка, и се премести в Санкт Петербург, но само след една руска зима се върна оттам заедно със съпругата си. По-късно Чарлз стана британски посланик в Русия, макар че на два пъти се отказва от този пост преди накрая окончателно да го приеме. Според него „даже пламенните целувки на жена му не можели да го стоплят достатъчно в онзи ужасен климат“. С красивия си сопранов глас неговата съпруга, Мариана Шели Петровинка Уиндам, разнасяше на дълъг и на шир песничките на своята свекърва, а през 1860 написа два готически романа.

Норт и Каролайн Найтингейл, виконт и виконтеса Чилтън,

помогнаха за съживяването на калаената индустрия в северен Корнуол със съдействието на Рафъл и Виктория Каретеърс. Те доведоха пет деца в Корнуол, кое от кое по-лудо и немирно, но най-голямата им дъщеря, Сесилия, превъзхождаше всички останали, както често се изразяваше техният баща в състояние на пълно отчаяние. Двете по-големи дъщери се омъжиха за двама близнаци, барони от Ню Йорк, и се преместиха да живеят там през 1846. И двамата сина на Норт и Каролайн, Едмънд и Алигзандър, станаха пастори, колкото и странно да беше това, като се имаше предвид, че бяха извършили толкова шуротии на младини, че можеха „да бъдат разпънати поне стотина пъти на кръст“, както казваше баща им и поклащаше глава всеки път, когато гледаше синовете си да поучават своето паство от амвона.

Норт заминаваше на лов веднъж годишно със своите хрътки, за да си спомни колко сладък беше животът и колко мило и хубаво можеше да му стане, когато чува радостния смях на жена си при всяко свое завръщане. Оуен Фолккс се ожени за госпожица Мери Патриша. Неговият осиновен син стана прочут цигулар и композитор и се премести да живее в Прага. Той посвети първата си соната на своята майка, Алис, която беше умряла при неговото раждане. Господин Фолккс остана в „Хъни-мийд Манър“, докато през есента на 1832 неговата търпелива и кротка съпруга го намери мъртъв в една канавка, по всяка вероятност след смъртоносно препиване.

Каролайн никога не преставаше да се смее. Нейните двама набожни сина се опитваха щедро да населят Корнуол, както сама говореше, когато ѝ се роди четиринадесетият внук – здраво и гласовито момче, или по-редният калпазанин, както го определи Норт, който доволно потриваше ръце, защото виждаше отмъщението на бъдещето.

Джеймс и Джеси Уиндам, американските членове на фамилията Уиндам, живееха като древната Персефона на две места – шест месеца в „Кандълторп“ в Йоркшир и шест месеца в „Маратон“ в Балтимор. Родиха им се три деца. Тейлър, най-големият, беше луд по конете като родителите си. През 1844 той се ожени за Мариел Елизабет Уиндам – негова първа братовчедка, родена година и половина след него, и още след сватбата им той казваше: „Аз я познавам още откакто съм станал на годинка и половина. Така че ще е най-добре да остана с нея, за да видя какво ще излезе от тази жена.“ И за двамата бракът им излезе съвсем сполучлив. Мариел стана повече американка, отколкото англичанка и

непрекъснато бъркаше разликите в езика.

Джеймс и Джеси рядко говореха за съкровището на Черната брада и нищо не ги спираше от време на време през лятото да ходят в къщата им в Окраоук. Там язدهа буйни неоседлани коне по брега, а къдриците на Джеси се развяваха на вятъра. Джеси публикува монография върху случая с изчезналата колония Роаноук, която обаче не се прие добре. Обвиниха я, че неумело фалшифицирала дневника на Валантайн. Уилхелмина Уиндам не престана да ругае и да крещи на внуците си чак до деня, в който си получи заслужената отплата, и всички нейни роднини се помолиха за нея да има покой поне на онзи свят. Що се отнася до Алис Белмонд и Нелда, вдовицата на Бреймън Карлайл, Комптън Фийлдинг се оказа прав. След смъртта на нейния съпруг през 1824, Нелда и Алис се преместиха да живеят в Ню Йорк и станаха известни съдържателки на хотел. Джеси предаде огърлицата на Валантайн на своята най-голяма дъщеря. Това рядко и безценно бижу все още е притежание на семейство Уиндам, независимо от нечуваните суми, които им предлагаха колекционерите.

Спиърс и Баджър останаха при Маркъс и дукесата и много пъти бяха кръстници на потомците на Уиндам, както английските, така и американските. Всяка година те прекарваха поне по един месец в Балтимор с американските Уиндам, а Спиърс обясняваше на Маркъс: „Ние двамата с господин Баджър добре си знаем задълженията. Всъщност на нас действително ни е много приятно да помагаме на Джеси и Джеймс да усъвършенстват родителските си навици и умения.“ Маркъс, който пък никога не се оплакваше за нищо, просто отлагаше написването на по-важните си речи за Камарата на лордовете до завръщането на Спиърс, който му оказваше минимална помощ.

Сампсън и Маги също останаха част от дома Уиндам. През 1825 Маги роди Деймън Артър Ланселот Сампсън. Деймън си спечели признанието на един от най-известните актьори на лондонска сцена през деветнадесети век, ненадминат в ролите на Отело, Хамлет и Шайлок. Той беше необикновено красив, чаровен и умен, но никога не се ожени. И винаги беше безкрайно благодарен на красивата си майка, която, както сам обичаше да казва, „пожертва своята собствена кариера на актриса заради грижите и неволите на майчинството“. Никой никога не му оспори тези думи.

Уиндам и Найтингейл са навсякъде. Може би някой от тях дори ви

е съсед.

КРАЙ

© 1995 Катрин Каултър
© 1996 Анжела Лазарова-Петрова, превод от английски

Catherine Coulter
The Valentine Legacy, 1995

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:

ИК „Бард“, 1996

Превод: Анжела Лазарова-Петрова, 1996

Оформление на корица: Петър Христов, „Megachrom“, 1996

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10534>]